

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

LANETLİ BİR DAĞ
YILLAR ÖNCE İŞLENMİŞ ÜÇ CİNAYET
KARDA YÜRÜYÜP İZ BIRAKMAYAN BİR KATİL

DAĞ



LUCA D'ANDREA



Ücretsiz PDF Kitapları www.ranney.org

GERİLİM

**Burada soğuk, ölüme, ölüm de soğuğa çıkar.
Burası Bletterbach Vadisi.
Ve bu dağlarda kanın da intikamın da
rengi beyazdır.**



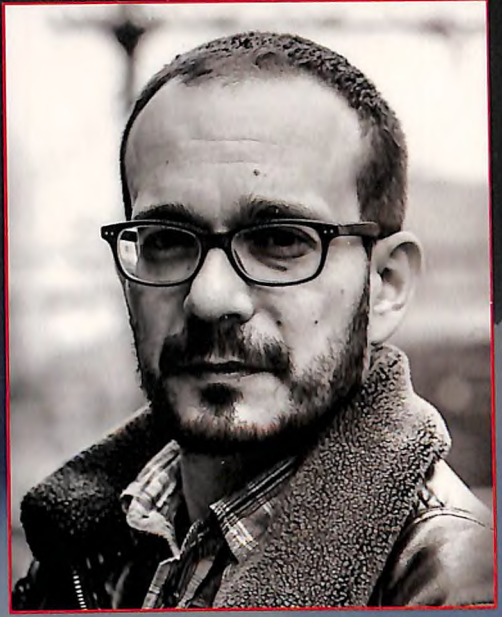
www.pegasusyayinlari.com

ISBN: 978-605-299-493-1



New Yorklu bir belgeselci olan Jeremi-
ah Salinger, eşi ve beş yaşındaki kızıyla
birlikte İtalya'daki Dolomit Dağları'nın
yamacında bulunan bir kasabaya taşı-
nır. Oranın yerlileri tarafından kurulan
arama kurtarma ekibini görünce onlarla
ilgili bir belgesel yapmaya karar verir fa-
kat çekimler sırasında yaşanan korkunç
bir kazada Salinger hariç ekipten herkes
hayatını kaybeder. Salinger hastaneden
çıktıktan sonra yaşadığı vicdan azabıyla
baş etmeye çalışırken pek çok fosile
de ev sahipliği yapan görkemli ama bir
o kadar da tehlikeli Bletterbach Vadisi'ni
ziyarete gider ve burada yıllar önce kor-
kunç bir cinayet işlendiğini öğrenir. Ka-
sabanın yerlisi olan üç genç, insan mı,
hayvan mı olduğu bile belli olmayan bir
şey tarafından öldürülmüş ve katil asla
bulunamamıştır. Salinger depresyonun
pençesinden kurtulmak için bunu bir
şans olarak görür ve olayı araştırmaya
karar verir. Fakat kasabalılar bu işin peşi-
ni bırakması için Salinger'ı tehdit etmeye
başlar. Bletterbach Vadisi ise içinde sak-
ladığı gizem ve buz dolu mağaralarıyla
Salinger'ı kendisine çekmektedir. Nesil-
den nesile aktarılan korkunç hikâyelere
de konu olan bu vadide lanetli bir şeyler
vardır ve Salinger her ne pahasına olur-
sa olsun bunu çözmek zorundadır. Fakat
araştırdıkça hikâyenin aslında çok daha
derin bir yanı olduğunu keşfeder. Ta ki
korkunç gerçeklere erişene dek.





LUCA D'ANDREA 1979 yılında Bolzano, İtalya'da doğdu. Burada on yıl boyunca öğretmenlik yapan D'Andrea'nın ilk kitabı *Dağ*, pek çok dile çevrilerek uluslararası çoksatan haline geldi.

DAĞ

Pegasus Yayınları: 1933
Bestseller Roman: 806

DAĞ

LUCA D'ANDREA

Özgün Adı: La sontanza del male

Yayın Koordinatörü: Yusuf Tan
Editör: Dilara Anıl Özgen
Düzeltili: Halûk Kürşad Kopuzlu
Sayfa Tasarımı: Meral Gök

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 11946

Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Temmuz 2018
ISBN: 978-605-299-493-1

Türkçe yayın hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2018
Copyright © 2016, Luca D'Andrea

Bu kitabın ilk baskısı 2016 yılında Giulio Einaudi Editore tarafından İtalya'da
yayınlanmıştır.

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Piergiorgio Nicolazzini Literary Agency
(PNLA) aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler
Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti'den izin alınmadan fotokopi dâhil,
optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltıla-
maz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han

No: 11/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46

www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com
Ücretsiz E-Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

 [pegasusyayinlari](https://www.facebook.com/pegasusyayinlari)  [pegasusyayinevi](https://twitter.com/pegasusyayinevi)  [pegasusyayinlari](https://www.instagram.com/pegasusyayinlari)

LUCA D'ANDREA

DAĞ

İtalyancadan çeviren:

Doğanay Banu Pinter

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

PEGASUS YAYINLARI

*Fırtınada denizimin pusulası olan
Alessandra'ya*

Hep böyledir. Buzun içinde daima önce Canavar'ın sesi duyulur, sonra da diner.

Benim bulunduğum buz bacası ve çukurlar bu sesler yüzünden güçlerini, akıllarını ve nihayet de hayatlarını kaybeden dağcı ve tırmanışçılarla doluydu.

Aklımın bir tarafı, milyonlarca yıldır dehşet içinde yaşadığı için dehşeti tanıyan hayvani tarafı, Canavar'ın haykırdıklarını anlıyordu.

Beş harf: "Defol!"

Ben Canavar'ın sesine hazırlıklı değildim.

Tanıdık olan, insani olan, beni buzulun vahşi ıssızlığından koparacak bir şeylere ihtiyacım vardı. Başımı kaldırıp yarığın sınırlarının ötesine doğru baktım, Dolomit Kurtarma Ekibi'ne ait EC135 tipi helikopterinin kırmızı silüetini aradım.

Ama gökyüzü boştu. Yalnızca kör edici bir maviliğin parıltısı vardı.

İşte cesaretimin kırılmasına bu neden oldu.

Öne, arkaya sallanmaya başladım, soluklarım hızlandı, kanım çekildi.

Balığın karnındaki Yunus peygamber gibi yalnızca Tanrı'nın huzurundaydım.

Ve Tanrı gürlledi: "Defol!"

O lanet olası 15 Eylül gününün on dördüncü ve on dokuzuncu dakikalarında, buzulun içinden Canavar'a ait olmayan bir ses yükseldi. Bu, bütün o beyazlıkta göze çarpan kırmızı üniformasıyla Manny'ydi. Bana sesleniyordu, bu arada vinç yavaş yavaş bana doğru kayarak geliyordu.

Beş metre.

İki metre.

Manny elleri ve gözleriyle davranışımı açıklayacak bir yara izi arıyordu bende. Sonra sorulara geçti... cevaplayamadığım yüzlerce *ne* ve binlerce *niye*... Canavar'ın sesi çok güçlüydü. Benimkini yutuyordu.

"Duymuyor musun?" diye mırıldandım. "Canavar..."

Canavar, diye açıklamak istiyordum, *bu eski mi eski, koca buzul derinliğinin altına gömülmüş sıcak bir kalbin varlığına tahammül edemiyor*. Yani benim sıcak kalbime. Ve onunki de.

Ve işte on beşinci ve yirmi ikinci dakikalar.

Manny'nin yüzündeki şaşkınlığın dehşete dönüşmesi. Onu bir kukla gibi havaya kaldıran vincin ipi. Yukarı doğru sıçrayan Manny. Helikopter pervanesinin boğuk bir çığlığa dönüşen gürültüsü.

Nihayet.

Tanrı'nın çığlığı. Gökyüzünü yaran çığ.

Defol!

Tam o sırada gördüm. Yalnız kaldığımda yer ve zamanın ötesinde onu gördüm.

Karanlığı.

Tamamen karanlıktı. Ama ölmedim. Hayır, ölmemiştim. Canavar benimle dalga geçiyordu. Yaşamama izin verdi ve fıslıladı: "Ebediyen benimle kalacaksın, sonsuza kadar..."

Yalan söylemiyordu.

Bir tarafım hâlâ orada.

Ama kızım Clara'nın gülümseyerek söylediği gibi, bu gökkuşağının sonu değildi. Benim hikâyemin sonu değildi. Tam tersi.

Bu ancak bir başlangıçtı.

Dokuz harf: "Başlangıç."

Yedi harf: "Canavar." Tıpkı "korkunç" kelimesindeki gibi.

(We Are) the Road Crew

1.

Sanatta olduğu gibi yaşamda da önemli olan tek bir şey vardır: gerçekler. Gerçekleri öğrenmek için, Evi'yle, Kurt ve Markus'la ve 28 Nisan 1985 gecesiyle alakalı gerçekleri öğrenmek için benimle ilgili her şeyi bilmeniz gerek. Sadece 1985 ve Bletterbach katliamı yok. Yalnızca Evi, Kurt ve Markus yok; Salinger, Annelise ve Clara da var. Hepsi birbiriyle bağlantılı.

2.

15 Eylül 2013 günü saat ikiye ve gece saat ona kadar, Canavar'ın beni öldürmekten beter ettiği o ana kadar ben, ufak göktaşları ve tahrip edici gazlar üretmeye eğilimli yıldızlardan çok, belgesellerde yer alan bir ortamda doğmuş bir yıldızın bir parçasıydım.

Söz konusu yıldızın diğer yarısı olan Mike McMellan olsa şöyle demeyi tercih ederdi: *Safî Başarısızlık* adındaki bir gezegenle çarpışmak üzere ve kayan birer yıldız olsaydık da ancak kahramanlara ayrılmış bir kıvılcımın içinde kaybolma ayrıcalığına sahip olurduk. Üçüncü biradan sonra onunla aynı fikirde olabilirim. Kadeh kaldırmak için mükemmel bir bahane.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Mike benim sadece ortağım değildi. Ancak şanslı insanların sahip olabileceği dostlardandı. Sinir bozucu, ukala, en az kara bir delik kadar benmerkezci, katlanılmaz derecede saplantılı ve tek bir konuya odaklanabilmek konusunda ancak amfetamin etkisi altındaki bir kanaryanın kapasitesine sahip biri... Fakat aynı zamanda tanıyabileceğiniz yegâne gerçek sanatçı...

Tüm New York Film Akademisi'nin (Mike yönetmenlik, ben senaryo bölümü) en az havalı yeteneklerinden olduğumuz sıralarda, Hollywood hayalimizin peşinden gitmek istiyorsak tekme yemekten düzleşmiş kıçlarımızla acı içinde kıvranmaya razı olmamız gerektiğini ilk fark eden Mike olmuştu. İlk şaheserlerimizi aşağılamaktan hayatta her şeyden daha fazla zevk alan eski hippy, lanet profesör "Bana Jerry deyin" Calhoun gibi huysuz ve yersiz şekilde geveze olmamız da gerekiyordu.

Hakiki anlamda büyülu bir andı. Hayatlarımızın gidişatını değiştirecek bir aydınlanma... Muhtemelen Sam Peckinpah'ın filmleri kadar ("Gidip ölelim," der William Holden *Vahşi Belde* filminde ve Ernest Borgnine de ona, "Neden olmasın?" diye karşılık verir) destansı değildi çünkü o büyülu an gerçekleştiğinde moralimiz son derece bozuk bir halde, bir McDonald's'ta oturmuş, hamburger krallığının muzaffer yollarına kendini vurmuş sığırlara has bir ifadeyle patates kızartması kemiriyorduk. Gerçekten öyleydik.

"Hollywood'u boş ver gitsin, Salinger," demişti Mike. "İnsanlar gerçeğe aç, bilgisayar animasyonuna değil. Şu lanet olası *Zeitgeist*'te sörf yapabilmek için tek çaremiz, kurguyu bir kenara bırakıp kendimizi bildiğimiz sağlam gerçeklere adanmak. Yüzde yüz garantili."

Tek kaşımı kaldırdım. "*Zeitgeist* mi?"

"Alman olan sensin, dostum."

Annemin Alman kökleri olduğu doğrudu ama endişe edecek bir şey yok, Mike'ın bana ayrımcılık yaptığını düşün-

mekten binlerce ışık yılı kadar uzaktım. Sonuçta Brooklyn'de büyümüşüm, o ise boktan Midwest'te.

Köklerimize ait değerlendirmeleri bir tarafa bırakırsak, Mike'ın uzun yıllar önceki o nemli kasım günü kastettiği şey, benim (berbat) senaryolarımdan kurtulmam ve onunla birlikte belgesel çekmeye başlamam gerektiği idi. Merhum Vladimir Jakovleviç Propp'un (paranoyak Jim Morrison hikâyeleri gibi) ilkelerine göre a'dan z'ye pürüzsüz bir anlatıma dönüşecek bir çalışma.

Tam bir karmaşa.

"Mike..." dedim oflayarak. "Sinemada ilerlemek isteyen insanlardan daha kötü olan tek bir kategori vardır; belgeselciler. 1800'lere dek uzanan *National Geographic* koleksiyonlarına sahiptirler. Çoğunun atası, Nil Nehri'nin kaynaklarını ararken ölmüştür. Dövmeleri ve boyunlarında da kaşmir atkıları olur. Daha doğrusu, pisliklerdir ama liberal pislikler, bu yüzden de kendilerini her bir günahattan aklanmış hissederler. Ve tabii dünyanın dört bir yanındaki safarilerine mali destek sağlayacak tonla parası olan aileleri vardır."

"Salinger, sen bazen gerçekten, gerçekten..." Mike başını iki yana salladı. "Sen onu boş ver de beni dinle. Bize bir konu lazım. Para kazandıracak bir belgesel için güçlü bir konu. İnsanların zaten bildiği, tanıdık ama yeni bir gözle bakmalarını sağlayabileceğimiz, bugüne dek gördüklerinden farklı bir şey. Kafa patlat, düşün ve..."

İster inanın ister inanmayın, o sırada parçalar birbirine eklenip birleşti ve kabakların en tuhafı altından bir atlı arabaya dönüştü. Nasıl mı? Bende öyle bir fikir zaten vardı.

Nasıl ve neden bilmiyorum ama Mike bana o seri katil bakışlarıyla bakarken ve benim kafamda bu teklifi reddetmek için binlerce sebep dolanıp dururken beynimin içinde dev bir *klik* sesi işittim. Saçma bir fikir. Delice. Parlak. Fena halde iyi çalışacak bir potansiyele sahip olabilecek kadar abes bir fikir.

Rock'n'roll'un en heyecanlandırıcı, güçlü ve seksi yanı nedir?

Milyonlarca insan için bir ibadet gibidir. Nesilleri bir araya getiren bir enerji patlamasıdır. Bu gezegende Elvis'ten, Hendrix'ten, Rolling Stones'tan, Nirvana'dan, Metallica'dan ve XX. yüzyılın tek ve gerçek devriminin parıldayan bu lokomotifinden söz etmeyen tek bir kişi bile yoktur.

Bu kadar basit mi?

Hayır.

Çünkü rock aynı zamanda iki kanatlı bir dolap gibi heybetli, bir pitbulun bakışlarına sahip, simsiyah giyinmiş iri yarı bir vücutçudur ve bu vücutçu bizim gibi kurnazları geri püskürtmek için para alır. Gerçi bu kadarını bedavaya da yapmaya hazırdır.

Fikrimizi ilk uygulama teşebbüsümüzde (Bruce Springsteen'in, Village'da bir kulüpte ısınma turunda olduğu bir tarihte) birkaç itişme ve yara bereyle paçayı kurtardım. Mike'in durumu daha kötüydü. Yüzünün yarısı İskoç bayrağını andırıyordu. Bir süre hiçbir haber çıkmaması da cabasıydı. Springsteen'i White Stripes, Michael Stipe, Red Hot Chili Peppers, Neil Young ve o dönem şöhretlerinin doruğunda olan Black Eyed Peas konserleri takip etti.

Çok sayıda yara ve çok az miktarda para edinmiştik. Vazgeçme dürtüsü zorlayıcıydı.

Tam o sıralar Rock Tanrısı yüzünü bize döndü ve ona saygılarımızı sunmak üzere gösterdiğimiz acınası çabaları görerek iyiliksever bakışlarıyla bize başarının yolunu gösterdi.

3.

Nisan ortası Battery Park'taki bir sahnenin kurulma işini bulmayı başarmıştım. Herhangi bir grubun sahnesi değildi bu, tüm zamanların en ihtilafli ve şeytani grubu, en çok fırça yiyen müzik grubu içindi. Bayanlar ve baylar karşınızda Kiss.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Böylece gayretli küçük karıncalar gibi çalıştık, işçiler işi bitirip çıktıklarında molozların arasına gizlendik. Bir keskin nişancı kadar sessizdik. Koyu renkli arabalardan oluşan ilk grup geldiğinde Mike kayıt tuşuna bastı. Cennette gibiydik. Bu bizim için büyük bir şanstı.

Gene Simmons, transatlantiği andıran uzun bir limuzinin içinden çıkıp gerindi ve çok sevdiği dört ayaklı dostunun tasma-sını çıkarması için yardımcısına emir verdi. Tasma-sından kurtulan şeytani bakışlı, korkunç beyaz fino köpeği, Robert Johnson'ın şarkısında bahsettiği (*"And the day keeps on reminding me, there's a hellhound on my trail / Hellhound on my trail, hellhound on my trail"*) cehennem köpekleri gibi bizim olduğumuz tarafa doğru havlamaya başladı. Azgın köpek iki sıçrayışta üzerime çıkıverdi. Aşağılık şey boğazıma çökmüştü. Bu tüy yumağı beni öldürmek istiyordu.

Haykırdım.

Ve on iki bin insan gücünde olduğunu hissettiren birileri üzerimize çullandı; bizi tekmelediler, patakladılar ve balıklara yem olarak okyanusa atmak niyetiyle "hırlayarak" çıkışa doğru sürüklediler. Balıklara yem etme kısmını yapmadılar. Bizi yaralı, hırpalanmış ve bitap bir halde, Çakal Wile E.'ye benzeyen halimize kafa yormamız için kâğıt çöpleriyle çevrili bir bankın üzerine bıraktılar. Yenilgiyi kabullenmekte zorlanarak sona ermek üzere olan konserin yankılanışını dinleyip orada öylece kaldık. Bis faslı sona erdiğinde kalabalığın azalışını izledik ve tam kendi çöplüğümüze dönmek üzereyken, Hell's Angels' tarzı sakalları olan ve mahpushane suratlı iri adamlar, kutuları ve amplifikatörleri grubun Peterbilt kamyonuna yüklemeye başladılar; tam o esnada Rock Tanrısı, Valhalla'sından başını çıkarıp bana hakiki yolu gösterdi.

1 Dünya çapında nam salmış ve Harley-Davidson marka motosiklet kullanan asi, motorcu grup. (ç. n.)

“Mike,” diye mırıldandım. “Her şeyi yanlış yaptık. Rock’la, gerçek rock’la ilgili belgesel yapmak istiyorsak kamerayı sahnenin diğer tarafına doğrultmamız gerekiyor. Başka tarafına, dostum. Şu herifler rock’ın ta kendisi.” Sırıtarak ekledim: “Onlar için telif hakkı almaya da gerek yok.”

O herifler...

Roadies. Kirli işleri halleden adamlar. Sekiz plakayı birden yüklenen, ülkenin bir yanından diğerine direksiyon sallayıp yüklerini boşaltan, sahneyi kuran, teçhizatı hazırlayan, kollarını bağlayıp şovun bitmesini bekleyen ve sil baştan başlayanlar. Şiirin dediği gibi: “Uyumadan önce, gidilecek yol var kilometrelerce.”

Ah, evet.

Şu kadarını söyleyeyim, Mike *muhteşemdi*. Tatlı sözlerin tınısı ve paranın yardımıyla bedava reklam sözü vererek turne grubundan canı fena halde sıkılan birkaç yöneticiyi biraz çekim yapmamıza izin vermeye razı etti. Tüm bu ilgiye alışkın olmayan *roadies*, bizi koruyucu kanatları altına aldı. Bununla da kalmayıp tüm turne boyunca onları (müzik grubunu değil, sadece onları ki bu da işleri kolaylaştırıyordu) izlememize izin vermeleri için yöneticiyi ve avukatları ikna edenler de onlar oldu.

Terlemek için Doğanlar: rock’n’roll’un karanlık tarafı: Road Crew işte bu şekilde doğdu.

İnanın bana, göbeğimiz çatladı. Altı haftalık bir delilik, migren ağrıları, yorgunluk sarhoşlukları ve dökülen terlerin sonucunda iki kamerayı heba ettik, gıda zehirlenmeleri ve bir bilek burkulması (bir karavanın bisküvi gibi kırılğan olduğu anlaşılan çatısına tırmanmıştım ama yemin ederim ayıktım) yaşadık ve “*fuck you*” ifadesini on iki farklı şekilde telaffuz etmeyi öğrendik.

Montaj klimasız kırk derecelerde ve erimekte olan bir monitörün önünde birbirimizi öldürerek geçen bir yaz boyunca sürdü ve 2003 (sihirli yıl diye bir şey varsa bu yıl öyleydi) Eylül ayının ilk günlerinde belgeselimizi bitirdik, üstelik yaptığımız

işten de çok memnun kaldık. İş bize sadece beş dakikasını isteksizce bahşeden Smith adındaki bir yapımcıya gösterdik. Fakat üç dakika yeterli oldu.

“Bir *factual*,” diyerek yorum yaptı Network’ün büyük hükümdarı Mister Smith. “On iki bölüm. Her biri yirmi beş dakika. Kasım başında isterim. Kıvrılabilir misiniz?”

Gülümseyip elini sıktım. Sonra da pis kokan bir otobüs bizi eve götürdü. Serselemiş ve biraz da tedirgin halde, *factual*’ın kelime anlamını bulmak üzere Vikipedi’ye koştuk. Tanım şöyleydi: televizyon dizisiyle belgesel arasında bir harman. Her şeyi en başından montajlayıp *factual*’ımızı oluşturmamız için iki aydan az bir zamanımız vardı. İmkânsız mı?

Gerçek dışı gibi gelse de o yılın aralık başında *Road Crew* yayına girdi. Gerçek bir zaferdi.

Birdenbire herkes bizden bahseder olmuştı. Hatta profesör Calhoun bizimle fotoğraf çekti; fotoğrafta Dali tarafından yapılmış bir utanç abidesini andıran ama aslında saygın öğrencilere verilen bir ödülü bize takdim ediyordu. Altını çiziyorum: saygın. Bloglar *Road Crew*’dan bahsediyordu, gazeteler *Road Crew*’dan söz ediyordu. MTV, canlı yayında bir yarasa yemeyerek Mike’i hayal kırıklığına uğratan Ozzy Osbourne’u konu alan özel bir program yaptı.

Fakat her şey güllük gülistanlık değildi.

New Yorker’dan Maddie Grady fazla keskin olmayan bir baltayla bizi küçük parçalara ayırıyordu. Aylarca üzerinde kafa yordüğüm beş bin kelimelik bir makale yazmıştı. *GQ*’ya göre biz kadın düşmanıydık. *Life*’a kalırsa insanları sevmiyorduk. *Vogue*’a bakılırsa X jenerasyonunun özgürleşmesini temsil ediyorduk. Ve bu bizi gerçekten incitmişti.

Aynı çevreden birkaç budala tarafından yapılan yorumlar, *Encyclopædia Britannica*’da bulunan birkaç karış uzunluğundaki tanımlardan bile fazla laf kalabalığı ve bilgiçlik içeriyordu.

Yine sanal demokrasinin beşiği internette, gülünç ile rahatsız edici arasında gidip gelen söylentiler dolanıyordu. İçerideki kaynaklara göre Mike ve ben eroin, *speedball*, kokain, amfetamin kullanıyorduk. *Roadies* bizi Sodom'un yüz bir günahı olarak tarif etmişti. İkimizden biri çekimler sırasında ölmüştü ("Mike, burada senin öldüğünü söylüyorlar." "İkimizden biri' diyor, neden özellikle ben ölmüş oluyorum?" "Sen aynada kendine hiç baktın mı, dostum?").

Ama benim favorim şuydu: Grubun hayranlarından Pam adında bir kızı hamile bırakmıştık (Hiç fark ettiniz mi? Bu hayranların adı da hep Pam olur) ve Jimmy Page'in bize öğrettiği bir satanist ritüeli sırasında ona kürtaj yapmıştık.

Ertesi yıl, 2004'ün Mart ayında Mister Smith, *Road Crew*'un ikinci sezonu için bizimle sözleşme imzaladı. Dünyayı avucumuzun içine almıştık. Sonra, çekimler için yola çıkmadan az evvel, başta ben olmak üzere hepimizi şaşırtan bir şey oldu.

Ben âşık oldum.

4.

İşin tuhaf yanı her şey, "Bana Jerry deyin" Calhoun sayesinde oldu. *Road Crew*'un ilk bölümünün özel bir gösterimini takiben öğrencileri için zorunlu bir tartışma organize etti. "Tartışma" tuzak kokuyordu ama Mike (eski hocamızdan ve tüm dünyadan intikam almayı umuyordu) kabul etmemiz için ısrar etmişti ve ben Mike belli şeyleri kafaya koyduğu zamanlarda hep yaptığım gibi onu takip etmekle yetindim.

Kalbimi çalan bu varlık, Calhoun'un korku salan ve New York Film Akademisi öğrencilerinden birkaçının "Fight Club" adını verdikleri sınıfta, yüz elli kiloluk, Mark Chapman² bakışlı bir herifin (blog dünyasından bir hayran olduğunu anında

2 Şarkıcı John Lennon'ı öldüren Amerikalı katil. (ç. n.)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

tahmin etmişti) ardında, yarı gizlenmiş halde, üçüncü sırada oturuyordu.

Gösterimin sonunda fikrini ilk söylemek isteyen tombul herif oldu. Otuz beş dakikalık konuşması şöyle özetlenebilir: “Orası bok, burası bok, bütün şehir bok içinde!” Ardından tatmin olmuş bir tavırla salyalarını silip oturarak pizzaya benzeyen yuvarlak suratında meydan okuyan bir ifadeyle kollarını göğsünde kavuşturdu.

Tam ona çokbilmiş tombullarla ilgili uzun (çok uzun) bir dizi uygunsuz yorum kusmak üzereyken şaşırtıcı bir şey oldu.

Sarışın kız konuşmak için söz istedi ve rahatlamış görünen Calhoun ona söz verdi. Kız ayağa kalktı (gerçekten çok zarıftı) ve ağır bir Alman aksanıyla konuştu: “Bir şey sormak istiyorum. *Neid*³ için tam olarak hangi kelime kullanılabilir?”

Kahkahalarla gülmeye başladım ve bana ana dilini öğretmek konusundaki ısrarları için sevgili *Mutti*⁴’me içimden teşekkür ettim. Dilimi dişlerime yapıştırarak kendime işkence ettiğim, ünlü harfleri içime çekerek ve -r harfini sanki ağzımda bir vantilatör varmış gibi yuvarlayarak geçirdiğim o saatlere tamamen başka bir gözle bakmaya başladım.

“*Mein liebes Fräulein*,” diyerek söze başladım, bir yandan da (tombul da dâhil) bu abazan öğrenci kalabalığının çıkardığı şampanya mantarına benzeyen seslerin keyfini çıkarıyordum. “*Sie sollten nicht fragen, wie wir ‘Neid’ sagen, sondern wie wir ‘Idiot’ sagen.*”

Küçük hanım, “kıskanç” kelimesi için değil, “gerizekâli” kelimesi için ne kullanıldığını sormalısınız asıl.

Adı Annelise’ydi.

On dokuz yaşındaydı ve staj için Amerika’ya kısa süre önce gelmişti. Annelise, ne Alman ne de Avusturyalıydı, hatta İsviçreli de değildi. Kuzey İtalya’da nüfusunun çoğunluğunun Almanca

3 (Alm.) Kıskanç. (ç. n.)

4 (Alm.) Anne. (ç. n.)

konuştuğu bir bölgeden geliyordu. Bu tuhaf yerin ismi Alto Adige / Südtirol'dü, yani Güney Tirol.

Tur için yola çıkmadan evvelki gece, arka fonda Springsteen'den "Nebraska" çalarken seviştik ve bu Boss'a⁵ az da olsa ısınmamı sağladı. Ertesi sabah zorluydu. Onu bir daha asla göremeyeceğimi düşünüyordum. Öyle olmadı. New York'tan sekiz bin kilometre uzakta, Alp'lerin arasında doğmuş olan benim tatlı Annelise'm, stajı çalışma iznine dönüştürdü. Kulağa delice geldiğini biliyorum ama bana inanmalısınız. Çünkü beni seviyordu ve ben de onu seviyordum. 2007'de, Mike ve ben *Road Crew*'ün üçüncü (ve söz verildiği gibi sonuncu) sezonuna hazırlanırken Hell's Kitchen'daki ufak bir restoranda Annelise'ye evlenme teklif ettim. Öyle bir coşkuyla kabul etti ki pek de erkeksi olmayan bir şekilde gözyaşlarına boğuldum.

Daha başka ne isteyebilirdim ki?

2008 yılını.

Çünkü 2008'de *fuck-tual*'ımızın üçüncü bölümünün yayınlanmasının ardından Mike ve ben tükenmiş bir halde işlere ara verdiğimizde, sakın bir mayıs günü New Jersey'de yeşillerin içine gömülmüş bir klinikte kızım Clara dünyaya geldi. Onu da kokulu bebek bezleri ve bebek kıyafetlerinden oluşan yığınlar, duvarları süsleyen bebek mamaları ve dünyayı tanımayı öğrenen Clara'yla geçen saatler takip etti. Ve tabii Clara daha "baba" bile dememişken bütün kız arkadaşlarının isimlerini ona tek tek öğretmeye çalışan Mike'ın ziyaretlerini de unutmayalım (bu arada bir buçuk ay süren Bayan Temmuz haricinde, gönül ilişkileri genellikle iki hafta ile dört hafta arasında değişiyordu).

2009 yazında Annelise'nin anne ve babası Werner ve Herta Mair'yla tanıştım. Herta'nın "yorgunluktan" dediği baş dönmesi ve solgunluğun ilerlemiş ve yayılmış bir kanser olduğundan habersizdik. Birkaç ay sonra, yılın sonuna doğru öldü. Annelise ona cenazede eşlik etmemi istemedi.

5 Şarkıcı Bruce Springsteen'in takma adı. (ç. n.)

2010 ve 2011 çok güzel ama sinir bozucu geçti. Çok güzeldi zeldi çünkü Clara her yere tırmanıyor, üç ayrı dilde (üçüncüsü olan İtalyancayı Annelise bana da öğretiyordu ve ben de bir güzel kısıırıyordum; çok seksi bulduğum bir öğretmenim olduğu için motivasyonum yüksekti) “Bu nedir?” diye sorup durarak büyü-yordu. Sinir bozucu muydu? Kesinlikle. Çünkü Mister Smith’e (hepsi reddedilen) yüz bin farklı proje sunduktan sonra 2011’in sonunda *Road Crew*’un dördüncü sezonunun çekimlerine baş-ladık. Söz verdiklerimiz ışığı hiç görmeyecekti.

Her şey kötü gitti. Sihir kaybolmuştu ve bunu biliyorduk. *Road Crew*’un dördüncü sezonu bir dönemin sonundaki uzun, mutsuz bir ağıt havasındaydı. Fakat senaryo yazarlarının bildiği gibi, seyirci üzülmeye bayılır. İzlenme payları önceki üç seri-den daha iyi çıktı. *New Yorker* dahi “tuzla buz olan hayallerin hikâyesi” olduğunu söyleyerek bizi pohpohladı.

Böylece Mike ve ben kendimizi bir kez daha bitkin, hissiz ve morali bozuk buluverdik. Kariyerimizin en kötüsü olarak değerlendirdiğimiz iş, kısa bir süre önce bize salgın hastalık sa-hibiymişiz gibi davrananlar tarafından övgü alıyordu. Bu nedenle 2012’de Annelise’nin teklifini kabul ettim. Doğup büyüdüğü yerlerde, adı Siebenhoch, Alto Adige, Südtirol, İtalya olarak geçen ve haritada bir zerrecik gibi görünen kasabada birkaç ay geçirmek istiyordu. Her şeyden ve herkesten uzakta.

İyi bir fikir.

Dağların Kahramanları

1.

Annelise'nin bana gösterdiği Siebenhoch fotoğrafları bin dört yüz metre yükseklikteki bu kasabanın hakkını vermemiştir. Sardunyalı pencereler, sıcağı tutan dar sokaklar, karlı dağlar ve etrafındaki ormanlar, tam anlamıyla kartpostalları anımsatıyordu. Canlı hali çok başkaydı.

Tek kelimeyle muhteşem bir yer.

Ölümü değil, dualardaki ebedî istirahati düşündüren bir mezarlıkla çevrili küçük kilise çok hoşuma gitmişti. Evlerin sivri çatılarını, bakımlı çiçek tarhlarını, pürüzsüz yolları çok sevmiştim; kimi zaman anlaşılmaz olan ve annemin –tamamen çocukluğuma ait– lisanını ahenksiz ve kaba bir *dialogt*'a dönüştüren o diyalekti de öyle.

Hatta yeşilliklerden zoraki koparılmış bir alanda pinekle-yen Despar'i, birbirine geçmiş karayollarını da sevmiştim; aynı şekilde kayın ağaçlarını, eğrelti otlarını ve kırmızı köknarların arapsaçına dönmüş yapraklarıyla yarı yarıya gizlenen katırcıları da.

Bana her yeni bir şey gösterişinde karımın yüzünün aldığı ifade hoşuma gidiyordu. Yüzünde bu ormanlarda koşarken, kar topu oynarken, bu yollarda uzun yürüyüşler yaparken hayal ettiğim çocukluğundaki gülücük belirliyordu ve sonra gün gelip büyüdüğünde bana kavuşmak için okyanusu geçmişti.

Başka mı?

Kayınpederimin müthiş lezzetin kaynağını açıklamadan (onun “turist dükkânı” diye tabir ettiği yerlerden olmadığı ke-sindi) eve getirdiği ve en az kırk farklı şekilde pişirdiği baharatlı jambonu seviyordum. Turtaları, *strudel* isimli tatlıyı ve daha nice lezzetleri mideye indiriyordum. Hiç utanmadan dört kilo birden almıştım ve kendimi azıcık bile suçlu hissetmiyordum.

Kaldığımız ev Annelise’nin babası Werner’ya aitti. Siebenhoch’un batı sınırında (yedi yüz sakini olan bir kasabanın da gerçek sınırları olabiliyor), dağların neredeyse gökyüzüne değdiği noktada bulunuyordu. Üst katta iki yatak odası, bir çalışma odası ve bir de banyo vardı. Giriş katındaysa bir mutfak, çamaşır odası ve Annelise’nin solon dediği ama “salon” kelimesinin az kalacağı bir oda bulunuyordu. Ortasında bir masa ve Werner’nın elleriyle yaptığı kayın ve dağ çamından mobilyaların olduğu dev bir alandı. Bir tarlaya bakan ve ilk günden başlayarak manzaranın –vardığımızda karla örtülü dağlar ve yeşillikler– tadını çıkarmak için önüne bir koltuk yerleştirdiğim iki pencereden ışık alıyordu.

Siebenhoch’un göklerinde dolanan helikopteri görüşüm de 25 Şubat günü o koltukta otururken oldu. Güzel bir alev kırmızısına boyanmıştı. Bütün gece onu düşündüm. 26 Şubat günüyse o helikopter bir fikre dönüşüverdi.

Hem de *saplantılı* bir fikre.

27’sinde bu fikrimi birine anlatmam gerektiğini anladım.

Bilen, anlayan birine.

28’indeyse bunu yaptım.

2.

Werner Mair bizden kuş uçuşu birkaç kilometre ötede, yerlilerin Welshboden dedikleri, az sayıda konforu olan bir muhitte oturuyordu.

Az gülen (sadece Clara'nın az bir çabayla başarabildiği bir sihirdi), ciddi bir adamdı, şakaklarında azalmış beyaz saçları, maviden griye dönen patlak gözleri, ince bir burnu ve yara izlerine benzeyen derin çizgileri vardı.

Seksenine yaklaşmasına rağmen şaşırtıcı bir fiziğe sahipti; sıcaklığın sıfırın altında olmasına rağmen onu üzerinde sadece bir gömlekle odun kesmeye hazırlanırken buldum.

Geldiğimi görür görmez baltasını bir rafa dayayıp beni selamladı. Motoru kapatıp arabadan indim. Hava tam anlamıyla buz gibiydi. Ciğerlerimi havayla doldurdum.

"Daha da mı odun keseceksin, Werner?"

Elini bana uzattı. "Odunlar hiçbir zaman yetmez ki. Ama soğuk genç tutuyor. Kahve ister misin?"

 eri girdik.

Paltom ve şapkamdan kurtulup şöminenin karşısına oturdum. Sigara kokusunun ardında hoş bir reçine kokusu duyuluyordu.

Werner, espresso cezvesini (dağlara özgü ve İtalyan usulü kahve yapıyordu; insanı haftalarca uyanık tutabilecek güçte katran gibi bir şey) hazırlayıp oturdu. Dolaptan bir küllük çıkarıp bana göz kırttı. Werner, Herta'nın Annelise'yi dünyaya getirdiği gün sigarayı bıraktığını anlatmıştı. Fakat karısının ölümünden sonra, belki sıkıntidan veya belki (şüphelendiğim kadarıyla)  zlem duyduğundan yeniden başlamıştı. Gizlice içiyordu çünkü eğer Annelise elinde sigara görürse canlı canlı derisini y zerdi. Ketumluğumun onu y reklendirmiş olabileceğinden dolayı suçluluk duysam da Werner'nın o an bir kibrit yakması doğrusu işime geliyordu. Erkekler iki kelimeler ederken tütünün sohbete eşlik etmesinden güzeli yoktur.

 nce lafı döndürüp dolaştırdım. Havadan sudan konuştuk. Dönemden, Clara'dan, Annelise'den, New York'tan bahsettik. Sigara içtik. Kahveleri yudumlarken acılığını alması için birer bardak Welshboden suyu içtik.

Sonunda baklayı ağzımdan çıkardım.

“Bir helikopter gördüm,” dedim. “Kırmızı.”

Werner beni baştan aşağı süzdü. “Yani onu televizyona nasıl çıkarırsınız diye soruyorsun, doğru mu?”

Doğru.

O helikopter ekranda müthiş görünmekle kalmaz onu tuzla buz ederdi.

Werner sigarasının külünü yere silkti. “Hayatını değiştirenlerin kimler olduğu üzerine düşündün mü hiç?”

Mike’ı düşündüm.

Annelise’yi ve Clara’yı düşündüm.

“Düşünmemiş olsam burada olmazdım,” dedim.

“Bense bunu fark ettiğimde daha gençtim. Kendi kendime düşünmemiştim, bir acı vesile oldu. Acıların vesile olduğu fikirlerden iyi bir şeyler çıkmaz, Jeremiah. Ne var ki o fikirler yine de insanın aklına gelir ve bu konuda bir şey yapamazsın. Gelirler ve giderler. Bazen giderler, bazense kök salarlar. Bitkiler gibi. Ve bitkiler gibi gitgide büyürler. Kendi hayatları vardır.” Werner durup artık közlenmiş olan ateşe baktıktan sonra sigarasını sömineye attı. “Ne kadar zamanın var, Jeremiah?”

“Ne kadar gerekiyorsa,” diye yanıt verdim.

“*Nix.* Yanlış cevap. Karının ve kızının sana verdiği kadar zamanın var. Bir erkek için ailesi en önce gelen şey olmalı. Daima.”

“Evet...” diye karşılık verdim ve sanırım biraz da kızardım.

“Neyse, bir hikâye dinlemek istersen çok uzun sürmez. Şu fotoğrafı görüyor musun?”

Haçın altına asılmış bir fotoğrafı işaret ettikten sonra yanına gidip parmaklarıyla resme dokundu. Birçok dağcı gibi onun da birkaç parmak kemiği eksikti: sağ elinin serçe ve yüzük parmağında.

Siyah beyaz fotoğraf dört genç adamı gösteriyordu. En soldaki, alnına asi birkaç tutam saç düşmüş, omzunda bir sırt çantası taşıyan Werner’ydı.

"Bu fotoğrafı 1950 yılında çekti miştik. Hangi ay olduğunu tam hatırlamıyorum. Ama onları hatırlıyorum. Kahkahalarını da hatırlıyorum. Bunlar yılların unutturamadığı şeyler. Yıl dönümlerini, doğum günlerini unutuyorsun. Yüzleri unutuyorsun. Neyse ki acıları, ızdırapları da unutuyorsun. Fakat sevinçleri ve kahkahaları unutmuyorsun, henüz tam bir yetişkin olmadığını ama çocukluktan çıktığın zamanlardaki kahkahalar... onlar içinde kalıyor."

Ondan birkaç bahar eksik yaşamış olmama rağmen Werner'nun bana söylemeye çalıştığı şeyi anlıyordum. Fakat hafızasının zayıflamış olabileceğinden şüphe ediyordum. Werner çelikten yapılmış bir dağcı grubuna mensuptu. Beyaz saçlarına ve yüzündeki çizgilere rağmen onu ihtiyar olarak değerlendirmek olanaksızdı.

"Burada, Siebenhoch'ta hayat zordu. Sabah vadideki okula gider, öğleden sonradan geceye kadar tarlada, otlaklarda, ormanda ve ahırlarda köle gibi çalışırdık. Ben yine şanslıydım çünkü babam, yani Annelise'nin büyükbabası maden göçüğünden kurtulmuştu, oysa arkadaşlarımin çoğu yetimdi ve o yıllarda Güney Tirol'de babasız büyümek çok normaldi."

"Tahmin edebiliyorum."

"Tahmin edebilirsin belki, evet," diye karşılık verdi Werner gözlerini fotoğraftan ayırmadan. "Fakat gerçekten anlayabileceğinden şüpheliyim. Sen hiç açlık çektin mi?"

Bir keresinde boğazıma bir şırınga dayayan bir bağımlı tarafından soyulmuştum ve yakın bir arkadaşım Madison Square Garden'daki bir konserden dönerken bıçaklanmıştı ama hayır, hiç aç kalmamıştım.

Bu nedenle karşılık vermedim.

"Gençtik, tecrübesizdik, o yüzden de mutluyduk, ne demek istediğimi anlıyorsundur. En çok sevdiğimiz şey dağlara tırmanmaktı." Melankolikle alaycı arası yüz ifadesi hemen kayboldu. "O zamanlar dağcılık tuhaf insanların ve hayalperestlerin işiydi. Bugünkü gibi saygı gören bir spor değildi. Birçok bakımdan

bizler öncü olduk, biliyor musun? Zamanla dağcılık, turizm işine dönüştü ve bugün turizm tüm Alto Adige'nin en başta gelen geçim kaynağı."

Doğruydı. Her yerde oteller, restoranlar ve dağların zirvesine çıkmayı kolaylaştırmak için teleferikler vardı. Kışları turistler kayak bölgelerine odaklanıyor, yazınsa kendilerini orman turlarına atıyorlardı. İyi de yapıyorlardı, hava değişip buzlar çözüldüğünde benim de aklımda sağlam botlar satın almak ve Clara'ya temiz hava aldirmek bahanesiyle Brooklynli bu gencin yerli dağcılarla baş edip edemeyeceğini görmek vardı.

"Turizm olmasa," diye devam etti Werner, "Alto Adige gitgide yaşlanan halkıyla fakir bir kasaba haline gelirdi, Siebenhoch da var olmazdı."

"Bu üzücü olurdu."

"Çok üzücü olurdu. Ama öyle olmadı..." Gözlerini kırıştırdı. "Zaten... O dönemin insanları için, özellikle buralı insanlar için dağa çıkmak dağa çalışmak üzere çıkmak anlamına geliyordu. İnekleri otlatmak ve ateş yakmak için odun kesmek. Toprağı işlemek. Dağ bunlar demekti. Oysa bizim için eğlenceydi. Fakat tedbirsizdik. Hem de çok. En dik yamacı kim çıkabilecek diye yarışırdık, saat tutardık. Kötü hava şartlarına kafa tutardık. Aletlerimiz neler miydi?"

Werner bacaklarına vurdu. "Kenevir ipleri. Kenevir ipiyle bağlı olduğunda düşmek ne demektir bilir misin?"

"En ufak bir fikrim yok."

"Kenevir esnek değildir. Modern iplerle, naylon ya da başka kim bilir nelerden yaptıkları iplerle düştüğünde eğlenceli bile olabilir. Esner ve tüm ağırlığını yüklenirler. Kenevirse tamamen farklıdır. Sakat kalma tehlikesi vardır. Ya da daha da beteri. Ayrıca... Tırmanırken kullanılan kancalar, çekiçler ve diğer her şey kasabanın demircisi tarafından elde yapılırdı. Demir kırılmandır, çok kırılmandır ve pahalıdır da. Ama bizim sine-malarımız, arabalarımız yoktu. Elimizdekilerin son damlasına

kadar harcamak üzere yetiştirildik. Ayrıca paramızı tırmanışlarımız için kullanmaktan oldukça mutluyduk.” Werner boğazını temizledi. “Kendimizi ölümsüz sanıyorduk.”

“Ama öyle değildiniz, değil mi?”

“Kimse değil. O fotoğrafı çektikten birkaç ay sonra bir kaza oldu. Dört kişi çıkmıştık. Croda dei Toni’ye gittin mi hiç? Belluno diyalektinde ‘gök gürültüsü zirvesi’ anlamına geliyor çünkü yağmur yağıp şimşekler çaktığında insanın tüylerini diken diken edecek bir manzara olur. Çok güzel bir yer. Ama bu, ölümün acısını azaltmıyor. Ölüm ölümdür ve geri kalan hiçbir şeyin önemi yoktur.”

Yüzünü inceledim. Beynini yiyip bitiren bir canavardan dolayı ölmüş olan Herta’yı düşünüyordu. Hikâyesine devam etmeye hazır olana kadar sessiz kalışına saygı gösterdim.

“Üçü başaramadı. Şans eseri sadece ben kurtuldum. Ben bağırıp yardım isterken Josef kollarımda öldü. Fakat biri beni duysa bile ipin koptuğu yerle en yakın hastane arasında kaç kilometre vardı biliyor musun? Yirmi. Onu kurtarmak mümkün olmayacaktı. Olanaksızdı. Ölümün onu almasını bekledim, bir dua okuyup geri döndüm. Bir fikir buldum. Daha doğrusu fikir beni buldu. Cenazelerden sonra ölülerin şerefine bir şeyler içmek üzere birkaç kişiyle buluştuk. Muhtemelen fark etmişsinizdir, buralarda bir şeyler içmek birlikte yapılan bir aktivitedir. Ve o gece sünger gibi içtik. Şarkılar söyledik, güldük, ağladık, sövdük. Sonra şafak söktüğünde fikrimi açıkladım. Kimse söylemese de –zaten bazı şeyleri bilmek için kulaklarınla duymaya da gerek yoktur– dünyanın geri kalanı için biz bela arayan birkaç deliydik. Böylece yukarıda başımız derde girdiğinde kimse bize yardım edemezdi veya yardım etmeyi istemezdi.”

“Kendinizi kurtarmak için sadece kendi gücünüze güveniyordunuz.”

“Aynen öyle, Jeremiah. Böylece Dolomit Dağları Kurtarma Ekibi’ni kurduk. Paramız yoktu, siyasi desteğimiz yoktu ve teç-

hizatı kendi cebimizden ödemek zorundaydık ama işe yaradı.” Werner’nın yüzünde sadece Clara’nın başardığı o tebessümlerden biri belirdi. “Bizden biri olan Stefan, bir acil yardım rehberi satın aldı. Rehberi çalışıp reanimasyonun inceliklerini öğrendim. Suni teneffüs, kalp masajı. Çatlakları nasıl saracağımızı, beyin travmasını nasıl tanıyacağımızı öğrendik. Buna benzer şeyler. Ama yine de yeterli değildi. O dönem onlara verilen isimle tatilciler gelmeye başlamıştı ve onlarla birlikte de deneyimsiz ve kötü donanımlı insanlar geliyor, müdahaleler artıyordu. Yine ucu ucuna getirip titrek bir kasası olan ve bizi ancak belli bir noktaya kadar götürebilen ilk kamyonetimizi aldık sene 65’te. Ayrıca her şeyi eski tarz yapmak gerekiyordu. Yaralıları sırtımızda taşıyorduk. Ölülerini de öyle.”

O sahneyi hayal etmeye çalıştım. Tüylerim ürperdi. Kabul etmek zor olsa da bu ürperme sadece dehşetten değildi, benim de Werner gibi aklımda bir fikir vardı.”

“Gidip cesedi buluyor, bir dua okuyorduk, sonra grubun en yaşlısı bir konyak veya grappa şişesi döndürüyordu, herkes bir yudum alıyordu ve en genç olana da cesetleri taşıma görevi düşüyordu. Telefonu olan tek yer Siebenhoch’taki bardı.”

“Vay canına,” diye mırıldandım.

“Özetlemek gerekirse, gerçek turizm Siebenhoch’a doksanların başında, Manfred Kagol, Turist Merkezi’ni kurma fikrini bulduğunda geldi ama seksenli yıllarda diğer vadiler çoktan turistlerin isteklerini yerine getirmek için ellerinden geleni yapmaya başlamıştı. Turistler para getirir. Para dönmeye başladığındaysa senin de bildiğin gibi politikacılar gelir ve biraz da aklın varsa onları istediğin gibi yönlendirebilirsin.”

Werner Mair’dan desteğini esirgeyen politikacıların yerinde olmayı asla istemezdim.

“Böylelikle sermaye geldi. Sivil Savunma’yla ve Kızıl Haç’la anlaşmalar yaptık. Yetmişli yılların sonlarına doğru özel bir proje için ordunun helikopterlerinden destek aldık. Sonuçlar

inanılmazdı. Eğer önceden hayatta kalma oranı yedide üçse, helikopterle onda altıya ulaşıldı. Hiç fena değil, öyle değil mi?”

“Bence değil.”

“Fakat biz daha fazlasını istiyorduk. Birincisi,” diyerek başparmağını havaya dikip saymaya başladı, “her seferinde albayların kaprisiyle uğraşmak zorunda kalmadan, sürekli bizim hizmetimizde olan bir helikopter istiyorduk.” Başparmağa işaret parmağı eklendi. “Bu sayıyı yükseltmek istiyorduk. *Daha fazla* ölü istemiyorduk. Böylece...”

“Yanınızda bir doktor olsun istiyordunuz.”

“Aynen. Helikopter süreyi daraltıyor, doktor ise hastayı stabil hale getiriyor. İlk helikopterimizi 83 yılında alabildik. İki tüpü ve iki büyük motoru olan bir Alouette. Merkezi buradan Pontives’e, Ortisei yakınlarına taşıdık çünkü orada bir hangar ve helikopter sahası inşa etme fırsatımız vardı. Doktor ancak sonradan geldi, Herta ve ben Siebenhoch’tan ayrıldıktan sonra.”

“Neden?”

Werner yüzünü buruşturdu. “Kasaba tükeniyordu. Hâlâ yeterince turizm yoktu. Turist Merkezi sadece Manfred’in kafasında bir fıkirdi... Konu dönüp dolaşıp fikirlere geliyor, farkında mısın? Ve benim beslemem gereken bir çocuğum vardı.”

“Kalıp kurtarma ekibinde çalışabiliyordun.”

“Tüm bunları anlatmadan önce sana ne dediğimi hatırlıyor musun?”

“Ben...” diye geveledim kafam karışmış bir halde.

“Bir erkeğin sadece tek bir önceliği olmalıdır. Ailesi. Annelise doğduğunda yaşlı değildim ama artık genç bir delikanlı da değildim. Herta benden yirmi yaş daha gençti ve geceleri zor durumda olan bir dağcıya yardımcı olmak için dağlara tırmandığımı bilerek geçirmeye alışkındı evet ama bebeğin gelişi her şeyi değiştirmişti. Artık baba olmuştum, anlıyor musun?”

Evet, anlıyordum.

“Bir arkadaşım, Cles’te, Trento yakınlarında bir matbaada bana bir iş bulmuştu, Annelise daha birkaç aylıkken taşındık. Ve ancak ortaokulu bitirdiğinde buraya dönmeye karar verdik. Hatta bu konuda ısrarcı olan Annelise oldu. Burayı seviyordu. Onun için sadece tatillerini geçirdiği bir yerdi ama bir şekilde buraya bağlanmıştı. Gerisi... nasıl denir...”

“Hikâye.”

Werner uzun süre gözlerini bana dikti.

Werner bakmıyordu. Werner süzüyordu. Hiç alıcı kuş gördünüz mü? İşte Werner’nın bakışları öyleydi. Buna karizma deniyordu.

“Aklındakini yapmak istediğinden eminsen birkaç kişiye telefon edebilirim. Sonra onların saygısını kazanmak sana kalır.”

Malum fikir...

Her şey kafamın içinde hazırды. Montaj. Dış ses. Hepsi. *Road Crew* gibi ama buralarda, bu dağların arasında, Dolomit Kurtarma Ekibi’nin adamlarıyla geçen bir *factual*. Bunun Mike’i heyecanlandıracağını biliyordum. İsmi bile hazırды: *Mountain Angels*. Başarılı olacaktı. Bunu biliyordum.

Bunu *hissediyordum*.

“Ama seni uyarmak zorundayım. Beklediğin gibi olmayacak, Jeremiah.”

Canavar'ın Sesi

1.

Birkaç gün sonra Annelise'ye anlattım. Sonra da Mike'a telefon ettim. Hayır, şaka falan değildi. Ve evet, ben kahrolası bir dâhiydim. Bunu zaten biliyordum ama yine de teşekkür ettim. 4 Nisan günü Mike, Siebenhoch'a geldi. Kafasında abartılı kürk bir şapka, boynunda Harry Potter atkısı vardı. Clara arkadaşımı fena halde gururlandırarak küçüklüğünden beri yaptığı gibi ellerini çırpıp, "Mike amca! Mike amca!" diye bağırıyordu. 6 Nisan'da Super Bowl'daki bir oyun kurucu kadar heyecanlı bir halde *Mountain Angels*'in çekimlerine Dolomit Kurtarma Ekibi idari merkezinin olduğu Val Gardena, Pontives'te başladık.

2.

Pontives'teki merkez yeşilliğin içine gömülü, iki katlı bir bina-
dan ibaretti. Modern, konforlu, çok temiz ve çok düzenliydi.

Werner'nın yerine Dolomit Kurtarma Ekibi'nin idaresine geçen Moses Ploner, ilk keşif gezimizi yaptırıp bizi ekibin geri kalanıyla tanıştırdı. Sayısız hayat kurtarmış olan insanlarla.

Oldukça zorlandığımızı inkâr edemem.

Telsiz cızırtısının artık monoton bir sese dönüştüğü sabahın saat onuna kadar helikopter kızağının üzerinde kaldık.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

“Charlie Baba’dan Dolomit Kurtarma Ekibi’ne.”

Charlie Baba “Komuta Yeri”nin adıydı.

“Burası Dolomit Kurtarma Ekibi, dinliyorum Charlie Baba,” diye karşılık verdi Moses mikrofona doğru eğilerek.

“Seceda’nın doğu yamacında bir turist var. *Margheri* sığınağı yakınlarında. Tamam.”

“Anlaşıldı, Charlie Baba, Tamam.”

Çekim tarihi yaklaştıkça kafamda, içinde tilt makinesinin topları gibi bir yandan bir yana sıçrayan, ABD donanmasındaki benzer tiplerin, telaş içindeki insanların, fasılalı yanıp sönen kırmızı ışıkların ve “Haydi hanımlar, kaldırın kıcınızı!” tarzında esprilerin olduğu bir film oluşmuştu.

Oysa sıfır heyecan vardı.

Yakında nedenini anlayacaktım. Dağlar, kendine güvenle otorite farkının etkili olduğu en son yerd.

Ancak 6 Nisan günü bu konuyu kafaya takacak vaktim olmadı. Moses Ploner (sinirimi bozan bir yavaşlıkla) Mike’a dönüp konuştu.

“Gelmek ister misin?”

Mike usulca koltuğundan kalktı. Yavaşça Sony’yi kaldırıp omzuna aldı. Bana dehşet dolu bir bakış attıktan sonra pervanenin bir oktav artmış olan gürültüsü eşliğinde EC135’e bindi. Hangarın kapısına yaklaştığımda kalkmakta olan helikopter pervanesinin yarattığı hava akımıyla geriye doğru çekildim ve daha ne olduğunu anlayamadan EC135’in kırmızı silueti gökyüzünde kaybolup gitti.

Yaklaşık otuz dakika sonra döndüler. Dolomit Kurtarma Ekibi için rutin bir görevdi. Helikopter yerine ulaşmış, doktor yaralıyı muayene etmişti (sadece bir burkulmaydı) ve yaralı, helikoptere alınıp Bolzano Hastanesi’ne nakledilmişti. Bu arada Mike dönüş yolunda ilk kötü deneyimini yaşamıştı.

“Luftwaffe’de bayağı eğlendik ve Mike...” dedi helikopterdeki görevli doktor Christoph, bir yandan da sırtarak kusmuk

dolu poşeti gösteriyordu. Bu arada Mike kireç gibi olmuş bir suratla banyoya doğru koştu.

Dolomit Kurtarma Ekibi'ne hoş geldiniz.

3.

Sonraki iki ay benim için hızlandırılmış bir film gibi geçti. Özellikle de yaralıların yüzleri aklımdaki görüntülerde birbirine karışıyordu.

Görüş mesafesi neredeyse sıfırken kalkan helikopter, Mike'la EC135'in pilotu olan Ismaele (Ismaele, Moses'in kardeşiydi. Anne ve babaları gerçek bir İncil hayranı olmalıydı) arasındaki şakalaşmalar: "Uçmak için iki yüz metre görüş mesafesi olması gerektiğini söylememiş miydin?" "E işte şu anda görüş mesafesi *zaten* iki yüz metre. Bence gözlerimi kaparsam üç yüz metre de olur."

Panik atak geçirmek üzere olan genç çocuğun bakışlarındaki dehşet. Düşen taşlar yüzünden bacağı kırılan çobanın acısı. Yarı donmuş haldeki turist. Siste kaybolmuş olan çift. Sayısız kırık kemik, çıkık kalça, zarar görmüş eklem, kan, ter. Çok gözyaşı, az zarafet. Adrenalinden perişan olmuş Mike'ın gecede dört saat uyuması. Mideyi altüst eden telsiz görüşmeleri. Mike'ı on üç farklı sivrisineğin sokması. Benim acemiliklerim: bir vakum torbasında mumyalaşıp orada klostrofobinin sarhoşluğuna terk edilmem. Şimdi röportaj yapmanın sırası olmadığını bana anlatmak için Mike'ın başını iki yana sallayışı. Gece ve gündüz size işkence eden "Acil Ruhsal Yardım"ın ricası.

Dolomit Kurtarma Ekibi'nin tek bir peygamberi (Moses Ploner), Gökyüzü Krallığı'nın hâkimi olan bir adet ateş arabası (EC135) ve nesilden nesile aktarılan en az iki yüz bin tane kuralı vardı. Ayak uydurmak gücü.

Kurallar mantar gibi türüyordu.

Öğle yemeği kuralı muhtemelen en tuhaf olanıydı (ve birçok bakımdan da sinir bozucuydu). Sabahın yedisi ya da akşamın dördü olması fark etmiyordu, tam masaya oturdukları anda alarm çalıyordu ve operasyon için çıkmak zorunda kalıyorlardı. İlk seferinde bana bunun bir rastlantı olduğu söylenmişti. İkincisinde kaderin bir oyunu olduğunu düşündüm. Onuncu seferden sonra bundan bahsetmiyordum bile. Tanrısal ve evrensel entropi. İki aylık çekimin ardından artık umursamıyordum.

Böyleydi, kurcalamaya ne gerek vardı ki?

Öğle Yemeği Kuralı, bir yazar olarak doğrudan aksiyona dâhil olmayan bendeniz için (Mike McMellan'ın ölümsüzleşen sözlerinde belirttiği gibi: "sen sadece bu işi nasıl anlatman gerektiğini anlamalısın, gerisini Sony halleder"), bazı beklenmedik pozitif sonuçlar barındırıyordu. Alarm çalıyor, ekip hangara iniyordu; bense helikopter hareket eder etmez telsiz koltuğunda oturan diğerlerinin dondurmalarını ya da tatlılarını mideye indiriyordum. Makarna kameradan daha fazla şişmanlatır.

15 Eylül'deki öğle yemeğine kadar böyle sürüp gitti.

4.

Mike birkaç gündür yorgunluk belirtileri göstermeye başlamıştı. Solgun ve gergindi.

Günün ilk operasyonu pürüzsüz ilerlemişti. Hava güzeldi ve Milanolu turist sadece biraz korkmuştu ve ekibe ait helikopterin vadiye inmek için kullanılacak bir taksi olduğunu sanıyordu. İkinci operasyon ilkinin tıpatıp aynısıydı fakat uçuş Corno Bianco yerine Sasso Lungo'yaydı.

Mike ikinci operasyondan döndüğünde ayaklarını sürdüğünü fark ettim. Kameranın bataryasını değiştirdim (İlk *Kuralımız*) ardından bir sandalyeye çöktüm. Birkaç dakika içinde Sony kucağımda uyuyakaldım.

Moses, saat bire doğru, guruldayan midelerle suç ortaklığına girerek Öğle Yemeği Kuralı'nın değişme vaktinin geldiğine karar verdi. Kavurma. Patates. *Strudel*. (*Strudel*'i yiyemememiz yazık oldu çünkü çok iştah açıcı bir hali vardı.)

Tabakları doldurmaya başladığımız sırada alarm çaldı. Mike ayağa kalkıp kamerayı kaptı ve soluk soluğa tekrar yerine geri çöktü. Bu kadarı Christoph'un teşhisi koymasına yetti:

"Ateş düşürücü, sıcak battaniye, anne çorbası ve yatak istirahatı."

Mike başını kaldırıp iki yana salladı. "Ben iyiyim, problem yok."

Mike tam kamerayı kaldırdığı sırada Moses koluna yapışıp ona engel oldu.

"Sen gelmiyorsun. O halleder. Bu şartlarda helikoptere binemezsin."

"O" dediği de *bendim*.

Bunları söyledikten sonra dönüp merdivenlerden indi.

Mike ve ben bir an birbirimize baktık.

Kendimden emin görünmeye çalıştım. "Sony'yi bana ver ortak, sana bir Oscar kazandıracağım."

"Oscarlar filmler içindir," diye homurdandı Mike. "Biz televizyona iş yapıyoruz, Salinger."

Kamerayı isteksizce bana uzattı. Ağırdı.

"*Rec* tuşuna basılı tut."

"Tamamdır.

Merdivenlerden Christoph'un sesi duyuldu: "Geliyor musun?" Gittim.

EC135'e hiç binmemiştim. Mike'a ayrılmış olan yer ufacıktı. EC135, filmlerde gördüğümüz taşıma helikopterlerinden değildi, ufak, çevik ve güçlü bir araçtı. Dolomitler'in zirveleri arasında dolanabilecek en iyi kurtarma aracıydı ama çekim yapmak zorundasınız fena halde rahatsızdı.

İsmaele gaza yüklendiğinde midem ağzıma geldi. Sadece ivmeden dolayı değildi, korkudan olduğu da söylenebilir. Pencereden dışarı bakmamın da yardımı olmadı. Pontives merkez üssünün gözden kayboluşunu izledim ve kusmamak için yutkundum. Yanımda oturan kurtarma görevlisi Manny elimi sıkıyordu. Eli benim kolumun yarısı büyüklüğündeydi. Dağlara özgü “Sakin ol!” anlamına gelen bir hareketti bu. Ve inanın, işe yaradı.

Artık korkmuyordum, sadece gökyüzü vardı. Berrak gökyüzü. Tanrım, ne kadar da güzeldi.

Christoph bana göz kırpıp kaskımı takmamı işaret etti. “Nasılsın, Salinger?”

“Şaşkın.”

Bir şey daha ekleyecektim ama Moses’in sesi araya girdi.

“Dolomit Kurtarma Ekibi’nden Charlie Baba’ya,” diye bağırdı telsize. “Bize verecek bilginiz var mı?”

Ciddi şekilde çekim yapmaya başlamıştım, akıttığımı soğuk terlerin döndüğümde görüntüleri gören Mike’a kurdeşen döktürmemesini diliyordum. Söylenmeye bir başladı mı gerçek bir baş belası olabiliyordu.

“Charlie Baba cevap veriyor. Ortles’te Alman bir turist,” dedi cızırtılı bir ses telsizin 118. kanalından. “Üç bin iki yüz metrede bir yarıktadır duruyor. Schückrinne’de.”

“Anlaşıldı, Charlie Baba. Birkaç dakikaya...”

“Yedi dakikaya oradayız,” diyerek tamamladı Ismaele.

“Yedi dakika. Anlaşıldı, tamam.”

Moses telsize cevap verdikten sonra bana döndü. Kamerayı kaldırdım ve ona zımladım.

“Daha önce Ortles’i gördün mü?” diye sordu bana yakın mesafeden.

“Sadece fotoğraflarda.”

Moses kendi kendine başını salladı. “Güzel bir operasyon olacak, görürsün.”

Ardından beni bırakıp kendi dünyasına döndü.

“Schückrinne nedir?” diye sordum Christoph’a.

“Ortles’in zirvesine ulaşmanın birkaç yolu var,” diye karşılık verdi doktor yüzünde belirsiz bir ifadeyle. “En kolayı normal kuzey rotasıdır, tecrübeli olmak gerekiyor ve şakası da yoktur ama hazırlıklı değilsen bir dağ buzuluna da çıkmazsın, öyle değil mi?”

“Bir keresinde buralardan ayağına parmak arası terlik giymiş bir herif çıkarmıştık,” diyerek araya girdi İsmaele neşeli bir şekilde.

“Parmak arası terlik mi?”

“Üç bin metredeydi,” dedi sırtarak. “İnsanlar tuhaf yaratıklar, öyle değil mi?”

Buna itiraz edemedim.

Christoph açıklamasına devam etti. “Schückrinne en kötü yoldur. Kayalığın dik tarafı güvenli değil, elli beş dereceye varan meyiller var ve buz... onun ne zaman yaramazlık yapacağını asla bilemezsin. En tecrübeli dağcılar için dahi zorlu bir yerdir. Charlie Baba turistin bir yarıktaki olduğunu söyledi, en kötüsü bu.”

“Neden?”

“Çünkü bir ayağı kırılmış olabilir. Ya da her iki ayağı da. Hatta belki kalçası da. Ayrıca buzul kayanın yarığı kötüdür, içinde su olur. Şey gibidir...” Christoph doğru kelimeyi bulmaya çalıştı. “Bir bardak buzlu suyun içinde olmak gibidir.”

“Gerçekten de eğlenceli olacak,” dedi İsmaele, terk edilmiş bir köpek yavrusunun yüz ifadesi ile yaramaz bir çocuğun arasında kameraya bakıp o eşsiz tebessümlerinden biriyle gülümsedi.

Ekibin başka bir kuralı daha. Hiçbir şey imkânsız değildir. Çünkü Moses Ploner’nın dediği gibi: “İmkânsız olan yalnızca yapmayı beceremediğin şeydir.” Ya da: İmkânsız diyorsan evde otur.

Alman turistin Moses'in kuralına uymakla iyi yaptığını düşündüm. *Benim de* o kahrolası kurala uymak zorunda olduğum aklıma gelmedi.

EC135 yedi dakika sonra Ortles'in beyaz kayalarının üzerinde dönüyordu. Daha önce hiç buzul görmemiştim ve bana muhteşem görünüyordu.

Kısa zamanda fikrimi değiştirecektim.

Moses kapıyı açtığı anda buz gibi bir rüzgârla karşılaştı. "İşte orada."

Ekibin başının işaret ettiği noktayı çekmeye çalıştım.

"Şu yarığı görüyor musun? Turist işte orada."

Moses'in doğru yarığı nasıl anladığını bilmiyordum. O istikamette en az üç dört tane vardı. EC135 bir çırpıcı gibi sarsılıyordu. Birkaç metre aşağı indiğinde Moses'in gözlerinin benimkilerden önce yakaladığı şey, Sony'nin kadrajına girdi. Karın üzerinde aniden kesilen izler.

EC135 durdu.

"İniş yapılamaz buraya, çocuklar, imkânsız," dedi Ismaele. Ağzım açık kalmıştı.

Ismaele bir pilot değildi. Bütün helikopter pilotlarının koruyucu aziziydi. Mike'in çekimlerinde onun, Kızıl Şeytan'ın⁶ kendisini dahi düşürecek, bir elmadan biraz büyük zirvelere bile indiğini (onun kullandığı kelime "park etmek"ti), hava akımlarının üzerinde sörf yaptığını ve EC135'i pervanesi her an çarpıp parçalanacakmış gibi görünecek kadar kayalıklara yaklaştırdığını görmüştüm. Hem de Lucignolo⁷ havasını asla kaybetmeden. Ismaele şimdi endişeli görünüyordu.

Eyvah.

6 I. Dünya Savaşı'nda seksenden fazla düşman uçağı düşüren ünlü Alman pilot Manfred von Richthofen'in takma adı. (ç. n.)

7 İngilizcede bilinen adıyla Candlewick, Carlo Collodi'nin *Pinokyo'nun Maceraları* adlı kitabındaki hayali karakter. Pinokyo'nun sınıfındaki en afacan kişilik olarak tanımlanır. (ç. n.)

"Manny? Vinçle in. Onu al ve doğrudan yukarı çıkar. Kimseyi indirmiyorum. Felaket bir sıcak var. Ve bu rüzgâr..."

Anlamıyordum. Buzulun üzerindeydik, öyle değil mi? Buz soğuktur, yanılıyor muydum? "Felaket bir sıcak var" da ne demekti? Ve rüzgârın ne alakası vardı?

Soru sormanın sırası değildi. Manny çoktan vincin çekme ipini bağlamaya başlamıştı.

Ona baktım ve kalbim aniden barut tozu pompalamaya başladı. Böylece EC135 iki kayalığın arasında, buzdan yarığın üzerinde dönüp dururken dudaklarımdan hayatımın gidişatını değiştirecek kelimeler dökülüyordu.

"Seninle inebilir miyim ben de?"

Çoktan helikopterin kızak ayağına inmiş ve kancayı deri eldivenli sağ eliyle sımsıkı kavramış olan Manny, Moses'e bir işaret yaptı.

"Ne?"

"Manny'yle birlikte aşağı inebilir miyim? Her şeyi çekiyorum da."

"Üç kişiyi birden yukarı çekemeyiz. Çok rüzgâr var," dedi Ismaele. "Ayrıca sıcaklık..."

Sıcaklık umurumda değildi.

Hiçbir şey umurumda değildi. *Aşağı inmek* istiyordum.

"Aşağıda bekleyebilirim. Manny turisti çeker ve sonra beni alır."

Basit, öyle değil mi?

Moses tereddüt etti. Manny gülümsedi. "Bence olur."

Moses gözlerini kısıp bana baktı.

"Tamam," dedi gönülsüzce. "Ama acele edin."

Yerimden (artık Mike'ın değil, benim yerimdi) kalktım, Christoph bana bir tırmanma kemeri uzattı, onu takıp kendimi Manny'ye bağladım. Ayaklarımız EC135'in kızaklarında, kafamızı kapıdan dışarı sarkıttık. Christoph bana bir onay işareti verdi. Manny kaskıma hafifçe vurdu.

Üç, iki, bir.

Boşluk bizi yuttu.

Korkuyordum. Korkmuyordum. Dehşet içindeydim. Hayır değildim.

Kendimi hiç bu kadar canlı hissetmediğim kesindi.

Manny'nin, "On metre..." dediğini duydum.

Aşağı baktım.

Yarığın içi bir şey görülemeyecek kadar karanlıktı. Kamerayı doğrultup çekime devam ettim

"Bir metre."

Manny yarığın tepe kısmına yaslandı.

"Dur."

Vinç durdu.

Manny kaskında taşıdığı ışığı yaktı. Işık huzmesi karanlığın derinlerine doğru kaydı. Onu anında gördük. Kadın fosforlu turuncu bir mont giymişti. Buzun oluşturduğu duvara yaslanmıştı. Elini kaldırdı.

"Otuz metre, Moses," dedi Manny. "Aşağı."

Vinç tekrar hareket etmeye başladı.

Ortles'in parıldayan yüzeyinin kayboluşunu izledim, yeniden kör olmuş gibiydim, bu arada Manny inişi kontrol ediyordu. Karanlığa alışmak için gözlerimi birkaç defa kırıştırdım.

"Beş metre," dedi Manny.

"Üç."

Aşağıda tuhaf bir parlaklık vardı. Güneş ışığı binlerce parıltı saçarak görüşü bulandırıyor, gökkuşağını andıran parlak haleler oluşturuyordu.

İki buçuk metre genişliğindeki yarığın dibi suyla kaplıydı. Christoph'un dediği gibi, suyun içinde çeşitli boylarda buz parçaları yüzüyordu. Gerçekten de bir bardak buzlu su gibiydi.

"Dur."

Manny önce kendi kemerini, sonra benimkini çözdü.

Dizlerime kadar buzlu suyun içindeydim.

“Yalnız mısınız, hanımefendi?”

Kadın soruyu anlamamış gibi görünüyordu.

“Bacak.”

Kekeliyordu.

“Şok geçiriyor,” diye açıkladı Manny. “Becerebilersen biraz ilerle. Acele etmeye bakalım.

Buzul duvara yaslandım. Nefesim küçük bulutlar oluştuyordu. Kadraja girmediklerini umdum.

Turist önce Manny’ye, sonra kendi bacağına baktı.

“Çok acıyor.”

“Helikopteri görüyor musunuz?” Orada size ağrı kesici yapacak bir doktor var.”

Kadın inleyerek başını salladı.

Manny vincin ipini bağladıktan sonra ipi çekip kadının kemerine geçirdi.

“Vinç, Moses.”

Vinç ikisini birden havaya kaldırdı.

Kadın avazı çıktığı kadar haykırdı. Ellerimle kulaklarımı kapamamak için kendimi tuttum. Bunu yapsaydım kamera suyun içini boylardı ve Mike kesinlikle beni öldürürdü.

Yavaş yavaş ve korkunç acılar çektirerek.

Vinç elle idare edilen türdendi. İp kurtuluşa giden düz bir çizgiyi andırıyordu.

Manny ve kadının yukarı çıkıp nihayet yarıktan uzaklaşmalarını izledim.

Tek başıyıldım.

5.

O sırada Sony’deki görüntüler ne mi gösteriyordu?

Yarığın duvarlarını. Siyahın içinde parıldayan yansımaları. Kameranin kimi zaman yavaş çekimde kimi zamansa çığınca

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rante.org>

bir yandan ötekine dönen parlak ışığını. Su birikintisinde, bacaklarımın etrafında yüzen gökkuşağı rengindeki buz küplerini. Buzdaki yansımamı. Önce gülümseyerek, sonra özel bir konuşmayı dinlemeye çalışan birinin ifadesiyle dikkat kesilerek. Ve sonunda kapana kısılmış bir hayvanın gözleri ve bana ait olmayan bir sırtışıyla görünen dişleri, soğuktan açılmış dudaklarıyla yamulmuş bir siluetin yansıması. Orta Çağ'daki ölülerin maskeleri gibi.

Ve en çok da Ortles'in sesi. Buzun çatırdaması. İki yüz bin yıldır hareket halinde olan Ortles'in çıkardığı tıslama.

Canavar'ın sesi.

Aşağı inip birkaç kez bana seslenen Manny'nin endişeli sesi.

Tanrı'nın Manny'yi yutan çılgılığı.

Artık bir anlam ifade etmeyen zamanın akışı. Buzdaki zamanın insan zamanıyla aynı olmadığının dehşet verici farkındalığı. Yabancı, düşmanca bir zaman onunki.

Ve karanlık.

Yeryüzünü yutan karanlığa daldım. Kendimi derin taraftaki akıntıda buldum. Hayaletinkine benzer bir beyazlığın sonsuz gecesi.

Dört harf: "koyu". Dört harf: "ayaz".

Nihayet kurtuluş.

Çok sıcak, demişti Moses. Çok sıcak çığ anlamındaydı. Tanrı'nın çılgılığı. Ve çığ Manny'yi almıştı. Ve Canavar, Manny'yle birlikte vincin ipi aracılığıyla EC135'i de yakalamış, yerde sürüklüyordu, tiksindirici bir böceği ezer gibi eziyordu onu. Moses vincin ipini neden kesmiyordu? Bunu yapsaydı yine de çarpabilirdi ama hiç olmazsa o zaman çığ helikopteri yakalayamazdı. Bunu polis ve gazeteciler de merak etti. Beni kurtaranlar yani. Onlar sebebini *biliyordu*. Hepsi "Kurallar" da yazılı.

Vincin ipi kesilmez çünkü kimse dağda bırakılamaz. Hiçbir surette. Böyledir ve böyle olmalıdır.

Moses, Ismaele, Manny ve Christoph'tan geriye hiçbir şey kalmadı. Çıgın rüzgâr ve sıcaklık nedeniyle kendini gösteren hiddeti, onları sürüklemiş, onları tanınmaz haldeki cesetlere çevirmişti. EC135 daha aşağılarda safi iskelet halinde bulunmuştu.

Fakat Ortles'teki kaza Dolomit Kurtarma Ekibi'nin sonu olmadı, aynı şekilde benim de hikâyemin sonu değil.

Size önceden de söylediğim gibi, dokuz harf.

“Başlangıç”.

İki Yüz Seksen Milyon Yıl Önce

1.

Bedenim tedavilere cevap vermişti. Hastanede bir haftadan kısa bir süre kaldım. Birkaç dikiş, hipotermi başlangıcı için biraz serum, hepsi o kadar. En büyük yaralanma içimdeydi. Hastane dosyamda “TSSB” yazıyordu. Travma Sonrası Stres Bozukluğu.

Bolzano, San Maurizio’daki hastanenin doktoru, bana birkaç psikofarmakolojik ilaç ve bir de uyku ilacı yazıp onları düzenli olarak kullanmamı tembihledikten sonra elimi sıkarak, “Kendinize iyi bakın!” dedi. Ardından da gözlerimin içine bakarak bu tür olaylardan sonra filmlerde gördüğümüz eski askerler gibi kâbuslar görmemin ve anlık görsel anımsamalarla birlikte hafif panik atak krizleri yaşamamın normal olduğunu ekledi.

Hafif panik atak krizleri mi?

Bazı anlarda Canavar’ın sesi (benimkiler anlık görsel anımsamaları, neyse ki hiç halüsinasyon görmedim) kendimi bir çocuk gibi yere atıp ağlayacak kadar dolduruyordu beynimi. Yine de psikofarmakolojik ilaçlara dokunmamaya ve uyku ilaçlarına da son çare olarak başvurmaya yemin etmiştim. En ucuz psikologlar bile aslında yaptığım şeyin ne olduğunu anlayabilirdi. Acı çekmek istiyordum. Acı çekmek istiyordum çünkü bunu yapmak zorundaydım. Gerçekten öyle miydi? Elbette, ağır bir darbe yaşamıştım.

Hayatta kalmıştım.

Ve bunun için bir cezayı hak ediyordum.

Fakat sadece kendimi cezalandırmadığımı daha sonra anladım. Aynı zamanda Annelise'yi de yaralıyordum; birkaç günlük zaman zarfında yıllar geçmiş gibi yaşlanmıştı, ben uyuşuk bir halde ortalıkta dolanırken ağlayıp duruyordu. Daha da fenası, Clara'ya da zarar veriyordum. Sessizleşmişti, zamanını odasında, resimli kitaplarına ve kim bilir hangi düşüncelere dalarak geçiriyordu. Çok az yemek yiyordu ve gözlerinin etrafında hiçbir çocuğun sahip olmadığı halkalar vardı.

Annelise ve Werner bana mümkün olan her şekilde yardımcı olmaya çalışıyorlardı. Werner beni evin arkasında sigara içmeye çıkarıyor ya da temiz hava almam için jipine bindirip gezdiriyordu. Annelise güzel yemekleriyle, kasabadan dedikodularla, sevdiğim DVD filmlerle ve hatta piyasada bulunabilecek en kışkırtıcı iç çamaşırlarıyla beni canlandırmaya çalışıyordu. Fakat bunu yaparak beni hayata döndürme teşebbüsleri her iki taraf için de utanç verici şekilde sonlanıyordu.

Kayıtsız bir şekilde favori koltuğuma oturup ağaçların kızarmasını ve gökyüzünün sonbaharda buralara has mavi ve mor tonlarının arasında değişen renklere dönmesini izliyordum. Güneş batarken yerimden kalkıp yatıyordum. Yemiyor, içmiyordum; kendimi düşünmemeye zorluyordum. En küçük kıpırtıda yerimden sıçıyordum. O gürültüyü duymaya devam ediyordum. O lanet olası ısığ. Ve Canavar'ın sesini.

Gündüzler korkunçsa geceler daha da beterti. 15 Eylül'den sonra olanların bir hatanın sonucu olduğundan emin, avazım çıktığı kadar haykırarak uyanıyordum. Sanki dünya ikiye ayrılmıştı. A Dünyası dediğim yanlış taraf hiçbir şey olmamış gibi devam ediyordu, doğru olan B Dünyası ise Jeremiah Salinger'in ölüm haberiyle 15 Eylül saat iki yirmi ikide sona ermişti.

Mike'm beni ziyarete geldiği günü hatırlıyorum. Yüzü solgun, gözleri kırmızı halkalarla çevriliydi. Bana aklındakileri anlattı

ve üzerinde konuştuk. Network, *Mountain Angels*'ı yayından kaldırmıştı ama yapılan çekimleri Dolomit Kurtarma Ekibi ve Ortles'teki yarıktaki olanlarla ilgili bir belgesel için kullanabilirdik. Ortağım bunun için isim bile düşünmüştü: *Canavar'ın Karnında*. Hiç şüphesiz sıradan ama uygun bir isimdi. Onu kapıya kadar geçirdiğimde şans dileyip onunla vedalaştım.

Mike bunu bir espri olarak algıladı ama ben ciddiye aldım. Bu, Batman ve Robin'in son kez bir araya geliyordu. Ben cehennemi andıran bir döngüde kapana kısılmıştım ve gördüğüm kadarıyla da içinden çıkmanın sadece iki yolu vardı. Patlamak ve kendimi bir yerden atmak. Patlamak Annelise'ye ya da Clara'ya zarar vermek anlamına geliyordu. Mümkün değildi. Yaralanmış egosunun içine hapsolmuş gerçek bir gerizekâli olarak ikinci ihtimal bana daha az acı verici görünüyordu. Nerede, nasıl ve ne zaman olacağını dahi hayalimde canlandırmaya başlamıştım.

O halde, elveda ortak. Elveda herkes.

Ama sonra, ekim ortası Clara çıkageldi.

2.

Sağ elimde çoktan ısınmış bir bardak su, sol elimde boşalmış sigara paketi, koltuğuma gömülmüş sonsuzluğu düşünürken Clara ona masal okumamı istediği zamanlarda yaptığı gibi elinde bir kitapla gelip dizime oturdu.

Bariz bir zorlanmayla yüzüne odaklandım.

"Selam, tatlım."

"Selam, dört harf."

Bu, Rakamlar ve Harfler adını verdiğimiz ve Clara'nın en sevdiği oyundu.

Kendimi zorlayarak tebessüm ettim.

"Sonuncusu ünlü harf mi?" diye sordum.

"Son harf ünlü."

“P-a-p-á,”⁸ dedim bana bu şekilde hitap ettiğini duymanın hâlâ garip geliyor olmasına şaşırarak. “Bu nedir?”

“On bir harf.”

“‘Masal kitabı’ mı?”

Clara başını iki yana salladı ve saçları sarı bir buluta dönüştü. Burnuma şampuanının kokusu geldi ve ben içimde bir şeylerin kıpırdandığını hissettim.

Hafif bir sıcaklık gibi.

Bir kar fırtınası sırasında uzaklarda görünen bir ateş gibi.

“Yanlış,” diye cevap verdi kararlı bir tonda.

“Masal kitabı olmadığına emin misin?”

“Bu bir ‘r-e-h-b-e-r k-i-t-a-p’.”

Parmaklarımı kullanarak saydım. On bir harf. Hile yapmamıştı. Neredeyse içimden gelerek güldüm.

Clara parmağını dudaklarına götürdü, annesinden aldığı bir hareketti bu. “Termometre on yedi dereceyi gösteriyor. Bu saatte on yedi derece çok soğuk değil, öyle değil mi baba?”

“Soğuk değil, evet.”

“Annem başının uf olduğunu söyledi. Başının içi yaralanmış,” diye düzeltti. “Bu yüzden hep üzgünmüşsün. Ama bacakların normal çalışıyor, değil mi?”

Gerçekten bu tarif her şeyi açıklıyordu. Babanın başı uf olmuştu ve bu yüzden de üzgündü.

Onu dizimde hoplattım. Çok yakında bu oyundan sıkılacaktı, hatta birkaç yıla kadar onu rahatsız etmeye bile başlayacaktı. Zaman akıp gidiyordu, kızım büyüyordu ve ben günleri ağaçlardan düşen yapraklara bakarak çarçur ediyordum.

“Öyle sanırım, beş harfçğim.”

Clara kaşlarını çatıp konsantre olmuş bir tavırla parmaklarıyla saymaya koyuldu.

“‘Tatlım’ kelimesinde altı harf var.”

“‘Kızım’ kelimesinde beş harf var ama. Bana puan kazandırır.”

8 (İt.) Baba. (yay. n.)

Clara ters ters bana bakıp (kaybetmekten hiç hazzetmiyordu) elinde tuttuğu rehberi açtı. İçine birkaç kitap ayırıcı koyduğunu fark ettim.

“Kendimize annemin sandviçlerinden hazırlayalım, su alalım ama fazla değil, ormanda çişimi yapmaktan hoşlanmıyorum,” diye açıkladı fısıldayarak. “Örümceklerden korkuyorum.”

“Örümcekleeer,” dedim şefkatten neredeyse boğulacak gibi olarak. “İyyy.”

“Evet, ıyyy. Buradan çıkalım,” diyerek parmağıyla haritayı işaret etti. “Buralarda dolaşalım, görüyor musun? Küçük gölün olduğu yerde. Belki hâlâ buzludur.”

“Belki...”

“Buz tutmuş balıklar da görür müyüz?”

“Belki birkaç tane.”

“Sonra da eve döneriz. Böylece sen bahçeye bakmaya devam edebilirsin. Bahçe o kadar ilginç mi, baba?”

Ona sarıldım. Sıkı sıkı sarıldım.

Sekiz harf: “Sıcaklık”.

3.

Gezilerimiz böyle başladı. Clara elinde rehber, her akşam dizime oturuyordu ve birlikte gezilerimizi planlıyorduk.

Sonbahar ılık bir dokunuş gibiydi ve o geziler ama özellikle de Clara’nın varlığı ve beni gömdükleri dağın altındaki sohbetlerimiz, olası her türlü psikofarmakolojik ilaçtan daha fazla işe yarıyordu.

Kâbuslar hâlâ devam ediyor ve kulaklarımdaki tıslama bazen beni felç edecek dereceye ulaşıyordu ama gitgide seyrekleşmeye başlamıştı. Hatta e-posta yoluyla da olsa, *Canavar’ın Karnında’nın* montajını yapmak üzere New York’a dönmüş olan Mike’ın sorularına dahi cevap verebiliyordum. Her ne kadar tek

bir parçasına bile bakmayı reddetsem de ona bazı önerilerde bulunmak bana kendimi iyi hissettiriyordu. Kendimi yeniden canlı hissediyordum. İyileşmek istiyordum. İçinde bir cesetten farksız olduğum B Dünyası bana artık çekici gelmiyordu. Çünkü o dünya gerçek dünya değildi. Hoşuma gitse de gitmese de sağ kalmıştım.

Bunu bana beş yaşındaki bir kız fark ettirmişti.

4.

Ekimin ortasında bir gün Clara, her zaman olduğu gibi rehberi göstermektense dizime oturup kocaman gözlerle ve ciddi bir ifadeyle yüzüme baktı.

“Birini ziyarete gitmek istiyorum.”

Uzun bacaklarını altında toplamış, kanepede kitap okuyan Annelise’ye dönüp sordum. “Bilmem gereken bir şey mi var?”

“Ne gibi?”

“Saygı gören her babanın haberdar olması gereken bir şeyler.”

Clara’nın, yaptığım gülünç aksana kıkırdadığını duydum. Bu, benim “İngiliz kâhya Charlie” adını verdiğim aksandı. Kızımın zekiliği ise anne tarafından geliyordu.

“Daha net açıklayayım. Ailemizin en büyüğü olan beş yaşındaki Clara Salinger, altını çiziyorum yaş beş, az önce tanıdığını birini ziyaret etmek istediğine dair bir arzusu olduğunu belirtti. Sence Martin’in oğlu, Roberto’yu mu kastediyor?”

“Kızıla yakalanmış, yatıyor o.”

“O halde ‘biri’ derken kızımız acaba Elisabeth’i mi kastediyor? Bir keresinde bu tatlı ve sempatik kız malum kişinin pantolonuna çıkarmamış mıydı?”

Annelise kitabını kapadı ve kahkahalarına engel olamadı. “Evet, Clara ve Elisabeth küçük bir dargınlık yaşamışlardı.”

"Kesin şunu!" diye çıkıştı Clara. "Benimle dalga geçmeniz hoşuma gitmiyor."

Bu endişeli küçük surat karşısında kendimizi tutamayıp güldük.

"Pardon, tatlım. Sadece... doğru mu duydum? Birini ziyarete gitmek mi istiyorsun? Peki kim bu kişi?"

"Bir arkadaş."

"Bir arkadaş mı?"

"İsmi Yodi."

"Ne biçim bir isim bu Yodi?" diye sordum şaşkın bir şekilde.

"Yodi çok tatlı biri. Ve *çok* yaşlı," diye fısıldadı. "Ama bunu yüksek sesle söyleme. Yodi de büyükbabam gibi o kelimeyi sevmiyor."

"Çok alıngan ve beş harf: 'yaşlı'."

"Alıngan ne demek?"

Bu soruya Annelise cevap verdi: "Alıngan kolaylıkla gücenip darılabilen kişi. Almancası *Empfindlich*." Clara'nın büyürken anne ve babasının üç lisanını birden öğrenmesi hoşumuza gidiyordu.

"İngilizcede..."

"*Susceptible*," diyerek onun sözünü tamamladım.

Clara uzun bir duraksamanın ardından konuştu: "On bir. On bir harf, baba!"

"Çok etkileyici. Ama bana Yodi'yi anlatıyordun."

"İstersen sana gösterebilirim."

"Fotoğrafı mı var?"

Clara cevap vermeden koşarak odasına gidip dönerken Annelise ve ben şaşkın bir şekilde birbirimize baktık.

"İşte Yodi. Çok tatlı, değil mi?" diye sordu Clara bana bir kitapçık uzatarak.

Yodi bir fosildi. Tam olarak ifade etmek gerekirse bir amonit.

"Onu ziyarete gidelim mi baba?"

“Memnuniyetle,” diyerek sloganı okudum. “*Kim bilir, iki yüz sekiz milyon yıllık hayatında neler görmüştür.* Fakat bu yeni arkadaşımızı tam olarak nerede bulacağız?”

Soruyu memnun bir edayla Annelise cevapladı: “Ben biliyorum. Bletterbach’ta.”

“Peki bu Bletterbach nedir, sorabilir miyim?”

Hem Annelise hem de Clara bana sanki dünyanın en aptal sorusunu sormuşum gibi baktılar. Yanılmıyorlardı. Gerçekten de gözümün önünde olup biten olayları kaçıırıyordum. Ben böyleydim.

Bletterbach etrafımızda yer alan her yerd, yerel topluluklara para pompalayan turistik çekiciliği olan her yer. Aslında dönen bu paradan tek faydalanan Turist Merkezi’nin iki adım ilerisindeki Siebenhoch değildi, aynı zamanda işin içinde şu listedekiler de vardı: Aldino (Almancada Aldein), Salorno (Almancada Salurn), çift isim kuralını atlayan ve bölgenin Trentina tarafında yer alan Cembra ve Cavalese, Ora (yine Bolzano bölgesinde olup Auer diye de anılıyordu), Nova Ponente (Deutschnofen) ve Nova Levante (Welschnofen) kasabaları ve daha başka bir sürü ev ve küçük kilise kümeleri (yerel diyalektte *Hittlen und Kirchln*).

Siebenhoch’un etrafındaki ormanlarla ve kayalıklarla kaplı altı bin hektarlık alan, Monte Corno Doğal Parkı’nın içinde yer alıyordu. Parkın merkezinde, Monte Corno’nun, yani iki bin metrelik bir başka zirve olan Corno Bianco’nun (Almancada Weisshorn) altında, sekiz kilometre uzunluğunda ve dört yüz metreden fazla derinliği olan bir başka yarık daha bulunuyordu.

Orada, ona ismini veren bir de nehir vardı: Bletterbach.

Bu bölgeyi meydana getiren kayalık ve tüm Dolomitler, kalsiyum karbonat ve magnezyumun tuhaf bir karışımıydı; nehir suyunun bir kanyon oluşturarak tonlarca fosili gün ışığına çıkardığı, kolayca ufalanan yapıda bir karışım. Bletterbach basit bir vadi değildi. Başlangıcı, iki yüz seksen milyon yıl önceki Permien döneminden yüz milyonlarca yıl önceki Triyasik döneme, nesli

tükenmiş hayvanlardan büyük sürüngenlerin dönemine kadar uzanan bir açık hava belgeseliydi.

Bletterbach'ta her şey vardı. İnsanın tüylerini diken diken eden ve hayretten ağzını bir karış açık bırakan kabuklar, ammonitler (Yodi gibi), bölgeye ait hayvan kalıntıları... Ekim ayının bir öğleden sonrası, saçları iki yanda örülmüş, ayağına pastel rengi botlar giymiş olan Clara'yla birlikte bu tarih öncesine ait hayvanat bahçesine doğru yola koyulduğumuzda her şeyin çok daha iyi olacağını biliyordum.

5.

Siebenhoch'ta birkaç kez rastladığım fakat kendimi zorlamama rağmen ismini hatırlayamadığım genç bir kadın bizi karşıladı. Bana kazadan sonra toparlanıp toparlanmadığımı sordu ama başka bir şey söylemedi. Doğrusu buna minnettardım.

Bletterbach'ı ziyaret etmek için iki rota vardı. Gömlek cebinin üzerindeki isimlikten adının Ilse olduğu anlaşılan kadın, bize haritada kırmızı hatla işaretlenmiş rotayı gösterdi. Aileler için önerilen buydu. Üç buçuk saat süren bir yolculuktu, bizi "en derinlere" (bu kelime kullanımı dikkatimi çekmişti) kadar götürmeyecekti ama çeşit çeşit kabuk, dinazor ayak izleri ("‘Dinozor' yedi harf baba!"), zamanla kayaların içinde kristalize olmuş eğrelti otları görebilecektik. İkinci rota tahmini olarak beş saat sürüyor ve misafirleri boğazın daraldığı daha derinlere, Bletterbach Nehri'nin kollarına götürüyordu. Ilse her iki rota için de işaret edilen yol üzerinde kalmanın, kask takmanın şart olduğunu belirtip park yönetiminin herhangi bir kazada sorumluluk kabul etmediğini de ciddi bir ifadeyle ekledi.

Bir tabelanın üzerine, üç ayrı lisanda "Girmek riskli ve tehlikelidir!" diye yazılmıştı.

İlse açıkladı. “Kolay kırılabilen bir bölge, bazen taş düşebiliyor. Yaralanma olabilir. Bu nedenle de koruyucu kask takmak zorunlu. Tedarikli değilseniz bizden de kiralayabiliyorsunuz.” Clara’ya gülümsedi. “Sana uyacak pembe bir tane olacaktı, küçük hanım.”

“Benim adım Clara,” dedi kızım, “ve ben dev ammoniti görmek istiyorum.”

Kadın şaşırması bir halde bana döndü: “Kızınız yaşımdan evvel olgunlaşmış.”

“Beş yaşındayım,” diye belirtti Clara. “Biraz okuyabiliyorum ve bine kadar sayabiliyorum. Boyunları uzun olan dinazorları, *brontozorları*, çilekli dondurmayı ve Werner dedemin *speck*’lerini seviyorum. Kaskı da pembe değil, kırmızı istiyorum. Mavi, lacivert ve yeşille birlikte en sevdiğim renk kırmızı,” diyerek sözlerini tamamladığında İlse’nin yüzünde inanılmaz bir ifade eşliğinde bir tebessüm belirdi. “Baba,” diye ekledi Clara ardından, “ona Yodi’yi nerede görebileceğimizi sorar mısınız?”

“Yodi kim?” diye sordu İlse bu kelime deryasından kafası karışmış bir halde.

“Yodi, bir ammonitin, şu kocaman olanın adı,” diye cevapladım. “Onu nerede görebiliriz?”

İlse profesyonel ses tonuna geri döndü. “Jeoloji Müzesi’nde görebilirsiniz. Hangi rotayı tercih ediyorsunuz? Kısayı mı, uzununu mu?”

“Bence kısa olanı. Ben... dar duvarlar hoşuma gitmiyor da.”

İlse iki bilet kesti. “Klostrofobiniz mi var?”

“Yeni bir şey.”

İlse bize farklı kasklar denetti. Clara bir pembe, bir sarı ve bir de favori rengi kırmızıyla olmak üzere en az üç fotoğraf çekti. Sonra sırt çantalarımızı omzumuza atıp geziye başladık.

Birkaç kez ağaçların yapraklarını hışırdatan esintiyle birlikte o lanet olası tıslamayı duyuyormuşum gibi geldiğinden güçlü bir çığlık atma ihtiyacı duydum ama yine de güzel bir geziydi.

Çıglık atmadım. Çünkü yanımda Werfen katmanlarındaki kabukları, Contrin'in deniz yosunlarını ya da kumtaşında yürüyen bir Pareiasaurus'un ayak izlerini gösteren kızım vardı ve Clara için ben bir kahramandım.

Yani güçlüydüm ve iyileşmişim. Süpermen'dim. Bir alkış hak etmiyor muyum?

Gezinin sonuna geldiğimizde ben ter içinde ve gergin bir haldeyken Clara sevinçten havalara uçuyordu. Onu böyle mutlu görmek işkencenin sonuna bir adım daha yaklaşmak demekti. Hak ettiğimiz *speck* jambonlu ve salatalık turşulu birer sandviçin ardından nihayet dev ammonit Yodi'yle tanışmak üzere Turist Merkezi'nin cam, çelik ve ahşaptan yapılmış binasında bulunan müzeye yöneldik.

Clara fosillere bayıldı. Ne kadar tuhaf olurlarsa o kadar memnun oluyordu. Hatta bütün o Latince isimleri hecelemeye çalışıyor, ona yardım etmeye kalkacak olursam bana kızıyordu.

"Baba, ben *büyüğüm*." Ve "*büyüğüm*" kelimesinin yedi harften olduğunu eklemeyi unutmadığını belirtmeye gerek yok sanırım.

Fosiller benim aklımı başımdan almıyordu; bana göre, milyonlarca yıl önce göçüp gitmiş canlı organizmaların özelliklerini muhafaza etmiş olan bu taş parçalarında rahatsız edici bir şeyler vardı.

Milyonlarca yıl kavramı dahi kendi başına rahatsız ediciydi.

En çok müzenin son bölümünü beğenmiştim. 1923'teki göçüğün ardından kapatılan Bletterbach bakır madenine ayrılmıştı. Ellerinde tedavülden kalkmış aletler tutan, yüzleri topraktan kirlenmiş adamların fotoğraflarına bakmak hoşuma gitmişti. Ucu kıvrık bıyıkları, gür ve dağınık sakalları ve Micky Fare'nin dünyasından çıkmış gibi görünen kıyafetleri çok ilgi çekiciydi.

Tabii her şey Walt Disney'deki gibi değildi, kayanın yuttuğu madencilerin listesi korkutucuydu ama orada Clara'yla birlikteydim ve ölümü ve yıkımı düşünmeye hiç niyetim yoktu; bunu yeterince düşünmüştüm ve payıma düşeni almıştım: DNA'ları

ailemin damarlarında da dolaşan bu adamların kısa pantolonlarına ve mağrur bakışlarına yoğunlaşmak daha iyiydi. *İşte bu yüzden fosilleri bu kadar seviyor,* diye düşündüm içimden. *Doğa onu çağırıyor.*

Ve nihayet Yodi. İki yüz seksen milyon yaşındaki ammonit. Müzenin yıldızının önüne geldiğimizde Clara bana onun hikâyesini anlatmaya başladı. Gördüğünüz gibi Clara için dünya, içinden a'dan b'ye ve sonra c'ye giden ama neredeyse hiçbir zaman z'ye ulaşmayan, sonsuz hikâyeler çıkan muhteşem bir yerdi çünkü Clara hikâyelerine illaki bir final uydurmuyordu, böylesi onların kanatlarını kesip atmak gibi olurdu. Onu hiç bıkmadan saatlerce dinleyebilirdim çünkü sevginin doğası böyledir: karşındakinin hikâyelerini hiç usanmadan dinleyebilmektir. Ve ben Clara'yı kendimden bile çok seviyordum.

Siebenhoch'a dönme vakti geldiğinde fotoğraf makinesini çıkarıp kızımın ammonitle birlikte fotoğrafını çektim. Clara kalbimi sıkıştıracak bir tebessümle bana teşekkür ettikten sonra hoplayarak Yodi'ye veda etti ve tekrar bana dönüp konuşmasını, hiç durmadan konuşmasını sürdürdü. Sonunda fotoğraf makinesini çantaya yerleştirmek üzere eğildiğimde Ilse ve varisli bacaklarını gözler önüne seren şortlarının altına kısa çorap ve Birkenstock terlik giymiş iki yaşlı tatilcinin konuşmalarına kulak misafiri oldum. Bezen sadece birkaç cümle yeterli olur.

Ve kader iplerini boynunuza dolayiverir.

"1985 yılıydı, hanımefendi."

"Emin misiniz?"

"O yıl olduğuna eminim. Bletterbach Katliamı'yla aynı tarihi. Annem hiç durmadan tekrarlıyordu. 'Sen o korkunç olayın olduğu yıl doğdun, işte o yüzden böyle davranıyorsun,' diyordu. Bu olayın etkisinde kalmıştı. Schaltzmannlar onun uzaktan akrabalarıydı, biliyor musunuz?"

"O katliamın sorumlusunu bulmuşlar mıydı?"

Bir sessizlik.
Bir iç geçirme.
Ve cevap:
“Hayır.”

Sözler ve Yalanlar

1.

Bir şeyi bilmeniz önemli. 15 Eylül günü ben ve Annelise bir anlaşma yapmıştık.

2.

Doktorlar ve hemşireler gittiğinde ve Werner, Clara'nın elini tutup onu hastanenin kafesine götürdüğünde Annelise ve ben nihayet yalnız kaldık. Ağrı kesicilerin top gibi şişirdiği bir sessizliğin ardından Annelise, bana kaşımın üzerindeki dikişleri neredeyse patlatacak bir tokat attı.

Ardından da ağlamaya başladı.

"Söz vermelisin," dedi bana, "bir daha asla ama asla bunu bana yapmayacağına dair söz vermelisin..."

Sözlerine devam edemedi. Eline dokunmaya yeltendim. Elini çekti.

Bu beni korkutmuştu. Çok korkutmuştu.

"Ölebilirdin, Salinger," dedi. "Kızımız yetim kalabilirdi. Bunun farkında mısın?"

Evet der gibi başımı salladım.

Ama bu doğru değildi. O tıslamadan başka bir şey düşüneyordum. O kahrolası tıslamadan başka hiçbir şey düşüneyordum.

Canavar'ın tıslaması.

"Bu işi bırakmalısın. Bunun için bana söz vermelisin."

"O benim..."

"Senin hayatın *biziz*."

Her şey kafamın içinde dönüp duruyordu. Sakinleştiricilerin ve ağrı kesicilerin etkisi azalmaya başlamıştı ve ben Annelise'nin arkasında alaycı bir şekilde sırıtan Canavar'ı görüyordum.

"Mike. Ben," diye kekeledim.

"Mike mı?" diye âdeta haykırdı öfkeyle Annelise. "Mike mı?"

"Annelise..."

"Öldün, Salinger. Neredeyse bir ölüydün sen."

"Annelise..."

"Kapıyı açıp babamın yüzündeki ifadeyi gördüğümde anladım... Öldüğünü anladım. Ve Clara'yı düşündüm ve düşündüm ki, Tanrı beni affetsin, bunu isteyen oydu dedim. Sonunun böyle olmasını istediğini düşündüm ve ben... ben bunun için kendimden nefret ettim."

"Annelise, lütfen..."

Annelise bana sarıldı.

Bedeninin hıçkırıklarla sarsıldığını hissettim. "Biliyorum," diye fısıldadı. "Bu işin senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Ama Clara bir babaya sahip olmayı hak ediyor. Ve ben tek başıma kalmak istemiyorum, bunu hak etmiyorum, Salinger. Sensiz yaşayamam, gerizekâlı budala."

Geri çekilip burnunu temizledi ve konuyla ilgili espri yapmaya çalıştı. "Siyah renk bana hiç yakışmaz."

Gülmek bana şiddetli bir acı olarak geri döndü. Doğrulup oturmaya çalıştım. Bir baş dönmesi bir tırın nezaketiyle beni ezip geçti.

“Bütün Siebenhoch’un en seksi dulu olurdun,” diye karşılık verdim.

Annelise saçlarımı karıştırdı. “Sen de mezarlığın en yakışıklı cesedi. Bir yıl bana yeter, Salinger.”

“Bir yıl mı?”

Canavar’ın sesine rağmen o anın önemli olduğunu hissediyordum. Söylediğim ya da söylemediğim her şey evliliğimi etkileyecekti. Geleceğimi etkileyecekti.

“Senden bırakmanı isteyemem. Bu doğru olmaz. Ama bana sadece bir yıl izin alacağına dair söz vereceksin... bir yıl izin. Hayatınla ilgili ne yapacağına karar vermek için. Sonra sahalara dönmek istersen yanında olacağım. Her zaman olduğu gibi.”

“Her zaman olduğu gibi.”

“Söz veriyor musun?”

Tam cevap verecekken kapı açıldı ve Clara beş yaşının tüm coşkusuyla, arkasından gelen ve gözleriyle özür dileyen Werner’yla birlikte içeri daldı. Ona bir mahzuru olmadığına dair bir işaret yaptım. Her şey yolundaydı.

Clara’nın elini tuttum.

“‘Söz veriyorum’ kaç harften oluşuyor?”

Clara hesap yaptı.

“On iki harf,” diye cevap verdi heyecanla.

Annelise’nin gözlerinin içine baktım. “On iki harf.”

3.

25 Ekim günü, Welshboden’e doğru giderken kendi kendime, bunu yapmadığımı tekrar edip duruyordum. Hayır, sevdiğim kadına, kızımızın kelimeleri aracılığıyla verdiğim sözü bozmuyordum. Kendime bunun sadece meraktan olduğunu söylüyordum. Daha fazlası değildi. Annelise’ye bir yıl izin alacağıma dair söz

vermiştim ve sözümü tutacaktım. Sadece evden çıkmak istediğim için kayınpederimle sohbet etmeye gidiyordum. Hepsi o kadar.

Bir fikrin peşinden koştuğum falan yoktu.

Fikir mi?

Kim, ben mi?

Alakası yok.

Şöminenin karşısında iki çift laf edecektik sadece. Bir si-gara. Likörlü bir kahve. Belki Ilse'nin "Bletterbach Katliamı" dediği şeyle ilgili birkaç masum soru. Bu çalışmak değildi ki. Werner'nın evinin yakınlarında yavaşlayarak kendi kendime yaptığım hayali diyaloga devam ettim. Hem zaten Mike'ın montajladığı belgeseli denetlemek de bir nevi çalışmak değil miydi? Ve Annelise buna razı olmuştu.

Doğrusu iyi bir yalancıydım.

Annelise'nin bu işe ancak ruh halimi ("ruh hali" kelimesini kullanmamış, "duygusal durum" demişti ama her ikisiyle de neyi kastettiğini biliyorduk) kötüleştirmemesi ve Mike'ın bizden uzakta, New York'ta çalışmayı sürdürmesi koşuluyla razı geldiğini unutmuş gibi yapıyordum. Sanki çekim saatleri radyoaktif enerji yayıyordu. Annelise'nin bu işe razı gelmesinin, Mike'ın bu çekimlerin *Mountain Angels*'ın parçası olduklarını hatırlatmasıyla mümkün olduğunu unutmuş gibi yapıyordum. Sonuçta ortada yeni bir fikir yoktu. "Olanların ışığında" yeniden şekillendirilmesi gereken eski bir fikirdi. Dahası, hikâye çizgisinin tartışılacağı birkaç saatin dışında, ara sıra birkaç e-postaya cevap vermekten başka bir şey yapmayacaktım. Bir iş yaptığım bile fark edilmeyecekti.

Sevgili şeytan Mike.

"Selam!" diye haykırdım arabanın kapısını çarpar çarpmaz

Werner başını perdelerin arasından çıkarıp dışarı baktıktan sonra beni içeri buyur etti. Havadan sudan sohbet ettik, kendimize birer kahve alıp sigara içtik. İçten içe meraktan kudururken

mümkün olduğunca doğal görünmeye çalışarak ona Yodi'yi ve Bletterbach'taki gezimizi anlattım.

Derken oltayı atıverdim.

“Saçma bir hikâye duydum.”

“Ne hikâyesi?”

“Sadece bahsi geçti, başka bir şey bilmiyorum. Ama bana garip bir hikâyeymiş gibi geldi.”

“Dağ garip hikâyelerle doludur. Bir tanesine ben bile tanıklık ettim,” dedi Werner sağ gözümdeki yarayı göstererek. “Öyle değil mi?”

Parmak ucumla yaraya dokundum. Clara ona “kötü cadının öpücüğü” diyordu. Aklıma Google'da aradığım Bletterbach görüntüleri geldi; Annelise'nin bana cevabını veremeyeceğim sorular sormasından korkarak arama kayıtlarını silmiştim.

Ona yalan söylemek istemiyordum.

En azından doğrudan...

“Öyle, doğru.”

Sesimin tonu Werner'ı konuyu değiştirmeye itmişti. 15 Eylül'de olanlardan daha önce hiç bahsetmemiştik. Olan olmuştu. Werner kazadan bahsetmesi gerektiğinde, “o kötü gün” demekle yetiniyordu.

Dağda yaşayan insanların bu tür konulardaki kendilerine has ketumluluğu şu anda işime yarıyordu çünkü Werner neredeyse utanç içinde kalkıp buzdolabına giderek bir şişe kantaron grappası çıkardı. İki bardağı doldurdu. Sessizce bardaklarımızı tokuşturduk.

“Ne diyordun?”

“Bir hikâye duydum. Daha doğrusu, oldukça yaşlı iki turist, Turist Merkezi'nde bize kaskları kiralayan kadınla konuşuyordu. O kadını tanıyor musun?”

“Ilse Unterkircher olmalı. Siebenhoch'ta herkes birbirini tanır, gerçi benim gibi yaşlıların soyu tükeniyor ve yeni nesil...” grappadan bir yudum aldı, “benim yaşıma geldiğinde çok komik

bir şey fark edeceksin. Bütün yüzler birbirine benzer. Özellikle de nedense gençlerinki. Ama bahse girerim, senin konuşmak istediğin bu değildi.”

“Ilse, adına Bletterbach Katliamı diyor. Ve bir isim daha geçti gibi geldi: Schaltzmann.”

“Gibi geldi” lafı nasıl da büyük bir yalandı.

Yaptığım Google aramalarında bu isimle ilgili en az on iki farklı arama vardı. Tam olarak hatırlıyorum. Ancak XXI. yüzyılın Büyük Kâhin’i internet dahi, bana aradığım cevabı verememişti. Yale’da hoca olan bir Schaltzmann, bir hokey takımı, Hamburg’un bir fotoğrafı, Bavyera’daki iki farklı otomobil satıcısı, sonsuz bir “Schaltzman-Saltzmann” serisi ve buna benzer şeyler bulmuştum. Peki ya Bletterbach Katliamı’yla ilgili bilgiler?

Koca bir hiç. Bu beni durdurmak yerine merakımı daha da artırmıştı. Merak hikâyedeki boşluklarla beslenir. Werner bize birer bardak daha grappa doldurdu.

“Tam olarak ne duydun?” diye sordu kuru bir sesle.

“Sorumlusu bulunamamış.”

“Doğru, bulunamadı.”

Kendime bir sigara yakıp paketi ona uzattım. Werner dalgın bir hareketle geri çevirdi.

“28 Nisan 1985. Ben de oradaydım.”

“Sen orada mıydın?”

Heyecanımı saklamama olanak yoktu. Werner’nın iyi bir bilgi kaynağı olabileceğini tahmin etmiştim ama doğrudan doğruya bir tanık olabileceği aklıma gelmemişti.

Werner’nın gözleri benimkilerle buluştu ve birkaç saniye durup birbirimize baktık.

Bardağı masaya koydum. Heyecanım aniden dinmişti.

“Jeremiah, ben kızımın işlerine hiç burnumu sokmadım. Herta çocukları yuvadan uçurmak gerektiğini söylerdi ve ben de daima onunla aynı fikirde oldum. O nedenle birazdan sana

söyleyeceğim şey hoşuma gitmiyor ama bunu senin için yapacağım...”

Sessizlik oldu.

“...ve Clara için.”

Bir el hareketiyle onun sözünü kestim. “Belgesel yapmaya falan niyetim yok, Werner,” dedim. “Bir söz verdim. Ve evliliğimin parçalanmasını istemiyorum, nasıl desem... ‘hırsım’ yüzünden yani.”

“Saçmalık olur, Jeremiah. Bir evliliği bozmak, seninkisi gibi güzel giden bir aileyi berbat etmek tam bir aptallık olur.”

“Doğru.”

“Bir tane uzatsana.”

Hep yaptığı gibi kibriti ateşlemek için başparmağının tırnağını kullanarak sigarasını yaktı.

“O halde sadece eski bir olayı mı dinlemek istiyorsun?”

“Werner...”

Dudaklarımdan, kalbimden akıp gelen bir tür itiraf döküldü.

“Dinlemekten keyif alacağım bir hikâye. Ama belgesel yapmak istemiyorum. Çok... yorgunum. Ama *oynayabileceğim* bir şey olmasına ihtiyacım var. Dağ senin için neyse bu da benim için o. Ne zamandan beri tam anlamıyla tırmanmıyorsun?”

“En az yirmi yılı vardır.”

“Ama dağa çıkmaya devam ediyorsun, değil mi?”

“Ona tırmanmak dersin, evet öyle,” diye karşılık verdi Werner buruk bir tonda. “Ancak tabii eklem iltihabından muzdarip turistler için sağlam yürüyüşler oldukları söylenebilir.”

“Bu hikâyenin benim için senin tırmanışlarının duygusal bir versiyonu olmasını istiyorum. Zaman geçirecek bir fikre ihtiyacım var. Bundan... bu ruh halinden çıkabilmek için böyle bir şeye ihtiyacım var.”

Werner’nın yüzünde bir panik ifadesi belirdi. “Yeniden kötüleştiğini mi söylemek istiyorsun?”

“Hayır,” diyerek onu rahatlattım. “O tür bir şey değil. Annelise ve Clara harika birer ilaç oluyorlar. Artık kâbus da görmüyorum.” Werner’nın yüz ifadesi karşısında bu cümlede küçük bir değişiklik yapmak zorunda kaldım. “Artık *neredeyse* hiç kâbus görmüyorum ve gördüklerim de... kontrol edilebilir şeyler. Fiziksel anlamda bundan daha iyi olmamıştım. Clara beni sürekli yürütüyor ve ona kızakla kaymayı öğretmek için karın yağmaya başlamasını iple çekiyorum. Fakat ruhsal olarak...”

“Bir şey yapmadan durmayı beceremiyorsun.”

“Aynen öyle.”

Werner yere bir parça kül düşürdü.

“Annelise bana şu arkadaşın Mike’la çalıştığını söyledi...”

“Aslında ara sıra talimat vermekten başka bir şey yapmıyorum. Bundan fazlası olmuyor. Ve bunun işime geldiğini de inkâr edemem.”

“Hatırlamak canını mı yakıyor?”

“Ölesiye,” diye karşılık verdim boğazımdaki düğümden kurtulmaya çalışarak. “İçimde saklanmış azgın bir köpek gibi, Werner. Ve ısıyor. Sürekli. Belki bir gün ona bir tasma ve ağızlık takmayı becerebilirim. Onu ehlileştirebilir, sadece yaşadığım güzel zamanlara geri dönebilirim. Fakat şimdi onu hoş tutmak için yeni bir... oyunağa ihtiyacım var.”

Sözlerimi tamamlayıp işaret parmağımla şakağıma bastırdım.

Başka bir şey söylemedim. Werner’nın insafına kalmıştım. Cevabı ne olursa olsun kabul etmeye hazırdım. Tekmeleyerek beni evden atacak olsa bile. Kendimi içi boşaltılmış gibi hissediyordum. Ama bu hoş bir duyguydu. Muhtemelen manevi bir rehber günahlarını itiraf eden bir insaninkine benzer bir duyguydu.

Werner beni anladı.

Ve anlatmaya başladı.

Bletterbach Katliamı

1.

“Hikâye Tiren’de başlıyor.”

“Tiren Denizi’nde mi?”

Werner başıyla onayladı. “Yön rejenerasyonlu çok hücreli rüzgâr kümesinin ne olduğunu bilir misin?”

“Bana Çince gibi geldi.”

“Meteorolojik bir tanım bu. Yön rejenerasyonlu çok hücreli rüzgâr kümesi, daha fazla bilinen adıyla otorejenerasyonlu fırtınadır. Denizden gelen nemli ve sıcak bir esinti düşün. Bize bu esinti Tiren’den geliyor. Çok nemli ve çok sıcak. Sahile dönüyor ama Cenova Körfezi’nde şiddetini azaltacağı yerde kuzeye doğru ilerlemeye devam ediyor.”

İtalya haritasını gözümün önüne getirmeye çalıştım.

“Po Vadisi üzerinden mi?”

“Engel tanımıyor. Tam tersine. Daha fazla nem ve daha fazla ısı kazanıyor. Anlatabiliyor muyum?”

“Anlıyorum.”

“Bu sıcak ve nemli esintiyi tropik iklimin Alpler’i vurması gibi düşün.”

“Kar tanelerinin olduğu bir fırtına.”

"*Genau.*"⁹ Fakat tam da nemli rüzgâr Alpler'e çarparken kuzeyden gelen hiç umulmadık şekilde suyla yüklü buz gibi bir rüzgâr çıkıyor. İki rüzgâr buluştuğundaysa büyük bir keşmekeş oluyor. Mükemmel bir otorejenerasyonlu fırtına oluşuyor. Neden 'otorejenerasyonlu' biliyor musun? Çünkü iki hava kütlesi arasındaki çarpışma fırtınanın yoğunluğunun azalmasına izin vermiyor, hatta onu daha da şiddetli hale getiriyor. Şiddetten şiddet doğuyor. Saatte üç bin adet şimşekten bahsediyoruz."

"Şiddetini kendi kendine artıran bir fırtına," dedim büyülenmiş gibi. "Nadir mi görülür?"

"Senede birkaç tane olur. Bir yıl gelir üç tane birden olur, bir yıl gelir bir tane bile olmaz. Fakat tabiat ana hem verir hem de alır. Bu türden fırtınalar kısa süreli, mini kıyametlerdir. Bir iki saatten fazla sürmezler, maksimum üç saat ve sınırları belirgindir. Genellikle böyledir," diye ekledi kısa bir kararsızlıktan sonra.

"Peki genel kural geçersiz olduğunda ne olur?" diyerek sıkıştırdım onu.

"O zaman 1985'in 28 Nisan'ına gelelim. Tüm otorejenerasyonlu fırtınaların babasına. Neredeyse bir hafta boyunca Siebenhoch ve çevre bölgesinin dünyayla ilişkisi kesildi. Ne yol ne telefon ne telsiz. Sivil Savunma yolu buldozerlerle açmak zorunda kaldı. Fırtına bir kasırganınıkini andıran şiddetini azalttığı sırada Bletterbach gerçekleşti." Bir elini çenesine götürdü, boğazını temizledikten sonra devam etti. "Beş gün sürdü. 28 Nisan'dan 3 Mayıs'a kadar. Beş günlük bir cehennem azabı."

O fırtına kümesinin birkaç adım ötemdeki pencereden görebildiğim ufukların üzerine hücum edişini hayalimde canlandırmaya gayret ettim. Beceremedim.

"Ama böyle ölmediler," diye mırıldandı Werner başını iki yana sallayarak. "Bu... adaletli demeyeceğim ama daha doğal bir ölüm olurdu. Öyle olmaz mıydı? Bir şimşekle. Bir kaya parçasıyla. Dağlarda kötü şeyler... hep olur."

9 (Alm.) Kesinlikle. (yay. n.)

Boğazım kurumuştı. Evet, kötü şeyler oluyordu. Bunu gayet iyi biliyordum.

Susuzluğumu gidermek için kalkıp kendime servis yaptım. Grappa boğazımdan kızgın bir demir gibi süzüldü. Biraz daha az cömert davranarak üçüncü bardağı doldurup yerime geri döndüm.

“O çocuklar böyle ölmediler. Onların başına gelen şey...” Werner’nın yüzü daha önce hiç görmediğim bir ifadeye bürünmüştü. “Yıllar evvel bir keresinde babamla ava gitmiştim. Henüz doğal park yoktu ve... bu arada açlık çekmekten bahsettiğimiz sohbetimizi hatırlıyor musun?”

Kesinlikle hatırlıyordum. “Evet.”

“Açım. Ava gidiyorum. Öldürüyorum. Acı vermemeye çalışıyorum, temiz, rasyonel bir şekilde yapıyorum bunu. Çünkü karnım aç. Böyle bir şey yargılanamaz, sence de öyle değil mi? İyi ve kötü kavramlarının dışına çıkılıyor bu noktada.”

Başkalarının hayatını kurtararak yıllarını geçirmiş bir adamın telaffuz ettiği bu sözler, beni derinden etkilemişti. Onu devam etmeye teşvik etmek için başımla onayladım. Ama buna gerek yoktu, Werner benim teşvikim olmadan da konuşmasına devam edecekti. Üzerinde düşünerek saatlerini harcadığı kavramları bunlar ve bunu en iyi şekilde ifade etmek istiyordu. Karşıma saplantılı bir fikir çıktığında bunu anlayabilirdim.

“Savaş zamanı insanlar başka insanları öldürüyordu. Doğru, değil mi? Yanlış bir şey miydi? Bu, gülünç ve aptalca bir soru olur. Öldürmeye gidenler vuruluyordu. Tüfek kullanmayı reddedenlerin aziz ya da kahraman olduklarını söyleyebilir miyiz? Belki söyleyebiliriz. Hatta barış zamanlarında olaya böyle bakmak daha doğrudur. Ama milyonlarca insanı aziz ya da kahraman gibi davranmaya zorlayabilir miyiz? Barış idealiyle kendilerini şehit etmeye mecbur edebilir miyiz? Hayır, bunu yapamayız.”

Nereye varmaya çalıştığını anlamıyordum. Ama devam etmesini bekledim. *Factual* işinde çalışarak öğrendiğim bir şey

varsa o da insan ne kadar doğaçlama konuşursa ağzından çıkan kelimeler de o kadar ilginç olurdu.

“Savaşta adam öldürülür. Bunu yapma emrini vermek kötüdür. Nesilleri savaş alanlarında birbirlerini katletmeye mecbur etmek kötüdür. Tanrı’ya bir tür hakarettir. Ama bir kral ya da bir generalsen başka ne yapacaksın? Ya vurur ya da vurulursun. Ve ilkinde canını kurtarıp sevdiğin insanlara geri dönebilme ihtimalin vardır.”

Parmağıyla masanın kenarında ritim tuttu. “Savaşta öldürülür. Avda öldürülür. Kabul etmek hoşumuza gitmese de öldürmek insanlığa aittir ve bundan mümkün olduğunca kaçınmaya çalışmak da doğru bir harekettir. Fakat 1985’te, Bletterbach’ta o üç zavallı gence yapılan şey öldürmek değildi. İnsanlıkla alakası olmayan bir katliamdı.”

“Kimdi onlar?” diye sordum kısık bir sesle.

“Evi. Kurt. Markus,” diye karşılık verdi boğuk bir tonda. “Dışarı çıkmamızın senin için mahzuru olur mu?” Çok sıcak olmaya başladı. İki adım yürürüz.”

Evden çıkıp ormana giden bir patikaya doğru yöneldik.

Sonbaharın burun deliklerini neredeyse rahatsız eden o tatlı kokusu doruk noktasındaydı. Çok yakında kış gelip her şeyi silip götürecekti. En güzel sonbahar bile bir süreden sonra ebedi istirahat hakkını talep ediyordu.

Ürperdim. Düşüncelerimin aldığı yön hoşuma gitmiyordu.

“İyi çocuklardı, biliyor musun?” dedi Werner yıldırım düşmesi sonucu ikiye yarılmış bir çam ağacının yanından geçerken. “Üçü de burada doğmuştu. Evi ve Markus kardeşlerdi. Evi daha büyüktü. Güzel bir kızdı. Ama çok da talihsizdi.”

“Neden?”

“Güney Tirol hastalığı, Jeremiah, biliyor musun nedir?”

“Hayır...” diye cevap verdim. “Hiç duymadım.”

“Alkol.”

“Evi alkolik miydi?”

“Evi değil. Annesi. Veronalı bir satıcı olan kocası yetmişlerde, Markus doğduktan hemen sonra onu terk etmişti. Ama kadının hayatı bundan evvel de berbattı, bundan emin olabilirsiniz.”

“Niçin?”

“Eski zamanlar, Jeremiah. Benim evimi biliyorsun.”

“Welshboden’i mi?”

“Onu nasıl olup da üç paraya satın aldım, biliyor musun?”

“Pazarlık fırsatının kokusunu mu almıştın?”

“O da var. İsmi tercüme edebilir misin?”

“Welshboden’i mi?”

“*Genau.*”

Yerel diyalekt annemin beni büyütürken öğrettiği *Hochdeutsch*’u¹⁰ fazlasıyla bozuyordu, çoğu zaman dili son derece anlaşılmasız buluyordum. Üzgün bir tavırla başımı iki yana salladım.

“*Walscher* ya da *Welscher* bu toprakların halının altına süpürdüğü pislikleri anlamak için anahtar kelimedir, Jeremiah.”

Bahsedildiğini çok sık duyduğum, İkinci Dünya Savaşı sonrası dönemdeki etnik çekişmeden söz ediyordu.

“İtalyanlar Almanlara ve Almanlar İtalyanlara karşı. ‘Strudelli Belfast’.”

“*Walscher* yabancı, farklı anlamına gelir. Dışarıdan demektir. Fakat kötü ve aşağılayıcı bir anlamda kullanılır. İşte bu yüzden onu gülünç bir rakama satın aldım. Çünkü *Walscher* topraklarıydı.”

“Ama o çekişme...”

“Tanrı’ya şükür turistler sayesinde o çekişme artık bitmişti. Ama içten içe hep süregelen bir...”

“Garez vardı.”

“Bu laf hoşuma gitti, güzel bir kelime. Kibar da aynı zamanda. Öyleydi. Terbiyeli bir etnik çekişme. Fakat Evi ve Markus’un annesinin o Veronalı satıcıyla evlendiği altmışlı yıllarda etnik çekişme bombalar aracılığıyla gerçekleşiyordu. Evi’nin nüfus dairesinde kayıtlı soyadı Tognon’du ama etrafta kime sorsan

10 Yüksek Almanca lisanı veya diyalektleri. (ç. n.)

Evi ve Markus'un soyadının annelerine ait olan Baumgartner olduğunu söyler. Anlıyor musun? İtalyanların yarısı öldürülmüştü. Evi'nin annesi bir İtalyan'la evliydi, karma bir evliliğin o dönem için ne anlama geldiğini tahmin edersin."

"Kolay bir hayat değildir."

"Hem de hiç. Üstelik kocası onu bırakmıştı ve alkol de kadının azıcık kalan aklını hepten aldı. Markus'u yetiştiren Evi oldu."

"Kadın hâlâ hayatta mı?"

"Evi'nin annesi, biz çocuklarını gömdükten birkaç yıl sonra öldü. Çocuklarının cenazesinde yoktu. Onu evinin mutfağında yüzüstü yatarken bulduk. Körkütük sarhoştı ve onu... ister miyiz diye sordu..."

Bir soruyla onu duyduğu utanç duygusundan kurtardım. "Kendini mi satıyordu?"

"Orada burada yaptığı işlerden güçlkle bir araya getirdiği para bittiğinde sadece."

Bir süre daha sessizce yürüdük. Serçelerin ve dalgıç kuşlarının çığlıklarını dinledim.

Geçen bir bulut güneşi örttü ve ardından Werner'nın bana anlattığı trajediye kayıtsız, uysal bir şekilde doğuya doğru yoluna devam etti.

"Ya Kurt?" diye sordum beni rahatsız etmeye başlamış olan sessizliği bozmak için.

"Kurt Schaltzmann. Kurt aralarında en büyükleriydi. O da çok iyi bir çocuktı." Durup siyah ve budaklı bir dalı ikiye kırdı. "Böyle durumlarda hep böyle denir, biliyorum ama inan bana, gerçekten çok iyi çocuklardı."

Werner sustu ve ben sessizliği doldurmak için mırıldandım. "Bense 1985 yılında Yankeelerin atıcısı olmak istiyordum ve teyzem Betty'ye âşıktım. İnanılmaz çörekler yapardı. O döneme ait güzel anılarım var."

“Buralarda o dönem savaşın en kötü zamanlarıydı. Gençler gidiyordu, bunu yapamayanlarsa kendilerini alkolle öldürüyordu. Daha yaşlı olanların çoğu gibi. Turizm yoktu, tarım için devlet yardımı yoktu. İş yoktu. Gelecek yoktu.”

“O halde Evi ve diğerleri neden kaldı?”

“Kaldıklarını kim söyledi ki?”

“Gittiler mi?”

“Evi ilk gidendi. Sadece akıllı değil, güzeldi de. O yıllarda güzel ve zeki kızlara ne oluyordu biliyor musun?”

“Evleniyor ve kendilerini alkolle mi veriyorlardı?”

Werner başını evet der gibi salladı. “Gelen ilk aşâğılık herif ki burada onlardan çok var, onları kendine âşık edip hamile bırakıyor, sonra buzdolabında yeterli bira yok diye kemerle dövüyordu. Ve bir süre sonra asla yeterince bira olmuyordu. Evi, gönlünü pisliğin tekine kaptıranların başına neler geldiğini görmüştü.”

Werner'nın bu tarz kaba bir dil kullandığını ilk kez duyuyordum.

“Evi'nin bir planı vardı. En yüksek puanlarla mezun olup üniversiteden burs aldı. O da Markus da iki dili ana dilleri gibi biliyorlardı ama annesi onlarla İtalyanca konuşmayı reddediyordu ve ona Baumgartner soyadını kullanması öğretilmişti, böylece Avusturya'da bir üniversiteye gitmeyi tercih etti.”

“Hangi fakülteyi seçti?”

“Jeoloji. Bu dağları çok seviyordu. Bilhassa da Bletterbach'ı. Evde işler kötüleştğinde erkek kardeşini Bletterbach'a götürürdü ve dediklerine göre yine Bletterbach'ta âşık olmuştu.”

“Kurt'a âşık olduğu yer mi?” diye sordum yanıtını bildiğim halde.

“Birbirlerini tanıyorlardı çünkü az sayıda çocuğun barındığı o kasabada yaşayan birkaç kişi de birbirini ezelden beri tanıyordu ama farklı hayatlar yaşıyorlardı. Kurt, Evi'den beş yaş büyüktü, bir dağ rehberi ve çok da iyi bir kurtarma görevlisiydi. İyi bir aileden geliyordu. Babası Hannes Schaltzmann benim de ar-

kadaşımdı.” Durdu, bakışları üzüntüyle gölgelenmişti. “Yakın bir arkadaşımı. Dağ sevgisini çocuğuna aşıl原因 Hannes’ti. Dağ sevgisi oğluna Hannes’ten geçmişti.”

“Hannes de kurtarma ekibinde miydi?”

“Komite üyelerinden biriydi. Alouette’yi almak için parayı toparlayan da oydu. Kurt’un turistleri adil bir ücret karşılığında Dolomitler’in üzerinde uçurmak için bizden sürekli bu aracı kullanmamızı istediğini fakat dâhiyane olmasına karşın bu fikre kulaklarımızı tıkadığımızı hatırlıyorum. Alouette insanları kurtarmak içindi, tatilcileri mutlu etmek için değil. Fakat hırslı biri olduğunu düşünme sakın. Kurt bir dağ rehberi olarak fazla bir şey kazanmıyordu, hepimiz gönüllü olduğumuz için kurtarma görevlisi olarak daha da az alıyordu. Kurt için para önemli değildi. Onun ödülü dağın kendisiydi.”

“Evi ve Kurt’unki mutlu bir aşk mıydı?”

Werner gülümsedi. “Peri masallarında olduğu gibi. Evi’nin gelecekle ilgili önceden planladığı idealleri vardı. Üniversite, en iyi notlarla mezun olmak ve sonra o dönem çok konuşulan Bolzano Müzesi. Hırslıydı. Hayali jeoloji bölümünün yöneticisi olmaktı. Ve bence bunu da başaracaktı, çok akıllıydı. Innsbruck’a varır varmaz hocalarının gözüne girmişti. Gördüğün gibi kolay bir hayat değil. O kızı bir düşün, bizim *dialogt*’u konuşan dağlardan gelme bir kız... Kimisi kariyerlerine otuzlu kırklı yıllarda başlamış üniversitenin ileri gelenleriyle tartışmalara giriyor. Bilmem anlatabiliyor muyum? Yine de notları mükemmeldi. Bazı yayınlarda da çıkmaya başlamıştı. Yükselen bir yıldızdı o.”

İrkildim. Ben de yükselen bir yıldızın yarısı olarak tanınılanıyordum. Uğursuzluk getiren bir tanım olmuştu. Lanet olası bir uğursuzluk.

“Innsbruck’a ne zaman gitmişti?”

“Evi, Markus’u yalnız bırakarak 81’de ayrıldı buradan. Daha küçüktü ve annesi, bu durumlarda söylendiği gibi, kendi başına uçacak durumda değildi ama Markus kendine bakabilecek

durumdaydı. Evi ayrıldı ve Kurt ertesi yıl onunla birlikte yaşamaya gitti, İtalya'nın dünya futbol şampiyonasını kazandığı 1982 senesinde." Werner aniden bir kahkaha patlattı. "Buralarda bazılarının yüzü asıldı tabii..."

"Yine etnik meseleden dolayı mı?"

"Biz Almanya'yı tutuyorduk."

"Avusturya'yı tutmuyor muydunuz?" diye sordum içten bir tavırla.

Werner'nın beklenmedik cevabı beni güldürdü. "Sen hiç Avusturya millî takımının nasıl futbol oynadığını gördün mü? Teslim bayrağını direkt kaldırsan daha iyi."

"Tanrım, ne saçma..."

"Sen ne dersen de, Jeremiah. Futboldan konuşursan bomba üretmeye vaktin kalmaz." Kısa bir sessizlik oldu. "Kurt aşık olmuştu, böylece buradan ayrıldı. Hannes sahip olduğu tek çocuğunun Evi'yle Innsbruck'a gittiğini söylediğinde benim için bile küçük bir şok olmuştu, halbuki ben... açık görüşlü biri olarak bilirim."

"Ne anlamda?"

Werner utangaç bir tavırla boğazını temizledi. "Biz buralarda birazcık muhafazakârdır, anlıyor musun?"

"Evli değillerdi."

"Ve evlenmeye niyetleri de yoktu. Evliliğin eski zamanlardan kalma bir âdet olduğunu söylüyorlardı. Hannes'i bunun çok da kötü bir şey olmadığına ikna etmeye çalıştım. Birlikte yaşama meselesinden dolayı Kurt ve babasının arası açılmıştı ve bu benim hoşuma gitmiyordu. Ayrıca Evi'yi de seviyordum, çok iyi bir kızdı. Ne var ki Hannes, bunu asla hazmedemedi." Sonra buruk bir şekilde ekledi. "Siebenhoch'taki birçok insanın edemeyeceği gibi."

"Evi'nin soyadından dolayı mı?"

"Evi yarı yarıya İtalyan olduğundan halihazırda bedelini ödemesi gereken bir kusuru vardı. Üstüne üstlük bir de böyle

teriminin dahi üretilmemiş olduğu bir dünyada erkek arkadaşıyla birlikte yaşıyordu. ‘Birlikte yaşamak’, sinema yıldızlarına mahsustu, Siebenhoch’un tutucu insanlarına göre değildi. Fakat sana bütün gerçeği anlatmamı ister misin?”

“Dinlemek için buradayım.”

Werner durdu.

O sırada kırk metrelik bir kayaya doğru kıvrılan bir patikaya varmıştık. Batıdan esen ve bir rüzgâra dönüşmeye başlamış olan bir esintiyle karşılaştık. Fakat henüz soğuk değildi.

“Siebenhoch’a farklı bir gözle bakmana neden olaksa bile mi?”

“Elbette.”

“Evi, Siebenhoch’un yetiştirdiği en iyi evlatlardan birini topraklarından koparmıştı. İyi bir çocuktı ve uygun da bir koca adayydı ama bu durumlarda daima olduğu gibi, herkes Innsbruck’a gitmenin Evi’nin planlarından biri olduğu ve kasabanın en fazla talibi olan bekârlarından birini ele geçirmek için iş çevirdiğini düşündü.”

“Ne büyük adilik.”

“Böyle sert eleştirebilirsin tabii ama vatan sevgisiyle burnuna bir yumruk atmak zorunda kalabilirim. Ama büyük adilikti. Sonra aradan zaman geçti ve bizimki gibi küçük kasabalarda her zaman olduğu gibi, Evi ve Kurt hafızalardan silindi. Markus olmasa sanırım kimse onların bahsini bile etmezdi.”

“Çünkü Markus burada kaldı.”

“Okula gidiyor, günlerini dağlarda dolanarak geçiriyordu. Mümkün olduğunda biraz para kazanmak için Aldino’da bir doğramacıda çıraklık yapıyordu. Evi ve Kurt bilhassa onun için Siebenhoch’a geliyorlardı. Bizim geçmişteki çabalarımıza rağmen Kurt ve babasının arası hâlâ bozuktı.” Hayatımın en az yarısını babamla sürtüşerek ve diğer yarısını da ona ne kadar benzediğimi fark ederek geçirdiğimden onları anlamak benim için zor değildi.

“Nadiren geliyorlardı. Avrupa Birliği, indirimli fiyatlar ve bilhassa da kredi kartları yoktu. Seyahat etmek çok pahalıya patlıyordu. Evi'nin bursu vardı ve onu tanıdığım kadarıyla orarlarda birkaç yarı zamanlı işte çalıştığına eminim. Kurt ise (bir İtalyan için) hayal edilebilecek en klasik işi bulmuştu.”

“Pizzacı mı?”

“Garsonluk. Mutluydular ve bir gelecekleri vardı. Fakat şunu da belirtmeliyim,” durup benden bir sigara istedi, “katliamla ilgili benim hazmedemediğim şey, Kurt ve Evi'nin önlerinde bir gelecek olmasıydı. İyi bir gelecek.”

Ağaçların tepesini kıvrıran rüzgârı dinleyerek konuşmadan sigaralarımızı içtik.

On kilometre ilerimizde Bletterbach, konuşmalarımıza gizlice kulak misafiri oluyordu.

“Kasabada birisi işledikleri günahlar nedeniyle Tanrı'nın onları cezalandırdığını söylemişti.”

Bu sözler bende bir yıldırım etkisi yarattı. İçim aniden nefretle dolmuştu.

“28 Nisan'da neler oldu, Werner?”

Werner öyle yavaş bir şekilde dönüp bana baktı ki sorumu anlamamış olduğunu düşündüm.

“O gün ne olduğunu tam olarak kimse bilmiyor. Ben sadece kendi gördüklerimi ve yaptıklarımı anlatabilirim sana. Daha doğrusu 1985'in o kahrölüsü 28 Nisan'ıyla 30'u arasında gördüklerimi ve yaptıklarımı. Bir anlaşma yapalım, Jeremiah.”

Son derece ciddi görünüyordu.

“Ne tip bir anlaşma?”

“Ben sana hiçbir şeyi atlamadan bütün bildiklerimi anlatacağım ama sen de bu hikâyenin seni kemirip yutmasına izin vermeyeceğine dair bana söz vereceksin.”

Hayvanlar için özel olarak kullanılan ve *yemek yemek* anlamına gelen Almanca *fressen* fiilini kullanmıştı. İnsanlar için yemek yemek anlamında *essen* kullanılıyordu.

Hayvanlar kemirip yutarlardı.

“Bletterbach Katliamı’nda olanların peşine düşen kimselere olan budur.”

Tüylerim diken diken olmuştu.

Artık sert bir rüzgâra dönmüş olan hafif esinti bana sanki bir tıslamaya dönmüş gibi geliyordu.

“Anlat.”

O sırada telefonum titreşti ve yerimizden sıçramamıza neden oldu.

“Affedersin,” dedim araya giren bu titreşmeden rahatsız olarak.

Bağlantı kötüydü ve karşımdakini zorlukla duyuyordum.

Arayan Annelise’ydi. Ağlıyordu.

1.

Motorunu bile kapamadan arabadan çıkıp eve daldım. Annelise oturma odasının orta yerinde, benim favori koltuğumda oturuyordu.

Hiçbir şey demeden onu öptüm. Kahve ve ütü kokuyordu.

Clara odasından çıkıp koşarak Werner'ya sarıldı.

"Annem bağıırıyor," dedi.

"Mutlaka iyi bir nedeni vardır," diye karşılık verdi Werner.

"Çooooook kızdı," diye fısıldadı Clara. "Bir sürü kötü söz söyledi. Ama bir tane..."

"Clara." Annelise'nin kızımıza böyle sert bir şekilde hitap ettiği çok nadir olurdu. "Odana git."

"Ama ben..." diye karşı çıktı Clara.

"Neden gidip birlikte *strudel* yapmıyoruz?" diyerek araya girdi Werner, Clara'nın gergin yüzünü okşayarak. "Büyükanenin *strudel*'i nasıl yaptığını öğrenmek istemez misin?"

"Büyükanne Herta mı?" Clara'nın yüzü aydınlanmıştı. "Şimdi melek olan büyükannem mi? Elbette isterim."

Werner onu elinden tutup mutfağa götürdü.

Annelise ancak o zaman konuşmaya başladı. "Nefret ediyorum."

"Kimden?"

"Herkesten."

“Sakin ol.”

“*Sakin olmak mı?*”

Yaramı kaşıdım. “Ben sadece ne olduğunu bilmek istiyorum.”

Ağlamaya başladı. Bir yıl izin alacağıma söz verdiğim gün kalbimi yerinden söken hıçkırıklar gibi değildi. Öfkeli bir ağlamaydı bu.

“Alois’e gittim, biraz konserve ve birkaç kavanoz da turşu alacaktım. Radyoda kar yağacağını söylediler ve,” burnunu çekti, “sanırım birden eve erzak stoklama krizim tuttu. Annem ilk kar gelmeye başladığında hep stok yapardı çünkü ne olacağı hiç bilinmez. Ve sonra...”

Bir tabu olan anne konusundan bahsettiğine göre durum gerçekten ciddi olmalıydı.

“Bir rafın arkasıdaydım. Alois’in dükkânını biliyorsun, değil mi?”

“Oraya sigara almaya gidiyorum.”

“Bir ara Alois ve Luise Waldner’ı duydum...”

“Ben hastaneden çıktığımda üzümlü tart getiren o heybetli kadın mı?”

“Evet.”

“Ne diyorlardı?”

“Konuşuyorlardı.”

Gözlerimi kapadım.

“Ne diyorlardı?”

Cevap bir mırıldanma şeklinde geldi.

“Hepsinin senin yüzünden olduğunu.”

“Sonra?” diye sordum kuru bir sesle.

“Sonra mı? Sonra rafın arkasından çıktım. Ve onlara veriyansın etmeye başladım. Ve o domuz kadın bana konuşmakta usta olduğumu zira bir katilin karısı olduğumu söyledi.”

Katil.

Aynen böyle. Katil.

“Eee?”

Annelise'nin gözleri büyüdü. "Sence ben ne yaptım? Clara'yı alıp çıktım. Tanrım, elimde olsa gözlerini oyardım. Hatta sana ne diyeceğim biliyor musun? Ona elimi dahi süremediğim için üzgünüm. Önce ona, sonra da şu..."

Ağlamaya başladı. "Üzgünüm, çok üzgünüm..."

"Endişe etme. Sorun yok. İnsanlar... nasıldılar, bilmiyor musun?"

"Bayan Waldner... Cenazede annemin duasını eden oydu."

Aklıma Werner'nın sözleri gelmişti. Bayan Waldner'nın benimle ilgili söyledikleri, sevgili Siebenhoch sakinlerinin Evi, Kurt ve Markus'un ölümü üzerine söylediklerinin yanında hiçbir şeydi. Ona sıkıca sarıldım.

"Clara ne yaptı?"

"Sen kızımızı anlayabiliyor musun?"

Gülümsedim.

"Onu sevdiğimi biliyorum. Ve bu kadarı da bana yetiyor."

2.

Bütün öğleden sonra çok sabırlı ve kesinlikle sahteydim.

Strudel'in hamurunu yoğurmasında Clara'ya yardım ettim ve elmaları soyma görevini üstlenmiş olan Werner'yla şakalaştım.

O gün gerçekten oldukça serinkanlıyım.

Sonra tartın lezzetli kokusu mutfağı doldururken ve Werner gitmeye hazırlandığında bunu fırsat bilip onu Welshboden'e bırakmayı teklif ettim.

"Sana hikâyenin sonunu anlatmamı ister misin?" diye sordu arabaya bindiğimizde.

"Hemen Annelise'nin yanına dönmek istiyorum. Senin için sakıncası yoksa bugünlük ara verelim."

Gideceğimiz yere vardığımızda Werner bana dönüp, "Saçma bir şey yapma, Jeremiah," diye tembihledi.

Onunla vedalaşıp yola çıktım ve tam gaz Alois'in dükkânına yöneldim. Saçma bir şey yapmaya niyetim yoktu. Sadece suratını dağıtmak istiyordum.

Arkayı gösteren aynada gördüğüm polis ışıklarıyla birlikte durdum.

3.

Hemen hemen kasabanın tüm sakinleriyle karşılaştığımda yaşadığım gibi, araba penceresinde beliren yüzü bir isimle bağdaştıramadım.

Hafif kel, çenesinde bir sakalın belli belirsiz izlerinin olduğu, ellili yaşlarda bir adamdı. Bana kimliğimi sorduğunda düzgün ve küçük dişleri göründü.

Arkasındaki yolda ilerleyen siyah bir Mercedes yavaşladı. Pencerenin öteki tarafında bir silüet gördüm ama başka bir şey seçemiyordum. Camları koyu renkliydi.

Yabancılarla has aptal merakım sinirimi daha da bozmuştu.

Ehliyeti, ruhsatı ve hep yanımda taşıdığım pasaportumu üniformalı adama uzattım. Dalgın bir şekilde dokümanları inceledi. Beni bunun için durdurmadığına emindim.

“Çok mu hızlı gidiyordum?”

“Bu dönemeçlerde mi? Buralıysanız hayır.”

“Ama buralı değilim.”

Başını kibarca iki yana salladı. “Buralı olsanız sizi çoktan alkol testine sokardım. Ve izin verilen hız limitini bu kadarlık aşmış olsanız bile,” başparmağı ile işaret parmağını birbirine yaklaştırdı, “inanın bana, aracınıza hemen el koyardım.”

“Bu ilk kez oluyor,” dedim göğsündeki nişanı işaret ederek. “Hız limitini aştığım için orman polisi tarafından ilk kez durduruluyorum.”

“Buralarda işleyiş böyle. Siebenhoch...”

“Küçük bir yer, sanırım bu kadarını anladım. Bunu bana sürekli tekrarlayıp duruyorlar.”

Adam omuzlarını silktilti. Tonton bir amca'yı andırıyordu. Noel zamanı Noel Baba kılığına giren amcalardan olmalıydı. Bir de intikam niyetime engel olmasaydı bana şirin gelecekti. Ama kızgındım.

Öfkeliydim.

Nihayet askerî yeşil montunun yakasındaki ismi okumayı başardım. Krün. Annelise “Şef Krün” adıyla bana ondan bahsetmişti.

Onu birkaç kez otomobilimin arkasında yanıp sönen ışıklarla, yolda devriye gezerken ya da bir barın önünde park etmiş olarak görmüştüm. Siebenhoch'ta çok fazla bar vardı ve çoğu genellikle oldukça kalabalık olurdu.

“Demek siz...” diye devam ettim esprili bir ses tonu takınarak, “bizim oralarda ‘kasabanın şerifi’ denenlerdensiniz, öyle mi?”

Memur güldü. “Şerif mi? Hoşuma gitti. Evet, aslında öyle. Trafik polisi, polis memuru ve orman polisi. Hatta bazen sağlık görevlisi ve itiraflarını anlattığın rahip. Neden biliyor musunuz? Yönetim vergi ödeyenleri kollayan her şeye iyi gözle bakıyor. Ve kimse şikâyet de etmedi. İnsanlar tanıdık yüzlere güvenmeye eğilimlidirler. Bilhassa da...”

“Küçük kasabalarda.”

Krün iç geçirdi.

“*Genau*,” dedi. “Siebenhoch'ta hepimiz birbirimizin iyisini kötüsünü biliriz. Anlıyor musunuz?”

“Doğrusunu söylemek gerekirse hayır.”

“Ciddi misiniz?”

“Eğer çok hızlı gidiyorsam lütfen cezam neyse yazın ve bırakın ben yoluma devam edeyim.”

“Aceleniz mi var, Bay Salinger?”

“Sigaram bitti. Birazdan Alois kapatacak ve geceyi Marlboro hayal ederek geçirmek istemiyorum. Sizin için yeterli mi?”

“Aldino’ya da gidebilirsiniz. Orada, yanındaki barla birlikte yirmi dört saat açık bir benzin istasyonu var. Kamyoncuların yeridir. Kahvelerini önermem ama sigara satıyorlar. Marlboro. Lucky Strike. Camel. Bir sürü seçenek var. Nikotin bağımlıları için bir cennet.”

“Bilgi için teşekkürler. Şimdi şu ceza için...”

Yüzü Noel’de, “Ho ho ho,” diyerek eve giren tonton amca ifadesini kaybetmişti. Şimdi karşımdaki surat kötü polise aitti.

“Henüz bitirmedim, Bay Salinger.”

“Beni korkutmaya mı çalışıyorsunuz?”

Krün her iki kolunu birden havaya kaldırdı. “Ben mi? Ben sadece kuralları uyguluyorum. Siebenhoch’ta biz sohbet ederiz. Bizim ihtiyar Mair’nın akrabasını bulmuşken... Çok tatlı bir kızınız var, Bay Salinger. İsmi neydi? Clara mı?”

Ellerimle direksiyonu sıktım. “Evet.”

“Bizimki gibi küçük bir yerde yaşamamanın güzel yanı nedir biliyor musunuz, Bay Salinger?”

Bir süre yüzüne baktıktan sonra dayanamayarak patladım. “Hiç umurumda değil,” diye hırladım, “sadece gidip şu lanet olası sigaramı almak ve evime dönmek istiyorum.”

Krün hiçbir tepki vermedi. “Araçtan iner misiniz, bayım?”

Başımı ona doğru çevirdim. Boyun sinirlerimin kıtırdadığını duyabiliyordum.

“Hangi sebeple?” dedim boğuk bir sesle.

“Size alkol testi yapmak istiyorum. Araç kullanabilecek durumda görünmüyorsunuz.”

“Ben test falan yapmayacağım, Şef Krün.”

“İnin, Bay Salinger. Ve bir devlet memuruna karşı böyle bir dil kullanmamanızı tavsiye ederim. Yarın sabah ilgili kişilere şikâyetle bulunabilirsiniz, size gerekli formları sağlamaktan memnun olurum. Şimdi inin.”

İndim.

“Eller başın arkasına,” diye emretti Krün.

“Beni tutuklayacak mısınız?”

“Çok fazla film izliyorsunuz, Bay Salinger. Fakat sizin işiniz de bu. Eller başın arkasına. Sol bacağınızı kaldırın ve ben söyleyene kadar öyle kalın.”

“Bu çok saçma,” diyerek karşı çıktım.

“Prosedür böyle,” diye geldi cevap soğuk bir tonda.

Kendimi tam bir gerzek gibi hissederek söyleneni yaptım.

Krүн teatral bir hareketle performansım için kronometre tutmaya koyuldu.

Bir dakikadan fazla sürdü. Yanımızdan geçen arabalar yaşıyorlardı ve motor seslerine rağmen yaptıkları esprileri işitebiliyordum. Sonunda Krүн memnun bir ifadeyle başını salladı.

“Alkollü değilsiniz, Bay Salinger.”

“Arabaya binebilir miyim?”

“Önce beni dinleyin, sonra yolunuza devam edebilirsiniz.”

Karşılık vermedim.

Krүн başındaki şapkayı düzeltti. “Bu yolda hız limiti saatte altmış kilometredir. Bir kilometreden az bir mesafede, üç dönemecin arasında karayolları denilen bölgeye girmiş oluyorsunuz. Orada müsaade edilen hız sınırı kırktır. Beni dinliyorsunuz, Bay Salinger?”

“Bilgi için teşekkürler. Değerini bilmeye çalışacağım.”

“Hız sınırlarına sadık kalarak Alois’in dükkânına ulaşmanız on iki dakikanızı alacaktır. Bilemediniz on üç. Fakat mesele buna değip değmeyeceği.”

İrkildim.

Şef Krүн şaşkınlığımı fark etmişti. “Siebenhoch’ta gizli saklı yoktur, Bay Salinger. Benim için yoktur. Şerif için yani.” Bir adım yaklaştı. “Sizi neden durdurduğumu biliyor musunuz, Bay Salinger?”

“Siz söyleyin.”

Krүн birkaç kez çenesini sıvazladı. “Bir anlaşmazlık olduğunu duydum, bu öğleden sonra karınızla Bayan Waldner arasında

oldukça hararetili bir tartışma olmuş. Tartışmaya dükkân sahibi Bay Alois de dâhil olmuş. Ancak büyütülecek bir şey değil. Sadece son sürat demeyeceğim ama notumda da belirteceğim gibi yüksek bir hızda geçtiğinizi görünce müdahale etme gereği hissettim. Ama bu müdahale, Bay Salinger, hiç de umduğum gibi gitmedi.”

“Ben sadece bir açıklama yapmasını isteyecektim.”

“Beni saf zannetmeyin. Ben sizin hakkınızda her şeyi biliyorum.” Sesi titriyordu, bir duraksamanın ardından devam etti. “Yaptığınız her şeyi. Yukarıda olanları.”

Ensede sancı. Acının buzlu iğnesi.

“Ne yapmalıyım peki?”

Krün parmağını rozetine koydu. “Ceza kanunlarının bakış açısına göre suç teşkil edecek bir şey olmasın.”

“Neden?” diye sordum. “Bu konuda başka bir bakış açısı daha mı var?”

Üniformalı ya da değil, adamın üzerine saldırmaya hazırdım. Bunu fark etmiş olacak ki sesi daha az nefret dolu çıkmaya başladı.

Tonton amca haline geri dönmüştü.

“Kötü başladık, Bay Salinger. Sizce de öyle değil mi?”

“Evet,” diye homurdandım, hâlâ damarlarımda dolaşmakta olan adrenalin eşliğinde.

“Kendinizi bir yabancı gibi hissetmenizi istemem. Siz ihtiyar Mair’nın damadısiniz. Werner, Siebenhoch’ta çok sayılan biridir ve hepimiz Annelise’nin bir süreliğine kasabaya dönmüş olmasından mutluluk duyuyoruz. Üstelik kızınız da çok tatlı bir çocuk. Kütüphanedeki *Frau* Gertraud ona âdeta tapıyor. Onun gördüğü en olgun çocuk olduğunu söylüyor.”

“Bu da beni buralılardan biri mi yapıyor?”

“Sınırdasınız diyelim. Ama bir turist olmanın çok daha ötesindesiniz. Demek istediğimi anladınız mı?”

“Hayır,” diye cevap verdim kuru bir selse.

"Size karşı samimi konuşmak isterim, bilhassa da... kabul görmüş misafir konumuzdan dolayı. Siebenhoch'ta bir yığın kavga olur. Bir sürü. Ve benim görevim sadece birkaç sarhoşu içeri tıkmak ya da yaralarını diksin diye doktor çağırarak değil. Benim görevim, olası problemleri önlemek. Onlara engel olmak. En azından ben böyle düşünüyorum."

Kısa bir sessizliğin ardından sözlerine devam etti. "İnsanların hakkınızda söylediklerini biliyorum. Bilhassa da Ortles'teki kazadan sonra. Ama bunlar sadece laf."

"Siz de bu laflara katılıyor musunuz?"

Tonton amca başını iki yana salladı. "Benim ne düşündüğümün ya da düşünmediğimin bir önemi yok, Bay Salinger. Burada ve şu anda bir önemi yok. Eğer mümkün olsa çoktan edep yerlerimi tekmelemiştiniz. Kör olduğumu mu sandınız? Öfkeden deliye dönmüş bir haldesiniz. Şu anda benim için önemli olan sizin evinize dönmeniz. İyi bir uyku çekin ve başkaları hakkında kötü konuşmak dışında yapacak işleri olmayan iki ihtiyarın dedikodularına kulak asmayın. Değmez. Onlara malzeme vermeyin."

"Malzeme vermek mi?"

"Bu mesleği yapabilmek için biraz psikoloji bilmek ve bilgiyi kullanmak gerekir, Bay Salinger. Kaslarla bir yere varılmıyor. Ve içimdeki psikolog diyor ki bir insan kendisi hakkında pek hoş olmayan yorumlar yapmış birinin dükkânına *yüksek bir hızda* gidiyorsa, bu yorum onu bir şekilde yaralamış olabilir. Öyle görünmese de kayınpederinizden on yaş daha büyük bir adamı yumruklamak, Salinger, size kendinizi daha iyi hissettirebilir ama Alois'i ve diğer kişileri haklı çıkarmaktan başka bir işe yaramaz."

Bu fikirden her ne kadar hoşlanmasam da içten içe aynen doğru olduğunu biliyordum.

Evet, kendimi bir katil gibi hissediyordum. İşte bu yüzden gidip o dedikoducuyu yumruklamak istiyordum. Bütün öğle-

den sonra kendi kendime bahane ettiğim gibi Annelise'nin ya da Clara'nın gözyaşları için değil, o lafların yersiz olmadığını hissettiğim için... Sadece ve sadece kendime karşı hissettiğim nefretin acısını ondan çıkarabilecektim böylece. Korkakça bir davranış şekli!

Kendimden tiksiniyordum.

Derin bir iç geçirdim. Adrenalin yok olmuştu.

Bakışlarımı Krün'e çevirdim ve onu olduğu gibi gördüm.

Bir belaya engel olmak için elinden geleni yapan üniformalı bir adamdı o.

"Dikkatli birisiniz ve şimdi size neden Şef Krün dediklerini anlıyorum. Haklısınız," diyerek kabullendim. "Önümüzdeki günlerde size bir bira ısmarlamak isterim. Anlaşılan size borçluyum."

Şef Krün rahatlamış görünüyordu. Elini bana uzattı. "Bana Max de. Borç falan yok, sadece görevimi yapıyorum."

"Teşekkürler, Max. Sen bana Salinger demeye devam edebilirsin, karım da öyle diyor," dedim gülerek.

4.

Önce bir masal anlatmayı ihmal etmeden Clara'yı yatırdım, romantik bir kitaba gömülmüş olan Annelise'yi öptüm ve Werner'ya satrançta onu yeneceğime söz verdiğimi söyleyerek ona veda ettim. Montumu giydim ve 28 Nisan 1985'in hikâyesini dinlemek üzere evden çıktım.

Dışarıda kar yağıyordu.

28 Nisan 1985

1.

Welshboden beni o rahatlatıcı şömine ve tütün kokusuyla karşıladı. Werner bana otlu grappa ikram etti ve ben de karşılığında ona bir sigara uzattım.

“Siebenhoch’taki fırtına,” dedim. “Fikrini değiştirmediyse tabii.”

“Sana katliamı anlatmaya başlamadan evvel bilmen gereken son bir şey var. Otorejenerasyonlu fırtınalar önceden tahmin edilemezler. Bugün mevcut olan elektronik aletlerle dahi, sadece yağmur yağıp yağmayacağını ve gök gürültülü sağanak olup olmayacağını bilebiliyorsun. Korkunç bir fırtınanın çıkıp çıkmayacağı anlaşılmıyor. Bu nedenle dağa çıktılar.”

“Evi, Kurt ve Markus.”

“Üçü de deneyimli dağcılardı, bilhassa da Kurt. İnan bana, riske girmezdi ama bir damla yağmurdan da korkacak değildi. Zaten Siebenhoch’tan ayrıldıklarında yağmur da yağmıyordu. Şunu da açıklığa kavuşturmak isterim, Jeremiah, gerçekleşmek üzere olan şeyi kimse bilemezdi. Otorejenerasyonlu fırtınalar önceden tahmin edilemezler.”

“Saat kaçta yola çıktılar?”

“Bunu tam olarak saptayamadık. Fakat muhtemelen hava hâlâ karanlıktı. Beş sularında diyelim. İş dağda dolanmaya gelince bunu hafife alan sadece turistlerdir.” Kısa bir sessizlik

oldu. “1985’te Turist Merkezi henüz yoktu, Bletterbach vahşi bir yerdi. Bugün sadece iki tane yol olduğunu fark ettin mi?”

“Ve onları takip etmezsen başın dertte demektir,” dedim Ilse’nin tavsiyelerini hatırlayarak.

“İşte o dönem Bletterbach’ta güvenlik işaretleri yoktu. Avcıların yaptığı, eğrelti otlarının içine gömülmüş geçitlerden azıcık daha büyük eski patika yollar vardı, oduncular tarafından yapılmış birkaç katır yolu ama çok uzağa kadar gitmiyorlardı. Yukarıda, derinlerde ağaç kesmeninse anlamı yoktu, kessek de ağaçları nasıl taşıyacaktık ki? Nehir akıntı yoluyla aşağı itecek kadar büyük değildi, ipler yardımıyla taşıyacak yol da yoktu.”

Derinlerde.

“Yağmur sabah saat ona doğru başladı. Sağanak yağış değildi. Arkasından gelecek felaketin ilk işaretiyse bile kimse bunu anlamadı. Nisan ayında buralarda şimşekli sağanaklar çok olur ve biz kurtarma ekibindekiler uzun ve sıkıcı bir güne hazırlanıyorduk. Dışarısı gitgide kararırken biz bütün gün iskambil oynadık. Sonunda saat akşam beşte görevi devredip eve dönmeye karar verdim. Tam çıktığımda sağanağın başka bir şeye dönüştüğünü duydum.”

“Duymak mı?”

“Sanki bir bombardıman altındaymışız gibiydi. Yağmur öyle şiddetli yağıyordu ki arabamın ön camının patlamasından korktum, hele o sağır edici gök gürültüleri... onlar için sağır edici demek bile az kalır. Annelise...” Sesinde hafif bir hüznü vardı. “Hâlâ gök gürültüsünden korkuyor mu?”

“Çok.”

Annelise’nin bu korkusu için hiç şaşmaz bir tedavi bulduğunu belirtmekten kaçındım. Tedavi sevişmekti. Hiçbir baba kendi kıızıyla ilgili böyle bir detayı öğrenmek istemezdi.

“Yemek yedim ve saat dokuz buçuğa kadar televizyonun karşısında uyukladım, o sırada elektrikler kesildi. Paniğe kapılmadım, sık sık olurdu ve o fırtınayla zaten olacağı belliydi.

Birkaç mum yaktım, pencereden dışarıyı seyretmekten başka yapacak bir şeyim yoktu. Biliyor musun, Jeremiah, doğaüstü şeylere pek inanmam. Hayaletler, vampirler, zombiler. Bana malum olduğunu falan düşünmeni istemem. Hayır, söylemeye çalıştığım bu değil ama...”

Cümlesini öylece havada bıraktı.

“Gergindim, hem de çok gergindim. Gök gürültüleri beni hiç etkilemez. Hatta hoşuma giderler. Toprağa boşalan onca enerji, ne bileyim, benden daha büyük bir şeyle karşı karşıya olduğumu hissedirim. Güzel bir histir. Ama o akşam şimşekler beni deliye döndürüyordu. Yerimde duramıyordum. Sakinleşmek için kurtarma kitini karıştırmaya koyuldum. Helikopterle işe çıktığımda kullandığım aletleri değil de yerdeki operasyonlarda kullandığım eski sırt çantamı. Son kopçayı da kapadığımda kapı çalındı. Gelenler Hannes, Günther ve Max’tı.”

“Max Krün mü?” diye sordum şaşırarak. “Şerif olan mı?”

“Orman koruma şefi,” diye düzeltti Werner. “Onu tanıyor muydun sen?”

“İki çift laf etmişliğimiz var.”

“Sence nasıl biri?”

Onu tanımlamak için doğru kelimeleri bulmaya çalıştım. “Noel Baba kılığına giren tonton amca. Ama onu sinirlendirirsen vay haline.”

Werner onaylama işareti olarak ellerini dizlerine vurdu.

“Kelimelerle aran iyi, Jeremiah. Kızdırılmaması gereken tonton amca. Aynen öyle. Onu kızdırdın mı peki?”

“Neredeyse.”

“İyi bir adamdır. Sağlamdır. En azından o üniformayı giydiğinde öyle olmak zorunda. Ama görev başında değilken iki laf etsen uyanık, akli başında ve çok eğlenceli biri olduğunu anlarsın.”

“1985’te ne yapıyordu?”

“Orman korumada sıradan bir memurdu. O zamanlar hâlâ Şef Hubner vardı, dört yıl sonra, duvarın yıkılmasından kısa bir süre önce öldü. Mart ayında ilk kalp krizini geçirmişti ve Max henüz acemi olmasına rağmen onun tüm işini üstlenmek zorunda kalmıştı. Max ergen suratı ve sinmiş bir köpeğinkini andıran gözleriyle yağmurdan sıırsıklam olmuş halde içeri girdi. Tedirgindi, hem de çok tedirgindi. Yanında Hannes ve Günther vardı. Her ikisini de tanıyordum ve ikisinin yüzünde de iyi bir şeylerin dönmediğini belli eden bir ifade vardı. Onları içeri alıp içlerini ısıtacak bir şeyler teklif ettim. Reddettiler. Gülünç gelebilir ama beni en fazla korkutan şey içki teklifimi geri çevirmeleri oldu.”

“Neden?”

“Max gençti ve Şef Hubner’in yokluğunda, bilhassa da o kötü hava şartlarında bu ani yardım çağrısının baskısını en fazla hissedenin o olduğu belliydi. Fakat Hannes ve Günther çocuk değillerdi. Sık sık başımıza gelen gece yarısı çağrıları bizim için yeni bir şey değildi. Gece evlerine dönmemiş olan oduncular, kayıp çocuklar, hendeğe düşen çobanlar, bu tip şeyler. Hannes ve Günther kolayı da zoru da görmüştü. Özellikle de Hannes.”

Nihayet beynim bağlantıyı kurmuştu.

“Hannes. Hannes Schaltzmann,” diye mırıldandım. “Kurt’un babası mı?”

“Evet.”

Gözlerimi kapayarak bu haberi sindirmeye çalıştım. Hannes Schaltzmann’ın oğlunun cesedini bulduğunda neler hissetmiş olabileceğini hayal etmeye gayret ettim. Şöminenin bacaklarını yalayan sıcaklığını hissederek koltukta arkama yaslandım.

“Ayrıca Günther bir bardak içkiye asla hayır demezdi. Özellikle de benim özel koleksiyonumdan bir şeylere. Bu arada sen de ister misin?”

Cevap vermemi beklemedi.

Ayağa kalkıp şişeyi aldı. Bardaklarımızı doldurdu.

“Özel koleksiyon. Mair ailesinin yüz yıllık tarifine uygun olarak hazırlandı. Atalarım bir zamanlar gerçekten zenginmiş ama o dönemden bize sadece muhteşem tarifler kalmış. Bundan şikâyetçi değilim doğrusu.”

“Neden ‘zenginlermiş’ diyorsun?”

“Soyadlarından dolayı. *Mair*. Toprak sahibi anlamına geliyor. Almanca soyadların çoğunun bir anlamı vardır, genellikle mesleklere gönderme yaparlar. *Mair*, toprak sahibi anlamına gelen *Mayer*’nın yerel söylenişi. *Schneider* terzi. *Fischer*, balıkçı ve *Müller* de değirmenci demek. Peki, senin isminin bir anlamı var mı?”

“Ben Amerikalıyım,” dedim Bruce Willis taklidi yaparak. “Bizim isimlerimizin bir anlamı yoktur.”

Werner şişenin kapağını kapatıp bardağı bana uzattı.

“Biberli grappa. Bendeniz Werner Mair tarafından üretildi, şişelendi ve seçildi.”

“Eski hikâyelere,” diyerek kadeh kaldırdım.

“Eski hikâyelere,” dedi Werner. “Oldukları yerde kalmalarına.”

Sanki sıvı hale gelmiş ateş içiyordum. Yanma azaldı ve dilin üzerindeki hoş uyuşma eşliğinde göğüs kafesinin altında keyifli bir sıcaklığa dönüştü.

Werner boğazını temizleyip paketimden bir sigara çaldı ve anlatmaya devam etti.

“Tehlikeye dikkat çeken Hannes oldu. Bütün günü iş için kasabanın dışında geçirmişti ve döndüğünde Kurt ve diğerlerinin Bletterbach’ta tura çıktıklarını karısı Helene’den öğrenmişti. Yanlarına çadır da almışlardı çünkü kamp yapmayı planlıyorlardı. Hannes ilk başlarda endişelenmemişti. Her ne kadar Innsbruck’a gittiğinden beri Kurt’la konuşmuyor olsa da Hannes, oğlunun kendi başının çaresine bakabileceğini biliyordu. Kurtarma görevlisi olarak çalışmıştı ve işin aslı öyle olmasa da bazen biz kurtarma görevlileri kendimizi dağların kaymak tabakası olarak görürüz.

Bunun sebebi daha çok, birçok insana göre riskleri görmemiz ve buna bağlı olarak da pek çok şeyi öngörebilmemizdir.”

“Fakat sonra fırtına daha da beter bir hal alarak otorejenerasyonlu bir fırtınaya dönüştü ve Hannes endişelenmeye başladı...”

“Başlarda endişelenmedi, hayır,” dedi Werner. “O fırtınalar fazla uzun sürmez. Dehşet vericidirler ama en fazla üç saat sürerler. Her şey kontrol altındadır. Fakat bu seferkinin yoğunluğu azalmıyordu, hatta gücünü her geçen dakika artırıyor gibi görünüyordu.”

“Ve bunun üzerine Hannes panik oldu.”

Yine yanıliyordum.

“*Nix*. Hannes, Orman Koruma’nın binasına gitmek üzere çıktı çünkü Max’la konuşmak istiyordu. Elektrikler kesilmişti ve telefonlar da kullanılamıyordu ama Orman Koruma’nın merkezinde acil durumlar için kısa dalga bir telsiz vardı. Hannes, Bolzano Sivil Savunma’yla iletişime geçmek ve endişelenecek bir şey olup olmadığını anlamak için telsizi kullanmak istiyordu. Max orada değildi, bunun üzerine Hannes kalkıp evine gitti ama onu orada da bulamadı. Daha sonraları Max’ın karısı olacak kız arkadaşı Verena’nın doğum günüydü. Hannes kötü haber getiren bir cehennem zebanisi gibi partinin orta yerine dalıverdi. Rahatsızlık verdiği için özür dileyerek Max’a kısa dalga telsizi kullanmak istediğini söyledi. Birlikte merkeze gidip Bolzano’yla iletişime geçmeyi denediler.”

“Denemek mi?”

“Çok fazla şimşek çakıyordu. Bağlantı o kadar bozuktu ki sanki kafalarını çalışan bir çamaşır makinesinin içine sokmuşlar gibiydi. Böyle bir şeyi daha önce hiç görmemişlerdi ve korkuyorlardı. Bunun üzerine acil durum kurtarma ekibi oluşturmaya karar verdiler. Yol üzerinden Günther’ı da alıp bana geldiler. Benim malzemelerimse sanki onları bekliyormuşum gibi zaten hazırda.” Başını iki yana salladı. “Bir tür önsezi miydi, bilmiyorum. Gerçekten bilemiyorum.”

“Neredeyse gece yarısı olmuştu,” diyerek devam etti kısa bir duraksamadan sonra. “Yani kurtarma ekibi olarak yola çıktığımızda. Kasabadan çıktık ve iki kez durmak zorunda kaldık. İlki devrilmiş bir ağaç gövdesini kaldırmak içindi, ikincisiyse yolun bir tarafı çöktüğü ve engeli aşmak için cipi kayaların üzerinden aşımak zorunda kaldığımız içindi.”

“Durum o kadar kötü müydü?”

“Felaketti.”

Werner ayağa kalkıp çekmecelerden birinden bir harita çıkardı.

“Burası Bletterbach’a giden toprak yolun bittiği nokta.” Parmağını birkaç santim kaydırdı. “Biz sadece buraya kadar ulaşabildik.”

Hesapladım. “Üç kilometre mi?”

“Dört. Gerisi bataklık. Bu durumlarda oradan sıvışmanın ve fırtınanın etkisinin dinmesini beklemenin yapılacak en iyi şey olduğunu biliyorduk.”

“Fakat bir arkadaşınızın oğlu söz konusuydu.”

“Bu yüzden dönmek söz konusu dahi olamazdı. Devam ettik. Dört bir yandan taş yağıyordu, kulaklarımızın dibinden ılık çalarak geçtiklerini duyuyorduk. Yol çamur deryasıydı, her adımda ayağımızı burkma ya da çatlatma tehlikesi atlatıyorduk. Ağaçlardan veya toprak kaymalarından söz etmiyorum bile.”

Kalın parmağı haritanın üzerinde, Bletterbach’ın merkezine ama hafifçe doğuya doğru kaydı.

“Buradaydılar ama o sırada bunu bilmiyorduk.”

“Yol var mıydı?”

Werner yüzünü buruşturdu. “Bir tür. O yolu belli bir noktaya kadar izlemişlerdi.” Haritada işaret etti. “Hemen hemen şuralarda. Sonra da yine kuzey istikametine doğru, batıya doğru kıvrılmışlar ve tırmanarak ikinci kez rota değiştirmişlerdi. Şuraya kadar.”

“Nedenini anlayabildiniz mi?”

“Patika akşamın dördüne doğru kullanılmaz bir hal almış olmalı, Kurt eğer batıya giderlerse patikanın yer aldığı balçıklı ve kırılgan yoldansa kayaların üzerinden yürüyebileceklerini düşünmüş olmalı.”

“Neden sonradan fikrini değiştirmiş?”

“Benimki sadece bir tahmin ama sanırım ilk planı mağaralara ulaşmaktı.”

“Mağaralar mı?”

“Siebenhoch’un eski zamanlardaki adı ‘yedi mağara’ anlamına gelen Siebenhöhlen’di. Muhtemelen geceyi geçirebilecekleri kuru bir kovuk bulmayı umuyordu. Ancak gün batımında bunun sıradan bir fırtına olmadığını anladığında, oraya varmanın asla mümkün olamayacağını fark etmiş ve doğuya giderek yukarı tırmanmaya karar vermiş olmalı. Şurayı ve şurayı görüyor musun? Suyla dolmuş olduğu kesin olan küçük çukurlar var, o nedenle tek tırmanma yolu buydu. Ve burası da onları bulduğumuz açıklık. Çadırı rüzgâr uçurmasın diye arkasını dağa vererek çıkıntılı bir kayanın altına kurmuşlar,” Bir sessizlik oldu ve ben bu sessizlikten faydalananarak bu turun kaç kilometre sürmüş olabileceğini hesapladım. “Kurt akıllı ve tedbirli davranmıştı.”

“Onları ne kadar zaman sonra buldunuz?”

“Ertesi gün,” diye karşılık verdi Werner kuru bir sesle.

“Ertesi gün mü?” diye sordum şaşkın bir halde. Ezelden beri dağcı olan, eğitimli ve idmanlı dört adamın haritada bu denli yakın görünen iki nokta arasındaki mesafeyi bu kadar uzun zamanda katetmesi bana garip gelmişti.

Böyle düşünmemin sebebi hayal gücünden yoksun, şehirli bir budala olmamdı.

O su, çamur ve şimşek cehennemini hayalimde canlandırmak için kendimi zorlasaydım, Werner’nın durumu gözümün önüne getirebilmem için kullandığı sözlerin beni bu denli şaşırtmayacağı muhakkaktı. Ayrıca sağduyuyla mantık kurmaya çalışıyordum. Ben Kurt ve diğerlerinin o noktada olduklarını sadece Werner

bana söylediği için biliyordum fakat 28'ini 29'una bağlayan gece kurtarma ekibinin bununla ilgili en ufak bir fikri bile yoktu.

“Kötü bir geceydi. Çok uzundu. Tekrar etmek gerekirse, kendi kendime geri dönmemiz gerektiğini söyleyip duruyordum.”

“Ama bunu yapmadınız.”

“Hayır.”

Werner'nın düşüncelerini toparlamasını bekledim.

“Fenerlerimizin fazla yardımı olmuyordu ama en azından içimizden birinin bir çukurun dibini boylamadığına emin oluyorduk. Fener ışıklarını saymamız yetiyordu. Gece üçe doğru Günther'nın kafasına bir taş isabet ederek kaskını çatlattı. Günther lanet okuyarak kaskını bir kenara fırlattı ve hiçbir şey olmamış gibi aramaya devam etti. Tamamen faydasız olsa da bağırmaktan sesimiz kısılmıştı. Saat beşte, yarım saatten daha kısa bir süre için mola vermek zorunda kaldık.”

Tekrar haritada yolu işaret etti.

“Yanlış bir seçim yaptık. Doğru istikamet olan kuzeybatıya sapmıştık ama Kurt'un ağaçların olduğu hattın üzerinde kalmaya karar verdiğini düşündük.”

“Neden?”

“Çünkü orası toprak kaymasının altında kalma ihtimalinin çok düşük olduğu bir bölge. Bataklıkla nehrin arasındaki boğazın orta yerine sığınmayacağı kesindi: bu intihar etmek olurdu.”

“Kurt kuzeybatıya gitmiş...”

“Evet ama bizden çok daha aşağıdan. Ayrıca doğruya doğru yön değiştirmiş, biz ise düz gittik. Ne var ki o gürültü, o karanlık ve dört bir yandan şarapnel gibi yağan taşlar yüzünden fark etmemiş olsak da o zavallı çocukların yanından geçmiş olabiliriz. Üzücü ama gerçek.”

“Doğuya doğru yönelmeye ne zaman karar verdiniz?”

“Karar vermedik, kaybolduk.”

Gözlerim büyümüştü. “Kayıp mı oldunuz?”

“Bitap haldeydik. Saat sabahın yedisiydi ve hâlâ geceymiş gibi karanlıktı. Sola döneceğimize sağa döndük. Ve kanyonun sonuna geldiğimizi fark ettiğimizde nehir suyuyla sürüklenip gitmek üzere olan Max’ı da neredeyse kaybediyorduk. Neyse ki Günther’nın ataklığı sayesinde canından olmadı. Evi, Kurt ve Markus’u asla bulamayacağımızı ve orayı hemen terk etmezsek o delikte can vereceğimizi anladık.”

Bana kurtarma ekibinin yaptığı dönüşü gösterdi.

“Öğlen olduğunda durduk.” Parmağı vadinin doğusundaki bir bölgede durdu, onların bulunduğu ve üç gencin cesetlerini buldukları nokta arasında kuş uçuşu bir kilometreden az bir mesafe olduğu dikkatimden kaçmamıştı.

“Dermanımız kalmamıştı. Benim bileğim ağrıyordu ve karnımız açtı. Yaklaşık bir saat kadar dinledik. Görüş iki metreden fazla değildi. Tam bir perişanlık hali. Yüksek sesle asla ifade etmiş olmasak da ölesiye korkuyorduk. Bu tür bir fırtınayla daha evvel hiç karşılaşmamıştık. Tabiat ana sanki bize tepki göstermeye karar vermiş gibiydi. Gördüğün gibi, Jeremiah, genelde dağ... dağ seni hiç umursamaz. Dağ ne iyidir ne de kötü. Bu, ölümlülerin, önemsiz avuntuların ötesinde bir şeydir. O milyonlarca yıldır orada ve kim bilir daha ne kadar süre daha orada kalacak. Onun için sen bir hiçsin. Fakat o gün hepimiz aynı şeyleri hissettik. Bletterbach bize kin besliyordu. Bizi öldürmek istiyordu.” Haritayı bir tarafa bırakıp arkasına yaslandı. “Sanırım artık devam etmeden evvel bir molaya ihtiyacım var.”

2.

Werner kapı eşiğinde, çatının altında durup bir Marlboro içmek istedi. Sessizlik içinde, her ikimiz de kendi düşüncelerimize dalmış bir halde yağan karı izledik. Sonunda, sanki beni bir

işkenceye tabi tutmak üzereymiş gibi bir edayla içeri girelim diye işaret etti.

Hikâyeyi tamamlama zamanıydı.

3.

“Öğleden sonra üç sularında yağmur yavaşlamış görünüyordu. Tam anlamıyla dinmedi ama biraz gün ışığı görmek moralimizi yükseltmişti. Arama işine tekrar devam ettik. Bir saat sonra da onları bulduk. Çadırdan kalanları fark eden Hannes oldu. Bir dalın üzerinde dalgalanan kırmızı bir kumaş parçası.”

Manzarayı tarif etmek için elini havada salladı.

“Kamp kurdukları açık alan birkaç metre ilerimizde, önümde duran bir kestane ağacının arkasındaydı. Dalgalanan o kumaş parçasını görür görmez...”

Werner başını iki yana salladı. “O çadır parçası, siyah ve yeşil fondaki o kırmızılık Harikalar Diyarı’ndaki Alice’in kedisi gibiydi.”

“Şu çizgili Cheshire Kedisi mi?”

“Görünen o ki Bletterbach bizimle dalga geçiyordu. Etrafta kötücül bir hava seziliyordu. Bunu burun deliklerimi tıkayan bataklık kokusunu nasıl alıyorsam öyle net hissedebiliyordum. Ne var ki bunun koku hissiyle alakası yoktu. Bu daha çok içimde hissettiğim bir duyguydu. Bir elektrik akımı gibi. Anlıyor musun?”

“Evet.”

Kesinlikle anlıyordum.

Werner yarama baktı. “Birkaç adım ilerledik. Hannes önde, Max ve Günther arkada ve ben de ağrıyan ayak bileğimle onlara yetişmeye çalışıyordum. Sonra bir feryat duydum. Ömrümde bu derece ürkütücü bir haykırış duymamıştım. Bütün tüylerim diken diken olmuştu. Bağırın Hannes’ti. Hepimiz donakaldık. Günther önümdeydi, Max da onun önünde idi. Bacaklarımı

hareket ettirmeye gayret ettim ama felç olmuş gibiydiler. Dağda buna ‘demir alçı’ derler. Panik atak krizi geçirdiğinde ya da kaslarında fazla miktarda laktik asit biriktiğinde olur. İşte benim bacaklarım da aynen böyle dökme demir bir alçının içindeymiş gibiydiler.”

“Durumu iyi özetliyor.”

“Ama o an hissettiğim korkuyu özetlemiyor. Her ne kadar o bağırان, benim için aynısını yapacağını bildiğim, uğruna hayatımı tehlikeye atabileceğim yakın bir arkadaşım da olsa ilk hissim tabanları yağlayıp oradan kaçmak oldu. Sonra...”

Canavar, diye düşündüm içimden.

Canavar.

“Ne oldu?”

“Max, Hannes’in üzerine atılıp koluna yapışarak onu çamura doğru itti. Onun hayatını kurtardı. O sırada ben onun panik atak geçirdiğini sandım, ne olduğunu anlayamadım. Açıklık dört buçuk metre çapındaydı. Üzerinde çıkıntılı bir kaya ve çıkıntının üzerinde de bir köknar ağacının kalıntıları vardı. Bizim olduğumuz tarafta, sana dediğim gibi, kestane ağacı görüntüyü engelliyordu, diğer taraftaysa köknar ağaçları vardı ve çıkıntılı kaya. Max atak davranmamış olsa Hannes onun üzerine atlayacaktı. Kendini öldürmek istedi ama Max ona engel oldu.”

“Tanrım.”

“Hannes’i yakaladım ve Günther onu birkaç kez tokatladı. Kendinde değildi. Hannes’i yakalayıp mümkün olduğunca sıkı bir şekilde sarıldım ona. Ağladım. Çok ağladım. Gözleri yuvalarından fırlamış, hiç durmadan haykıran Hannes için ağladım. Gördüklerim için ağladım. Ya da görmediklerim için... çünkü boşluğa atlamasını önlemek için Hannes’e sarıldığımda gözlerimi sıkı sıkı yummuştum. Ama o azıcık gördüğüm şeyler bile beynime net bir şekilde kazındı. O pozisyonda ne kadar süre kaldık bilmiyorum. Hannes’i bıraktım. Onu kestane ağacının

altına yatırıp yağmurdan korunması için üzerini bir battaniyeyle örttük ve...”

Sesi çatlamaya başlamıştı.

“Bez kumaş keskin bir şeyle kesilmişti. Bir bıçakla. Her yere eşyalar saçılmıştı. Ve... ve onlar da etrafa saçılmışlardı. Kurt açıklığının ortasındaydı, gözleri açık, gökyüzüne bakıyordu. Bulutlara bakıyordu, yüzünde huzurlu bir ifade yoktu, o kadarını söyleyebilirim. Her iki kolu da kopmuştu. Kollardan biri gövdesinin yarım metre ilerisinde duruyordu, diğeri çalılarının arasındaydı. Tam şurası yaralanmıştı.” Göğsünün üzerine vurdu. “Temiz bir yaraydı. Bir balta ya da büyük bir bıçak darbesi, demişti jandarma.”

“Balta mı?”

“Evi’nin her iki bacağı dizlerine kadar kesilmişti.”

Gırtlığından yukarı bir öfke dalgasının tırmandığını hissettim.

“Sağ kolu kırılmıştı, sanki kendini korumak isterken olmuş gibiydi. Ve kafası yoktu.”

Ayağa kalkıp banyoya koştum. Kustum ama kendimi daha iyi hissetmiyordum.

Werner’yi elinde dumanı tüten bir bardak papatya çayıyla beni beklerken buldum. Minnettarlık içinde çayı aldım. Bir sigara yaktım. Ağzımın içindeki o korkunç tattan kurtulmak istiyordum.

“Devam et, Werner.”

“Emin misin?”

“Onu buldunuz mu? Evi’nin kafasını yani?”

“Ne biz ne de jandarma bulabildi. Hatta jandarmanın buldukları bizim gördüklerimizden çok daha azdı. O arada fırtına bayağı bir şeyi sürükleyip götürmüştü ve bir de,” sesinin tonunu sanki af diliyormuş gibi alçalttı, “bir de bilirsin, hayvanlar...”

“Ya Markus?”

“Aynı şekilde. Yalnız o biraz daha vadiye doğruydu. Karcarken düşmüş ve başı yarılmıştı. Bacağında ve omzunda kötü bir yara vardı ama düştüğü için ölmüştü.”

“Tanrım...”

“O 28 Nisan günü Tanrı başını çevirmiş, başka bir tarafa bakıyordu.”

“Ne yaptınız?”

“Tüm o dehşet bize zaman mefhumunu unutturmuştu ve rüzgâr şiddetini tekrar artırmaya başlamıştı. Saat akşamın yedisini olmuştu.”

“Dört saat mi? Dört saat orada mı kaldınız?”

“İnsanın içine işliyor, Jeremiah,” diye fısıldadı Werner. “O dehşet insanın içine giriyor ve oradan gitmek istemiyorsun. Sana saplantılı gelmesin ama gördüklerimiz öyle gerçek dışı ve korkunçtu ki evet, öyle korkunçtu ki aklımızı yitirmiştik. Yıllardır aklımdan çıkmadı, biliyor musun? Max, Günther, Hannes ve benim, ruhumuzun birer parçasını o gün Bletterbach’ta bıraktığımızı düşünüyorum. O gün ve onu takip eden gece.”

Ürperdim. “Bütün gece orada kaldığınızı mı söylemek istiyorsun?”

“Çıkıntılı kaya mükemmel bir sığınaktı, etrafımızda kayan toprak balmumu gibi eriyerek akıp gidiyordu ama açıklık alan dayanıyordu. O kadar fazla şimşek çakıyordu ki içimizden birinin kömürleşmemiş olması bir mucize. Daha farklısını yapamazdık.”

“Ama ya cesetler?..”

“Yağmurluklarımızla üzerlerini örttük. Çadır bezinin üzerine büyük taşlar koyduk ve zavallı çocukların eşyalarını rüzgâr ve yağmurdan sürüklenip gitmesinler diye üst üste yığdık. Cınayet mahallinde olduğumuzu biliyorduk ve ne kadar çok şeyi tutabilirsek jandarmaların bu katliamı gerçekleştirenleri bulma olasılığının o oranda artacağına da farkındaydık. Fakat orada kalmamızın nedeni daha basitti. Hareket halinde olsaydık ölecektik. Dağ kendi kurallarını izler, hoşuna gitsin ya da gitmesin bu böyledir.” İşaret parmağını bana doğrulttu. “Bazı şartlarda,

istisnai şartlarda ve bunlar istisnaiden bile öte şartlardı, tek bir şeyin önemi vardır...”

“Hayatta kalmanın.”

Werner şakağını ovdu. “Birbirimize kenetlenmiş halde bütün gece bekledik. Hannes dua edip haykırarak, Günther lanetler okuyarak ve ben her ikisini de sakinleştirmeye çalışarak... Ertesi sabah ortalık bir parça aydınlandığında tekrar yola çıktık. Hannes ayakta duracak halde değildi ve benim bileğim kötü durumdaydı, bu nedenle Max ve Günther sırayla ona yardım ettiler. Fakat Günther da iyi durumda değildi. Kaskına denk gelen taşı hatırlıyor musun?”

Durup cevabı beklemedi.

Buna gerek yoktu.

“Kamyonete vardık. Hannes’i kasaya yerleştirip kasabaya gittik. Duş alıp on saat aralıksız uyudum. Uyandığımda Herta bana hiçbir şey sormadı. En sevdiğim yemekleri pişirmişti ve ben de onun yaptıklarını yutarcasına yedim. Ancak o zaman yaşadıklarımızın farkına vararak anne ve babamın cenazesinde bile ağlamadığım gibi ağlamaya başladım.”

“Polisi aramadınız mı?”

“Siebenhoch’ta elektrik ve telefon yoktu. Kısa dalga telsiz çalışmıyordu. Sivil savunmanın buldozerlerle yolu açması iki gün aldı. Bletterbach’ta olanlarla ilgili en ufak bir fikirleri yoktu. Siebenhoch’taki insanların acil durumlara alışık olduklarını biliyorlardı, bu nedenle de araçlarını daha fazla nüfusu olan ve bizden daha az teçhizatlı yerlere yönlendirmişlerdi. Jandarmalar 4 Mayıs’ta, fırtına dindiğinde geldiler. Araştırma yapıldı ama katil bulunamadı. Sonunda jandarmalar ve savcı üç talihsiz gencin yanlış zamanda yanlış kişiye denk geldiğini söylediler.”

“Hepsi o kadar mı?” diye sordum şaşırarak.

Werner kollarını uzattı.

“Hepsi o kadar. O pisliğin Bletterbach’ta bir yerlerde öldüğünü umuyorum. O zavallı çocukları katlettikten sonra dağın ondan öcünü aldığını umuyorum ve nehir her kabarıp taşıtığında

o orospu çocuğunun bir parçasını sürükleyip getirmesini umuyorum. Ama benimkisi sadece bir umut.”

“Siebenhoch’ta araştırma yapmadılar mı?”

“Kastettiğin nedir?” diye sordu Werner, bir kibrit çıkıp sigarasının ucuna tutarken.

“Kasabadan biri yaptı. Bana öyle geliyor.”

“Hayal gücün fazla çalışıyor.”

“Neden?”

“Çünkü Siebenhoch’un ne olduğunu unutuyorsun. Siebenhoch küçük bir yer. Bana bu söylediğinin kimsenin aklından geçmediğini mi sanıyorsun? Düşündüğümüz ilk şey bu oldu. Fakat birisi o çocukları Bletterbach’a kadar takip etmiş olsaydı bunu bilirdik. İnan bana. Çünkü burada herkes herkesin her şeyini bilir. Her dakikasını. Ayrıca o fırtınada açıklığa kadar ulaşabilmek, Bletterbach’ın o kadar içine girip onları öldürmek ve kimseyi şüphelendirmeden geri dönmek olanaksız bir şey olurdu.”

“Ama...”

Werner sözümü kesti. “Söz verdin.”

Gözlerimi kırptırdım.

“Katliamın hikâyesi bu kadar. Bitti. Seni kemirip yutmasına izin verme, Jeremiah. Diğerlerine olduğu gibi seni kemirmesine ve yutmasına müsaade etme.”

“Diğerleri dediğin kimler? Hannes gibi insanları mı?”

“Benim gibi insanları, Jeremiah.”

4.

Uzun bir süre sessizce oturduk.

“Hepimiz farklı şekilde tepki verdik. Bütün kasaba şoktaydı, gerçi birisi...”

“Birisi hariç,” diye fısıldadım Annelise’nin Alois’in dükkânında başına gelen tatsız olaydan sonra Werner’nın bana anlattığı,

Evi ve Kurt'un ölümüyle ilgili yorumu yapan kişiyi hatırladım. İlk duyduğum zamana kıyasla bana çok daha olası geliyordu.

"Biz görmüştük. O... kötülüğü biz yaşamıştık. Böylece karar verdim."

"Gitmeye mi?"

"Bir süredir üzerinde düşünüyordum. Cles'te bir matbaada çalıştığımı söylemiştim, değil mi?"

"Bana bunu Annelise için yaptığını söylemiştin."

"Günlerini, hayatını tehlikeye atarak geçirmeyen bir babaya sahip olma hakkı vardı. Sana söylemediğim kısmı artık burada kalamayacak olduğumdu. Siebenhoch'taki insanların normal hayatlarına döndüğünü görüp bunu kabullenemedim. Yıkılan sokak lambaları düzeltiliyor, telefon hatları tekrar kullanılabilir hale getiriliyor, yollar yamalanıyor ve toprak kaymalarını kontrol altına almak için gerekli yerlere patlayıcılar yerleştiriliyordu. İnsanlar unutmak istiyordu ve Bletterbach Katliamı çabucak unutuldu. Bütün bunları görüyor ve kendi kendime bunun adil olmadığını söylüyordum."

"Diğerleri gibi kemirilip yutulmaya izin vermemem gerektiğini söyledin. Diğerleri dediğin kim?"

"Biz döndükten birkaç saat sonra, Siebenhoch'un dünyayla ilişkisi hâlâ kesikken Hannes av tüfeğini Helene'nin kafasına dayayıp ateş etti ve onu öldürdü. Onu karısının taş kesilmiş cesedinin başında, silahı hâlâ kolundayken buldular. Onu tutuklayıp 1997'ye kadar Pergine'de bir akıl hastanesine kapattılar. Sonra da buraya, karısının ve oğlunun yanına gömüldü. Siebenhoch halkı zorlayıcı olabilir ve insanları yerli yersiz konuşuyor olabilirler fakat Schaltzmann ailesinin başına gelenleri herkes anlamıştı. Helene'yi öldüren Hannes değildi: Kurt, Evi ve Markus'u öldüren pislikti. Günther da oraya gömüldü. Ara sıra mezarına çiçek götürürüm, tanıdığım Günther hayatta olsaydı ölümüyle dalga geçerdi, biliyorum. Âdeta onu duyar gibiyim... Çiçek mi? Bana bir bira getir, *du arschloch!*"

“Nasıl öldü?”

“Günther önceden de içkiye hayır diyemeyen biriydi ama Bletterbach olayından sonra bu zayıflığı onu tamamıyla ele geçirdi. Kavgacı bir alkoliğe dönüştü. Max kimseye zararı dokunmasın diye geceleri sıklıkla merkezde geçirirdi. Sarhoşken katliamdan başka bir şey konuşmazdı. Saplantı haline getirmişti. Katili bulmayı kafaya koymuştu. Bana bunları anlattıklarında artık Siebenhoch’ta yaşamıyordum. 1989’da Günther bir araba kazası geçirdi. Korkütük sarhoşmuş. Oracıkta ölmüş. Onun için iyi oldu, yeterince acı çekti. Neden onun mezarına çiçek götürüyorum biliyor musun? Çünkü kendimi suçlu hissediyorum. Belki de kalsaydım Günther’nın derdini paylaşacağı birisi olurdu. Ama ben burada değildim ve diğerleri bilmiyorlardı. Anlayamazlardı. Onlar görmemişlerdi.”

“Max vardı.”

“Doğru. Ama Max da Bletterbach olayıyla kemirilip yutulmuştu. Doğum günü kızı Verena’yla evlendi, Şef Hubner’in yerine geçti ve işini büyük bir bağlılıkla yerine getiriyor.”

Werner gözlerimin içine bakıp kelimelerin üzerine basa basa konuştu.

“Büyük bir bağlılıkla. Bu onun telafi etme şekli. Siebenhoch’u koruma işini tam anlamıyla üstlenmek, yabancılardan ve turistlerin sinirine dokunacak kadar çünkü...”

“Çünkü Evi ve diğerlerini öldüren sadece dışarıdan birisi olabilirdi.”

Lily Bar

1.

Annelise ve Clara'yı Bolzano'ya, Ötzi adındaki, günümüze dek bulunan en eski mumyanın muhafaza edildiği arkeoloji müzesini ziyarete götürdüm.

Ötzi, bakır çağında yaşamış, Similaun tepelerinde kim bilir neden ve kim bilir kim tarafından öldürülmüş eski bir önderdi (ya da bir yolcu, bir şaman, bir metal avcısıydı veya bir... kimliğiyle ilgili ortada dolanan birçok teori vardı).

Clara onu gördüğünde gözyaşlarına boğuldu. O küçük, kurumuş adamın, annesini kaybetmiş bir elf yavrusu olduğunu söyledi. Annelise ve ben onu sakinleştirmek için bayağı uğraştık.

Bir tür dev buzdolabında muhafaza edilen, yüzünde hüzünlü sırtışıyla beş bin yıllık bu figürü görmenin beni de etkilediğini kabul etmeliyim ama tamamen başka nedenlerden dolayı. Ben Bletterbach Katliamı'nı düşünüyordum.

Evi, Kurt ve Markus gibi, Ötzi için de adalet yerini bulmamıştı. Yoksa yanılıyor muydum? Belki de milattan önce üç bin yılında, bu zavallının katillerini bulmak için yeterli araştırmayı yapan birileri olmuştu. Acaba onun arkasından ağlamışlar mıydı?

Eğer öyleyse ağlayan kimdi?

Ötzi yaşı çok ilerlemiş bir adamdı. Yaşlı insanların çocukları olurdu ve onlar da bu yaşlılar için torunlar doğururdu. Bir yandan da ne antibiyotiklerin ne de dezenfektanların olduğu

bir dünyada, zora düştüğünde çağırarak Dolomit Kurtarma Ekibi'nin kırmızı helikopterinin bulunmadığı bir dünyada hayatta kalmasına olanak veren teçhizatı yaratacak beceriye sahip olduğu için boyu bir metre elli santimi bile bulmayan bu adama hayranlık duydum. O çocuklar ve o torunlar onun için ağlamış mıydı? Öldüğünde şerefine bir yakma düzeneği yapmışlar mıydı? Anısına bir hayvan kurban etmişler miydi? Buzadam¹¹ okların altında can vermeden önce hangi tanrıya yakarmıştı? Belki o gün de tıpkı Werner'nın dediği gibi, Tanrı başını çevirmiş, başka bir tarafa bakıyordu.

Ötzi'yle ilgili birçok bilgi vardı. Modern teknoloji, öldürülmeden evvel neyle beslendiğini derinlemesine araştırmaya olanak veriyordu. Etkilendiği hastalıklar tanımlanabiliyordu ve bu sayede bedeninde estetik değil, tıbbi amaçlı olarak yaptırdığı otuzdan fazla dövmenin varlığından da haberdardık. Ötzi arteritten muzdaripti ve dövmeleleri bazı tedavi edici otları deri altına enjekte etmesine olanak sağlıyordu. Bir grup arkeolog ekipmanını parça parça yeniden oluşturmuştu; yayı, çantası, baltasını taşıdığı kemeri, kurutulmuş otlardan yapılma pañçosu ve deri başlığı. Bu yapılandırma tekniği detaylı olarak açıklanmıştı. DNA testi sayesinde gözlerinin rengini (siyah) dahi bilebiliyorduk ve beş bin yıl boyunca buzlarda gömülü kalmadan evvelki yüzü bilgisayar grafikleri sayesinde yeniden oluşturulmuştu. Ben yine de bu detayların Ötzi'nin benim kafamda yarattığı gerçek sorulara kıyasla önemsiz olduklarını düşünmeden edemiyordum.

Ötzi hayal kuruyor muydu?

Avlanmayı hayal ediyor muydu? Aya karşı uluyan kurtlar görüyor muydu? Ölümüyle buluştuğu dağın silüetini hayal ediyor muydu? Geceleri yıldızlara baktığında ne görüyordu? Büyükaıya ne isim veriyordu?

Ama en önemlisi de neden öldürülmüştü?

Ve onu öldüren kimdi?"

11 Ötzi'nin diğer ismi. (ç. n.)

2.

Ca-dılar Bayramı'nı kaçınılmaz olarak pencerede bir balkabağı, ipe dizili turuncu üçgen bayraklar, karanlıkta parlayan plastik bir iskelet, tavana asılmış yarasaalar, patlamış mısır ve güzel bir korku filmiyle kutladık. Her şey âdetlere uygundu.

Clara filmi beğenmedi ve zombilerin sahte olduklarının çok belli olduğunu söyledi. Ama bunu bir soru sorar gibi ifade etti. Sadece rahatlatılmak istiyordu.

Annelise bana "sana demiştim, bay akıllı!" der gibi bir edayla baktı ve ben de bütün akşamı sinemalarda kanın nasıl yapıldığını Clara'ya açıklayarak geçirdim: vişne suyu ve bal. Ve onu daha koyulaştırmak için de biraz kahve.

"Peki ya zombilerin çirkin suratları?"

Dilim dışarıda ve gözlerimde hoyrat bakışlarla elimden gelen en iyi zombi performansını sergiledim. Clara yüzünü buruşturdu.

Onu öptüm.

Bir anlık bir zombi aşkı yaşadık.

"Peki ya o suratlarındaki iğrençlikler? Surattaki iğrençlikleri nasıl yapıyorlar?"

"Oyun hamuru ve mısır gevreği."

"Mısır gevreği mi?"

Bunu da göstererek tarif ettim.

Clara mutluluktan uçuyordu. Bir oyun organize ettik, mini zombi (benekli pijamalı) kollarını ileri uzatmış, oturma odasında yürüyor ve boğuk bir sesle (beş yaşında bir çocuğun sesi ne kadar boğuk olabilirse tabii) "Seni yiyceemmmm! Seni yiyceemmmmm!" diye homurdanarak korkmuş gibi yapan Annelise'yi kovalıyordu.

Onu yatırmak için bir süre çabaladıktan sonra kendimize birer kadeh şarap doldurduk.

"Kızın," dedim muhteşem Marzemino'dan bir yudum alırken, "geçen gün 'dalgın' kelimesini kullandı. Altı harf, sayın hâkim."

“Böyle bir kelimeyi nereden duymuş peki?”

“Senden.”

Annelise kadehini dudaklarına götürdü. “Neden bahsederken?”

“Tahminde bulun?”

“Eh, dalgın olan *sensin*. Kabul et bunu.”

“Tekrar gidip doktora görünmemi ister misin? Bu seni rahatlatır mı?”

Annelise elimi tutup sıktı. “İyisin. Gayet iyisin. Bunu görüyorum. Yoksa hâlâ...” Dudağını ısırды ve bu benim çok seksi bulduğum bir hareketti. “Kötü rüyalar mı görüyorsun?”

Elbette görüyordum ve o da bunu biliyordu. Fakat hassas davrandığı için ona minnettar oldum.

“Bazen.”

Eğilip parmak uçlarını öptüm. “Ama endişelenme. İyiyim ben. Ve dalgın değilim.”

“İyi olmasan söyler miydin bana?”

“Söyledim.”

3.

Yalan söylüyordum.

Annelise üzerine dökülen sigara küllerinden dolayı beyazdan griye dönmüş renkteki dizüstü bilgisayarımı karıştırsaydı “ıvır zıvır” adlı dosyada B isimli bir doküman olduğunu görürdü.

“Bletterbach”ın B’si.

On bir harf.

Tıpkı “sahtekârlık” kelimesindeki gibi.

4.

Werner’yla sohbetimizden birkaç gün sonra koleksiyonum için birkaç DVD alma bahanesiyle Trento’ya gittim.

İşin aslı, üniversite kütüphanesinin okuma odasında iki saat geçirdim.

Mikrofilmler ya da dijital kopyalar falan yoktu, sadece sararmış gazete yığınları. O toz katmanları arasında Bletterbach Katliamı'ndan bahseden sadece bir iki haber bulabildim. Dönemin gazetecilerinin dikkati fırtınanın yarattığı kaostun üzerindeydi. Röportajlar, Werner'nın bana anlattıklarını kabaca tarif eden yazılar. Bölge halkını ümitsizliğe sürükleyen afetin türünü açıklayan uzmanlar, su ve çamur felaketinin sebep olduğu hasarları gösteren kocaman, siyah beyaz fotoğraflar.

On bir olan nihai ölü sayısı, çok geçmeden başka olaylarla sönüp gitmiş polemikleri alevlendirmişti.

Vali istifa etmiş, birkaç meclis üyesi de kurbanların cenazesine giderek kendilerini affettirmeye çalışmıştı. Sandro Pertini adındaki pipolu, ufak tefek bir adam olan cumhurbaşkanı sivil savunmaya övgüler yağdırmıştı. Onu tuhaf ama olağan dışı şekilde karizmatik buldum.

Cinayetle ilgiliyse ya hiçbir şey yoktu ya da çok az bilgi vardı.

Henüz inşa edilmemiş olan Turist Merkezi'nin silüetinin bulunmadığı tepeden çekilmiş bir fotoğraf. Belki de talihsiz arkadaşlarına oranla daha fotojenik olduğu için Evi'nin bir fotoğrafı. Davayı takip eden (isimleri sigara paketlerinin arkasına ancak yakışacak) kişiler tarafından sarf edilmiş "yorum yok" lafları. Beyaz saçlıdan çok sarışın görünen, daha az kırıışığı olan ama göz altındaki halkaları aynı kalmış, "korkunç katliam"ı anlatan Werner'yla röportaj. Helene Schaltzmann'ın birkaç gün sonra çıkan vefat ilanı. Hannes'in cinnetiyle ilgiliyse hiçbir şey yoktu.

Günther Kagol'un 1989'daki vefat ilanını da bulmak istedim ama artık anlamıştım; faydasız bir arayış olurdu. Ayrıca vakit geç olmuştu.

Çalışanlara teşekkür edip tam akşam yemeği saatinde eve vardım. Rosto et ve patates vardı. Karımı öptüm, kızımı öptüm ve günlerinin nasıl geçtiğini dinledim.

Yatmadan önce o gün öğrendiklerimi ekleyerek dosyayı güncelledim.

Kendi kendime bunları paslanmamak için yaptığımı söylüyordum, oyalanmak için.

Bir “sahtekârlık” daha. On bir harf.

5.

“Bletterbach” gibi on bir harf.

6.

Farkında olmadan, önceki işlerimdekiyle aynı yöntemi takip ediyordum. Daima rutinlerin adamı olmuştum ve halen de öyleydim.

Werner’nın ifadelerinin bende yarattığı hisleri yazıya dökmeye çalışarak dijital ortama geçirdikten ve Bletterbach’ın jeolojisinin, faunasının, florasının ve hayvan türlerinin karakteristik özelliklerini listeledikten sonra, o yerin daha geniş bir resmini elde edebileceğim tarihi bir görüntü aramaya koyuldum.

Araştırmam, Annelise ve Clara’nın Bolzano’ya alışverişe gittikleri gün başladı (“Kadın eşyaları, baba”, “Pahalı şeyler”, “Güzel şeyler”), Bletterbach Turist Merkezi’nin bir bölümünü oluşturan jeoloji müzesi kütüphanesi de turumun bir parçasıydı.

Çok az kitap vardı, çoğunluğu yerel yönetim tarafından desteklenmiş ve ufak kitabevleri tarafından çıkarılmıştı ve geçmişe methiye düzen (“Strudelli Belfast” olmadan evvelki zamana dek bölgenin yaşadığı yokluktan söz edilmiyordu) fakat benim amacıma hizmet etmeyen şeylerdi. Yine de bu yayınları merakımı en fazla çeken paragrafları parmağımla takip ederek büyük bir açlıkla okudum.

En iyileri, Dolomit Kurtarma Ekibi'nin kimi zaman fazla dramatik olmayan ama etkileyici kurtarma kayıtlarıydı. Sık sık Werner'nın ve Hannes'in isimleri geçiyordu. Birkaç kez Günther'nın da ismini gördüm. Siyah beyaz bir fotoğrafla desteklenmiş bir makalede Turist Merkezi'ni yaratmış olan Manfred Kagol'dan da söz ediliyordu.

Bir fotoğrafta da henüz satın alınmış olan Alouette'in yanında ciddi görünümlü Werner görölüyordu. O alev kırmızısı EC135'i görmek mideme kramplar girmesine yol açtı.

7.

İlerleyen günlerde Siebenhoch'un barlarından biri olan Lily'ye gitmeye başladım, tehditkâr bir görüntü sunan tahta kafesli duvarları, sulu kötü kahvesi, hayvanseverlerle dalga geçer gibi duvarlara asılmış ceylan, geyik ve karaca kafaları vardı.

Lily, biraz rahatlamak isteyen dağ rehberleri ve turmanışçıların buluşma yeri idi. Yedikten sonra günlerce sizi tok tutabilecek *Bauerntoast* servis ediyorlardı ve biraları daima soğuktu. Üstelik kimse cep telefonlarında ciyak ciyak bağırışmıyor ya da bu küçücük yerin ne kadar da kendine has olduğuna dair heyecanlı yorumlar yapmıyordu.

Müşterilerin çoğunluğunu emekliler oluşturuyordu ama orayı bir huzurevi gibi düşünmeyin. Aralarında dağlardaki bu hayatı paylaşan gençler, hatta çok genç olanlar vardı. Kısaca Lily yerli halkın *Dolomiten* okuyup birkaç tek atabileceği (hatta dört ya da beş tane) ve turistlerin keyfini kaçırmadan iki farklı dilde küfürler savurabilecekleri bir yerdi.

Bense muhteşemdim. Amerikalılarla ilgili şakalarım herkesi kırıp geçiriyordu. *Watten* oynamayı da öğrendim. Yerel *dialekt*'ün en eğlenceli kelimelerini de öyle. Onlara su gibi bira ısmarladım ve müdavimlerin sempatisini kazanacak her şeyi yaptım.

Her şeyden çok da gerçek niyetimle ilgili ketumdum. Fakat fazla da hayal kurmuyordum. Bu dağcılar tekeli benim iyi niyetime sempatiyle karşılık veriyordu ama bu çok sıkı dost olduğumuz anlamına gelmiyordu. Kibardım, biraz tuhaf bir şekilde eğlenceliydim ve akşamlarına bir şekilde renk katıyordum ama hepsi o kadardı.

Max Krün'ün dediği gibi, bir turistten biraz daha fazlası, kabul görmüş bir misafir ama bir yerliden çok daha azıydım.

Bir tırmanış sırasında kaybettikleri (tıpkı Werner'ya olduğu gibi), elektrikli testereye kaptırdıkları ya da askerlik görevlerini yapmamak için ameliyat olup kestirdikleri için çok azının on adet parmağı olan bu tuhaf adamlar, varlığını sadece ihtiyar Mair'yla olan bağına saygıları nedeniyle kabulleniyorlardı ve hepsi olmasa da bazılarının konuştuklarımızı Kurtarma Ekibi'nin eski şefine aktardıklarına şüphem yoktu.

Ama ben kurnazdım. Kendime bir kılıf hazırlamıştım. Mike'in dediği gibi, bir planım vardı.

Şundan bundan konuşup benim sürekli yenildiğim iskambil oyunları oynayarak geçen ilk haftanın ardından kızım için tahta bir kızak yapma niyetim olduğunu söyledim. Bir Noel hediyesi olacağını da ekledim. Aralarında bana birkaç püf noktası gösterebilecek biri var mıydı? Çoğunun usta marangozlar olduğunu biliyor ve bu sayede şüpheleri gidererek gözlerine girmeyi umuyordum.

İşe yaradı.

İçlerinden özellikle ikisi beni bir zanaatkâra dönüştürme işine canıgönülünden razı oldu. Elmar adında sempatik bir doksanlık ve onun ayrılmaz içki arkadaşı, tek bacağı olmayan (ormanda kaza geçirmişti; "motorlu testere *zik* yerine *zak* yapmıştı") Luis adında bir yetmiş beşlik.

Elmar ve Luis bana hırdavatçılar tarafından dolandırılmadan ne tip aletler, ne tür odunlar almam gerektiğini ve bunları kızığın hangi bölümlerinde kullanacağımı anlattılar. Peçetele-

rin üzerine farklı desenler çizdik ama peçeteleri pantolonumun cebinde unuttum ve o şekilde çamaşır makinesinde yıkandılar. Elmar ve Luis bunu duyduklarında kahkahalara boğuldular.

Sonuçta ben sadece salak bir şehirliydim, öyle değil mi?

Ara sıra, önceden çalışılmış bir sıradanlıkla ortaya birkaç soru atıyordum.

Elmar ve Luis, Lily Bar'daki herkesin çoktan bildiği hikâyeleri bana anlatmaktan mutluluk duyuyordu.

Müzedeki kitapların anlatma cesaretini gösteremediği şeyleri bir bir onlardan öğreniyordum.

Kazaları. Ölümleri. Saçma ölümleri, üzücü ölümleri, hiç sebepsiz ölümleri, yüz yıl evvelki ölümleri. Bir *asır* önceki ölümleri. Ve bizi güldüren ve sonu hep kötü biten efsaneleri.

İçlerinden biri beni bilhassa etkilemişti. Fanes'in gizemli halkıyla ilgiliydi ve hem Elmar hem de Luis bunun sadece bir hikâyeden ibaret olduğuna yemin ediyordu.

Efsaneye göre Fanes halkı, uyum içinde yaşayan çok eski bir kabileydi. Savaş yapmıyorlardı, adaleti zekâsıyla yöneten bir kralları vardı. Her şey muhteşem giderken bir gün aniden ve hiçbir iz bırakmadan ortadan kaybolmuşlardı. Öylesine, birdenbire. Fanes, doğal parkın on kilometre kadar kuzeyinde yer alan bir bölgedeydi ama Elmar ve Luis, bu insanları alıp götüreren her neyse bu fenalığın Bletterbach'tan geldiğine emindiler. Luis, tam bir cehennem, diye tanımlıyordu. Motorlu testere bıçağının *zak* yaptığı yer de orasıydı.

O akşam Lily'nin tuhaf ikilisinin bana anlattıklarını Vikipedi'den kontrol ettim. Ve ikilinin yalan söylemediklerini keşfederek şaşırdım. Fanes halkı Bronz Çağı'nın sonlarında bir hokkabaz numarası gibi ortadan kayboluvermişlerdi. Bir an varken bir anda yok oluvermişlerdi.

Puf diye!

En fazla rağbet gören varsayım güneyden gelen kavimlerin istilasını üzerinde yoğunlaşıyordu: muhtemelen daha gelişmiş ve

saldırgan olan Veneto bölgesinden. Fakat savaş iz bırakırdı ve böyle bir istilanın gerçekleştiğine dair bir kanıt oluşturacak herhangi bir şey bulunamamıştı.

İskeletler yoktu, ok başları yoktu, kırık kalkanlar veya toplu mezarlar da yoktu. Sadece efsane vardı. Luis ve Elmar birer Forst bira hak etmişlerdi.

8.

Kasımın ortasında iki şey oldu.

İlki: Luis bana hiçbir tadı olmayan bir pasta ikram etti.

İkincisi: Tadı olmayan pastanın belli belirsiz de olsa kana benzeyen bir tadı vardı.

B tadında bir pasta

1.

Lily’de sessiz bir akşamdı. Elmar arteriti nedeniyle erkenden fırlayıp gitmişti. Luis her zamanki gibi sosyal ve konuşkandı. *Watten* (zaferlerimin gerçek bir ilerlemeden ziyade, rakiplerimin iyi niyetinden kaynaklandığından şüphelensem de gelişme gösteriyordum) oynamış, birkaç da bira içmiştik.

Dışarıda yağan kar yaklaşık yirmi santimlik bir katman oluşturmuştu, sıcaklıksa sıfırın birkaç derece altındaydı. Rüzgâr yoktu.

“Bana eve kadar eşlik eder misin, *Amerikaner?*” diye sordu Luis bacağıının altındaki boşluğu işaret ederek.

Luis’in eve gitmek için bana ihtiyacı yoktu. Buzlanma olsun ya da olmasın değnekleriyle tam bir fenomendi. Benimle meraklı kulaklardan uzakta konuşmak istiyordu. Gerçekten de evin girişine vardığımızda bana küçük bir bardak içki teklif etti, sadece içimi ısıtacak kadar. Merak ve heyecanla karışık bir duyguyla kabul ettim.

Luis’in dairesi hayatını oduncuların arasında ağaç keserek geçirmiş bir duldan beklenebilecek kadar dağınıktı. Fakat temizdi ve zevkini takdir etmeden de geçemezdim ama mobilyaların biraz demode olduğu söylenebilirdi. Doğru tarif “altı harf: samimi” olabilirdi.

Duvarlara asılmış fotoğraflardan anladığım kadarıyla Luis, orada mutlu olmalıydı.

“Çocukların mı?”

“Marlene ve Martin. Kız Berlin’de yaşıyor, mimar. Martin’in Trento’da nakliye firması var. İdare ediyorlar. Marlene’in evi bir tür sanatçıların buluşma yeri gibi, ben o insanların lafına bile katlanamıyorum ama Marlene halinden memnun. Martin senin yaşında ve bir oğlu var. Bir bebek.”

Bana davekâr bir kokusu olan bir bardak grappa uzattı.

“Adı ne?”

“Francesco. Üç yaşında, Noel’de beni ziyarete gelecek.”

“O halde ailene içiyorum,” diyerek bardağımı kaldırdım.

“Bletterbach’a,” oldu Luis’in cevabı.

Bardağım havada, şaşkın bir şekilde ona baktım. Luis sırtarak bardağını benimkiyle tokuşturup gözlerini benden ayırmadan içindekini bir dikişte bitirdi.

“Beni buraya bu yüzden mi çağırdın?”

Başını sallayarak onayladı.

“Tanrı’ya şükür, hâlâ sabahın köründe bağırsaklarını boşaltabilen ve gözleri iyi gören ama kafası... o kadar da yerinde olmayan Elmar’ı kandırabilirsin belki ama... bilmem anlatabiliyor muyum?”

Yüzüm alev alev yanmaya başlamıştı.

“Werner biliyor mu?” diye sordum.

Luis başını iki yana salladı. “Biliyorsa bile benden değil. Ama Lily’de sadece Elmar ve ben yokuz.”

İçimden lanet okudum.

“Werner,” diye devam etti Luis, “etkili ve saygı duyulan bir adamdır. Soru sormasına gerek kalmayan insanlardandır.”

“Ben...” diye kekeledim.

“Açıklama yapmana gerek yok, *Amerikaner*. En azından bana açıklama yapman gerekmiyor. Kayınpederine gerekebilir. Kendi vicdanınaysa kesinlikle. Tabii vicdanın ne olduğunu bile

bilmeyen o insanlardan biri değilsen. Ama bana öyle biri gibi gelmiyorsun. Öyle misin?"

"Hayır, değilim."

"Yalancı"nın y'si.

Ya da hemen hemen.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Seni buraya o yüzden çağırdım. Sana bir tavsiye vermek isterim."

"Ne tür bir tavsiye?"

"Siebenhoch'ta insanlar basittir. Akşam sıcak bir kap yemek, bir iş, başımızın üzerinde bir dam ve yaşlılığımızda da birkaç torundan başka bir şey istemeyiz. Problem sevmeyiz. Zaten burada yeterince sıkıntımız var, bir de dışarıdakilerle uğraşamayız."

"Ve ben de dışarıdakiyim."

"Sayılır." Luis'in bu cevabı Şef Krün'ün sözlerini anımsatıyordu. "Yarı yarıyasın yani."

"Lily'de birkaç bira içmeye hakkım var ama beni ilgilendirmeyen meselelere burnumu sokamam."

"Gücenmen gereksiz, genç adam. Biz iyi insanlarızdır. Hemen hemen hepimiz. Karının Alois'in dükkânında yaşadıklarını biliyorum ve bunun şerefsizce olduğunu düşünüyorum. Gerçek bir şerefsizlik. Ama işte..." dedi gömleğimin cebinden görünen Marlboro paketini işaret ederken, "gençlere bile sigara satan bir adamdan ne beklersin?"

"Uyarın için teşekkürler, Luis," dedim uzun bir sessizliğin ardından.

"Olayı dramatize etme. Uyarısı şurada: Werner'nın gözü üzerinde ve Werner kokuyu alırsa dikkatli olmak gerekir. Ama seni seviyor ve adalet duygusu olan biridir o. Kötü biri değildir. Cle's'e taşındığında çoğumuzun boğazına bir şeyler düğümlendi. Onu özledik. Fakat onun adalet anlayışı benimkiyle bir değil. Karım hep ne derdi biliyor musun? Bir çocuğun ağzını sulandırmanın en iyi yolu ona pasta yemeyi yasaklamaktır."

Güldü.

Kalbimin hop ettiğini hissettim. “Peki ya sen bana pastayı vermek istiyor musun?”

Luis oturduğu koltukta arkasına yaslandı. Kolunu uzatıp bir dolaptan tütününü ve piposunu çıkardı..

“Bu konuşma hiç gerçekleşmedi, anladın mı?”

“Anladım.”

“Salyalarını sil, *Amerikaner*. Sana ikram edeceğim pasta, üzerinde konuşulabilecek bir şey değil. İşte bu yüzden sana Lily'deki kimsenin bahsini açmaya cesaret edemeyeceği şeyler anlatacağım. Çünkü söz konusu olan pastanın bir tadı yok.”

“Sade mi yani?”

“*Genau*. Sade. Tadı yok. Ve karım her ne kadar iki muhteşem çocuk yetiştirmiş olsa da benim fikrim farklı. Bana göre pasta bir çocuğa tattırılacaksa ve pasta iğrençse hiç olmazsa onun evin içinde kızışma zamanı gelmiş bir kedi gibi dolanmasını engeller.”

Gülümsemesine aynı şekilde karşılık verdim.

“Werner'nın olanları sana benden daha iyi anlattığına eminim. Onun kelimelerle arası daima iyi olmuştur. Gidip politikacılarla konuşan ve onları en iyi bildikleri şey olan zırvalamak konusunda alt eden hep oydu. Oysa ben bir bacağı olmayan bir oduncuyum sadece, okuduğum tek kitap komik olmayan bir fıkra kitabıydı ve filmlere gelince, içinde patlama olmayanlarda uyuyakalan biriyim. Ama insanların istedikleri şeyleri anlayabilirim. Ve sen televizyonda ‘kasabanın sesi’ adı verilen şeyi istiyorsun, yanılıyor muyum?”

“Yanılmıyorsun.”

Luis piposundan bir nefes çekti. Tütünün cızırdadığını duydum. Hoş bir kokusu vardı.

“Kim yaptı?” dedi kurnazca. “Her şeyin etrafında döndüğü soru bu. O zavallıları kim öldürdü? Kayıtlara göre hiç kimse. Ama 87’de herifin teki tutuklandı: Belluno ve Friuli arasındaki Dolomitler’de üç turisti farklı zamanlarda öldürmüş olan

Venedikli bir eski polis. Onları baltayla doğramıştı. Adli bir komponun kurbanı olduğu sđylendi. O ve avukatı akli dengece bozukluk ¼zerine oynadılar. Adliyede birilerinin aklına Bletterbach Katliamı geldi ve bđylelikle polis araştırma yaptı, bazı ipuçlarından 1985 Nisan ve Mayıs'ında herifin buralarda olduğu anlaşıldı. Fakat bu ipuçları net değildi. Bu nedenle bir kanıt ya da bir itiraf olmadan ne yapılabilir?"

"Hiçbir şey."

"Akli denge bozukluğu iddiasını kazandılar. Aptal değil, deliydi."

"Sence o muydu?"

Luis piposunu bir tabanca gibi bana doğrulttu. "Sana tadı olmayan bir pasta vereceğim, genç adam. Gerisi sana kalmış."

"Devam et," diyerek onu teşvik ettim.

"Bir de kaçak avlananlar vardı. Gördüğün gibi sen de yalnız katil tuzağına düştün. Fakat ya o katliamı tek kişi işlemediyse? Sonuçta bu yönde bir kanıt bulunamamıştı."

"Evet," diye mırıldandım. Werner'nın anlattıklarının objektif bir gerçekte değil, bir varsayım olduğunu unutmuştum. Acemi hatası diyerek kendimi suçladım.

"Avlanmak buradaki insanların tabiatında vardır. Karaca, dağ keçisi, kaya keçisi, s¼l¼n, çulluk avlanır. Hatta varsa bazen dağ horozu ve tilki. Lily'nin arka tarafına gidersen doldurulmuş bir vaşak bulursun. Üzerindeki plakada 1888 yazar ama bana kalırsa daha yakın bir tarihte avlanmıştır, bu yüzden sergilenmiyor."

"Kötü reklam diye mi?"

"Elbette o da var ama olay başka. Bug¼n bile Siebenhoch'taki herkes doğal park olayını hazmedebilmiş değil. Üstelik düşün ki doğal park 85'te kim bilir hangi vilayet görevlisinin masasındaki bir makinede yazılı bir talepten başka bir şey değildi. Kuralları uygulayan avcılar da vardı ama oldukça fazla kaçak avcı da bulunuyordu."

"Peki ama bu üç¼n¼ neden öld¼rs¼nler ki?"

“Markus. Hedef Markus’tu. 85’te daha on altı yaşındaydı ama o zaman bile ne yaptığını bilen biriydi. Sürekli Max’ın peşinde dolanırdı; Kurt’u ve onu kendisine örnek alıyordu. O da Orman Koruma’ya girmek istiyordu. Markus ortalarda olduğunda Max’ı görmeliydin, nasıl da havalara girerdi: göğüs önde, botlar parlatılmış falan.” Luis başını sağa sola salladı. “Sadece gençtiler ama gençler coşkulu olur. Coşku her şeyi değiştirir. Markus adama bela olurdu, üstelik sadece o da değil, çevreciydi, hem de inatçı olanlardan. Yasa dışı bir avlanma olduğunu her duyduğunda gidip Şef Hubner’e haber uçururdu. Şef Hubner başını sallayarak evrak üstüne evrak doldururdu, teşekkür eder, bir yandan da bu gence bıyık altından gülerdi. Kalp krizi geçirirmeden önce Şef Hubner’in kendisi de avcıydı. Söylemeye gerek yok, Markus ofisten çıkar çıkmaz bütün evraklar ve notlar şömineyi boylardı. İşte ikinci teori de bu.”

“İntikamcı avcılar mı?”

“Cüzdanı zarar gören kaçak avcılar. Markus onların yuvalarına zarar vermeyi alışkanlık haline getirmişti.”

“Yuvalarına mı?” diye sordum kaşlarımı çatarak.

“Kaçak avcıların çoğu parayı restoranlara geyik eti satarak kazanıyorlardı. Tavuk yakalayarak ve ispinoz ya da kızıl gerdan tuzakları kurarak... o işte iyi para vardı.”

“Ve Markus da tuzaklara zarar veriyordu.”

“Aynen öyle.”

“Birini öldürmek için iyi bir sebep mi bu?”

“Vicdanına kalmış. Ama şunu dinle: Yetmişli yılların sonunda bir gün Elmar’ı bir çuval dolusu kuşla yakaladım. Cüce kargalar, bir serçe ve iki de beyaz keklik. Bana Salorno’da iki kekligi iyi bir paraya satın alan bir adam tanıdığını söyledi.”

“Ne kadar veriyormuş?”

“Ertesi hafta Trento’daki galeriye gidip fildişi rengi bir Fiat Argenta alırken ona eşlik ettim.”

“O kadar çok mu?”

Luis omuzlarını silkti. “Elbette iki keklik onu zengin etmedi ama bütçesinin iyi bir bölümünün çuvalın içindekilerden geldiğini söyleyebilirim.”

“Peki sonra?”

“Çenenin tadı tuzu olmayan havayı çiğneme sesini duyabiliyor musun, Salinger?”

“Belki hoşuma gidiyordur.”

Luis düşünceli bir ifadeyle piposuna asıldı.

“Evi’nin babası.”

“Veronalı seyyar satıcı mı?”

“Mauro Tognon. Kafayı üşütüp Siebenhoch’a döndüğünde eski karısına kalleşlik olsun diye Evi’yi öldürdüğünü söylediler.”

“Kalleşlik mi?”

Luis alaycı bir şekilde güldü. “O lanet olası bir *Walscher*’di sonuçta, değil mi?”

“Bana biraz...”

“Olmayacak şey gibi mi göründü? Ya da biraz ırkçı? Veya her ikisi de mi? Elbette, diğer hikâyeler gibi... Bunlar kasabalıların söylentileri, gerçek değiller. Kimse Bletterbach Katliamı’yla ilgili gerçekleri bilmiyor. Sadece varsayımlar var.”

“Onunla ilgili soruşturma yapmadılar mı?”

“O piç kurusunun nereye gittiğini dahi bilen yoktu. Ama bu, söylentileri durdurmadı.” Luis arteritli parmaklarıyla oturduğu koltuğun kolçağında ritim tuttu. “Bir de bir hesaplaşma meselesi olduğu konuşuldu.”

“Neyin hesaplaşması?”

“Uyuşturucu.”

“Uyuşturucu mu?” dedim şaşırılmış bir halde.

“Yine Markus.”

“Uyuşturucu mu kullanıyordu?”

“1985 yılıydı, alkolik bir annesi vardı, kardeşi Innsbruck’ta yaşamaya başlamıştı ve her gün sabahın beşinde kalkıp okula gidiyordu. Bir keresinde kızım Marlene’in çekmecesinde de

bulduğum o otlardan biraz içmek için her türlü hakka sahipti bana kalırsa. Şef Hubner onu karşısına alıp konuştu ve o iş orada bitti. Ama mesele sadece dedikodular değil. Mimlenmişti o...”

“Fakat yine de herkes ondan iyi bir çocuk olarak bahsediyor,” diyerek sözünü kestim.

“Siebenhoch’ta herkes herkesten iyi bahseder.” Luis haretlenmişti. “Werner’yla ilgili de iyi konuşurlar ama yine de Cles’e korkaklığından gittiğini çünkü zavallı Günther’ya yardım etmek istemediğini söylediler. Zavallı Günther için de iyi konuşurlar ama aya karşı ulumaya başladığında herkes gözlerini ve kulaklarını kapadı. Ona yardım etmeye çalışan tek kişi Max’tı, o esnada Şef Krün olmuştu, onun hakkında da herkes iyi konuşuyor, öyle değil mi?”

“O da...”

“Yedi saat trenle yolculuk ederek Innsbruck’a Evi ve Kurt’u ziyarete gittiği için de şüphelenmişlerdi. Fakat Max’ın yaşı küçük olan Markus’a eşlik etmek için Innsbruck’a gittiğini unutuyorlar. Küçük çocukların sınırın bir tarafından diğerine yanında kimse olmadan gidemeyeceğini unutuyorlar. Hele ki o zamanlar. Ve sen onlara Soğuk Savaş, sınır hapishaneleri, tüm yolcuların didik didik aranması gibi detayları hatırlattığında ne yapıyorlar biliyor musun? Konuyu değiştiriyorlar! Max’ın o zaman kız arkadaşı, şimdi karısı olan Verena’nın kıskançlık yüzünden o üç zavallıyı öldürdüğünü bile söylediler. Çok saçma, zira Verena bir altmış boylarında bir kadın ve Kurt, tek eli arkasında bağlıyken bile öbür eliyle onu yere serebilirdi. İnsanlar konuşur, Salinger, konuşmadan yapamazlar. Ve konuşuldukça da olay daha varsayımlara dayalı ve yaratıcı bir hal alır.”

“Yaratıcı mı?”

“Ah, evet, zira sana henüz benim favorim olan versiyonu anlatmadım,” dedi Luis gözleri muzip bir şekilde parlayarak.

“Hangisi o?”

Yaşlı adam bana doğru eğilip sesini alçaltarak konuştu. “*Canavarlar*. Bletterbach’ın altında, mağaralarda yaşayan canavarlar. 23’teki maden çökmesine neden olan, sel basmasına ve orada çalışan herkesin ölümüne yol açan canavarlar. Fanes halkını yok eden canavarlar. Dağın içlerinde yaşayan ve ara sıra, dolunay olduğunda yüzeye çıkan ve yakınlardaki herkesi parça parça eden canavarlar.”

Arkasına yaslandı. Bir duman bulutu tavana doğru yükseldi.

Sonunda gülümsemesi kayboldu. “Tadı olmayan pastanı nasıl buldun, Salinger?”

2.

Yedi yüz insanın yaşadığı kasabanın yüzeyini tırmalarsanız, bir yılan yuvası bulursunuz.

O akşam Luis’in bana anlattıklarını not ettim ve ertesi günden itibaren Lily’ye daha seyrek gitmeye başladım. Werner yüzünden ve Luis’in kafama soktuğu hikâyelerin üzerinde çalışmam gerektiği için.

Yine de hiçbir şey yapmadan öylece oturup beklemedim.

Ahşap işçiliğini sevmeye başladığımı hayretler içinde fark etmiştim.

Bir yalana kılıf olarak doğmuş olan Clara’ya kızak yapma fikri, Welshboden evinin arka tarafında geçirilen saatler içinde Werner’nın bana verdiği tahtalardan düzgün bir şey çıkarma çabasına dönüşmüştü.

Werner da bizzat gelip bana yardım etmeyi teklif etmişti (bunun benim güvenliğim için olduğundan şüpheleniyordum) fakat ben her seferinde tekliflerini geri çevirdim. Bunu tek başıma başarmak istiyordum.

Talaşların kokusu hoşuma gidiyordu, köşeleri düzelten zımparanın yavaşça kayışı, birkaç saat süren zorlu çalışmanın

ardından sırtımdaki ağrı... İş bittiğinde kullanmak üzere bir kutu vernik ve en kalitelisinden boya da almıştım. Kızağı kırmızıya boyamayı planlıyordum.

Alev kırmızısına.

3.

Kasım ayı böylece hızla geçip gitti. Kar topu savaşları, burnunun yerine bir sürü havuç olan kardan adamlar, Werner'yla sonsuz sayıda iskambil oyunu ve Welshboden evinin arkasındaki ahşap kokusu. Mike'ın e-postalarına cevap veriyor fakat ortağımın okyanusun öteki yakasından bana gönderdiği video silsilesini açmayı reddediyordum. Sanki salgın hastalık yayacaklarmış gibi dosyaları hemen siliveriyordum.

Zaman zaman Werner'nın kayıtlarının, Bletterbach'la ilgili efsanelerin, Luis'in bana anlattığı kasaba dedikodularının olduğu B dosyasını yeniden okuyor ve kendimi kaçınılmaz şekilde akıntıya karşı kürek çekerken buluyordum. Tadı olmayan bir pastaydı sadece ama yine de güzel bir hikâyeydi; Cadılar Bayramı'nda, ateşin etrafında oturulup anlatılan hikâyelere benziyordu ve bu yüzden ben de ondan kopamadığımı fark ediyordum.

Daha derinlere gitmek istersem bir sonraki adımın ne olması gerektiğini de düşünüyordum.

Davayı takip etmiş insanlarla bağlantıya geçmek, kim bilir nereye sıkışıp kalmış dosyaları bulmak. Fakat Werner'nın gözünün üzerimde olduğunu bilmek beni son derece geriordu.

Ancak...

Geceleri uykuya dalmadan önce bu hikâyeyi Mike'a nasıl anlatabileceğimi düşünüyordum; "eğer" ve "ama"larla dolu sohbetlerimiz aklıma geliyor, onu bu konuda çalışmaya nasıl ikna edebileceğime kafa yoruyordum. Bletterbach günün en son düşüncesi oluyordu.

Hâlâ kâbus görüyordum.

Canavar'ı görüyordum. Ekseriyetle tıslamasını duyuyordum. Canavar çok fazla ortalarda görünmüyordu, sesi sanki bir başka hayata aitmiş gibi boğuk geliyordu. Beni yiyip bitiren bir anı değildi artık, belirsiz ve tanımlanamaz bir şeydi. Neyse ki uzaklardaydı.

Birçok gece kara ve derin bir karanlığın içinde kayıp gidiyordu. O gecelerin sabahı mutlu ve enerjik uyanıyordum. Günün geri kalanıysa daha da iyi oluyordu.

Aralığın birinde Mister Smith ve onun süper havalı ve dövmeli grubu her şeyi bozdu. Ve kan tadındaki pastadan büyük bir dilim aldı.

Net söylemek gerekirse benimkini.

Güney Tirol Stili

1.

Kasım ayının ikinci yarısı Lily'ye ziyaretlerimi azalttığımı söylemiştim fakat oraya gitmeyi tamamen bırakmadım. O eğri büğrü banklarını ve yaklaşık on yıldır bez yüzü görmemiş gibi görünen küçük masalarını seviyordum.

Luis arada sırada basmakalıp bir pastacı esprisi ortaya atıyordu ama ben aldırımyordum. Benzer şekilde ona daima eşlik eden dinç ihtiyar Elmar'ın kaçak avcı geçmişi olduğunu da bilmiyormuş gibi yapıyordum.

Kızağın yapımındaki ilerlemelerin fotoğraflarını onlarla paylaşmak beni eğlendiriyordu ve bana verdikleri tavsiyeleri de değerlendiriyordum. Lily'de kendi insanlarımin arasında (hayatımın geri kalanını Siebenhoch'ta geçirmeye karar versem de öyle olmayacaklardı) olmadığını biliyordum ama onların yanında olmak bana kendimi güvende hissettiriyordu. Onlar beni tanıyordu ve ben de onları tanıyordum.

Bu yüzden Thomas Pircher beni oldukça şaşırttı.

Bu adam ve Lily'de olanlara sebep, Siebenhoch'tan sekiz bin kilometre uzaklıkta, Network'ün süper lüks ofislerinde fizizlenen şeydi.

2.

Mike'in ve benim bazı zorunluluklarımız vardı. Sözleşmeye dö-
külmiş bazı zorunluluklar. Mister Smith kontratların virgölüne
kadar yerine getirildiğini kontrol etmek için paralı bir avukat
ordusu tutmuştu. Para kazanmak için esnek olmanız gerekir.

Mister Smith'i parasını katlamak ilgilendiriyordu, iyi veya
kötü bir televizyon yaratmak değil. Network bir ürüne yatırım
yapıyor ve kâr marjı elde etmeyi bekliyordu. Bu nedenle kâr
marjı *Road Crew* serisiyle her sezon artış gösterdiğinden Mister
Smith'in *Mountain Angels*'in prodüksiyon hazırlıkları için imza-
ladığı çekin üzerinde de birçok sıfır vardı. Aslına bakılırsa bu
projenin *Road Crew*'un elde ettiği mükemmel yayın başarısına
sahip olması akla yatkındı. Bu, Network'ün büyük hükümdarı
için reklam yeri anlamına geliyordu. Diğer bir deyişle: para. Basit
ve düz bir mantık. Fakat sonra her şey kötü gitti. 15 Eylül oldu.
Artık *factual* yok, demişti Mike, Mister Smith'e. Onun yerine
bir belgesel film olacak. Doksan dakika kesintisiz adrenalin.

Mister Smith temkinli bir alaka göstermişti ve Network'ün
birkaç uzmanının karşı görüşlerine rağmen kabul etmişti. An-
cak bu noktada bizim lehimize olan avantajlar zayıflamış ve
baskılar başlamıştı.

Gerçekten baskı mıydı? Ben psikolojimin dağılan parça-
larını yeniden bir araya getirmeye çalışırken Mike'in yaşadığı
şey baskı değildi. Büyük çapta bir heyelandı.

Bütün kontratlarda benim de imzam olduğu doğru, belgeselin
metni bana aitti, senaryoda başkarakter olarak ben vardım. Ama
Mister Smith ve Network için sadece tek bir Tanrı, *Pequod*'un¹²
tek bir kaptanı ve filmin tek bir yönetmeni vardı: Mike. Ve bütün
atık sular onun üzerine boşaltılıyordu. Günün ve gecenin her
dakikası gelen telefon mesajları, birbiri ardına yağın e-posta ve
telefonlar, FedEx görevlilerinin art arda teslim ettiği ve gitgide

12 *Moby Dick*'te Kaptan Ahab'ın gemisi. (ç. n.)

daha tehditkâr hale gelen mektuplar. Mike bunlardan hiçbirini bana söylemedi. Söyleyebilirdi (hatta bazı bakımlardan yapması da gerekirdi) ama beni korumak istiyordu.

Ve ben bunun için ona minnettarım.

Kasım ayında Mister Smith'in sabrı son damlasına ulaştı. Bir çek imzalamıştı ve paralarının nereye gittiğini görmek istiyordu. Mike kahramanların benzer durumlarda yaptıkları her şeyi yaptı: dil döktü, işin yavaşlığına gerekçe göstermek üzere bahaneler öne sürdü ve eğilip büküldü. Beni ve projeyi savunarak elinden geldiğince bize arka çıktı.

Ama sonunda teslim olmak zorunda kaldı.

30 Kasım sabahı, saat tam dokuzda ölüm cezasına çarptırılmış bir hükümlü kadar gergin bir halde *Canavar'ın Karnında'nın* hazırlık montajını göstermek üzere Network binasının en üst katındaki toplantı odasında hazır bulundu.

Saygın ve son derece seçkin olan seyirci grubu, Mister Smith tarafından oluşturulmuştu: yaratıcı takımın yıldızlarından birkaçı, asık suratlı iki yönetici ve kemik gözlüğü, her iki kolunda da dövmeleleri olan, baştan aşağı Dolce & Gabbana giymiş, iPad'ine notlar alıp duran ve Mike'ın Y. P. adını taktığı, pazarlama bölümünden bir herif.

Yekpare Pislik.

Sunum beklenenden iyi geçmişti. Mister Smith para kazandıracak bir şeyler olduğunu sezmiş, gidişatı belirlemek için (Mike'ın uzak durduğu) birkaç haklı tavsiyede bulunmuştu. Yaratıcı takımın yıldızları ve iki yönetici bile istemeden de olsa yatırılan paraların tuvaletin dibini boylamadığını kabul etmişlerdi.

En fazla iltifat edense Yekpare Pislik olmuştu. Dostça sırt sıvazlayıp el sıkarak, en az yirmi kez "vay canına" diyerek ve burnunu çekip durarak. Sonrasında notlarını toparlayıp basınla konuşmaya gitmişti.

Yekpare Pislik'in işini bildiğine hiç şüphe yoktu. Burnumun dibinde insafsız bir fırtına koparılmıştı.

Kelimenin tam anlamıyla burnumun dibinde.

3.

1 Aralık'ta Welshboden evini elden geçirmeye karar veren Werner'ya banyodaki donmuş tüpü değiştirmesi için yardım ederek ve Clara'ya Darwin'i anlatarak (televizyonda bir belgesel izlemiş ve T-Rexlerin nasıl olup da evrimleşerek bir tavuğa dönüşebildiğini anlayamamıştı ve bu da beni Yodi'yi işin içine katmaya mecbur etti) geçen günün ardından akşam yemeğini bitirip kasabaya indim. Niyetim bir bira içip sihirli ikili Elmar ve Luis'le biraz laflamak, sonra da battaniyenin altına gömülerek sekiz saatlik hak edilmiş bir uyku çekmekti.

Yorgunluktan olacak, Lily'ye girdiğimde bana yöneltilen bakışları son ana kadar fark etmemiştim.

Buz gibi bir an. Bana dikilmiş gözler, ardından dönüp başka tarafa baktılar. Her zamanki "*hallo*" sözüme hiçbir karşılık gelmedi. Artık gelişmiş olan *dialokt*'umla söylemiş olsam bile...

Hatta birisi masadan kalkıp dışarı çıktı. Kovboy filmlerinde olduğu gibi.

Bir bira ısmarlayıp en sevdiğim iki içki arkadaşımın masasına oturdum. "Sessiz bir akşam, ha?"

Elmar dilini şaklattıktan sonra gazetesini kaldırıp kendisiyle arama engel koydu.

Şaşkın bir şekilde tek kaşımı kaldırıp Luis'in suratına baktım. "Selam, Salinger," diye karşılık verdi.

Biramı bekledim. Ama gelmedi.

Boğazımı temizledim. "Ne haber, çocuklar?"

"Çocuklar..." dedi Elmar tiz bir sesle. "Bunu bir başkasına söyleyebilirsin."

Lily genellikle sohbet sesleri, öksürükler ve iki dilde birden edilen küfürlerden geçilmezdi. 1 Aralık akşamı ise sessizlik hâkimdi. Birinin homurdandığını işittim. Bir çift sandalyenin yerde çıkardığı gıcırta duyuldu. Üzerime dikilmiş bakışlardan başka bir hareket olmuyordu. Luis, sanki o ılık pelteden geleceği okumak ister gibi, neredeyse boşalmış olan bira bardağına kapanmıştı.

“Luis?”

Dirseğine hafifçe dokundum.

“Bana dokunma, Salinger. Bana. Dokunma.”

Gücenmiş bir tavırla geri çekildim.

“Burada neler oluyor?” diye patladım.

“Bu oluyor,” diye yanıt verdi arkamdan boğuk bir ses ve masanın üzerine *Alto Adige*’nin bir kopyasını attı. Onu *Dolomiten* izledi.

“Okuma biliyorsun, öyle değil mi?” diye ekledi Elmar. Onu suratında böyle bir ifadeyle hiç görmemiştim. Normalde, bilhassa üç heceden uzun kelimeler sarf ederken takma dişleri ağzından kayıp çıkan uysal bir ihtiyardı. Bu cümleyi söylerken takındığı alaycı tavır bana kendimi kötü hissettirmişti.

Gazetenin başlıkları yeterli olmuştu.

“Ama ben...”

“Bilmiyordum mu diyecektin?”

“Evet, biliyordum ama...”

“O halde artık burada istenmiyorsun.”

Ağzım açık kalmıştı. “Açıklayabilirim.”

“Neyi açıklayacaksın?” diye neredeyse tersledi beni Luis.

“Kendi bakış açımı,” dedim öyle olmadığım halde sakın görünmeye çalışarak. “Açıklamak istiyorum.”

“Yazılanlar yalan mı? İki gazete birden saçmalamış mı? Söylemeye çalıştığın bu mu? Sana komplo mu kurmuşlar? Ya da yazılanları senin için ben okuyayım ister misin? Belki de lisan problemi yaşıyorsundur.”

Gülüşmeler oldu.

Kötü gülüşmelerdi. Bu aşağılanmaya maruz kaldığıma inanamıyordum. Orada, Lily Bar'da bunlar oluyor olamazdı. Bu insanlar tarafından hem de.

"Ben..."

O sırada bir elin omzuma vurduğunu hissettim.

"Luis'in söylediklerini duymadın mı? Gitsen iyi olur."

Kan beynime sıçramıştı. O eli silkinerek omzumdan atma isteğime karşı koydum.

"Ben sadece olayla ilgili kendi bakış açımı açıklamak..."

"Çok konuşuyorsun," dedi tezgâhın arkasından Lily'nin sahibi sakallı Stef. "Basıp gitmelisin. Sana bunu bu yerin faturalarını ödeyen kişi söylüyor."

Seçim şansım yoktu. Her şey açıktı. Ortamda kötü bir hava dolaşıyordu.

Kurt, Evi ve Markus gibi ben de bir kasırgayı sıradan bir fırtına sanmıştım.

"Dinleyin," dedim. "Bir yanlış anlaşılma var. Film çıkacak mı? Evet. Film kazadan mı bahsedecek? Evet. İkinci sınıf bir iş mi olacak? Hayır. Beni bir kahraman gibi mi gösterecek? Bilhassa buna hayır." Luis'in gözlerinin içine bakarak konuştum. "Dolomit Kurtarma Ekibi'ndeki insanları karalayacak mı?" Bana inanmaları için içimden dua ederek kısa bir süre sessiz kaldım. Çünkü çıplak gerçek buydu ve bunu bilmelerini istiyordum. "Kesinlikle ve kesinlikle hayır."

Luis başını iki yana salladı.

"Burada adının *Canavar'ın Karnında* olacağı yazıyor."

"Doğru."

"Senin ve arkadaşının filmin yazarı olduğunu da söylüyor."

"Evet, doğru."

Luis bana "gördün mü, ben haklıyım" der gibi baktı.

"Ama burada yazdığı gibi spekülâtif bir şey de olmayacak. Ayrıca..." Yazan cümleyi bulup yüksek sesle okudum, "Kur-

tarma ekibine yöneltilen bir yetersizlik suçlaması' olduğu da doğru değil."

Elmar yeniden dilini şaklatmaya başladı.

"Bana inanmak zorundasınız. Size birkaç bölüm gösterebilirim, ben..."

"Ne kadar zamandır Siebenhoch'tasın, Salinger?"

"Yaklaşık bir yıldır."

"Senin bu boktan filminin çekimleri ne kadar sürdü?"

"Yaklaşık üç ay."

"Peki o kadar zamanda anlayamadın mı?"

"Neyi?" diye sordum kırgın bir edayla.

"Dağda olanın dağda kaldığını," diye karşılık verdi omzuma dokunan elin sahibi, Luis'in yerine. "Budala *Walscher*."

Bu bardağı taşıran son damla oldu.

Patladım.

"Çek ellerini üzerimden!" diye hırladım ayağa fırlayarak.

Bir dağ rehberi olan benim yaşlarımdaki adam, bana rahat on santimetre tepeden bakıyordu ve alkolden gölgelenmiş bakışları en az benimkiler kadar kötüydü. İsmi Thomas Pircher'dı. Bir keresinde ona bira ısmarlamıştım.

"Yoksa ne olur?"

Herif darbeyi indirdi. Hızla.

Burnumu hedef almıştı.

"Yoksa sana kaka yapmanın yeni bir yolunu öğretirim, em-besil. Mesela kulağından, ne dersin?"

Acıdan ikiye katlanarak geriye doğru sendeledim, bu esnada yere kan damlıyordu. Birisi alkışladı, birisi ıslık çaldı.

Kimse bana yardım etmek üzere öne çıkmadı.

Adam beni saçlarımdan yakalayıp iki kez tokatladıktan sonra karın boşluğuma bir yumruk indirdi. Yere, Luis ve Elmar'ın oturduğu masanın arkasına yuvarlandım.

"Daha ister misin?"

Cevap vermedim, nefes almaya çalışmakla fazlasıyla meşguldüm. Thomas suratıma bir bardak bira boca etti. Ardından kaburgalarım birkaç kez tekme attı.

Hakiki anlamda Güney Tirol stili bir pataklamaydı. Hemen harekete geçmeseydim Lily'den sedyeyle çıkarılacaktım.

Silkinip ayağa kalkmaya çalıştım. Olanaksızdı. Dünya dönüyor ve hiç durmayacakmış gibi görünüyordu.

Sesler yükseliyordu. Birisi Thomas'a daha sert vurmasını söyledi. Diğerleri alaycı bir şekilde güldü. Söylenecek bir şey yoktu, resmen bundan zevk alıyorlardı.

"Dinleyin..." diye geveledim dünya tarihi kadar eski bir numara deneyerek.

Milyonda bir de olsa işe yarama ihtimali vardı fakat Thomas Pircher yemi yuttu.

Ne mırıldandığımı duymak için eğildi. Bazı insanların saflığı inanılmaz şey!

Başını eğdiğinde çenesine bir yumruk savurdum. Ensemdeki acı yoğundu ama dayanılmaz değildi. Saldırgandan çıkan feryat acımı iyiden iyiye unutturmuştu. Bir saniye bile kaybetmeden ayağa kalkıp aceleyle bir sandalye kaptım ve sırtına indirdim.

Thomas yere devrildi.

Hareketsiz kalıp hesaplaşmak isteyenlere meydan okudum.

"Aynısından başka kim ister?" diye haykırdım.

O sırada Lily'nin camındaki yansımamı gördüm. Sandalyenin bacağı sağ elimde, kanlı bir maskeye dönmüş suratım ve gözlerimde delice bir bakış. Bir tiksinti ve anlamsızlık hissettim. Soluksuz kalana dek masum olduğumu haykırabilirdim fakat Lily Bar'ın müdavimleri sadece o gazetelerin yazdıklarına inanacaklardı.

Belki bir gün, güneşli bir gün aralarından biri çıkıp gazete-lerdeki yazar bozuntularının Yekpare Pislik tarafından gönderilen basın bültenlerini kopyalayarak ortaya attıkları şeylerle ilgili şüpheye düşerdi. Bir hafta içinde hepsi beni dinleyecekti. Altı

ay içinde yerde oturmuş inleyen Thomas Pircher'la şakalaşıyor olacaktım.

Ama bu akşamlık bu kadardı, anlaşılan bu akşam kimse bana kulak vermeyecekti. Kendimi savunmak için her ne söylersem söyleyeyim, kulağa sahte ve boş gelecekti.

Sandalyenin bacağını yere bıraktım, montumun koluyla suratımı temizleyip eve döndüm.

4.

Annelise uyanıktı. Böylesi daha iyi olmuştu. Kanı ve burnumdaki şişliği zaten başka bir şekilde açıklayamazdım. Olanları ona anlattığımda tam anlamıyla çılgına döndü. Werner'yı işin içine katmaktan bahsetti ve onu sakinleştirmek çok uzun zamanımı aldı. Gerilmek faydasızdı. Film gösterildiğinde işler rayına oturacaktı. Bu esnada yapabileceğinin en iyisini yaparak duruma göğüs germek gerekiyordu.

“Ama...”

“Aması yok. Ne yapmak istersin? Şikâyetle mi bulunalım? Kilise salonunda bile kavgaların çıktığı bir yerde hem de.”

“Ama...”

“Gittiğim barı değiştirmem gerekecek, ne olmuş yani? Bir sürü alternatif var.”

Annelise yaralarımın pansuman yaptı ve ben de ona söz verdiğim üzere ertesi gün Lily'deki kavganın tüm detaylarından çoktan haberdar olan Werner'nın eşliğinde acil servise gittim.

San Maurizio Hastanesi burnumda da kaburgalarımın da kırık olmadığı sonucuna vardı. Sadece fena halde incinmişlerdi, doktor bana birkaç çeşit ağrı kesici yazmakla yetindi. Werner'ya teşekkür edip onunla vedalaştıktan sonra eve döndüm. O akşam Mike'la uzun bir telefon görüşmesi yaptım. Telefonda bana, belgeselimize “ihtilafı” bir hava vermek üzere Yekpare Pislik

tarafından kasıtlı olarak yaratılmış “haber sızıntısının” nasıl gerçekleştiğini tam anlayamadığını söyledi. Bunun üzerine ben de yorgunluktan bitap bir halde, Welshboden evinin arkasına kapanıp Clara’ya Noel’de hediye edeceğim kızağı yapmaya devam ettim.

5.

2 Aralık gecesi rüyamda Canavar’ı gördüm. Beyazın içinde. Beni paramparça etmek isteyen o köpek balıklarının arasında. Gerçek bir husumet duygusuydu.

Defol, diye tıslıyordu Canavar.

Defol!!

Der Krampusmeister

1.

Annelise bana yıllar evvel bundan bahsetmişti ve şu anda Siebenhoch'ta olduğuma göre suratım şiş olsun olmasın, dünyaları verseler bu fırsatı kaçırmazdım.

Alto Adige 5 Aralık'taki San Nicola Bayramı'nı (burada son ünlü harfı vurgulayarak San Nicolò diyorlardı) komik ve korkutucu arası bir tarzda kutluyordu.

Annelise bana bu kutlamalardan birkaç fotoğraf ve YouTube'da da çeşitli videolar göstermişti. Çok heyecanlanmıştım. 5 Aralık'ın adını Güney Tirollü şeytanın bayramı olarak değiştirmiştım. Seksi kedi figürlerinin olmadığı daha eskilerden kalma bir tür Cadılar Bayramı'ydı. Annelise içerlemişti. *Bir şeytan bayramı değil ki, şeytanın kovulduğu bayram*, diye düzeltti beni azarlayarak. Farkı görmemek için kör olmalıydım. Af dileyip atmosferi bozmamak için elimden geleni yapmaya karar verdim fakat yine de fikrimin arkasındaydım.

İşin aslı, kutlamanın sonunda azizin şeytanları kovalaması, kulağıma hayal gücünden yoksun bir prodüksiyona maruz kalmış bir final gibi geliyordu.

5 Aralık günü, Noel arifesinde heyecanlanan çocuklar gibi erkenden uyandım. İçim içime sığmıyordu. Annelise ve Clara heyecanımı inanamaz gözlerle izliyorlardı. Hatta Werner'yi arayıp

kutlamanın kara rağmen normal düzeninde gidip gitmeyeceğini dahi sordum. Werner bana bir süredir kar yağmadığını, yağsa da karın buralarda yeni bir şey olmadığını hatırlattı.

Saat altıya doğru, Siebenhoch hâlâ karanlığa gömülüyken Werner, kapıyı çaldığında bizi evden çıkmaya hazır bir halde buldu. Bir saniye dahi kaybetmek istemiyordum.

Benim heyecanımdan etkilenmiş olan Clara, Siebenhoch'a giden yol boyunca dedesini soru yağmuruna tuttu. O da Clara'nın bu bilgi açlığını doyurmak için elinden geleni yaptı. Hayır, şeytanlar (Onlara *Krampus* adı veriliyordu) onu alıp götürmeyecekti, sadece burnuna biraz kömür tozu bulaşabilirdi. Hayır, onlar gerçek şeytan değildi, kasabanın şeytan maskesi takmış gençleriydi. Hayır, normalde babasından bile fazla olgun olan bu çocuk ısrarla sormaya devam etse de *Krampus*'lar aslında kötü değillerdi.

"Çok kötüler, inan bana, sevgili beş harf," diye mırıldandım komplocu bir edayla göz kırparak.

"Kızın sana inanmıyor," dedi Clara burnunu havaya dikerek. "Kızın dört harfe inanıyor."

"Anne'ye mi?"

"Dede'ye."

"Sen de aynısını yapsan iyi edersin, Jeremiah," diye mırıldandı Werner.

Ağzımı kapadım.

Siebenhoch dağlardan yapılma bir mücevher gibiydi. Yaklaşık elli santimetre kalınlıktaki karın altında, yan yana dizilmiş ufak evler ve arkasında mezarlığıyla küçük kilise.

Krampus'ların geleceği yer de kilisenin olduğu alandı.

Meydan, çoğunluğunu turistlerin oluşturduğu bir insan kalabalığıyla doluydu, hepsi Sibiry kışındaymışız gibi sarmalanmış, Güney Tirol şeytanlarını ölümsüzleştirmek üzere fotoğraf makinelerini hazırlamıştı.

Bir tezgâhtan Clara için sıcak çikolata, bana ve Annelise'ye iki bira alıp gösterinin tadını çıkarabileceğimiz bir yer aradık.

Kilisenin ardında bir hareketlilik vardı. Kasabanın gençleri kostümlerindeki son düzeltmeleri yapıyorlar, çocuklar heyecan içinde koşarak buzda kayıyorlardı. Yaşlıların yüzleri pencere-lerde birer birer belirmeye başlamıştı. Korkunç *Krampus*'ları kovalamak üzere San Nicolò kılığında az evvel ortaya çıkmış olan bölge papazı şimdi ortalarda görünmüyordu.

“Şuradakini görüyor musun?”

Werner, dudaklarının arasında bir pipo, kilisenin karşısındaki basamaklara oturmuş kalabalığın gösterisini izleyen bıyıklı bir adamı işaret ediyordu.

“Şu kırmızı bereli adam mı?”

“Kendisi yaşayan bir tarihtir. *Krampusmeister*.”

“Şeytanların başı mı?” diye sordum büyülenmiş gibi.

“Kostümleri hazırlayan kişi. *Krampusmeister* sadece burada, Siebenhoch'ta kullandığımız bir terimdir ve bununla çok gurur duyarız. Siebenhoch varolduğundan beri vardır *Krampusmeister*.”

“Kostümleri yapanların gençler olduğunu sanıyordum.”

Werner başını iki yana salladı. “*Nix*, geleneklerin itibar edilmesi gereken kuralları vardır, Jeremiah. İş *Krampus* kostümlerine geldiğinde detaylara dikkat etmek gerekir. Yoksa sinirlenebilir,” diye ekledi âdeta eğlenerek.

“*Krampusmeister* mi sinirlenir?” diyerek ağzında piposuyla meleklerden birini andıran adama baktım, onu daha önce gördüğümden emin olduğum halde bir isim vermekte zorlanıyordum.

“Hayır, şeytan,” dedi Werner.

Güldüm. “Saçma.”

“Saçma olan nedir, baba?”

Clara'yı kaldırıp omzuma aldım (ne kadar da ağırlaşmıştı) ve ona pipolu adamı gösterdim. “Basamaklarda oturan kırmızı bereli adamı görüyor musun?”

“Poposu üşümüyor mudur?”

“Hayır.”

“Ama neden?”

“O,” dedim ciddi bir sesle, “bir *Krampusmeister*. Şeytanın terzisi.”

Clara hayret dolu bir ses çıkardı.

Annelise’ye bakıp göz kırptım. “Aynen öyle. O, *Krampus*’ların kıyafetlerini yapıyor, doğru değil mi Werner dedesi?”

“Gerçek bir *Krampus*’un boynuzları olmalıdır ve bunlar koç, teke, inek ya da dağ keçisinden hakiki boynuzlar olmalıdır.”

“Onları boynuzlarını almak için öldürüyorlar mı?” diye sordu Clara.

Werner’yi tanıdığımdan beri ilk kez yüzünün kızardığını görüyordum.

“Elbette hayır. Boynuzlar... kendileri düşüyor.”

“Yapraklar gibi mi?”

“*Genau*. Aynen öyle. Bir sıcak çikolata daha ister misin, Clara?”

“Boynuzları düşünce canları acımıyor mu peki?”

“Farkına dahi varmıyorlar. Bir sıcak çikolata daha...”

“Peki, *Krampus*’ların başka neleri olması gerekir?”

Kalabalıktan yükselen gürültü kayınpederimi bu sorgulamadan kurtardı.

Krampus’lar, aralarında yaklaşık iki metre mesafe bırakarak tek sıra halinde geliyorlardı. En öndeki elinde Olimpiyat ateşi gibi havada tuttuğu bir meşale taşıyordu.

“Onun boynuzları *soooooo* uzun,” dedi Clara bir solukta.

Tören alayı adım adım ilerliyordu. Cenaze törenindeki gibi yavaşça.

Kalabalığın sesi kesilmişti. Flaşlar patlıyordu ama çok geçmeden onlar da dindi. Siebenhoch gerçek dışı bir sessizliğe bürünmüştü.

Her *Krampus* bir diğerkinden farklıydı ama hepsi hayvan kürkleri giymişti ve kemerlerinde çingiraklar asılıydı, sağ ellerindeyse deri kamçılar tutuyorlardı. Gerçekten ürkütücü görünüyorlardı.

Özellikle de bu sessizlik eşliğinde.

“Gerçekten çok çirkinler, baba,” diye mırıldandı Clara.

Sesindeki titremeyi fark etmiştim, bunun üzerine onu rahatlatmak için bacağına okşadım.

“Onlar yapma. Hepsi kostüm.”

Clara hemen karşılık vermedi. *Krampus*’lar kalabalıktan birkaç metre mesafede, yarım ay şeklini alarak durdular, kalabalık içgüdüsel olarak geriledi. Elinde meşaleyi taşıyan *Krampus*, sırtı kiliseye dönük bir şekilde yarım ayın tam ortasında duruyordu. Meşalenin alevi tam boynuzlarının üzerinde parlıyordu.

“Bana hiç de yapma gelmiyorlar, baba. Yüzlerinde mısırgevreği yok.”

“E çünkü onlar zombi değil, tatlım. Onlar *Krampus*. Ama gerçek değiller, yüzlerindeki de maske.”

Clara cesaretini kaybetmiş olan tek kişi değildi. Neredeyse bütün çocukların ve şu ana kadar kendinden gayet emin görünen bazı gençlerin de seslerini kesmiş, ailelerine sokulmuş halde durduklarını fark ettim.

“‘Maskeli’ kelimesinde kaç harf var, Clara?” diye sordu Werner.

“İ... ı... bilmiyorum.”

Clara, Werner’nın kucığında kıpırdanıp yüzünün yarısı meydana dönük olduğu halde kalan yarısını dedesinin boynuna gömdü. Werner’nın onun kulağına eğilip rahatlatıcı şeyler söylediğini ve onu hafifçe gıdıkladığını fark ettim fakat Clara’nın ufak bedeni ilk kırbaç şaklamasıyla birlikte titredi.

Dikkatimi meydana olanlara verdiğimde hayretle tepki vermekten kendimi alamadım. Kırbaç darbeleri yer taşlarını dövüyordu. Boğuk şaklamalar tüm kasabada yankılanıyordu. Bir sigara yaktım.

Bir şaklamayı ikincisi, üçüncüsü ve gitgide artarak diğerleri izliyordu.

Şak! Şak! Şak!

Bu coşkunkluk hali zirve yaptığı sırada meşaleli *Krampus* gırtlaktan gelen, şiddetli ve ürkütücü bir çığlık attı. Kırbaçlar yeri dövmeyi bırakmış, gürültü kesilmişti.

Krampus'lar vahşi çığlıklar atarak kalabalığa doğru atıldılar.

Bunun olacağını biliyordum. Kutlamanın eğlenceli kısmıydı.

Krampus kalabalığın içine dalıp çiftleri korkuttu, turistlere bağırды, kamçılarını insanların kafalarının üzerinde şaklattı, bacaklarına hafifçe vurarak birkaç genci dans ettirdi ve ardından küçük çocukların yüzlerine kömür tozu sürdü, tüm bunları yaparken fotoğraflarının çekildiğinden de emin oldu.

Bunları hem Annelise'den dinlemiş hem de bazı filmlerde görmüştüm.

Fakat yine de şaşkına dönmüş haldeydim. Kalabalık geriledi. Dalgalandı, uğuldadı. İri yarı bir adam sırtım bir evin kapısına yaslanana kadar beni meydandan dışarı itti.

Krampus'lar itişip kakışıyor, boşluk buldukları her yere dalyıyorlardı. İnsanların peşinden koşup onları kovalayarak yere düşürüyorlardı.

Werner'yı ve Clara'yı gözden kaybetmişim. Annelise'yi de göremiyordum.

Bir *Krampus*'un, peşinde küçük kız arkadaşıyla tabana kuvvet kaçan, en fazla on altı yaşlarındaki bir genci korkuttuğunu gördüm, o sırada onu *La Cosa* ve boynuzlu Michael Myers arası bir şey gibi gösteren bir maske takmış bir ikincisi öyle yakınımdan geçti ki üzerine giydiği keçi kürkünün ve içtiği alkolün buruk kokusunu aldım.

Bu, Annelise ve Werner'nın atladığı bir detaydı. *Krampus*'ların büyük bölümü, gösteriden evvel kasabanın barında demleniyordu. Geleneğe göre bir *Krampus*'a içki ısmarlamak şans getiriyordu, Güney Tirol stili, öyle değil mi?

Clara'yı aramak için sığındığım yerden çıktım. Gerçekten korkmuş olması beni endişelendiriyordu.

Fakat kalabalık geçilmez bir etten duvar örmüştü, turistlerin çoğu *Krampus* kutlamasının daha az çekici olduğu bitişik kasabalardan geliyordu, Siebenhoch insan kaynıyordu. Arayışımı ara sokaklara kadar genişletmek zorunda kaldım. Bu sokaklardan birindeyken bir *Krampus* beni fark etti.

Aniden, ters ışıktaki karşıma çıkıvermişti. Alnında kocaman koç boynuzları, alt kısmında gür bir sakalı karikatürize etmek amaçlı, koyu renk iri çivileri olan bir maskesi vardı. Adam bana bir dev gibi görünüyordu.

Görüntüsü yerimden sıçramama neden oldu ama korkacak bir şey olmadığını biliyordum. Bu yalnızca çirkin bir maske takmış bir ergendi. Sonra *Krampus* konuştu ve olay tamamen farklı bir boyut kazandı.

"Hey, *Amerikaner*."

Bu sesi tanıyordum.

Thomas Pircher.

"Bela istemiyorum, tamam mı?" dedim. Sözlerim yanımdan geçen ve gösterinin keyfini çıkardıkları belli olan birkaç kişinin gülmesine neden oldu.

Bu daha evvel gördüğüm bir sahneydi ve yinelemek istemiyordum. Durdum.

Krampus ilerledi.

"Sen," dedi.

"Bas git," diye karşılık verdim.

Oradan sıvışmak üzere arkamı döndüm.

"Nereye gittiğini sanıyorsun, *Amerikaner*?" dedi aniden ortaya çıkıveren ikinci bir *Krampus*.

"Kızımın yanına. Bırakın geçeyim."

"Uslu bir çocuk musun, *Amerikaner* yoksa seni cehenneme mi gönderelim?"

Zaten cehennemdeyim, diye düşündüm. Belki alev ve sülfürden bir cehennem değildi ama beyaz buzdan yapılma ve çok eskilerden kalma bir versiyonuydu.

“Çok uslu bir çocuk. Henüz suratını dağıtamadım, öyle değil mi?”

“Doğru,” dedi arkamdaki ses.

Kamçı darbesini karnıma yedim. Kamçı sert değil, esnekti ve çok can yakıyordu. Hâlâ hassas olan burnuma daha acılı bir darbe yediğimde karda kayıp söverek yere düştüm.

Krampus üzerime eğilip suratımı kömür tozuyla doldurarak kanayana kadar burnuma bastırdı.

“Yaramaz çocukların başına neler geldiğini gördün mü? Gördün mü...”

“Onu rahat bırakın.”

Beni kurtarmaya gelen San Nicolò değil *Krampusmeister*’di. Onu görmek bile iki *Krampus*’un sırtıp uluyarak kaçması için yeterli olmuştu.

Krampusmeister bana bir mendil uzattı. Piposu dişlerinin arasındaydı ve gözlerini inatçı bir şekilde bana dikmişti.

“Teşekkürler,” dedim yüzümdeki kanı ve kömürü temizlemeye çalışarak.

Annelise ve Clara’nın beni böyle dağılmış bir halde görüp korkmalarını istemiyordum. Sonuçta bu lanet olası şeytan kutlamasına gelmekte ısrar eden bendim.

“Siz *Krampusmeister* misiniz?” diye sordum. “Werner bana kostümleri sizin yaptığınızı söyledi.

“*Genau*. Gelenekleri korumam gerekiyor. Bundan biraz iç.” Bana bir cep matarası uzattı.

Kanı durdurmak için başımı arkaya atmış bir halde olumsuz bir işaret yaptım. “Hayır, teşekkürler.”

“Nasıl istersen ama iyi gelirdi. *Krampusmeister* ikramı. Bu da benim görevlerimden biri.”

“Peki diğerlerini de söyler misiniz?”

“Gençlerin fazla bela çıkarmadıklarını kontrol etmek. Böyle bir şey olduğundaysa yardım sağlamak.”

“Temiz mendil ve grappayla mı?”

“Konyak.”

Kan durmuştu ama fena halde canım yanıyordu. Buz koymam gerekecekti. Bir parça karla yetinmek zorunda kaldım.

“Yarına bir şey kalmaz. Bir şey soracağım.”

“Dinliyorum.”

“Bu olanlarla ilgili şikâyetle bulunmayı düşünüyor musun?”

“Hayır, kutlamayla bir alakası yoktu bunun. O herifle aramda zaten bir husumet vardı.”

“Doğru seçim,” dedi *Krampusmeister*. “Çünkü gördüğün gibi, *Krampus* geleneği bizim için çok önemlidir. *Krampus*’lar kötülere zarar verip kötü ruhları kaçıırırlar. Bu işi üstlenirler.”

“Daha sonra San Nicolò gelip onları kovar.”

“Elbette ama her halükârda kutlama bitip insanlar gittikten ve papaz sahte sakalını ve kırmızı kostümünü çıkardıktan sonra *Krampus* kılığına girmiş olan gençler günah çıkarıp kutsanma isterler.”

“Şeytanla oyun oynanmaz.”

“Bunu eğlenceli buluyormuş gibi konuşuyorsunuz.”

“Elimde değil.”

“Bu yüzden *Krampus*’lar canını yaktılar. Sen şeytanla oyun oynamayı seviyorsun. Fakat şeytan gülerken bile son derece ciddidir. Şeytanı ve onun en iyi şekilde nasıl sergileneceğini düşünerek geçen onca yıldan sonra bununla ilgili kişisel bir teorim de var. Duymak ister misin?”

“Çok isterim.”

“Asla gerçekten gülememesinin Tanrı’nın onun için yarattığı cezanın bir parçası olduğunu düşünüyorum. Şeytan daima ciddidir.”

İçi karla dolu olan mendili burnumdan çektim. “Bu bir çelişki. Gülersem şeytanın oyununu oynuyorum, gülmezsem şeytanın kendisiyim. Her iki durumda da kaybediyorum.”

Krampusmeister onaylar anlamda yavaşça başını salladı. “Aynen öyle. Şeytan buralarda daima kazanır. Son kahkaha daima onunkidir.”

Ayrıldık ve ancak Annelise ve Clara’nın yanına ulaştığımda adını sormadığımı aklıma geldi. O yüzü daha önce gördüğüme emindim.

Ve bunun önemli olduğuna da.

2.

San Nicolò’nun kurtarıcı nitelikteki çıkışını kaçırmıştım. Melek kılığındaki papaz yardımcısı çocuklar tarafından kilisenin (ardına kadar açık kapısından güçlü bir halojen ışık sızıyordu) içine götürülen ve artık sakinleşmiş olan *Krampus*’ları görebildim sadece.

San Nicolò, bir kurdeleyle bağlanmış kırmızı kâğıt torbalar dağıtıyordu. Clara da zafer dolu bir edayla elinde bir tane taşıyordu. Onu bana gösterdi.

“Bak baba, bunu bana San Nicolò verdi.”

“Kendisi mi verdi?”

“Noel Baba’ya benziyor ama Noel Baba değil. *Çooook* daha harika.” Aslında San Nicolò bembeyaz sakalı ve kırmızı kıyafetiyle bizim eski ihtiyar Noel Baba’nın zayıf bir versiyonuna benziyordu. “Ho ho ho” demeyen versiyonuna.

“Ne anlamda *çooook* daha harika?” diye sordum suratımın halini açıklama işini geciktirmek için.

“Çünkü Noel Baba hiç de canavarları kovalamıyor, öyle değil mi?”

Kusursuz bir mantık.

Annelise yüzümü eldivenli ellerinin arasına alıp önce sola, sonra sağa çevirdi. “Ne oldu sana?”

“*Krampus*,” diye yanıtladım. “Destansı bir savaştı. En az otuz kişi varlardı. Hatta belki de kırk. Yüz bence, yüz kişiydiler.”

“Baba?”

“Evet, hayatım.”

“Maskaralık yapma.”

“Babana bu şekilde hitap etmeyi sana kim öğretti?”

“Neler oluyor?” Bu kez Werner gözlerini kısmış bana bakıyordu.

“Kaydım. Bir *Krampus* tombul bir adamı korkuttu ve adamın altında kalmamak için kayıp düştüm. Ardından, hazır oradayken de yüzümü boyattım.”

Annelise ikna olmamıştı ve Werner'nın da olmadığı kesindi ama bu kadarı şimdilik yeterli olmuştu.

Clara'ya doğru eğildim ve birlikte aldığı hediyeği inceledik. Mandalinalar, çerezler, çikolatalar ve bir de kızımın bana hediye etmekten mutluluk duyacağını söylediği *Krampus* formunda zencefilli bisküvi. Zencefilli bisküvinin favori tatlı listemin üst sıralarında yer aldığı söylenemezdi, San Nicolò da Noel Baba'dan *çooook* daha harika olabilirdi (gerçi ben kırmızı kızak hediyemin bu durumu dengeleyeceğinden emindim) ama kesin olan bir şey varsa, o da boynuzları olan bir sarhoşun Jeremiah Salinger'ın gözünü korkutamayacağıydı. Bisküviyi elimde evirip çevirdikten sonra bir ısırışta kafasını koparıp büyük bir iştahla mideye indirdim.

3.

O gece Clara'yı uyutmakta zorlandık. Anne ve babaların çocuklarının kafasında bir yerlerde gizlenmiş bir kapatma düğmesi olmasını arzuladıkları anlardan biriydi. San Nicolò altın esasını

kaldırıp, “Git buradan, *Krampus*! Bu uslu çocukları rahat bırak!” demişti ve *Krampus*’lar ayaklarını yere vurarak haykırmışlardı. “Baba, haykırıışlarını görmeliydin! O zaman San Nicolò onlara vuracakmış gibi yaptı ama gerçek değildi, değil mi? Ve onlar dizlerinin üzerine çöktüler, sonra da kanatlı çocuklar geldi ve...” Kısacası bütün akşamı uykusuz geçirdi ve biz de onunla birlikte aynısını yaptık.

Saat on bir buçuğa doğru esnemeye başladı ve nihayet gece yarısı teslim olduğunda mutfığa koşup kendime *speck* jambonuyla bir atıştırma hazırlayıp bir de buz gibi bira aldım.

Burnum acıyordu.

“Olanları bana anlatmak ister misin?”

“Bir milyon kişiydiler, Annelise.”

“Kes şunu.”

Ağzımda hâlâ bir parça *speck*’le mırıldandım. “Yine o herif, şu Thomas Pircher.”

“Burnunu kırabilirdi.”

“Göründüğü kadar kötü değildi. Birkaç itişme oldu, hepsi o kadar.”

Annelise adamın kamçısıyla beni bir güzel tırmaladığı yere dokundu.

“Peki ya bunlar?”

“Birkaç çizik.”

“Liseli kızlar gibi saç baş mı yoldunuz?”

“Baksana ojem nasıl da soyuldu.”

“Şaşıp. Ne yapmayı planlıyorsun?”

Bira kutusunu sıkıştırıp çöp kutusuna basket atar gibi fırlattım. “Hiçbir şey. Clara’ya yaptığım hediye bitirip bir de ağaç alacağım...”

“Plastik ağaç.”

Gözlerimi devirdim, plastik çam ağaçlarından nefret ediyordum ama iş ekolojik farkındalığa geldiğinde bir dinozor sayılırdım.

"*Made in China*, onu görkemli bir şekilde süsleyip güzel bir Noel geçirmeyi planlıyorum."

"Emin misin?"

"Seni seviyorum, Annelise, gerçekten."

"Ben de seni seviyorum. Bunun arkasından bir 'ama' geleceğine bahse girerim."

"*Ama* hep böyle mükemmeliyetçi olmaktan hiç hoşlanmıyorum. Erkekler böyledir. Biz iletişim kuramıyoruz, yumruklarımız konuşuyor. Bizim anlaşmazlıkları çözme şeklimiz bu."

Annelise kollarını göğsünde kavuşturdu. "İsteyerek yapmıyorum."

"Mike bir ay içinde her şeyi tamamlamış olacak. İlk gösterimi burada, Ortisei'de veya Bolzano'da organize edeceğiz. Y. P. dedi ki..."

"Kim?"

"Y. P. Yekpare Pislik. Network'ün pazarlama yöneticisi. Mükemmel bir fikir olduğunu söyledi. E-postada iki kez 'heyecan verici' kelimelerini kullanmış ve dört kere de 'efsanevi' demiş."

"Sence insanlar anlayacak mı?"

Her ne kadar bundan emin olmasam da "Anlayacaklar," diyerek onu rahatlattım.

O kahrolası belgeseli seyretmeye bile yanaşmayacak olma ihtimalleri vardı. Açıkçası ben bile seyretmek isteyip istemediğimden emin değildim. Fikri bile midemi altüst etmeye yetiyordu.

Böylece bu duyguyu kovalamak için Bletterbach'ı düşünmeye yeniden başladım.

Sekiz Harf ve Bir Kızak

1.

Burnumun şişi inene kadar, birkaç gün bekledim. Ardından cesaretimi toplayıp internette kısa bir araştırma yaptıktan sonra, Noel süsü satın almak bahanesiyle şehre inip Bolzano Adliyesi'ne gittim.

Pek de görkemli olmayan Tribunale Meydanı'ndaki adliye kare şeklinde bir binaydı. Roma selamı veren, altında, "İnan! İtaat Et! Savaş!" yazan, dev boyutlardaki kabartmalı Mussolini heykelinin bakışları altında, İtalyan hukuk sisteminin sırlarına doğru giriş yaptım.

Personel çok kibardı. Kendimi tanıtip neye ihtiyacım olduğunu açıkladığımda beni üçüncü kata gönderdiler, orada bana birkaç dakikasını ayırabileceği söylenen başsavcı vekilini bekledim. Adam geldiğinde beni beklettiği için özür diledikten sonra önceden arayıp randevu almadığım için serzenişte bulunarak enerjik bir şekilde elimi sıktı.

Başsavcı vekilinin adı Andrea Zeller'di. İnce yapılı, hafif kambur olmasına karşın dinç görümlü bir adamdı. Bu mütevazı bürokrat görüntüsünün altında kurnaz ve işinin ehli bir savcının gizli olduğunu biliyordum çünkü gelmesini beklerken yerel gazetelerin internetteki arşivini gözden geçirmiştim.

Ben onu beklerken Zeller de ödevini yapmış olmalıydı, zira ona kim olduğumu açıklamama gerek kalmadı. Fakat Siebenhoch'ta yaşayanların tersine bana karşı herhangi türden düşmanca bir tavır göstermedi. Hatta yeni bir proje için onun yardımına ihtiyacım olduğunu söylediğimde yardımcı olmaktan mutluluk duyacağını belirtti.

Beni biraz ilerideki bir kâfeye götürdü, sessiz bir masaya oturduk, kahvelerimiz geldiğinde ellerini ovuşturup gözlüklerini düzelttikten sonra sordu. “Sizin için ne yapabilirim, Bay Salinger?”

“Dediğim gibi 1985 yılında Alto Adige’de gerçekleşmiş bir cinayetle ilgili bir belgesel üzerinde çalışıyorum. O dönem araştırmaları yürüten savcı ve jandarma komutanıyla temasa geçmeye çalışıyorum. Şimdiye dek çoktan emekliye ayrılmışlardır sanırım. Jandarma komutanının adı Alfieri, Flavio Massimo Alfieri. Bir imparator ismi gibi,” diyerek espri yaptım savcının yüzündeki ruhsuz ifadeye bakarak. “Ve savcının ismi de Cattaneo, Marco. Belki siz...”

“Bay Cattaneo’yu gayet iyi hatırlıyorum. Fakat ne yazık ki on yıl kadar önce vefat etti. Komutan Alfieri’ye gelince, onunla ilgili hiçbir bilgim yok. Jandarma il merkezinin numarasını verebilirim. Belki orada bir şeyler bilen çıkar. Fakat fazla beklentiye girmeyin, çalışanlarının özel hayatlarını çok iyi korurlar. Hangi cinayet bu? 1985 buralar için iyi bir yıl değildi.”

“Siz buralı mısınız?”

Zeller gergin bir şekilde altın kaplama çakmağıyla oynamaya koyuldu. “Oltrisarco Bölgesi’nde doğdum ve Santa Maddalena mahzenlerinin olduğu Gries’te büyüdüm. O yıl daha yeni mezun olmuştum ama ortamın havasını anımsıyorum. Ein Tirol, İtalya’ya savaş ilan etmişti ve gerginlik hissedilir boyutlardaydı. Şayet belgeseliniz bununla ilgiliyse, korkarım...”

“Terörle ilgilenmiyorum. Benim tarzım değil. Beni ilgilendiren Siebenhoch yakınlarındaki Bletterbach'ta gerçekleşmiş bir cinayet.”

Savcı bir şeyler hatırlamaya çalıştı. “Ne yazık ki aklıma bu konuda hiçbir şey gelmiyor.”

“Gazetelerde fazla yer bulmamış. Daha çok on kişinin ölümlüyle sonuçlanan fırtınayla ilgilenmişler.”

“Onu hatırlıyorum. Bayağı bir hasara yol açmıştı. Dikkat çekmemiş olmasına şaşırmadım. Suçlu yakalanmış mı?”

“Hayır. Benim bildiğim kadarıyla dava dosyası hâlâ kapanmamış.”

Zeller'in gözleri parladı. “Cinayet soruşturmaları asla arşive kalkmaz, en azından suçlu yakalanmadıkça fakat eğer otuz yıldan beri suçlanan birileri olmadıysa dosyaların adliyenin arşivine nakledilmiş olmaları mümkün. Eğer isterseniz size zaman kazandıracak birkaç telefon numarası verebilirim, ne dersiniz?”

Canlanmıştım.

“Çok iyi olur.”

2.

Arşiv görevlisi beni baştan aşağı süzdü. “Burada hiçbir şey yok.”

“Dosyaların kayıp olduğunu mu söylüyorsunuz?” diye sordum hayretle.

“Hayır, burada olmadıklarını söylüyorum.”

“Peki nerede olabilirler?”

“İlgili polis karakolunda. Polis arşive göndermekte gecikmiş olabilir. İşleri başlarından aşkın, evraklar...”

Görevlinin sözünü kestim. “Otuz yıl mı gecikmişler yani? Sizce bu mümkün mü?”

Bu onun problemi değildi.

“Zaten,” diye homurdandım huysuz bir şekilde, “soruşturmayı yürüten polis değil, jandarmaydı.”

Görevli, istifini bozmadı. “O halde onlara sormalısınız.”

Öfke içinde arşivden çıktım. Hiçbir şey elde edememiş-
tim, üstelik ağaç süsleri için geç kalmıştım. Arabayı Vittoria
Meydanı’nda, anıtın arkasına bıraktım ve Bolzano yerlilerinin
“Portici” dedikleri tarihî şehir merkezindeki hareketli kalaba-
lığa doğru yöneldim. Renkli yıldızlar, farklı boyutlarda Noel
Babalar ve en az on kilo parlak pul ve gümüş kâğıt satın aldım.
Evimiz ışıldayacaktı.

Hepsini bagaja tıktırıp Siebenhoch’a doğru yola çıkmadan
evvel son bir girişimde daha bulunmaya karar vererek jandarma
komutanlığını aradım.

Üçüncü çalışta sıkıntılı bir ses telefona cevap verdi.

Kim olduğumu açıklayıp savcının adını verdim. Ses, sıkkin
tonunu değiştirip dikkat kesildi.

Komutan Alfieri’yi sordum.

“Onunla görüşebilir miyim?”

“Çok zor, Bay Salinger. Kendisi vefat etti.”

“Bunu duyduğuma üzüldüm.”

“Çok iyi bir memurdu. Şimdi başka bir şey yoksa...”

“Aslına bakarsanız,” dedim, “başka bir şey daha var.”

“Dinliyorum.”

Ses gerginlik belirtisi göstermeye başlamıştı. Söyleyecek-
lerimi kısa tutmaya çalıştım.

“Bir dosyaya ulaşmaya çalışıyorum. Komutan Alfieri’nin
takip ettiği eski bir araştırmayla alakalı.”

“Adliyenin arşivine sormanız gerekiyor.”

“Sordum ama dosyanın orada olmadığını söylediler.”

“İlginç,” dedi ses. “Çok ilginç.”

Jandarma Komutanlığı’nda birilerinin canının yanacağına
dair hiç şüphem yoktu.

“Kayıt numarasını ister misiniz?”

“Evet, lütfen, Bay Salinger.

Numarayı verdim.

Adamın kendi kendine bir şeyler homurdandığını duyabiliyordum. Ardından, işin ustası olmayan biri tarafından kullanılan klavye seslerini işittim.

Ve adam nihayet memnun bir sesle konuştu.

“Şimdi hatırladım, elbette. Bletterbach Olayı. Bulmaca çözüldü, Bay Salinger. Evraklar arşivde değil.”

“Sizde mi?”

“Şu belalı Şef Max Krün’de. Siebenhoch’ta.”

Nutkum tutulmuştu. “Affedersiniz?”

“Siz oralısınız, bana Siebenhoch’tan olduğunuzu söylediniz.”

“Orada oturuyorum.”

“O halde onu kesinlikle tanıyorsunuzdur. Orman Koruma’nın şefi.”

“Tanıyorum. Sadece dosyanın neden onda olduğunu merak ettim.”

“Çünkü Krün zor adamdır,” dedi jandarma hattın öbür ucundan neşeli bir sesle. “Katır gibi inatçıdır. 85’teki o olay...”

“Siz orada mıydınız?”

“Hayır, 1985 senesinde ben Pozzuoli’de rahat bir hayat yaşıyordum ve tamirci olmayı düşünüyordum, Bay Salinger. Beni olduğumdan yaşlı yaptınız. Krün’ün buradaki herkesi kızdırmayı becermesi âdeta bir efsane halini almıştır. Bu nedenle hatırladım. Enteresan bir kişiliktir Krün.”

“Merak ettim. Anlatır mısınız, rica etsem?”

“Teknik olarak soruşturma bize verilmişti, anlatabiliyor muyum?”

“Evet.”

“O nedenle dosya birkaç yıl burada, Bolzano’da kaldı. Sonra olay unutulmaya yüz tutunca dosya arşive götürüldü. Fakat bir cinayet soruşturması olduğundan aslında tam anlamıyla arşive kalkmadı. Bir tür bürokratik bir belirsizlik bu. Her zaman olur.

Hatta şunu dinleyin çünkü şimdi olayın enteresan kısmı geliyor. Krün işlerin gidişatından hoşlanmadığında yönetmelikleri ve kanunları didiklemeye başlar. Anlamanız gereken şu: Max Krün, Siebenhoch'ta geçici olarak düzen sağlayıcı görevini de üstleniyor. Krün tarafından didiklenip ortaya çıkarılan ve doğrudan Statuto Albertino'dan¹³ kalma, yürürlükten kaldırılmamış bir kanuna göre, bu görevi geçici üstlenen kamu çalışanı, görev yaptığı bölgede işlenmiş herhangi bir suçla ilgili evrakları talep edebiliyor ve istediği sürece elinde tutabiliyor. Bu özel durumda da bu süre, evraklar çürüyeneye kadar demektir.”

Neredeyse kulak zarımı delecek tonda bir kahkaha attı.

“Yani,” dedim o tuhaf gülüşün ardından, “bana o dosyaların Siebenhoch’un Orman Koruma Müdürlüğü’nde olduğunu mu söylüyorsunuz?”

“Aynen öyle, Bay Salinger,” diye onayladı telefondaki ses ciddileşerek. “Samimi bir şey daha söyleyebilir miyim? Tarzımı yanlış anlamanızı istemiyorum.”

“Lütfen.”

“Krün’ün bu yanını yeni gelenlere yirmi yıldır anlatıyoruz. Bunun sebebi onunla dalga geçmek değil, bu adam bizim için bir örnek teşkil ediyor. Ona bir tür hayranlık besliyoruz.”

“Anlamadım.”

“Öldürülenler onun arkadaşlarıydı,” diye açıkladı jandarma. “Onun yerinde siz olsanız ne yapardınız?”

3.

Hepsi bir şekilde Bletterbach’tan çıkmanın bir yolunu aramıştı. Kurtarma Ekibi’nin üyeleri: Werner, Max, Günther ve Hannes. Peki ne olmuştu?

13 Sardinye kralı Carlo Alberto’nun Mart 1848’de Piemonte Sardinya için çıkardığı anayasa. Bu belge 17 Mart 1861’de ilk İtalyan parlamentosunca ilan edilen yeni İtalyan Krallığı’nın anayasasının temeli oluşturur. (ç. n.)

Günther bu olayı alkolün içinde boğmaya çalışırken kendi mezarını kazmıştı. Hannes aklını yitirmişti. Werner, Siebenhoch'tan kaçmıştı. Peki ya Max? Werner, Max'la ilgili neler söylemişti?

Max üniformasını Siebenhoch'un koruyucu zırhına döndürmüştü. Teslim olmamak için görevine dört elle tutunmuştu. Artık bunun kanıtını bulmuştum.

Sekiz harf: Saplantı.

4.

Noel arifesinde Werner, beni güneş henüz dağların arkasından görünmemişken Welshboden evinin arka tarafında buldu. Kızak bitmişti ve boya kurumuştu.

"Anlaşılan bu tip işlerde beceriklisin."

Yerimden sıçradım.

"Umarım seni uyandırmadım," diyerek özür diledim.

Werner başını iki yana salladıktan sonra gözlerini tekrar kızağa dikti. "Clara'nın hoşuna gideceğine eminim."

Ben o kadar da emin değildim. Gözlerim kusurlara takılıp duruyordu.

"Umarım," diye mırıldandım.

"Ben eminim."

"Ya çalışmazsa? Kızak ayaklarını çok aceleyle monte ettim gibi geliyor ve..."

"Gezegenin en yavaş kızağı da olsa ve ilk kayışta parçalara ayrılrsa da bunu sen yaptın. Kendi ellerinle ve Clara'nın gün gelip de hatırlayacağı şey bu olacak."

"Öyle mi dersin?"

"O da büyüyecek, Jeremiah. Çok çabuk büyüyecek ve onu artık koruyamıyor olacaksın. Biliyorum, ben bunları çoktan yaptım. Ama bir baba olarak ne yapabilirsin ki?"

Cevap vermek istemiyordum. Boğazıma bir şeyler düğüm-
lenmişti. O nedenle sözlerine devam etmesi için bekledim.

“Bir baba kızına ancak iki şey armağan edebilir: öz saygı
ve güzel anılar. Clara, kadın ya da bir anne olduğunda, bu Noel
hediyesini nasıl hatırlayacak peki? Kaplumbağa kadar yavaş bir
kızak olarak mı yoksa kendi ellerinle yaptığın bir kızak olarak
mı?”

Söylediklerine minnettarlık duyarak gülümsedim.

Werner’nın gözlerinin hafifçe nemlendiğini fark ettim.

O sabah fazlasıyla nostaljik bir hava vardı.

“Neyse, öğrenmenin tek bir yolu var,” dedi utanç ve hüznü
duygularını silerek. “Onu denemek.”

Şaka yaptığını zannettim.

Fakat bu Werner’nın tarzı değildi.

Biri bizi görse, iki kocaman adamın Welshboden’in karla
kaplı yokuşunda çocuklar gibi coşku içinde kayıp suratları her
kara gömüldüğünde küfredişini görse herhalde bizi deli zanne-
derdi, diye düşündüm. Oysa biz çok eğleniyorduk.

Güneş dağların arasından başını çıkardığında biz soluk
soluğa gülümsüyorduk.

“Bence çalışıyor, sen ne dersin?”

“Bence sana bir teşekkür borçluyum, Werner.”

5.

Clara akşam yemeğinin hemen ardından hediyeleri dağıttı: bu
görevden en az hediyeleri açmak kadar keyif aldığı belli oluyordu.

Siebenhoch’taki evimiz hayret ve sevinç çılgınlıklarıyla dol-
muştu. Anlaşılan Werner pembe benekli bir kravatı olmasını
dünyada her şeyden çok istiyordu (“Böylece üzerinde renkli bir
şeyler olur, büyükbaba, pembe sana yakışıyor”). Annelise ge-
yikli kazağını bir dostuna sarılmış gibi kucakladı (“Bunun

adı Robertina, anne, sardunya çiçeklerini yemeyi seviyor”). Ve bana gelince, hayatımda gözlerimi acıtacak kadar renkli bu yün eldivenlerden daha güzel bir şey görmemiştim.

Eldivenlerin dışında Annelise’den en sevdiğim yazarın son romanını, Werner’dan bir alet çantası ve Mike’tan gözlerimi yaşartan, “Hemen iyileş, dostum!” notuyla birlikte Kiss’in sahne ekibiyle birlikte çekilmiş bir fotoğraf aldım.

“Eldivenlerini beğendin mi, baba?”

“Her parmağın farklı bir rengi var! Harika, hayatım!”

Eldivenleri takıp parmaklarımı oynattım. “Tek kelimeyle muhteşemler...”

“‘Muhteşemler’ kelimesinde kaç harf var, baba?”

“Hak ettiğin öpücük sayısı kadar, tatlım.”

Clara gülerек karşı çıkıyormuş numarası yapsa da onu havaya kaldırıp hoplattım.

Güzel anlar gerekliydi, öyle değil mi?

Ortalık durulduğunda lafa girdim. “Sanırım benim sana hediyem buralarda bir yerdeydi ama nerede olduğunu tam hatırlamıyorum...”

Werner’nın hediyesini (resimli bir kitap) ve Mike’ın New York’tan postaladığı paketi (arkasında Clara yazan bir Kiss tişörtü) açmayı henüz bitirmiş olan Clara, dönüp iki yıldızı andıran küçük gözleriyle bana baktı.

“Buralarda bir yerlerde mi dedin, dört harf?”

Anlamamış gibi yaparak kafamı kaşıdım. “*Baba* yaşlandı. *Baba* hafızasını kaybetti.”

“Dört harf yalan söylüyor.”

“Olabilir,” diye karşılık verdim. “Ama içimden bir ses montunu ve eldivenlerini giymen gerektiğini söylüyor.”

Clara bir saniye içinde montunun düğmelerinin yarısı iliklenmiş, atkısı boynunda, kapıda hazırды. Kapıyı açmadan evvel Annelise’ye döndü.

“Çıkabilir miyim?”

"Hediyen bir midilli değil, hayatım."

"Ben midilli istemiyorum, anne. Dışarı çıkabilir miyim?"

"Geçen sene bir midilli istiyordun."

Clara ayaklarını sabırsızca yere vurdu. "Geçen yıl *küçük*tüm, anne. Midillilerin evde bakılamayacağını biliyorum. Biliyorum bunu. Şimdi çıkabilir miyim?"

Annelise başıyla onaylar onaylamaz bir rüzgâr minik kar taneleri eşliğinde içeriyi doldurdu.

"Babaaaaa!"

Gülümsedim. Annelise yanağımdan öptü.

Bunun üzerine şaheserime bakmak üzere hep birlikte dışarı çıktık.

"Çok güzel! Hem de kırmızı."

"Alev kırmızısı, tatlım, onun kalbini kırma. Alev Kırmızısı Kızak, seni Clara'yla tanıştırayım. Clara, bu da..."

Sözlerimi tamamlayamadım. Clara çoktan yeni hediyesinin üzerine oturmuştu bile.

"Bana yardım eder misin, baba?"

O küçük, tatlı surata nasıl karşı koyabilirdim? Sonraki iki saat boyunca ya da belki daha uzun bir süre Clara'yı evin önündeki ay ışığıyla loş bir şekilde aydınlanan açıklıkta, ortalık bir savaş alanına dönene kadar bir aşağı bir yukarı sürükleyip durdum.

Sonra mahvolmuş bir halde kendimi yere attım.

"Baba yaşlandı," diye homurdandım. "Clara'nın uykusu geldi. Yarın Welshboden'e gideriz ve sana yokuştan aşağı kaymayı öğretirim. Orası daha eğlenceli. Hem kaslarımı da bu kadar zorlamamış olurum."

"Clara'nın uykusu gelmedi. Baba yaşlı değil. Sadece biraz yaşlı," diye karşı çıktı Clara.

Annelise onun elini tuttu. "Şimdi yatma zamanı. Yeni kız-ğınla yarın oynarsın." Bana dönüp, *Salinger'ın da hediyesini açma zamanı geldi*, der gibi baktı. Küçüklerle yasak olan bu hediye

ben çok seviyordum. “Baban yarın sabaha tek parça halinde kalkabilirse tabii.”

Kabul ediyorum, hediyemi bilmeme gerek yoktu. Hediyezin ne olduğunu Noel’den önce öğrenmek hoş değildir, biliyorum. Evde dolanıp hazine avına çıkmış gibi çekmeceleri karıştırmaksa hiç değildir.

Hayır, bu yapılmaması gereken bir şeydir.

Ne var ki merak, bir eldiven gibi üzerime tam oturan, beş harfli bir kelimeydi. Ayrıca Annelise’nin hediyemin yeri konusunda hiç de dikkatli davranmadığını söyleyerek kendimi savunabilirim. Onu bulmam yarım saatten az zamanımı aldı. Ve “Victoria’s Secret” yazısının iştahımı kabarttığını da belirtmem gerek.

6.

Zaten Victoria’nın sırrının kayıp gitmesi de bir saniye kadar zaman aldı. Bu Victoria gerçekten çok yaramaz bir kızdı. Gerçekten çok yaramaz.

Olaylar Değişiyor

1.

28 Aralık günü yeniden Bletterbach'ı düşünmeye başladım. Notlarımı tekrar okuyup Bolzano Adliyesi'nde bulduklarımın üzerine düşündüm.

30 Aralık akşamı ise harekete geçtim.

2.

Kapıyı bana açan kadın ufak tefek, siyah küt saçlı ve kocaman parlak gözlü bir kadındı.

“Verena?” diye sordum.

Beni hemen tanıdı. “Sen herkesin bahsettiği yönetmensin, değil mi? Werner’nın damadı.”

“Salinger. Yönetmen değil, yazarım, senaryo yazarı.” Ona yanımda getirdiğim Blauburgunder şişesini gösterdim.

“İçeri girebilir miyim?”

İnsanın içine işleyen bir rüzgâr vardı ve Verena ancak o zaman bunu fark etmiş gibiydi. Özür dileyerek kenara çekildi. Ardından da kapıyı kapadı.

“Bahse girerim Max’ı arıyorsun.”

“Yok mu?”

“Bolzano’da, toplantıda. Şanssızlık ama yine de gel, otur. İçecek bir şeyler ister misin?”

“Olur.”

Montumu, atkımı ve beremi astıktan sonra mutfağa kadar arkasından gittim.

Verena beni üzerinde ıvır zıvır dolu sepetlerin olduğu bir masaya oturttu. Meyve, sos kavanozları, turşular, reçeller. Hepsinin ev yapımı olduğu belliydi.

“Lezzetli görünüyorlar.”

“Siebenhoch halkı işte,” diye açıkladı. “Ya teşekkür etmek ya da özür dilemek isterler. Yarı yarıya.”

Güldük.

“Werner da Noel sepetlerinden kendine düşeni aldı. Ve ben de kendi payıma zafiyet geçirme tehlikesi atlattım.”

“Yazık,” dedi kadın. “Ben de bizimkilerden birazını sana verebilirim diye düşünüyordum.”

İkimiz de güldük.

Çay çok sıcaktı, içmeden önce üflemek zorunda kaldım. Verena kendisine de bir fincan hazırladı. Onun 1985 yılındaki halini hayalimde canlandırmaya çalıştım, zor olmadı. Karşımda duran kadından çok farklı olamazdı. Şef Krün’ün karısı ellilerine yaklaştığı halde otuz yaşından fazla göstermiyordu.

“Bu şişe bir ‘teşekkür’ mü yoksa ‘özür’ mü?”

“Doğrusunu söylemek gerekirse her ikisi de. Max’a bana ceza kesmediği için teşekkür etmek istedim ve...”

Verena başını havaya kaldırarak sözümü kesti. “Demek sana da numarasını çekti.”

“Hangi numarasını?”

Verena kocasının ciddi ifadesini (kötü polis bakışını) taklit etti. “Hey, yabancı, burnunu karıştırmamaya dikkat et, biz burarlarda burnunu karıştıranları sevmeyiz. Onları belediye binasının önünde asar, kesilmiş kafalarını atış tahtası niyetine kullanırsınız...”

Çay boğazıma kaçmıştı.

“...atışları da çivi tabancasıyla yaparız,” diyerek sözlerini tamamladıktan sonra bana bakıp göz kırptı.

“Aynen o numarayı çekti. Yalnız benim suçum sürat aşımıydı.”

“Şişenin yarısı ‘teşekkür’ için demek, peki ya diğer yarısı?” diye sordu.

Werner’nın gözlerinin üzerimde olduğunu unutmamıştım. Fakat birkaç soru sorma fırsatını da kaçırmak istemiyordum. Böylece yarı ciddi yarı esprili bir tavırla sordum. “Arkadaşız, değil mi?”

“On dakikadır arkadaşız sadece.”

“Bizim oralarda bu süre arkadaşlıklar değil, imparatorluklar kurmak için bile yeterlidir.”

“O halde arkadaşız diyelim. Dinliyorum.”

Çayımдан bir yudum aldım. “Max’a Bletterbach’ı sormak istiyordum.”

Verena’nın tebessümü silinip yerini buruk bir ifade aldı. Kaşlarının arasında derin bir çizgi oluşmuştu. Hepsi bir saniye içinde olup bitmişti, sonra yüzü tekrar gevşedi.

“Turist Merkezi’nde sana yeterince broşür vermediler mi?”

“Onlar harikaydı,” diye karşılık verdim ihtiyatlı bir şekilde. “1985’te işlenen cinayetlerle ilgili daha detaylı şeyler öğrenmek istiyorum. Sadece meraktan,” diye ekledim bir duraksamanın ardından.

“Sadece meraktan,” diye yineledi Verena çay fincanıyla oynayarak. “Siebenhoch’taki en kötü olaylardan birini sadece meraktan mı soruyorsun, Salinger?”

“Benim huyum böyle,” dedim şakacı bir ton takınmaya çalışarak.

“Eski yaraları açmak mı? Bu da mı huylarından biri?”

“Şey, patavatsız görünmek istemem...”

“Öyle görünmüyorsun. Öylesin,” diyerek sözümü kesti Verena. “Şimdi şişeni de al ve git buradan.”

“Ama neden?” diye sordum bu hiddete şaşıarak.

“Çünkü 1985’ten beri doğum günümü dahi kutlayamıyorum, bu senin için yeterli bir sebep mi?”

“Ben...”

28 Nisan. Doğum günü partisi.

Şimdi anlamıştım. Yüzüm kızarmıştı.

Derin bir nefes aldım. “Belki de Max seninle aynı fikirde değildir. Belki anlatmak istiyordur ve...”

Durdum.

Nefret ve acı. Yüzünde okuduğum duygular bunlardı.

Büyük bir acı.

“Konuşulacak bir şey değil.”

“Neden?”

Verena yumruklarını sıktı. “Çünkü...” diye karşılık verdi alçak bir sesle, gözünden akan yaşları sildi. “Lütfen, Salinger. Bu konuyu açma. Acı çekmesini istemiyorum.”

“O halde neden bana sen anlatmıyorsun?”

Yüzündeki karmaşık ifadelerden anladığım kadarıyla Verena’nın kafasının içinde öfkeli ve telaşlı bir savaş başlamıştı.

Sessizlik içinde bu çekişmenin sonucunu bekledim.

“Sonradan ona söylemeyeceğine söz veriyor musun?”

“Söz veririm.”

“Yalancı”nın y’si.

“Aşağılık”ın a’sı.

“Tebessüm”ün t’si.

“Bundan emin olabilirsin.”

“Bir film için değil, öyle değil mi?”

“Hayır, bir tür hobi.”

Talihsiz bir kelime seçimi olduğunu kabul etmeliyim. Fakat doğruyu söyleseydim beni evden kovacaktı. Bu durumda gerçeğin ne olduğunu öğrenemezdim.

Bu soruları sormama neden olan basit bir merak mıydı sadece? Yoksa Bletterbach olayı benim için de bir saplantı haline mi gelmişti?

“Ne bilmek istiyorsun?”

“Bildığın her şeyi,” diye karşılık verdim hevesli bir şekilde.

“Tüm bildiğim, o yerden nefret ettiğim. Oraya 1985’ten beri adımımı atmadım.”

“Neden?”

“Karını seviyor musun, Salinger?”

“Evet.”

“Karının kendisinden bir parçayı alıp götüren bir yerle ilgili sen ne hissederdin?”

“Nefret.”

“İşte ben de Bletterbach’tan nefret ediyorum. Ve kocamın işinden de nefret ediyorum. O üniformadan nefret ediyorum. Kaçak avcılarının peşine düşmesinden nefret ediyorum, yeni gelenlere şov yapmasından nefret ediyorum.” Etrafına bakındı. “Bu lanet olası meyve sepetlerinden de nefret ediyorum.”

Eliyle burnunu sıvazlayıp derin bir nefes aldı. “Max çok iyi bir insandır. Mükemmeldir. Fakat bu olay onu çok etkiledi ve ben buradan gitmek istiyorum. Orman Koruma’yı, Siebenhoch’u ve bu evi Tanrı’ya havale edip gitmek istiyorum. Ama bu mümkün değil. Bir yara gibi,” gözümün etrafındaki yarayı işaret etti, “ama Max’ın yarası burada.”

Elini kalbine götürdü. “Bir yerden ayrılabilirsin ama sahip olduğun yarayı daima yanında taşırsın. Senin bir parçan olur.”

“Bunu anlayabilirim.”

“Hayır,” diye karşılık verdi Verena. “Anlayamazsın.”

Oysa anlıyordum. Canavar şahidimdi.

“Çok zor olmalı,” dedim.

“Zor mu?” diyerek iç geçirdi Verena. “Zor mu dedin? Onu sıfırdan parça parça yeniden yaratmam gerekti. Onu terk edip gitmek istediğim zamanlar oldu. Her şeyi bırakıp buradan gitmek istedim. Vazgeçmek istedim.”

“Ama bunu yapmadın.”

“Sen karını terk edebilir miydin?”

“Ben kalırdım.”

“Başlarda bu olaydan bahsetmek istemiyordu. Bir psikoloğa gitmesi için ona yalvardım ama bana hep aynı şekilde cevap veriyordu. Doktora değil, biraz zamana ihtiyacı olduğunu söylüyordu. Zaman diyordu,” diye fısıldadı başını iki yana sallayarak. “Sadece zaman meselesi.”

“En iyi ilaç olduğunu söylerler.”

“Seni öldürene kadar,” diye karşılık verdi Verena buruk bir şekilde. “Ve Bletterbach Katliamı olayı bir lanet. Diğerlerini biliyor musun? Hannes, Helene’yi öldürdü, Werner kimseye veda etmeden çekip gitti. Pılını pırtını toplayıp kayboldu. Ve çekip gitmeden önce ortalıklarda görünmedi, ona bir merhaba diyebildiğin zamanlardaysa bambaşka biri olup çıktığını görüyordun. Huysuzdu, tek kelime etmiyordu. Artık buralarda kalmaya dayanamadığı aşikârdı. Bir de Günther vardı.”

Verena sanki ürpermiş gibi elleriyle kollarını sıvazladı. “Onu ve Max’ı konuşurken görmek beni korkuturdu. Kapalı kapılar ardında saatlerce ve saatlerce oturup konuşurlardı. Tanrı’ya şükür, içmezlerdi ama Günther gittiğinde Max’ın gözlerinde tuhaf bir ışık olurdu...” Verena doğru sözcükleri bulmaya çalıştı. “Gözleri bir cesedinkileri andırırdı, Salinger. Karının gözlerinin bir cesedinkine döndüğünü görmek ister miydin?”

Bu soruya verilecek tek bir cevap vardı.

“Hayır.”

“Sonra ziyaretler azalıp seyrekleşti. Günther’nın buralı bir kız arkadaşı vardı, Brigitte, ilişkileri ciddileşmeye başladı. Max’la çok az vakit geçirir olmuştu ve ben hayatımızdan çıktığı için çok mutluydum. Günther yanında olmadığına Max daha iyi görünüyordu. Fakat her yıl nisanın sonuna doğru başka biri olup çıkıyordu...”

Verena alyansıla oynamaya başladı. “86 yılında ben on dokuz yaşındaydım. On dokuz yaşındayken ölüm, dedelerin ve ninelerin veya en fazla kayıp düşen dağcılarının başına gelen

bir şeydir. Bir partinin ona iyi geleceğini düşündüm. Kafasını dağıtır dedim.”

“Yanılmış mısın?”

“Onu ilk ve son kez kızgın gördüm. Hayır,” diye düzeltti, “kızgın kelimesi yeterli değil. Korktum ve aklını yitirmiş biri için savaş vermeye değer mi, diye bile düşündüm. Hayatımın geri kalanını bir deliyle geçirmek istiyor muydum? Ama sonra bunun kızgınlık olmadığını anladım, hissettiği şey acıydı. Evi, Kurt ve Markus onun en yakın arkadaşlarıydı ve o onları parçalara ayrılmış halde görmüştü. Onu affettim ama bir daha doğum günümü hiç kutlamadım. Max’la kutlamadım. Ertesi sene doğum gününden önceki gün eşyaları arabaya yükleyip ailesinin eski dağ evine giderek sarhoş olup o günün geçmesini bekledi. O günden sonra bu alışkanlık haline geldi, belki de bir ritüel. İyi bir uzlaşma şekliydi ve en azından Max’ın sonu Günther ve Hannes gibi olmadı.”

“Werner de hayatta.”

Verena yüzünü buruşturdu. “Werner, Max’tan daha yaşlı ve farklı bir insan. Kurtarma Ekibi’nin başı olduğundan her tür şeyi görüp geçirmiş biri o. Max, o dönem çocukluktan daha yeni çıkmıştı ve o zamanki saf halimle bana bir yetişkin gibi geliyordu. Bir de Max sürekli yarasını hatırlatan bir telgraf aldı.”

Suratımdaki şaşkın ifadeyi görünce güldü.

“Bundan haberin yok, değil mi?”

“Telgraf mı?”

“Görmek ister misin?”

“Elbette.”

Verena mutfaktan çıkıp elinde bir fotoğrafla geri geldi. Fotoğrafı çerçeveden çıkardı. Fotoğrafla birlikte (Saçları rüzgârda uçuşan Kurt, Max, Markus ve Evi) çerçevenin içinden sararmış bir telgraf çıktı. Verena telgrafı masaya koyup elleriyle düzeltti.

“Max’ın huzur bulamamasının sebebi bu telgraf.”

“Ne yazıyor?”

Verena telgrafı gösterdi.

Geht nicht dorthin!

“Oraya gitmeyin,” diye mırıldandım.

Altta 28 Nisan 1985 yazıyordu.

“Kim göndermişti?”

Verena o soruyu binlerce kez duymuş gibi iç geçirdi.

Telgrafı çevirdi. “Oscar Grünwald. Evi’nin araştırmacı bir arkadaşı.”

“Ama nasıl?”

“Şef Hubner’in Max’a memnuniyetle verdiği ilk görevlerden biri telgrafları ve acil postaları Aldino’dan aldırtmaktı. Siebenhoch bir postanesi olamayacak kadar küçüktü ve postacı küçük bir motosikletle sağa sola koşturan yaşlı bir adamdı. Max bu işi yapmak zorunda olmaktan nefret ederdi, iş tanımına uymadığını söylerdi. İşi onun için çok önemliydi. Ama haklıydı. Ona çok fazla...” Bir el hareketiyle aklındaki düşünceleri kovalamaya çalıştı. “Bu, Şef Hubner’le postane arasında resmî olmayan bir tür anlaşmaydı. Önemli bir şey geldiğinde Orman Koruma’dan biri Aldino’ya gidip onu alır ve teslim ederdi.”

“Bu yasa dışı değil mi?”

Verena derin bir nefes aldı. “İnsanlar Şef Hubner’e güvenirdi, Max’a da aynı şekilde. Öyle olunca nasıl problem çıkabilirdi ki?”

“Bir problem çıkmazdı,” diye karşılık verdim, bu arada tüm dikkatim o kâğıt parçasındaydı.

Oraya gitmeyin!

“O sabah Max, Aldino’ya postaları almaya inmişti. Evi çoktan Bletterbach’a gitmek üzere yola çıkmıştı ve Max ise notu cebine koymuş ve not aklından uçup gitmiş. O gün ve onlar öldürülmeden hemen önce tam bir karmaşa vardı. Max’ın başı çok kalabalıktı.”

“Ne gibi?”

“Yağmur yağıyordu ve birkaç toprak kayması olmuştu. Max’ın onları kontrol etmesi gerekiyordu. Tek başınaydı. Şef Hubner

kalp krizi geçirmişti ve San Maurizio di Bolzano'da yatıyordu. Sonra akşama doğru bir kamyon ters döndü, Max'ın işi başından aşkındı. Kötü bir kazaydı ve Max doğum gününe zamanında yetişememekten korkuyordu. Oysa yetmişti çünkü bir şeye söz verdiğinde sözünü tutmak için her şeyi yapar."

"Peki ya telgraf?"

"Onu Bletterbach'tan döndüğünde montunun cebinde ben buldum. Bu hareketimin sonucunun nereye varacağını bilsem onu yakardım, oysa notu ona gösterdim ve Max'ın yüzü hayatım boyunca unutamayacağım bir hal aldı. Sanki göğsüne bir yumruk yemiş gibiydi. Bana bakıp yalnızca şunları dedi: 'Onları kurtarabilirdim.' Başka bir şey söylemedi. Saplantısı da böyle başladı."

"Ama çok anlamsız."

"Bunu ben biliyorum, sen biliyorsun. Ama ya Max? Öyle bir durumda? Siebenhoch'ta arkadaşlarını o şekilde paramparça görünce... Sana söylediğim gibi, çok değişti. Jandarmaları kızdırmakla işe başladı, gece gündüz onları telefon yağmuruna tutuyordu. Jandarma komutanıyla kavgaya bile tutuştu..."

"Alfieri."

"O bir şikâyetle bulunmadı ama bu, olanları değiştirmiyor. Max, arkadaşlarının katilini bulmak için kimsenin bir şey yapmadığını söylüyordu. Bu doğru değildi ve bunu ona söylediğinde öfkeden çılgına dönüyordu. Soruşturmaların bir sonuca varmayacağını ve işin rafa kaldırılacağını anladığında tek başına araştırma yapmaya başladı. Bundan asla vazgeçmedi."

"Dosyanın Siebenhoch Karakolu'nda olduğunu öğrendim."

"Hayır. Dosyalar Max'ta, büyükanne ve büyükbabasının evinde. Onun da büyüdüğü Krün aile evi. Hepsini orada tutuyor."

Çayım soğumuştü. Ama yine de içtim çünkü bir sigaraya ihtiyacım vardı ve bu isteği bastırmanın tek yolu da buydu. Fakat işe yaramadı.

"Şu Oscar Grünwald'ı ona sordun mu hiç?"

“Ailesinin evinde tuttuğu kayıtları bana hiç göstermek istemedi ama ben Max’ın Siebenhoch’ta yaşayan herkesle ilgili bir dosyası olduğuna eminim.”

Ürperdim.

“Bu onun devam edebilmesini sağlayan tek şeydi,” dedi Verena. “Öfkesini canlı tutmak yani. Max bir yetim. Anne ve babası o daha birkaç aylıkken bir araba kazasında ölmüş. Büyükannesi *Frau* Krün’ün yanında büyümüş. Sert bir kadındır. Bir asır yaşadı. Kocasını 1923’teki maden kazasının kurbanlarından ve *Frau* Krün o günden itibaren siyahtan başka renk giymemiş. Kocasının ölümüyle birlikte her şeyini kaybetmiş, o dönemde sigorta diye bir şey yoktu. Çok yoksullarmış, muhtemelen bölgenin en yoksulu. Max hassas ve çekingen bir çocukmuş. Okulda çok başarılıymış ama zaten *Frau* Krün en iyi notlardan aşağısını kabullenemezmiş. Max’ın yegâne arkadaşları Kurt, Markus ve Evi’ydi. Onlar sayesinde Max, *Frau* Krün’ün onu dönüştürmek istediği oyuncak asker olmak zorunda kalmadı, kendisi gibi olabildi. Onların ölümü Max’ı yalnızlığa mahkûm etti.”

“Otuz yıllık bir öfke. Bu şekilde kendi kendine zarar vermedi mi?”

“Eh, ben de bunun için varım, öyle değil mi?”

Bir süre sessiz kalıp düşüncelere daldık.

“Ya sen?” diye sordum.

“Ya ben ne?”

“Olanlarla ilgili senin fikrin ne?”

Verena fotoğrafı elinde evirip çevirdi. Parmaklarıyla Max’ın sakalsız ve tasasız yüzünün etrafında küçük yuvarlaklar çiziyordu.

“Benim geri kafalı bir köylü olduğumu düşüneceksin ama öyle değilim. Hemşirelik mezunuyum ve iyi bir hemşire olduğumu düşünüyorum. Çalışkan ve titiz bir hemşireyim. Buradaki birçok kişi buna tanıklık edebilir. Kitap okumayı severim, geniş bant bağlantı sisteminin Siebenhoch’a gelmesi için belediyeye ısrarda bulunan bendim. Masallara, yatakların altındaki ca-

navarlara ya da dünyanın düz olduğuna falan inandığım yok. Ancak Bletterbach'ın lanetli bir yer olduğuna sigaranın sağlığa zararlı olduğuna emin olduğum kadar eminim. Orada çok fazla ölen oldu. Ortadan kaybolan çobanlar. Tuhaf ışıklardan ve daha da garip bazı izlerden bahseden oduncular. Efsaneler, masallar, söylentiler. Adına ne dersen de, en saçma efsanenin bile ardında küçük bir gerçeklik payı daima vardır.”

Fanes halkını düşündüm.

Verena devam etti. “Bahse girerim kendi payına duyduğun onca kötü şeyden sonra sana geçmişte buralarda yargısız infazlar olduğunu söylersem bana inanmakta zorlanmazsın. Özellikle de cadılar... ama kazık yoktu. Adaleti yerine getirmek için Siebenhoch'un kendi sistemi vardır. O zavallı kadınlar yakalanıp Bletterbach'a bırakılırlardı. Hiç geri dönen olmadı. Bu yerle ilgili birçok söylenti var ve hiçbirisi de Turist Merkezi'ndekilerin hoşuna gitmez.”

“Korku insanları çeker,” dedim.

“O tür bir korku değil. Sen oraya gittin mi?”

“Kızımı götürdüm.”

“Hoşuna gitti mi peki?”

“Clara çok keyif aldı.”

“Ben seni sordum.”

Birkaç saniye düşündüm. “Hayır, benim hoşuma gitmedi. Çok... bunu söylemek o kadar delice ki dünyadaki her şey eski ama orada zamanın ağırlığını hissediyorsun.”

Verena başıyla onayladı. “Zamanın ağırlığı, evet. Bletterbach dev bir mezarlık. Tüm o fosiller, kemikler. Ceset. O cesetler... ben tutucu biri değilim, Salinger. Yobaz da değilim. Darwin'in haklı olduğunu biliyorum. Türler evrim geçirir ve habitatları değişirken onlar evrim geçirmezlerse soyları tükenir. Fakat Tanrı'ya da inancım var. Yukarılarda beyaz sakalıyla oturan Tanrı'ya değil. Bunu küçük düşürücü bir vizyon olarak görü-

yorum. Ama Tanrı'ya ve onun evren dediğimiz bu makineyi kendine göre döndürdüğüne inanıyorum.”

“Zekice bir düzen.”

“Evet. Ve o varlıkları yeryüzünden silmek için bir sebebi olmalı diye düşünüyorum.”

Sanki mutfak daralıp karanlıklaşmıştı.

Klostrofobik bir histi bu.

Verena musluğun üzerinde asılı duran saate baktı ve gözleri büyüdü. “Geç oldu, Salinger, gitmelisin. Max'ın seni burada görmesini istemiyorum.”

“Anlattıkların için teşekkürler.”

“Bana teşekkür etme.”

“O halde umarım cebimi yakan şarabın tadını çıkarırsınız.”

Verena espri yapmamla rahatlamış gibi görünüyordu. Sor-gulama sona ermişti. “Sana haber veririm.”

Ayağa kalktık.

“Salinger?”

“Hayır, bundan Max'a bahsetmeyeceğim.”

Verena sakinleşmiş görünüyordu. Fazla olmasa da kaşlarının arasındaki çizgi yok olmuştu.

Elimi sıktı.

“O iyi bir adam. Onun canını sıkma.”

En iyi vedalaşmanın nasıl olacağını düşünürken kapının açıldığını ve ardından Max'ın yorgun adımlarını işittik.

“Salinger?” dedi beni gördüğüne şaşırarak. “Bu ziyareti neye borçluyuz?”

Verena, Blauburgunder şişesini gösterdi. “Kesilmemiş bir cezadan bahsediyor, sayın şerif.”

Max güldü. “Buna gerek yoktu.”

“Artık buralı sayılırım,” diyerek espri yaptım. “Neyse geç oldu, birlikte bir kadeh içeriz diyordum ama Annelise merak eder.”

Max kol saatine göz attı. “O kadar da geç değil. Dudaklarını ıslatmadan gidersen yazık olur.”

Uzun adımlarla oturma odasına doğru yürüdü. “Ben tirbuşonu alayım da...”

Cümlesini tamamlayamadı. Mutfağın kapısında aniden durdu. Verena’nın ona doğru bir adım atıp durduğunu ve elini ağzına götürdüğünü gördüm.

Max dönüp buz gibi bir sesle hırladı. “Ne demek oluyor *bu*?”

Masanın üzerindeki fotoğrafı ve telgrafı gösteriyordu.

“Dikkatsizliğime geldi, çerçeveyi düşürdüm ve...”

“Palavra,” dedi Max. Gözleri benimkilere kenetlenmişti. “Kocaman bir zırva.”

“Benim suçum, Max.”

“Başka kimin olacak?”

“Seninle sohbet etmek istemiştım. Buraya da bu yüzden geldim.”

“Ama sen yoktun,” diyerek araya girdi Verena, neredeyse kelimelerle boğuşuyordu. “Onunla ben konuşursam daha iyi olur diye düşündüm.”

“Benim suçum, Max,” diye karşılık verdim üzerine basarak. “Verena’nın hiç niyeti...”

Max tehditkâr bir tavırla bana doğru bir adım attı. “Neye niyeti yoktu?”

“Anlatmaya.”

Max titriyordu. “Peki, Verena senin bu olayla neden bu kadar ilgilendiğini de biliyor mu?”

“Ne demek istiyorsun?”

Küçümseyici bir tavırla güldü. “Bir çuval dolusu para yapmak istediğini.”

Hiç kıpırdamadım.

“Bu aşağılık herif sana söyledi mi?” dedi Max, karısına dönerek. “Bletterbach Katliamı’yla ilgili güzel bir film çekerek para kazanmak istediğini söyledi mi? Rahatınıza bakın, sayın

yönetmen. Cesetlerimiz emrinize amade, onları dünyanın yarısına sergileyebilir, mezarlarına tükürebilirsiniz. Sen hayatını bu şekilde kazanmıyor musun, Salinger?”

“Gazetelerin yazdıkları yalan. Ortles’le ilgili belgesel bittiğinde bu anlaşılacak. Ve seni temin ederim ki Kurt, Evi ve Markus’un hikâyesiyle hiçbir şey yapacak değilim.”

Max bana doğru ikinci bir adım daha attı. “Onların isimlerini ağzına almaya kalkma.”

“Ben gitsem iyi olur, Max. Rahatsızlık verdiğim için özür dilerim. Ve çay için teşekkürler, Verena.”

Tam kapıya doğru yönelmek üzere döndüğüm sırada Max, beni boynumdan yakalayıp sert bir şekilde duvara doğru itti. Duvardaki tahta haç yere düşüp kırıldı.

Verena bir çığlık attı.

“Hele bir daha buralara gelmeye kalk,” diye tısladı Şef Krün, “başın çok büyük belaya girer. Burnunu boktan çıkaramazsın. Biraz aklın varsa pislik, buralardan defolup gitmeye bak. Siebenhoch’ta sahtekârlara ihtiyacımız yok.”

Elinden kurtulmak için kollarına yapıştım. Beni çok sıkı tutuyordu, ancak konuşabilecek kadar nefes alıp, “Ben sahtekâr falan değilim, Max,” diyebildim.

“Anlaşılan işler Hollywood’da böyle yürüyor, sizler bu tür pisliklere alışık olabilirsiniz. Ama burada, Siebenhoch’ta ahlak diye bir şey vardır.”

Beni bıraktı.

Soluk soluğa yutkundum.

Max sağ eliyle yanağıma bir yumruk indirdi.

Çakan şimşekler eşliğinde yere yuvarlandım. Başımı kaldırdığımda Max’ın tepemde dikildiğini gördüm.

“Bunu bir avans olarak kabul et. Ve şimdi daha fazlasını yemek istemiyorsan kaybol.”

Acı içinde paltomu alıp çıktım.

3.

Neyse ki Clara uyumuştı.

Mümkün olduğunca ses çıkarmamaya çalışarak içeri girdim. Ayakkabılarımı, paltomu ve beremi çıkardım. Ev karanlığa gömülmüştü ama yolumu bulmak için ışığı açmama gerek yoktu.

Banyoyu bulmayı başarak gidip yüzümü sildim. Yüzümün bir tarafı patlıcan moruydu.

“Salinger...”

Midemin altüst olduğunu hissettim.

Annelise'nin saçları dağınıktı ve yüzünde bir panik ifadesi vardı. Makyajsız da çok güzel görünüyordu. Yüzümü ellerinin arasına alıp morluğu inceledi.

“Bunu sana kim yaptı?”

“Önemli bir şey değil, merak etme.”

“O herif mi? Lily Bar'daki mi?”

“Göründüğü kadar kötü değil.” Onu sakinleştirmek için suratımı şekilden şekle soktum.

Acı gözlerimin yaşarmasına neden oldu.

“Bu sefer ucuz kurtulamayacak. Jandarmayı arıyorum.”

Ona engel oldum.

“Yapma lütfen.”

“Neler oluyor, Salinger?”

Kızgın değildi. Korkmuştu.

“Bunu yapan Max'tı.”

“Şef Krün mü?” Annelise şoke olmuştu. “Sarhoş muydu?”

“Sarhoş değildi ve ben bunu biraz hak ettim.”

Annelise geriledi.

İçten içe bir şeyler döndüğünü sezinlediğine emindim. Çalışma odama kapanıp bilgisayarın karşısında geçirdiğim saatler... Aniden evden çıkışlarım... Beyninin farkında olmadan kaydettiği detayları hepsi. Sadece kabullenmek istememişti. Fakat bu noktada durumu kavramamasına imkân yoktu.

“Sen ne üzerinde çalışıyorsun?”

Sesi tekdüzeydi. Bağırmasını tercih ederdim.

“Hiçbir şey.”

Annelise işaret parmağıyla morarmış yüzüme bastırdı.

“Acıyor mu?”

“Kahretsin, evet,” dedim.

“Yalanların daha çok acıtıyor. Gerçeği istiyorum. Hemen şimdi. Ve ikna edici olmaya çalışsan iyi olur.”

“Mutfğa gidebilir miyiz? Bir şeyler içmem lazım.”

Annelise arkasını dönüp hiçbir şey demeden koridorun karanlığında gözden kayboldu. Onu takip ettim. Fakat ondan önce Clara'nın odasına göz attım. Yan yatmış, uyuyordu. Yorganını düzelttim. Sonra mutfğa indim.

Annelise masanın üzerine benim için bira koymuştu.

“Konuş.”

“Her şeyden evvel bunun bir iş olmadığını bilmeni istiyorum.”

“Değil mi?”

“Hayır. Beynimi uyanık tutmanın bir yolu.”

“Kasabanın yarısından yumruk yemek mi?”

“Bunlar istenmeyen yan etkiler.”

“Bende mi istenmeyen yan etkilerdenim?”

Sesinin titrediğini fark ettim. Ellerini ellerimin arasına almaya yeltendim ama sadece eline dokunabildim. Buz gibiydi. Annelise ellerini çekip bacaklarının arasına sıkıştırdı.

“Saplantı” kelimesini kullanmamaya çalışarak her şeyi ona anlattım.

“Ve bu bir iş değil,” diyerek sözlerimi tamamladım. “Buna ihtiyacım olmasının sebebi...”

“Sebebi?”

“Aksi takdirde delirecekmişim gibi geliyor.” Başımı öne eğdim. “Önce seninle konuşmam gerekirdi.”

“Düşündüğün bu mu? Önce benimle konuşman gerektiği mi?”

“Ben...”

“Söz vermiştin. Bir yıl izin alacaktın. Bir yıl. Oysa sen ne yaptın? Sözünü ne kadar tutabildin? Bir ay mı?”

Bir şey söylemedim. Haklıydı.

“Yalancı”nın y’si.

“Tanrım, çocuk gibisin. Sonuçlarını düşünmeden olayların içine atlıyorsun. Gerçekten...”

“Annelise.”

“Tek kelime bile etme. Söz vermiştin. Bana yalan söyledin. Clara’ya ne diyeceksin? Yanlışlıkla bir yumruğa çarptığını mı?”

“Eğlenceli bir hikâye uydururum.”

“Her zaman yaptığın da bu değil mi zaten? Hikâyeler uydurmak. Ben gitmeliyim, Salinger. Çocuğu alıp gitmeliyim. Sen tehlikeli olmaya başladın.”

Bu sözler bende çok etkisi yaratmıştı.

Midemin kasıldığını hissettim. Acımı unutmuştum.

“Ciddi olamazsın, Annelise.”

“Gayet ciddiylim.”

“Yanlış yaptım,” diyerek kabullendim. “Biliyorum. Herkese yalan söyledim. Sana, Werner’ya. Herkese. Ama bunu hak etmiyorum.”

“Çok daha beterini hak ediyorsun, Salinger.”

Bir savunma geliştirmeye çalıştım fakat Annelise haklıydı.

Kötü bir koca, daha da kötü bir baba olduğumu ispat etmiştim.

“Sen iyi değilsin, Salinger,” Annelise’nin sesi değişmişti. Sesinde ağlamaklı bir ton vardı. “O ilaçlara ihtiyacın var senin. Onları almadığını biliyorum.”

“İlaçlarla alakası yok, ben sadece istedim ki...”

“Aynı kaldığını mı göstermek istedim? Hiç değişmediğini mi? O buzulun içinde ölüm tehlikesi atlattın. Bunun seni değiştirmedığını düşünüyorsan gerçek bir budalasın demektir.”

Aniden ağzımı sıkı sıkıya kapadım. Damağımın kuruduğunu hissediyordum, dilim deri bir kayışa dönmüş gibiydi.

Defol!

“Değişmemişsin gibi yapmanın faydası yok. Değiştin. Ben de değiştim. Clara bile değişti. Böyle olması da normal. Bazı deneyimlerden hasar almadan çıkmak olanaksızdır.”

“Evet, hasar almadan çıkmak olanaksızdır.”

“Fark etmediğimi mi sanıyorsun? Seni görüyorum. Seni tanıyorum. O bakışı biliyorum.”

“Hangi bakış?”

“Kafese kapatılmış hayvan bakışı.”

“Neredeyse kurtulmak üzereyim.”

Annelise üzgün bir şekilde başını iki yana salladı. “Gerçekten böyle mi düşünüyorsun, Salinger? Gözlerimin içine bakmanı istiyorum. Gerçeği istiyorum. Ve bilmelisin ki söyleyeceklerin gerçeğin ta kendisi olmazsa babamı arayıp Clara’yı da alarak geceyi Welshboden’de geçireceğim.”

“Ben sadece...”

Cümlemi tamamlayamadım. Aniden oluverdi. İçimde bir şeyler kırıldı. Ve hüngür hüngür ağlamaya başladım.

“Canavar, Annelise. Canavar hep burada, yanımda. Bazen susuyor, bazen vazgeçiyor, iyi günlerim oluyor, bir saniye bile aklıma gelmediği günler. Ama hep içimde. Tıslıyor, tıslıyor, sesi, ben... ben... o ses...”

Annelise bana sarıldı. Benimkine kenetlenen sıcak bedenini hissettim. O sıcaklığın içine gömüldüm.

“Sürekli korkuyorum, Annelise. Sürekli.”

Sevdiğim kadın, Clara’yı sallayışını çok kez gördüğüm şekilde sallıyordu beni. Gözyaşlarım yavaş yavaş dindi. Sadece hıçkırıklar kaldı.

Sonra onlar da kesildi.

Annelise yavaşça beni kendinden uzaklaştırdı. “Neden benimle konuşmadın?”

“Çünkü o lanet olası ilaçları almak istemiyorum.”

Annelise gerildi. “Ama onlara ihtiyacın var.”

Şimdi bunu ben de anlıyordum.

“Evet. Haklısın.”

Annelise derin bir iç geçirdi. “Söz ver.”

Başımı salladım. “Ne istersen yapacağım.”

“Bir yıl izin. Şu andan başlayarak.”

“Evet.”

“Bletterbach Katliamı’nı da unutacaksın.”

“Evet.”

“Ve ilaçları almaya başlayacaksın.”

Gözlerimin içine baktı.

“Yapacak mısın?”

“Evet,” diye yalan söyledim.

Elf Kralı

1.

31 Aralık günü Clara'nın odasına girip onu uyandırdım. Kızım kaşlarını çatıp uykulu gözlerle bana baktı.

“Baba?”

“Uyan tembel teneke, gitmemiz lazım.”

“Nereye?”

“Elf Kralı'nın şatosuna,” diye karşılık verdim parlayan gözlerle.

Clara'nın küçük gözleri merakla ışıldadı. Yatağın içinde doğrulup oturdu.

“Elf Kralı nerede yaşıyor?”

“Uzaklarda bir dağda. Çok ama çok güzel.”

“Beni gerçekten Elf Kralı'na mı götüreceksin?”

“Yemin ederim götüreceğim, hayatım,” diye karşılık verdim göz kırparak. “Yemin’ kelimesinde kaç harf var?”

“Beş,” diye karşılık verdi.

Tıpkı “sevgi” kelimesindeki gibi, diye düşündüm içimden.

Clara yataktan atlayıp Annelise'nin kahvaltı hazırlamakla meşgul olduğu mutfığa koştu. Yarım saat içinde hazırдық.

Mountain Angels'ın çekimleri sırasında tanıştığım birkaç kişinin ve Werner'nın da yardımıyla her şeyi ayarlamıştım. Bu bir hediyeydi. Clara için değil, Annelise için. Bana tekrar gü-

venmeye başlamasını istiyordum. Bana yeniden 15 Eylül'den önce baktığı gibi bakmasını istiyordum.

Bu yüzden arabaya bindiğimizde en az Clara kadar heyecanlıydım. Motoru çalıştırıp çok geçmeden ana yola çıktım.

Birkaç kamyon ve otomobil dışında yol bizimdi. Müziği açıp Kiss'in şarkılarına avazım çıktığı kadar eşlik etmeye koyuldum.

Clara elleriyle kulaklarını kapatıyordu, Annelise yarı eğlenerek yarı şüpheli bir tavırla benim şovumu izliyordu.

Bunun bir sürpriz olması gerekiyordu, o nedenle yılbaşı planımı ona söylememiştim ama yaptıklarımınla ilgili fazla şüphelenmesin diye çok da gizemli davranmamaya çalışıyordum.

Diğer bir deyişle Bletterbach'la ilgilenmediğimi görmeliydi.

Bana ne kadar güvendiğini bilmiyordum ama burada, benimleydi; bu da umut ve enerjiyle dolmam için bana yetiyordu. Girdiğimiz 2014 senesi bir dönüm noktası olmak zorundaydı.

İyileşme yılı.

“Soğuk mu olacak?”

“Çok.”

“Clara üşütecek.”

“Clara üşütmeyecek.”

“O halde sen grip olacaksın.”

“Uğurumuzu bozma.”

“Bana nereye gittiğimizi söylemek istemediğine emin misin?”

Cevap vermedim.

Bunca zahmete sürprizi son anda bozmak için girmemişim. O nedenle dudaklarım kenetliydi. Özellikle de Elf Kralı'nın şatosuna yolculuğumuzda kullanacağımız araçla ilgili hiç renk vermemeye kararlıydım. Annelise buna karşı çıkardı, biliyordum. Ona emrivaki yapmak nahoş bir numaraydı ama niyetim iyiydi.

Radyonun sesini açtım, yola “Rock'n'roll All Nite” eşliğinde devam ettik.

Yolculuğumuzun ilk durağı olan Ortisei'ye varmıştık.

Kasaba beyaz bir kar örtüsüyle kaplıydı ama aktiviteler tüm hızıyla devam ediyordu.

Arabayı merkeze bırakıp büyük bir kahvaltı yaptık. Clara neredeyse kendisi kadar büyük görünen bir çöreği silip süpürdü. Karnımızı iyice doyurduğumuza ikna olduktan sonra saati kontrol ettim.

“Özel aracımız için geç kaldık.”

Annelise etrafına bakındı. “Ben sürprizin bu olduğunu sanıyordum.”

“Ortisei’ye gelmek mi?”

“Yanılıyor muyum?”

“Hava yeterince soğuk değil.”

“Bana gayet soğuk görünüyor, baba ayı.”

Ciğerlerimi havayla doldurdum. “Baba ayı için bu soğuk bir hava değil. Bu ılık bir hava.”

“Termometre eksi yedi diyor.”

“Tropikal sıcaklık.”

“Baba? Geç kalırsak özel araç kabağa mı dönüşüyor?”

“Acele etsek iyi olur. Hiç belli olmaz. Fakat annen önce bir söz vermeli, yoksa özel araç falan yok.”

“Anne ayı ne için söz verecek?” diye sordu Annelise şüphe içinde.

“Gözlerini açmayacağına.”

“Ne kadar süre?”

“Baba Ayı ne kadar derse.”

“Ama...”

“Anne! Özel aracın kabağa dönmesini mi istiyorsun? Ben Elf Kralı’nın şatosunu görmek istiyorum!”

Clara’nın müdahalesi işi çözmüştü. Yola çıkıp on beş dakikadan kısa bir süre sonra hedef noktamıza vardık.

“Ben önden gidebilir miyim?”

“Henüz değil, Bal Ayısı.”

“Bu koku da nedir?”

“Sen onu düşünme.”

“Kerosene benziyor.”

“Dağ havası, tatlım. Sen buna yoğunlaş.”

Ona arabadan inmesinde yardım edip koluna girerek hangarın oraya kadar götürdüm.

“Şimdi Anne Ayı gözlerini açabilir.”

Annelise söyleneni yaptı. Tepkisi aynen beklediğim gibi oldu.

Kollarını göğsünde birleştirip çıkıştı. “Unut bunu.”

“Çok eğlenceli olacak.”

“Unut dedim.”

“Uçmak insanoğlunun hayali. İkarus. Leonardo da Vinci. Neil Armstrong. İnsanlık için küçük...”

“İkarus’un sonu feci oldu, bay akıllı. Bu şeye bineceğimi zannediyorsan, sevgili Jeremiah Salinger, beni yeterince tanımamışsın demektir.”

“Ama neden ki?”

“Havada nasıl duracak. Kanatları yok.”

Onu tanıyordum. Hem de çok iyi tanıyordum. Bu nedenle de onun üzerine gitmek yerine Clara’yı kucağıma alıp helikoptere doğru yürüdüm.

“Bu bir B3,” dedim ona. “Bir tür uçan katır gibi.”

“Saman mı yiyor?”

“Saman ve benzin.”

“Bu koku benzinden mi geliyor?”

“Bunu yüksek sesle söyleme, yoksa B3 gücenir.”

“Özür dilerim, Bay Uçan Katır.”

“Sanırım seni bağışlamıştır.”

“Nereden biliyorsun?”

“Babalar daima her şeyi bilir,” dedim ciddi bir sesle.

Böyle bir cümlenin daha ne kadar süre tartışmalara son noktayı koyacağını merak ettim.

“Elf Kralı’nın şatosuna helikopterle mi gideceğiz?”

“Elbette. Şuradaki ağabeyi görüyor musun?” diye sordum helikopterin bize doğru gelmekte olan pilotunu işaret ederek. “Uçan katırı bizim için o kullanacak.”

Clara heyecanla ellerini çırpmaya başlamıştı. “Onu havada nasıl tuttuğunuzu sorabilir miyim?”

“Elimden geleni yapıyorum,” diye karşılık verdi pilot. “Benim yanımda oturmak ister misin, böylece kullanırken bana yardım edersin?”

Clara cevap bile vermeden helikopterin kokpitine yerleşti.

Annelise’ye döndüm. “Hayatım?”

“Çok adisin,” diye karşılık verdi.

Uçuşumuz on beş dakikadan kısa sürdü. O yükseklikte rüzgâr yoktu, bulutlar görüntüyü engellemiyordu. Aşağıdaki manzara Clara’nın sevinç çığlıklarına degecek nitelikteydi. Annelise dahi pervanenin gürültüsüne alıştığında manzaranın büyüleyici olduğunu itiraf etti. Bana gelince kızımın hayret nidalarından, Canavar’ı aklıma getirmeyecek kadar keyif alıyor, altımızda akıntılarla oyulmuş boğazları seyrederek yolculuğun tadını çıkarıyordum.

Kar ve buzdan helezonların içine iniş yaptık. Sırt çantalarımızı aldık. Pilotla vedalaştığımızda helikopter yeniden havalanıp bizi orada yalnız bıraktı. Üç bin metredeydik.

“Elf Kralı’nın şatosu burası mı?”

Sasso Nero’daki Vittorio Veneto hanı, tuğla, taş ve kireçten yapılmış, tarihten bir parçaydı. Dağcılığın önderleri tarafından inşa edilmişti ve zamanın izlerini taşıyordu. Bu duvarlar yüz yirmi yıllık geçmişleri boyunca kim bilir kaç binlerce hayatı himayesi altına almıştı. Buzların erimesi temelini zayıflattığı için yakın zamanda yıkılıp gidecekti. Bu yerin artık var olmayacağını düşünmek bile yürek parçalayıcıydı.

Artık helikopter ufukta kaybolup gittiği için etraftaki sessizlik gerçek dışı bir hal almıştı. Etrafımızda yalnızca gökyüzü, kar

ve kayalar vardı. Başka hiçbir şey yoktu. Annelise'nin gözleri parlıyordu.

Yanağına hafifçe vurdum. "Eksi yirmi beş, sevgilim. İşte Baba Ayı'nın 'soğuk' dediği budur."

"Gidelim mi baba?"

Kapıda, simsiyah giyinmiş, gözleri iki yarığı andıran ve kafasında çok az saç olan yaşlı bir adam belirdi. Sivri yüzünde hafif bir tebessüm vardı.

"Siz Bay Salinger'sınız," dedi sırt çantamı alırken. "Siz de Werner Mair'nın kızı Annelise'siniz, öyle değil mi?"

"Evet, ta kendisi."

"Sen de Clara olmalısın. Evimi beğendin mi, *du kloane* Clara?"

Clara gözlerini bir süre gerçekten de bir Elf'e benzeyen bu tuhaf adama dikti, sonra cevap vermek yerine bir soru sordu: "Siz burada mı oturuyorsunuz?"

"Otuz yıldır."

"O halde siz Elf Kralı mısınız?"

Adam şaşkın bir şekilde bir bana, bir Annelise'ye baktı.

"Sanırım bu tatlı kız tatlıdan bir yerine iki tabağı hak etti. İçeri gelin lütfen.

Elf Kralı ve Clara'nın goblinler olduğunu iddia ettiği çalışanların haricinde kimsecikler yoktu. Şato sadece bize aitti. Clara son derece heyecanlıydı. Annelise'nin de ondan artakalır yanı yoktu.

Ve ben de kendimle gurur duymakla meşguldüm.

Dağlarda her zaman yapıldığı gibi akşam yemeğini erkenden yedik. Kocaman bir porsiyon *polenta*, *speck* jambonu, tuzlanmış patates ve hayatımda içtiğim en temiz su. Bulunduğumuz yükseklikten ya da hayatımda en sevdiğim insanlarla birlikte orada olmanın mutluluğundan olacak, o su başımı döndürdü. Yemek faslının sonu gelmek bilmedi. Hanın yöneticisi ve yardımcılarıyla uzun uzun konuştuk.

Adam hikâyeler konusunda oldukça cömertti ve her anlattığı hikâye bir öncekinden daha inanılmazdı. Clara anlatılanları can kulağıyla dinliyor, sık sık adamın sözünü kesip ayrıntılı sorular soruyordu. Han yöneticisi sinirlenmek yerine böyle dikkatli bir dinleyici edinmiş olmaktan dolayı son derece memnun görünüyordu. Saat on birde grappalarımızı içip sürprizin son bölümüne hazırlandık.

Clara ve Annelise'ye birkaç kat kazak ve mont giymelerini tembihledim ve ardından yanımıza fenerlerimizi alıp dışarı çıktık.

Bambaşka bir dünyanın içine girmemiz için birkaç adım atmamız yeterli olmuştu.

Engin ve gerçek bir güzelliğin dünyasıydı bu. Karların üzerine oturduk. İçinde sıcak çikolata olan termosu alıp Clara'ya uzattım.

"Sihirli bir şey görmek ister misin, tatlım?"

"Nasıl sihirli yani?"

"Yukarı bak."

Clara başını kaldırdı.

Işık kirliliği yoktu. Sis de yoktu. Tek bir bulut bile yoktu. Yıldızlara neredeyse dokunacak gibiydik.

Annelise omzuma yaslandı.

"Muhteşem."

Karşılık vermedim. Buna gerek yoktu. Fakat bu ses tonunu biliyordum. Beni hayat arkadaşı olarak seçmiş olan kadının sesiydi. Sıkılğan veya savunmasız bir tonda değildi.

Tek kelimeyle âşık bir kadının sesiydi.

"Bir şeyi biliyor musun merak ediyorum, Clara?"

"Söylemezsen nasıl bilebilirim?"

"O baktığın şey Elf Kralı'nın hazinesi. Onun parası, hatta arabası bile yok. Dolapta sadece iki tane giysisi var ama dünyanın en zengin elfi o. Sence de öyle değil mi?"

"Burası yıldızların saklandıkları yer mi, baba?"

"Olabilir, hayatım. Olabilir."

Saat gece yarısını gösterene kadar yıldızları seyretmeye devam ettik. Kupalarımızı tekrar kaldırıp birbirimize sarıldık. Clara yanağıma bir öpücük kondurup öpücük sesinin yarattığı ekolara güldü. Bunun dağların bize iyi şans dileme şekli olduklarını söyledi.

Çıktığımızdan çok daha zengin bir halde şatoya geri döndük.

2.

Annelise hiçbir şeyin farkına varmadı. Numara basitti: Her gece yatmadan evvel uyku ilaçlarını almak. Bu, kâbus olmaması, haykırışların olmaması demekti, kuşkulanacak bir durum yoktu.

Bu arada ben de dünyanın en ilgili kocası ve ismine yakışır bir baba olmak için çaba gösteriyordum. Annelise'ye psikofarmakolojik ilaçlarla ilgili yalan söylemeye devam ediyordum ama sözümü tutmaya niyetliydim. Bletterbach Katliamı'nı unutacak, izin aldığım yılın keyfini çıkaracaktım ve iyileşecektim.

Önemliydi. Benim için. Clara ve Annelise için. Ve Werner için. Karımın babası hiçbir şey söylememişti, ne var ki gözlerindeki sitem dolu bakışları kilometrelerce uzaktan dahi okuyabiliyordum. Annelise'nin ona ne kadarını anlattığını bilmiyordum, onu tanıdığım kadarıyla ya hiçbir şey anlatmamış ya da çok az bahsetmiş olmalıydı. Ancak kartal gözlerinden hiçbir şeyin kaçmayacağını biliyordum.

Asla.

Ocak ayının ilk haftasını Clara'yla birlikte kızak kayarak geçirdim. Bu yaşta bile çocuklar gibi eğlenmediğimi söylesem yalan olurdu. Werner'ın evinin arkasında, kırmızı kızağın âdeta bir roket hızına ulaştığı açık bir yokuş vardı. Tehlikeli değildi çünkü yokuşun sonunda emniyetli bir şekilde fren yapmaya olanak veren bir bölüm vardı.

Welshboden'in doğu tarafıysa bambaşkıydı ve Clara'ya çok net olarak söylemişim: bu intihar alanına kızakla girmek yoktu. Oradaki eğim dikti ve prensesimi kıyma gibi doğramaya hazır ağaç gövdeleriyle dolu olan ormana iniyordu. O yokuştan ben bile çekiniyordum. O yüzden: *verboten*.¹⁴

Siebenhoch'ta günler neşeli bir rutinde ilerliyordu. Clara'yla oynuyor, huzurlu uykular çekiyor, iştahla yemek yiyordum ve yüzümdeki yaralar çok yakında kaybolacak olan sarı lekelere dönüşmüştü. Annelise'yle sevişiyordum. Bunu yapmaya tekrar başlamıştık. Önce ihtiyatlı bir şekilde, sonra artan bir tutkuyla. Annelise beni affediyordu.

Siebenhoch'a mümkün olduğunca seyrek, sadece alışveriş yapmak için iniyordum. Sigaralarımı Aldino'daki benzinciden alıyordum. Alois'in dükkânına bir daha adımımı dahi atmamıştım.

Arada sırada Bletterbach'ı düşünüyordum ama bu düşünceyi kafamdan atmak için kendimi zorluyordum. Ailemi kaybetmek istemiyordum.

Annelise'nin verdiği gözdağının anlık bir korkudan veya öfkeden kaynaklanmadığını biliyordum. Zaten bunu test etmeye de niyetim yoktu.

10 Ocak günü Brigitte Pflantz'la tanıştım.

3.

Raflar envaiçesit seçenekle doluydu. Çeşit çeşit brendi, konyak, burbon, votka ve grappa... Hiçbir zaman votkayı bayılarak içmemiştim, grappaya gelince Mair'nın evindeki özel koleksiyona güvенеbileceğim için onu en baştan listemden çıkarabilirdim. Annelise konyak sevmiyordu, benim de bayıldığım söylenemezdi fakat arada sırada bir kadeh burbon...

14 (Alm.) Yasak. (ç. n.)

Bir kadın sesi duydum ama bunun bir kadın sesi olduğunu hemen ayırt etmekte zorlandım.

“Pardon?” dedim arkamı dönerken.

“Sizi rahatsız ediyor muyum?”

Tel tel olmuş sarı saçları vardı. Göz makyajı dağılmıştı.

“Yo, ben biraz dalgındım.”

“Olur öyle,” dedi.

Kadın gözlerini benden ayırmıyordu. Büyük ve nikotin lekeleriyle dolu dişlerini fark ettim. Ve saat henüz sabahın onu olmasına karşın nefesi alkol kokuyordu.

“Sizin için ne yapabilirim?” diye sordum nazik olmak için çaba harcayarak.

“Benim kim olduğumu bilmiyor musunuz?”

“Korkarım hayır,” diye karşılık verdim utanarak.

Uzattığı elini sıktım. Elinde deri eldivenler vardı.

“Bizzat tanışmadık. Ama sen benim kim olduğumu biliyorsun.”

“Öyle mi?”

İsrarlı bakışları beni huzursuz etmişti.

“Öyle. Ben önemli bir kişiliğim. Hatta, Salinger, senin için çok önemliyim.”

Eldivenli ellerini çok kış yaşamış gibi görünen mantosunun cebine soktu.

“Sana Jeremiah diyebilir miyim?” diye sordu.

“O zaman Werner ve annem dışında bana böyle diyen ilk kişi olursun.”

“Güzel bir isim. İncil’den olduğunu biliyor muydun?”

“Ah, evet...”

Kadın İncil’den alıntı yaptı: “Neden haykırıyorsun yarandan ötürü? Yaran şifa bulmaz. Suçlarının çokluğu ve günahların yüzünden getirdim bunları başına.”

“Dinlerden fazla anlamam, Bayan...”

“Bana Brigitte diyebilirsin. Brigitte Pflantz.”

“Pekâlâ, Brigitte,” dedim rastgele bir şişe alıp alışveriş arabama koydum. “Şimdi mahsuru yoksa...”

Brigitte önüme geçti.

“Benimle bu şekilde konuşmana gerek yok.”

“Yoksa Tanrı’nın hiddeti beni yıllarca lanetler mi?”

“Yoksa Bletterbach’ta gerçekten neler olduğunu öğrenemezsin.”

Donup kaldım.

Kadın başını salladı. “Aynen öyle.”

Beynimde bir *klik* sesi duydum.

“Günther Kagol’un kız arkadaşı. *Şu* Brigitte.”

“İnsanlar film yapmayı planladığınızdan bahsediyorlar.”

“Film planladığım falan yok,” diye karşılık verdim sert bir şekilde.

“Çok yazık. Ben çok şey biliyorum. Çok fazla şey.”

Bir an aklım çelindi. Ama direndim.

“Seninle tanıştığıma memnun oldum, Brigitte.”

Arabayı iterek uzaklaştım.

4.

O akşam, yemekten sonra Mike’tan gelen birkaç e-postaya cevap yazdım.

Sonra “İvır zıvır” dosyasını açtım. B dosyasını alıp çöp tenekesine doğru sürükledim. Bir süre gözümü dikip dosyaya baktım.

Sonra yerine geri bıraktım.

Hiçbir anlamı yok, dedim kendi kendime. Ama onu yine de silmek istemiyordum.

Henüz hazır değildim.

5.

Kızakla kaymak. Kar topu oynamak. Yeni tarifler denemek. Annelise'yle sevişmek. Uyku hâpı almak. Hiç rüya görmeden uyumak. Sonra hepsi yeni baştan.

20 Ocak günü uyku ilacı almadan uyumaya karar verdim. Kâbus görmedim.

21 Ocak'ta da aynısı oldu. 22, 23 ve 24 aynen böyle devam etti.

Mutluydum. Kendimi güçlü hissediyordum. Brigitte Pflantz'ın oyununa dâhil olmamak mücadelemde farkındalık kazanmamı sağlamıştı. Her sabah uyandığımda kendime şunları söylüyordum:

“Yapabilirsin, bir kere yaptın, yine, yeniden yapabilirsin.”

30 Ocak günü, yılın en soğuk günlerinden birinde kapım çalındı.

Kr n Evi

1.

Kapıyı Annelise açtı. Ben mutfakta etrafı toparlamakla meşguldüm.

Mike olsa buna, “homolara göre” derdi ama bulaşık yıkamak beni sakinleştirme gücüne sahip az şeyden biriydi.

“Seni görmek isteyen biri var.”

Bir terslik olduğunu hemen anladım. Annelise’nin sesi buz gibiydi.

Kollarım, dirseklerime kadar sabunlu, arkamı döndüm.

“Kim?”

Soğuktan kıpkırmızı olmuş ellerindeki şapkasıyla, mutfağında göreceğim aklıma bile gelmeyecek biri karşımda duruyordu.

“Selam Max,” diyerek onu selamladıktan sonra ellerimi duruladım. “Kahve ister misin?”

“Aslına bakarsan,” diye karşılık verdi, “sana kahveyi ben ısmarlamak isterim. Ve bir de bir şeyler göstermek istiyorum, şu... konuştuğumuz meseleyle ilgili. Uzun sürmez.”

Annelise’nin yüzü kıpkırmızı olmuştu, tek kelime etmeden  ıktı.

Max mahcup bir şekilde bana baktı. “Umarım ben...”

“Bekle bir dakika,” diye mırıldandım.

Annelise oturma odasında, benim favori koltuğumda oturuyordu. Dışarıdaki kara ve Clara'nın kim bilir kaçınıcı kez yaptığı kardan adama bakıyordu.

"Senden daha ne istiyor?" diye tısladı.

"Af dilemek."

Annelise dönüp bana baktı. "Beni aptal mı sandın?"

Haklıydı. Max'ın benimle konuşmak istediği Bletterbach Katliamı değilse, şu "mesele" dediği neydi?

"Eğer istersen hiç düşünmeden onu başımdan savarım. Ama benim de ondan af dilemem gerekiyor," Onu alnından öptüm. "Sözüme sadık kalacağım. Sizi kaybetmek istemiyorum."

Doğru mesafeyi koruyabileceğimden emin miydim?

Max ve benim iki medeni insan gibi el sıkışıp anlaşabileceğimizden ve Şef Krün, Bletterbach konusunu açtığında onun sözünü kesip ona teşekkür ederek vicdanım rahat bir şekilde eve dönebileceğimden emin miydim?

Sanırım evet.

Samimiydim ve bu onu ikna etmişti. Fakat Annelise beni hafifçe okşarken, zihnimde Max'ı defedip bulaşıkları yıkamaya devam etmem için yalvaran rahatsız edici bir ses daha yok muydu?

"Yapman gerekeni yap, Salinger. Ama bana dön. Bize dön."

2.

"Benimkiyle gidelim." Şef Krün Orman Koruma'ya ait cipi işaret etti.

"Max," dedim. "Eğer af dilemek istiyorsan kabul ediyorum. Ve senin işine burnumu soktuğum için de çok üzgün olduğumu bilmelisin. O bir hataydı. Fakat seninle katliamı tartışmak gibi bir niyetim yok. Bu meseleyi unutacağıma dair karıma söz verdim, tamam mı? Geldi geçti."

Gerçekten öyle miydi?

O halde kalbim neden böyle küt küt atıyordu? Neden cipe atlayıp Max'ın bana anlatacaklarını duymak için sabırsızlanıyordum?

Sekiz harf: Saplantı.

Max başını sallayarak bir kar kümesini tekmeledi. "Seni bu Bletterbach olayına dibine kadar batmış olduğunu anladığım için yumrukladım. Ve eğer Annelise'ye söz verme noktasına kadar geldiysen korktuğumdan da beter durumdasın demektir. Bana yalan söyleme, Salinger. Yüzünden de okunuyor, gün gibi aşikâr."

Söylediklerinin her kelimesi doğrudu.

Bir tarafım halen Bletterbach Katliamı'na takılı kalmıştı. Er ya da geç eşelemeye, araştırıp sorular sormaya devam edecektim.

Peki, o zaman aileme ne olacaktı?

Her şeyden bu noktada mı vazgeçecektim?

Hayır.

Kendime yalan söylemeye devam ettim.

"Yanılıyorsun."

"Bana masal anlatma, Salinger. Umduğun şey bu. Sana daha fazla bilgi, dedikodu ve ipucu vermemi umut ediyorsun." Max yanıma gelip parmağını bana doğrulttu. "Ve benim de yapmaya niyetli olduğum şey bu. Sonun Günther gibi olmasın diye, sana ilk ve son olarak bir sürü açmaz sunacağım."

İç geçirdim.

"Ya da benim gibi."

"Söz verdim, Max."

Zayıf bir karşı çıkıştı bu. Sıkıntılı ve boğuk çıkan bir sesle...

Uzaktan gelen... Âdeta bir sızlanma gibi.

"Benimle gelersen, o sözü bozmayacağına emin olabilirsin."

Oturma odasının büyük pencerelerine doğru döndüm.

Annelise'nin karanlıktaki silüetine doğru elimi salladım.

O da aynısını yaptı. Sonra içeriye doğru gözden kayboldu.

“Neden?” diye sordum hafif bir sesle.

“Seni otuz yıllık bir acıdan kurtarmak istiyorum, Salinger.”

3.

Yolda fazla araç yoktu, birkaç cip ve siyah bir Mercedes bizim aksi istikametimizde ilerliyordu. Welshboden’i geçtikten sonraki kavşakta Max sağlı sollu ağaçların olduğu toprak bir yola saptı.

Krünlerin evine geldiğimizde saat ikiyi biraz geçiyordu.

“Atalarımın topraklarına hoş geldin.”

“Burası senin büyüdüğün yer mi?”

“Verena bunu sana söylemedi mi?”

“Bana çocukluğunla ilgili bir şey anlattı. *Frau* Krün’den bahsetti.”

“Benim için o *Omi* yani büyükanneydi. Sert bir kadındı ama adil ve daha da önemlisi çok güçlü biriydi. Fakirdik ve ben herhangi bir şeyin eksikliğini yaşamayayım diye onun herkese karşı katı olması gerekiyordu. O, öksüz bir çocuk yetiştiren dul bir kadındı. Kasabada onun bu sertliği kibir olarak algılanıyordu. Böyle bir tutumun ardında başka bir şey aramak zordur. Büyükbabamın ölümü kalbini paramparça etmişti ama geri kalanı sevgiyle doluydu. Benim *Omi*’m çok büyük bir yüreğe sahipti.” Max bana bakıp tebessüm etti. “Gel içeri.”

Krünlerin evi, iyice bir elden geçirilmeye ihtiyacı olan, ki-remit çatılı bir dağ eviydi. Olukların altından kırlangıç yuvaları görünüyordu. Bir elma ağacı menteşeleri gıcırdayan ön kapıyı çevrelemişti.

İçeride ışık yoktu.

“Elektrik yok,” diye açıkladı Max bir gaz lambasını yakarken. “Bir jeneratör var ama ben onu acil durumlar için saklamayı tercih ediyorum. Sana da uyarıya kahve yapacağım.”

İçerisi aydınlandığında daha az hayalet bir eve benzemeye başlamıştı. Şöminenin üzerinde rutubet lekeleriyle dolu bir fotoğraf vardı.

"Küçük Max ve *Frau* Krün," dedi Max, bir taraftan da kahveyi hazırlıyordu. "Otur lütfen."

Alto Adige'de çok amaçlı salonlara (hepsi adını aldığı seramik sobanın etrafına yapılmış olan mutfak, yatak odası, oturma odası) verilen adıyla *Stube*'de, masa ve etrafındaki birkaç sandalye haricinde iki tane de metal dosya dolabı vardı.

Şef Krün bakışlarını yakaladı. "Otuz yıllık bir araştırma. Karşılaştırılmış ifadeler. Toplanan deliller. Yalan yanlış ipuçları. Olası şüpheliler. Bir hiç elde ederek geçen otuz yıl. Boşa geçen otuz koca yıl."

"Tadı olmayan pastadan bir dilim."

Max tek kaşını kaldırdı. "Luis'le mi konuştun?"

"Kendine has bir tarzı var."

"İşte sana Luis'in bile söylemeye cesaret edemeyeceği bir şey: Bletterbach kurbanları sadece Kurt, Evi ve Markus değildi. Günther ve Hannes de öyleydi. Verena. Brigitte. Manfred. Werner. Ve ben de öyle."

Gözümü şöminedeki alevlere diktim. Clara'nın "küçük şeytanlar" adını verdiği kıvılcımları, kim bilir kaç yıl boyunca gördüğü ateş ve dumandan kararmış şömine duvarlarında sönüp kaybolana kadar izledim.

Max iç geçirdi. "Gözlerimi kapadığımda Kurt'un sesini duyuyorum. Hatta Evi'nin kaldırımdaki ayak seslerini veya Markus'un gülüşünü işitiyorum. Gözlerimi tekrar açtığımda onları görüyorum. Beni suçluyorlar. Sen hayattasın diyorlar bana."

Ürperdim.

Sen hayattasın.

Bir sigara yaktım.

"Yalnız kalmıştım. Kiminle konuşacaktım ki? Verena anlayamazdı. Werner çekip gitmişti, Hannes... Hannes karısına

o korkunç şeyi yaptı. Geriye yalnızca Günther kalmıştı. O öğrenmek istiyordu. Ve içiyordu. Ben de bilmek istiyordum. Beni yalnızlığa mahkûm edip kendi yakasını kurtaran orospu çocuğunu bulmak istiyordum. Aynen böyle. Onu bulup infaz ettirmeye kararlıydım. Zaman geçti. Günther kaza geçirdi. Ben evlendim. Şef Hubner öldü. Verena onun yerine geçmemi istemedi ama ben Şef Krün olmak istiyordum. Kendimi Siebenhoch'un *Saltner*'i olarak görüyordum, ne demek olduğunu biliyor musun?"

Daha önce hiç duymadığım bir sözcüktü.

"Eskiden her kasabanın kendi *Saltner*'i vardı," diye açıkladı. "Bağları ve ahırları korumak üzere en güçlü gençlerin arasından seçilirdi. Prestijli bir görevdi. Herkesin bu kişiye güvenmesi gerekirdi: eğer tek bir karşıt oy bile olursa o genç saf dışı kalırdı. Riskli bir seçimdi. Eğer *Saltner* isterse kanun dışı insanlarla anlaşmaya varıp bütün bir yılın hasadını kaybederek tüm halkı kesin ölüme mahkûm edebilirdi. Ben kendimi *Saltner* gibi hissediyordum."

Sigarayı alevlerin arasına attım. Henüz yarısını bile içmemiştim.

Ama başımı döndürmüştü.

"*Saltner* halkı kolluyordu," dedim, "ve sen de Siebenhoch halkı için bunu yapmak istiyordun."

"Onca yıl boyunca bunu yaptım fakat bugün..."

Sesi çatallaşmıştı.

"Orada ölenler benim en yakın arkadaşlarımdı, Salinger, sevdiğim insanlardı. Ama geri dönebilseydim Verena'yı alır arkama bile bakmadan buradan giderdim. *Saltner*'in canı cehennem. Evi, Markus ve Kurt'un canı cehennem. Fazla insafsızca mı geliyor? Değil. Olayın tamamını dinlediğinde buna değmediğini anlayacağından eminim."

"Hâlâ gidebilirsin. Seni Siebenhoch'ta tutan nedir?"

Max birkaç saniye durdu. "Bletterbach Katliamı benim hayatımın amacı haline geldi." Yuvarlak yüzünü buruk bir ifade

kapladı. "Ben de seni bu saplantıdan kurtarmaya çalışıyorum. Otuz yıl önce birisi bana bu arşivin içindekileri gösterseydi, birileri beni korusaydı... belki de her şey farklı olurdu. Benim için ve Verena için."

Karısının sözlerini anımsadım. O sözlerle içimi kaplayan acıyı.

Annelise'yi düşündüm. Ve Clara'yı. Clara'nın hasta bir babadan ziyade, gitgide kendisinden uzaklaşan bir babayla büyü-yüşünü gördüm.

Bize dön.

"Anlat."

Max ayağa kalktı. Dosya dolabı gıcırdayarak açıldı.

"Resmî soruşturmayla başlayalım," dedi.

"Soruşturmayı Bolzano'daki jandarma yürüttü."

"Komutan Alfieri ve Savcı Yardımcısı Cattaneo. Savcı yardımcısıyla hiç karşılaşmadım. Sadece telefonla görüştük. Komutan Alfieri iyi bir adamdı ama başka bir işle meşgul olmak istediği ortadaydı. Bletterbach Katliamı soruşturmacılar açısından can sıkıcıydı. Olay mahallinden başlayarak."

Bana sarı bir dosya gösterdi. Ansiklopedi gibi kalındı. Parmaklarıyla üzerinde ritim tuttu.

"Bu son adli tıp raporu. Dört yüz sayfadan fazla. Bazı bölümleri deşifre etmesi için Aldino'daki doktordan yardım istemek zorunda kaldım. Nafile bir çaba. Organik bir iz, parmak izi ya da başka bir şey yoktu. Yağmur, çamur, her şeyi silip götürmüştü." Sarı dosyayı dolaba geri koydu. "Zaten rapor hazır olana kadar savcı yardımcısı da Alfieri de cinayetler için hiçbir suçlunun tutuklanmayacağını anlamıştı."

"Ama sen," dedim, "ama sen o pislği bulmak istiyordun."

"İsrarcı oldum. Hem de çok. Ama kafayı duvara vuruyormuşum gibiydi. Hiç kimse artık Bletterbach adını ağzına almak istemiyordu. Komutan Alfieri'nin yakasına bile yapıştım."

"Luis bana birkaç şüpheliden bahsetmişti..."

“Oraya da geleceğiz. Ama öncesinde sana bir şey göstermek istiyorum.”

Bir dosya çıkarıp kapağını açmadan çevirdi ve önüme doğru itti.

Teşvik edici bir hareket yaptı. “Olay mahalli. Aç. Bak.”

İlk fotoğraf surata yenen bir tokat gibiydi. Diğerlerinin de ondan artakalır yanı yoktu. Çoğu siyah beyaz, çok azı da renkliydi. Hepsi mide bulandırıcıydı.

“Tanrım...”

Max yavaşça fotoğrafları elimden aldı. Ardından onları teker teker bana göstermeye başladı.

“Bu çadır. Kurt burayı seçmişti...”

Aklıma Werner’nın sözleri geldi. “Rüzgâr onu uçurmasın diye.”

“İçmek için daha sert bir şeyler ister misin? Yüzün sarardı.”

Bir el hareketiyle teklifi geri çevirdim.

“Bu sırt çantası kimin?”

“Markus’un. Gördüğün gibi paramparça olmuş. Markus’un kendini korumak üzere onu saldırganın üzerine attığını düşündük. Kaçmaya çalışan sadece o olmuş. Bak bunlara.”

Bir başka fotoğraf.

Bir başka dehşet.

“Bunlar Markus’un botları. Cesedin ayakları çıplaktı. Üzerinde sadece kazak vardı. Palto yoktu. Kurt da öyle. Hatta Kurt’un üzerinde sadece fanilas vardı. Bunu görüyor musun? Deri çantası. Muhtemelen saldırıya uğradıkları sırada henüz yatmışlardı.” Max bir an durdu. “Onu ben tanıdım. Çanta benim hediyemdi. Görünmüyor ama onun baş harflerini şuraya işletmiştim.”

Fotoğrafa bir yumruk indirdi.

Sonra. Bir fotoğraf daha. Ve bir tane daha.

“Kurt. Kurt. Kurt.”

Arkadaşının adını her söyleyişinde masaya bir fotoğraf bırakıyordu.

“Patoloji uzmanına göre saldırgan, onu öldürmeden evvel yaralamış. Muhtemelen Kurt ilk tepki veren olmuş, saldırgan diğerlerinin kaçmasını istememiş. Ya da başka bir ihtimal de onu kahramanlığı için cezalandırmak istemiş olabilir. Onu zararsız hale getirerek ve yapmak üzere olduğu şeyi görmesi için ona zaman tanıyarak. Ona bir darbe indirip Evi’yi, arkasından da Markus’u öldürüp ona geri dönmüş.”

“Sonra?”

“Markus kaçmayı başarmış. Sadece kısa bir süreliğine.”

Masadaki fotoğraflara baktım.

Kurt’un cesedindeki yaraları işaret ettim. “Ona işkence mi yapmış?”

“Patoloji uzmanına göre saldırgan onun yanına geri döndüğünde Kurt çoktan ölmüş. Bu izler ölümden sonra gerçekleşen yaralar. Cesede saldırmaya devam edilmiş.”

“Hedef alınan kurban oymuş gibi?” demeye cesaret ettim.

Max tebessüm eder gibi oldu. “Bunu ben de düşündüm, Salinger. Sonra hedef alınanın Evi olduğunu da düşündüm. Sonra da Markus. Bu lanet olası bir çıkmaz.”

Durup bana baktı. “Evi’nin fotoğrafları...”

Başımı salladım.

“Devam et.”

“Evi...”

Sanırım haykırdım. Kalkıp dışarı koştum ve yüzükoyun yatıp yüzümü karlara gömdükten sonra öğle yemeğinde yediğim her şeyi çıkardım ve biraz daha bağırdım. Gerisini hatırlamıyorum.

Max’ın beni kaldırıp evin içine taşıdığını hissettim. Beni ateşin karşısındaki koltuğa yerleştirdi. Beni bir iki kez tokatladı. Tekrar soluk almaya başladığımı duydum.

“Üzgünüm, Max.”

“Gayet insanca.”

Fotoğrafları işaret ettim. “Ama bunlar değil.

“Ben senin tepkini kastetmiştim.”

Bir sigara yaktım. “Neden başı kesilmiş?”

“Bütün sorular içinde en anlamsız da bu, Salinger. Bunun bir cevabı yok.”

“Olması gerek.”

Max oturdu.

“Diyelim ki katili bulduk. Diyelim ki karşında oturuyor ve sen ona *neden* diye soruyorsun. Sence ne cevap verirdi?”

“Ben bir psikolog değilim. Bilmiyorum.”

“Peki ya onun da cevabı buysa? ‘Bilmiyorum.’ Ya bir sebebi yoksa? Ya da son derece aptalca gelecek bir cevabı varsa? Ya katil sana, ‘Yaptım çünkü yağmurdan hoşlanmıyorum,’ diye yanıt verse... Ya da “Köpeğim yapmamı istediği için,” dese... Veya ‘Canım sıkılıyordu,’ dese... Nasıl tepki verirdin?”

Bana söylediklerini anlıyordum ama aynı fikirde değildim.

“Sebebi bulmak katili bulmak demek.”

“Olabilir. Ama bir ipucu olmadan mı? Sebepler üzerinde kafa yormak faydasız. Ben böyle düşündüm. Suçluyu bulursan sebebi de yanında gelir. Şüphelilere yoğunlaşmak daha iyi.”

“Şüpheliler kaç kişi?”

“Herkes. Kimseyi dışında bırakmadım.”

Dolabı açıp kim bilir kaçınıcı dosyayı çıkardı.

Dosyanın kapağında “M. Krün” yazıyordu. “Bu dosya,” dedi, “Max Krün şüphelisine ait.”

Bir haritayı masanın üzerine serdi.

“Bak. Her şeyi işaretledim. Bizim rota. Kurt’un çizdiği rota, hatta Kurt’un yapmış olabileceği üç farklı rota. Muhtemel kaçış rotaları.”

“Ya bu rakamlar?”

“Onlar zamanlamalar. Kırmızı olanlar Kurt, Evi ve Markus’un muhtemel zamanlamaları. Şu siyah olanlar daha kesin çünkü onlar bizim kurtarma ekibine ait. Bunlarsa bir yol kazası rapo-

runun fotokopileri. Gördüğün gibi sadece benim imzam yok. Diğeri itfaiye şefine ait.”

“Doğum günü partisinden evvelki kaza mı?”

“Bir kamyon Siebenhoch’un aşağısında bir yerde ters dönmüştü.” Max, Despar’ın iki kilometre aşağısında, Aldino yönüne doğru kasabadan çıkışın yapıldığı yolu işaret etti. “Otkıran taşıyordu. Yalnız onu düzelterip kasayı kurtarmamız bile üç saatimizi aldı. Eğer yük de devriliş etrafa saçılıysaydı tam bir kargaşa olurdu. Acele ediyordum, Verena’nın doğum günü partisini kaçırmak istemiyordum ama işi yine de son derece özenli yaptık. Sigorta için de bir polaroit fotoğraf çektik. İşte bu.”

Fotoğrafta devrilmiş bir kamyon vardı, plakası net bir şekilde görünüyordu.

“Yedi yirmi. Arkasındaki tarih ve saat benim tarafımdan değil, itfaiye şefi tarafından yazıldı. Saat sekiz civarında ayrıldık. Birkaç dakika sonra merkeze dönmüş, başka evrak işlerini hallediyordum. Saat dokuz gibi eve gittim, üzerimi değiştirip Verena’nın partisine koştum. Saat on buçukta pastayı kestik. Görüyor musun?”

Bir grup fotoğrafı. Neşeli yüzlerin arkasındaki duvar saati on buçuğu gösteriyordu.

“Merkeze döndüğünde seni gören oldu mu?”

“Kimse yoktu. Sekiz ve on buçuğu doğrulayan tanıklar vardı.”

“İki buçuk saatlik bir boşluk. Kurt ve diğerlerinin ölüm saati kaç olarak açıklandı?”

“Adli tıbbı göre sekizle on arası. Şimdi şuna bak.”

Max dikkatimi Bletterbach haritasına çekti.

Bir cetvel alıp ölçmeye koyuldu.

“Siebenhoch ve cinayet mahalli arası kuş uçuşu olarak on kilometre kadar. Yol olmayışını, yükseklik farkını ve o su ve çamur cehennemini saymazsak iyi bir yürüyücü cesetleri bulduğumuz yere iki iki buçuk saatte varabilir. Onları öldürmek ne kadar sürmüş olabilir? Bu raporda yazmıyor ve kimse de bilmi-

yor. Fakat Kurt'un kendini korumaya çalıştığını ve Markus'un kaçtığını biliyoruz. On beş dakika diyelim. Ya da yirmi. Geri dönmek için de iki saat civarı gerek. Ne etti?"

"Yaklaşık beş saat. Otoenjenerasyonlu fırtına ve diğer şeyleri saymazsak bile zanlı Max Krün aklanır."

Max başını sallayarak onayladı.

"Bu çok saçma," dedim ürpererek.

"Saçma mı?"

"Kendini de aynı işleme tabi tutman yani."

"Seni kurtarmaya çalıştığım da bu işte, Salinger."

Ben bu tip bir paranoya noktasına ulaşacağımı düşünmüyordum.

Ancak Max'ın böyle bir kuyuyu kazmasının otuz yılını aldığının da farkındaydım. Ben üç aydan kısa bir süre içinde dahi evliliğimin yıkılması tehlikesiyle karşı karşıya kalma noktasına gelmişim.

Max başka dosyaları masaya yığıdı. "Seri katil rotası. Luis sana bundan bahsetti mi?"

Dosyada gazete kupürleri, birkaç tane faks, buruşmuş haritalar, okunaksız el yazılarıyla dolu sayfalar yer alıyordu.

"Bunlar nedir?" diye sordum.

"Notlar. Tam söylemek gerekirse telefon kayıtları."

"Kiminle yapılan telefon görüşmeleri?"

"Savcının ofisiyle. Bletterbach'la olan bağlantıları bulmalarında onlara yardımcı oldum."

"Bulabildin mi?"

"Söz konusu adam Siebenhoch'ta değil, Nova Ponente'deydi. Yakın, bu nedenle olası. Ama 85'in Aralık ayında, karısı ve çocuklarıyla iki haftalık bir kayak tatilindeymiş."

"Bir ailesi mi varmış?"

"Sana çok mu garip geldi?"

Bir eş ve çocuklar. Bunu da sindirmeye çalıştım.

"Aslında hayır."

Max dosyayı kapadı. "Suçluydu ama Bletterbach Katliamı'ndan değil."

Bir sonraki daha da kalındı. İçinden, on rakamlı olarak numaralandırılmış vesikalik fotoğrafların iliştilirilmiş olduğu bir A3 kâğıdı çıkardı. Her bir numara, diğer kâğıtlardaki ek dipnota gönderme yapan bir alt yazıya denk geliyordu.

"Ya bunlar?"

"O dönemde aktif olan kaçak avcılar. Markus tam bir baş belasıydı. Sanırım, bu benim hatam. Yirmi üç yaşındaydım, neredeyse daha çocuk sayılırdım. Ona havalı görünmek için kaçak avcılarını kovalamakla alakalı bir sürü macera uyduruyordum. Genç bir çocuğu etkilemek ve kendimi olduğumdan daha güçlü göstermek için yapılmış saçmalıklar. Aslında bu kaçak avcı kovalamaları Şef Hubner'in ofisinde başlayıp orada bitiyordu."

"Ormanda polis gözetimi ya da ona benzer bir şeyler yok muydu?"

"Öyle bir şey yoktu," dedi Max eğlenerek. "Şef Hubner ahizeyi kaldırıp kaçak avcılarını arıyor ve 'Bu gece bir şeyler yakaladınız mı?' diye soruyordu, hepsi o kadar. Ama ben kim olduklarını biliyordum ve her birini de araştırdım. Bir yere varmadı. Onlar sadece avcıydı, katil değillerdi. Bir geyik vurmak ile bir insanı katletmek arasında çok fark var."

"Peki ya uyuşturucu hikâyesi?"

Max bana bir başka dosya gösterdi. "Fazla bir şey yok. Markus, ceplerinde haşhaşla yakalanmıştı. İyi kalite bile değildi. Ona bunları bir okul arkadaşı satmış. Şef Hubner onu bir güzel payladı ve olay orada kapandı. Birkaç gram haşhaş için bir insanı öldürmek sana mantıklı geliyor mu?"

"Ama sen yine de araştırmasını yapmışsın."

Max bana bakıp kaşlarını çatı. "Anlaşılan öyle."

Başka bir şey söylemesine gerek yoktu.

"Verena?" diye sordum şüpheyle.

“O gün onun kendi telaşı vardı. Kuaför... Annesi için sağda solda bir şeyler halletmesi gerekiyordu. Sonra birkaç arkadaşıyla birlikte pastasını yapmak için eve gitmişti.”

“Ayrıca o fazla hassas biri.”

“Hiç bilemezsin.”

Annelise’yi düşündüm. 85’in Nisan ayında Annelise neredeydi? Beşğinde. Birkaç aylık bir bebektir. Bu da şüphelilerden biri olmaması için yeterliydi.

Ama acaba Max için yeterli olmuş muydu?

“Ve işte Werner!” diye haykırdı Max dolaptaki çekmecelerden birini açarak. “Günther mi? O da burada. Brigitte mi? Elbette var. Hannes’i mi sordun? Üstelik Hannes için iyi bir sebep de bulmuştum. Kurt, Innsbruck’a gittiğinden beri konuşmuyorlardı. Ama o da aklandı. Günü bir iş için kasabanın dışında geçirmişti. Hepsini burada yazılı. İstersen bakabilirsin. Sonra Mauro Tognon’la ilgili araştırma yaptım. Evi ve Markus’un babası.”

“Onu da mı araştırdın?”

“Elbette,” diye karşılık verdi Max, sanki dünyanın en normal şeyiymiş gibi. “Bana sorarsan boktan bir herifti. Ve böyle düşünen sadece ben değilim. Elimde onun sabıka kaydı da var. Kartvizitinde ‘seyyar satıcı’ yazıyordu ama öyle değildi. Tognon bir dolandırıcıydı, taciz geçmişisi olan bir pislik. Onun şansı da bu oldu.”

“Nasıl yani?”

“1985 yılında hapisteydi. Cinayete teşebbüsten. Taciz ettiği ve sonra zor kullanarak eğlendiği zavallılardan birini öldürmeye kalkmıştı.”

“Tam bir orospu çocuğu.”

“Aynen öyle.”

Gömleğinin cebinden Verena’nın bana gösterdiği telgrafı çıkardı.

Geht nicht dorthin!

Oraya gitmeyin!

Onu unutmamıştım ve gönderen kişinin ismini de unutmamıştım.

“Oscar Grünwald kim?”

“Oscar Grünwald”i tanıyordum. Markus’u Innsbruck’a, kız kardeşini ziyarete götürdüğümde birkaç kez onunla karşılaşmıştım. İçine kapanık, yalnız bir tipti. Evi onu çok severdi. Bana biraz tuhaf bir tip gibi gelmişti. Bana onu çok iyi bir araştırmacı olarak tanıştırmıştı ama daha sonradan hiç de öyle olmadığını öğrendim. Üniversiteden atılmıştı ve zar zor geçiniyordu. Buluşkçılık, bahçıvanlık ve turist rehberliği yapıyordu. Jeologdu ama ikinci bir diploması daha vardı: Paleontoloji.”

“Fosil bilimi,” dedim Yodi’yi düşünerek.

Ve Bletterbach’ı.

“Bağlantıyı sen de kurabildin mi?”

“Bletterbach fosiller için dev bir açık hava müzesi.”

“Ben de aynısını düşündüm.”

“Üniversiteden nasıl atılmış?”

“Akademik anlaşmazlıklar diyelim. Bunu öğrenmek çok zamanımı aldı. Innsbruck Üniversitesi işleriyle ilgili oldukça ketum. Üstelik telgraf dışında elimde başka hiçbir şey yoktu.”

“Komutan Alfieri ne diyordu?”

“Alfieri’nin telgraftan haberi yoktu.”

“Bu nasıl mümkün olabildi?”

“Telgraf, ona nasıl baktığına göre değişecek şekilde lehte veya aleyhte bir delil olabilirdi. Ya da tesadüf idi. Hiçbir anlama gelmiyor olabilirdi.”

“Bu doğru değil,” diye karşılık verdim hararetle bir şekilde. “Bana gayet açık geliyor. Grünwald birinin Bletterbach’ta onları öldüreceğini biliyordu ve onları uyarmaya çalışıyordu. Gayet açık bir şekilde yazmış: *Geht nicht dorthin!* Oraya gitmeyin!”

Max istifini bozmadı. “Bir tehdit de olabilir. Oraya gitmeyin *yoksa sonunuz kötü olur.* Bu aklına geldi mi?”

“Yine de araştırma yapmak için yeterliydi, sence de öyle değil mi? Belki de jandarmalar...”

Max yumruklarını sıktı. “Benim arkadaşlarımı öldürenin kim olduğuyla kimse ilgilenmiyordu. Baştan beri belliydi bu. O yıllar bomba zamanlarıydı. Jandarmaların aklı başka yerdeydi. Şayet telgrafı Alfieri’ye götürüp ona Grünwald’dan bahsetseydim bu bir zaman kaybı olurdu. Katili yalnızca tek bir kişi bulabilirdi. Ben. Telgraf benim için bir hatırlatıcı görevi görüyordu. Benim mahkûmiyetimdi. Çünkü onu unutup cebime koymasaydım, onu dikkate alsaydım onları kurtarabilirdim.”

“Sana işkence eden de bu, öyle değil mi?”

“O da var. Benim bakışıma göre, o telgrafı görmezden gelerek görev ihmalı yaptım. Yani cinayete suç ortaklığı.”

“Bu çok saçma, Max.”

“Grünwald’i aradım. Onu her yerde aradım. Bir dünya para harcadım ve hiçbir şey elde edemedim. Sanki yer yarılmış, içine girmişti. Telgraf varlığının son kanıtıydı âdeta.”

“Bir insan öylece yok olamaz. Eşi dostu olmalı, tanıdıkları, herhangi birisi...”

“Gezegenin en yalnız adamına denk gelmiştim, Salinger. Benden bile yalnız,” diye mırıldandı. “Hiç olmazsa bana eşlik eden üç hayalet var.”

4.

Geç olmuştu. Max dosyaları dolaba yerleştirdi, dolabı kilitledi ve dışarı çıkıp Orman Koruma’nın ısıtıcısı son derecede çalışan gri yeşil cipine bindik.

“Bu doğru değil,” dedim arabaya bindiğimizde. “Sen yalnız değilsin. Verena var.”

“Verena başka. Sonumun Günther gibi olmamasının tek nedeni Verena’dır.”

Arabayı vitesle taktı ve yola çıktık. Varacağımız yere ulaşana dek konuşmadık.

Max park edip farları kapadı.

Motorun rölantide çalışan sesini dinledim.

“Verena çocuk istiyordu,” diyerek itirafta bulundu Max, gözlerini karşıda diktiği noktadan ayırmadan. “Mükemmel bir anne olurdu. Doğru olmasa da buna paramızın yetmeyeceğini söyledim. Sırası olmadığını söyledim. Erteleyip durdum. Gerçek sebebi korkuydu. Hannes’e olanların benim de başıma gelmesinden korkuyordum. Güzel bir günün sabahı uyanıyorsun, sonra ormana gidip oğlunun cesedini toparlıyorsun.”

Oturma odasının penceresinde bana el sallayan Clara’yı gördüm. Hareketine aynı şekilde karşılık verdim.

Arabadan inme zamanıydı.

Arabanın kapısına davrandım.

Max beni durdurdu. “O gün. Sana katil dedim. Sen bir katil değilsin. Ortles’te olanları biliyorum. Senin hatan değildi.”

Cevap vermedim. En azından hemen cevap vermedim. Sesimin titremesinden çekiniyordum.

“Teşekkürler, Max.”

Bunu duymak bana iyi gelmişti.

“Bir kızın var, Salinger. Mutlu olabilirsin. Bunlar senin insanların değil. Burası senin ülken değil.” Camda duran kızımı işaret etti. “Sence uğruna mücadele verecek daha iyi bir şeyin yok mu?”

5.

O gece yine *içindeydim*. Canavar’ın içinde. Hem de uyku ilacına rağmen.

Haykırmadım. Annelise yanımda, benim büyüleyici bulduğum sakin bir ifadeyle uyuyordu. Uğruna yaşadığım her şeyi kaybettiğim duygusu içinde ağlayarak uyandım.

Karıma sarıldım. Ona sokuldum. Kalp atışlarım yavaşladığında gözyaşlarımı tutmayı ancak başardım. Annelise'yi uyandırmamaya çalışarak kalktım. Banyoya gidip dolabı açarak her sabah alıyormuş numarası yaptığım psikofarmakolojik ilaçlara baktım. O haplar kurtuluşum değildi, onlar sadece kimyasal birer ikameydi. Dolabı tekrar kapadım. Onlarla bir alakam olsun istemiyordum. Gerekirse uykuyu ilacının dozunu artırabilirdim. Ama duygularıma kimyasalların yön vermesine izin vermeyecektim.

Baş edebilirim, dedim kendi kendime, bununla kendi kendime başa çıkabilirim.

1 Şubat

1.

1 Şubat günü üç şey oldu. Bir kar fırtınası çıktı, birini neredeyse öldürüyordum ve Mike'tan bir telefon aldım.

2.

Kara kış soğğunun ardı arkası kesilmiyordu. *Bu kahrolası havaların derdi hepimizi öldürmek*, diye mırıldanıyordu Werner.

Eğer aralıkta kabul edilen mevsim normalleri, eldivenlere rağmen parmak uçlarını donduracak kadar soğuk ama evin sıcaklığını özletmeyecek kadar ılıksa (en azından benim için öyleydi ama ben soğuk havayı seviyordum), ocak ayındaki hava, Kuzeydoğu İtalya'yı sadece ayılar veya kürklü hayvanların alışık olduğu bir tür arktik tundraya dönüştürmeye niyetli bir Sibirya soğğunu andırıyordu.

Siebenhoch zırh gibi sert ve güvenilmez bir buzla kaplanmış, parılıyordu.

Kasaba halkı buna alışkındı ama kasabada sadece yerliler yoktu ve turistler düşüp kollarını ve kalça kemiklerini incitiyorlardı. Ben bile birkaç kez düşmüştüm.

Buz üzerinde yürümenin safi yetenek değil, genetik olarak nesilden nesile geçen bir sanat olduğuna inanmaya başlamıştım.

Bu, Clara ve Annelise'nin iki balerinin zarafetiyle (ve sağlam bir şekilde) yürürken, benim tek ayağı olmayan beceriksiz bir ördekle poposuna biber sürülmüş bir palyaço arası bir yaratı-ğinkine benzeyen yürüyüş şeklimi açıklıyordu.

Geceleri ayın buzdaki yansımaları sokak lambalarını gereksiz kılıyordu. Her şey mavimsi renkte, hayalet bir ışıkla aydınlanıyordu. Bazı zamanlarda bu manzara büyüleyici bir gösteriye dönüşüyordu, bazen de tüyler ürpertici olabiliyordu.

Zihnim, bilhassa da uykuyla uyanıklık arasındayken Bletterbach'ın kara çukurunda geziniyordu.

3.

Şubatın o ilk günü, dilim uyku ilacının etkisiyle uyuşmuş halde uyandığımda kendimi yatakta, Annelise'nin bedeninin dokunuşu olmadan tek başıma buldum.

Gerindim ve zihnimin açılmasını bekledim, sonra yavaşça kalktım ve manzarayı görmek üzere pencereden dışarı baktım. Karla kaplı orman. Yerde buzdan kalın bir tabaka. Ve Siebenhoch'un sert rüzgârın yarattığı pusa karışmış sivri çatı-ları. Güneş ufuktaki bir zerrecikten başka bir şey değildi. Onu görmekten çok hayal etmek gerekiyordu.

Güzel bir kahve beni yaşayanların dünyasına geri getirmişti.

Annelise bir süre önce kalkmıştı. Salinger evinde temizlik günüydü. Bazı işlere bayılmasam da (bulaşığı ve çamaşırı yıkamak ve ütüyü yapmak benim işimdi, Annelise çarşafı değiştirip evi elektrikli süpürgeyle süpürüyordu, bizim anlaşılmamız bu şekildeydi) hızlı bir duşun ardından işe koyuldum. Öğle vakti ev bir ayna gibi parlıyordu.

Saat bir civarında Annelise'nin yine eve erzak stoklama krizi tuttu. Endişeli bir şekilde, "Açlıktan öleceğiz," derken gözlerindeki bakışı çok iyi tanıyordum.

Kilerde her çeşit makarna, kahverengi ve beyaz şeker, deniz tuzu, sayısız konserve (bezelye, fasulye, nohut, çeşit çeşit çorba, domates püresi), çok sayıda kutu bira, kuru meyve, kuruyemiş (ceviz, fındık, tuzlu fıstık, Şam fıstığı, erik, elma, armut, hatta hurma) bulunuyordu ve geçirmemiz gereken kışın iki katı uzunlukta bir zaman dilimi boyunca bir ordunun hayatta kalmasına yetecek her şey vardı.

“Tatlım,” dedim. “Sence de biraz abartmıyor musun?”

“Dalga geçme, Salinger.”

“Bu evde bizi 2030 yılına kadar idare edecek kadar erzak olduğunu ve asla bir Overlook Oteli’ne¹⁵ dönüşmeyeceğini söylüyorum sadece.”

“Salinger...”

“Ben ciddiyim, Annelise. Şimdi söyle. Baltamı nereye koydun tatlım?”

“Bu konularda şaka yapma.”

Gözlerimi döndürüp dişlerimi gıcırdatmaya koyuldum.

“Wendy? Tatlım? Baltam? Baltam nerede?”

Annelise bana kötü bir bakış attı. O filmde nefret ederdi.

“Performansım ikna edici değil mi?”

“Hayır.”

“Daha iyi olmasını mı istiyorsun? O halde bana baltamı ver.”

“Kes şunu.”

“Peki.”

Burnunun ucunu öpüp hesapta olmayan bu alışveriş için kâğıt kalem aldım.

Annelise’nin almamı istediklerini yazmak en az on dakikamı, markete ulaşmaksa sonsuzluk kadar uzun zamanımı aldı. Bir cip yolun orta yerinde ters dönmüş ve trafiği felç etmişti.

Araca birkaç metre kaldığında yolun kenarındaki kurtarma ekibinin arasında Max’ı gördüm. Kornaya hafifçe bastım. Şef

15 Stephen King’in *Medyum* adlı romanından sinemaya aktarılmış ve Türkiye’de *Cinnet* adıyla gösterilmiş 1990 yapımı filmin geçtiği otel. (ç. n.)

Krün ısırmaya hazırlanan birinin yüz ifadesiyle arkasını dönüp baktı. Beni gördüğünde sakinleşti.

Pencereyi açtım.

“Salinger.” Şapkasına dokunarak beni selamladı.

“Biraz soğuk, değil mi?”

“Öyle diyorlar.”

“Ne kadar sürecek?”

“En azından tüm hafta.”

“Yaralı var mı?”

“Turistler,” diye mırıldandı Max. “Hapşırıklarıyla dahi çığ düşmesine neden olma kapasiteleri var. Şehirli insandan daha kötüsü nedir biliyor musun?”

“Hiçbir fikrim yok.”

“Şehirli olmadıklarına emin olan şehirliler.”

Gülüştük.

Max bana Krünlerin evinin dolaplarındakileri gösterdiği günden beri görüşme fırsatımız olmamıştı. Ona teşekkür etmek istiyordum. Fakat çekingenlikten ziyade, doğru zamanda doğru şeyi söylememi engelleyen bir suskunluk içindeydim. Bu durumlarda söylendiği gibi, o treni kaçırmıştım.

“Alışverişe mi gidiyorsun?”

Ona Annelise’nin yaptığı listeyi gösterdim. “Karım kış mevsiminin uzamasından korkuyor.”

“Pek de yanıldığı söylenemez.”

“En azından hareketsiz kalıp benzin yakmak için bahanem var.”

“Şimdi sana ceza kesmeden evvel kaybol. Trafığı tıkıyorsun.”

El sıkışarak vedalaştık ve pencereyi kapadım.

Hava gerçekten de soğuktu.

Ters dönmüş cipi kaldıran çekicinin yanından geçerken kendi kendime düşündüm.

Belki de Krünlerin evinde gördüklerimin, deşilmemesi ve hakkında konuşulmayan şeyler olarak kalması daha iyiydi. En

azından açık seçik değil. Zaten Bletterbach, şubat ayının o ilk gününde aklımdaki en son şeydi. Buna yemin edebilirim.

Bu nedenle olanlar beni hazırlıksız yakaladı.

4.

Marketten ağzına kadar dolu üç torbayla çıktım, torbaları bagaja koyup arabaya bindim. Arabanın ısıtıcı fanını açıp bir sigara yaktım.

Pencereyi boğularak ölmekten kurtulacak kadar açtım.

Başımı arkaya yaslayıp gözlerimi kapadım. Kendimi motorun homurtusuna bırakıp uyuklamaya başladım. Temizlik yapmak beni zannettiğimden fazla yormuştu. Uykum uzun sürmedi. Sönmek üzere olan sigaranın ateşi parmağımı yaktığında sıçrayarak uyanıp bir küfür savurdum. Kapıyı açıp izmariti dışarı attım.

Karın içinde kaybolduğunu göremedim. Telaş içinde etrafıma bakındım. Marketin sol tarafımdaki ışıklı tabelasını da göremiyordum. Hiçbir şey görmüyordum. Bir an kör olduğumu sandım. Yer ve gök birdi sanki.

“Sadece kar,” dedim kalp atışlarımı normale döndürmeye çalışarak.

Yaşlı kalbim varını yoğunu ortaya koymuş, çırpınıyordu.

Elimi göğsüme götürdüm.

“Kötü bir kar fırtınasından başka bir şey değil. Endişelenme.”

Werner bana kar fırtınalarından söz etmişti. Kar fırtınaları sıradan kar yağışları değildi. Yazın yağın sağanakların otorejenerasyonlu fırtınaya dönüşmesi gibi, kar yağışları da kar fırtınalarına dönüşebiliyordu. Kar fırtınaları sessizce bastırabilirdi ve sisten betardi.

Kör edici olurlardı.

Midemde bir sıkışma hissettim. Her şey bembeyazdı. Soluk soluğa kapıyı kapadım, birazdan olacakları biliyordum ama bunu

kabul etmek istemiyordum. Yine de bu kahrolası 1 Şubat'ın benim için hazırladıklarını son damlasına dek tatmak zorundaydım.

Geldi. Hem de nasıl!

TSSB. Travma sonrası stres bozukluğu.

Tıslama.

Canavar'ın sesi.

Bir hışırdama gibi başladı, radyonun istasyon ararken çıkar-
dığı ses gibi. Birkaç saniye içinde öyle yoğunlaştı ki direksiyonu
parçalayacak gibi kavradım.

Mücadele etmeye çalıştım, nefesimi kontrol ettim, doktor-
ların panik atak krizi geçirmek üzere olanlara tavsiye ettiği her
şeyi yaptım. Hiçbiri işe yaramadı.

Tamamen felç olmuştum.

Defol.

O ses. Ve kokusu. Canavar'ın kokusu. Ağızda uyuşuklukla
birlikte bir pas tadı bırakan metalik bir koku. Mideyi altüst
eden, eski bir koku.

Çünkü Canavar'ın kendisi de eskiydi. O kadar eskiydi ki...
Sonunda dayanamayıp haykırdım.

Sol elimle kapının kulpunu buldum. Kendimi dışarı attım.
Dizlerimi yere çarptığımda hissettiğim acı bir kutsanma gibiydi.

Tıslama dindi.

Kar giysilerimin içine dolarken emekler pozisyonunda hare-
ketsiz bir şekilde yerde durdum. Buzla temas etmek kontrolümü
geri kazanmama yardımcı olmuştu.

Başımı iki yana salladım. Gözyaşlarımı sildim. Ve tekrar
ayağa kalktım.

"Hayattayım," dedim.

Bir kar fırtınasının ortasındayım ve hayattayım. Görüş iki
metre bile değildi.

Arabaya geri döndüm. Farları yaktım. Arabayı vitese takıp
hareket ettiğimde tekerleklerin patinaj yaptığını işittim.

O sırada aniden karşıma çıkıverdi.

Ağzı bir karış açılmış, kolları çarmıha gerilmiş İsa gibi iki yandaydı. Üzerinde, bu soğuğa hiç de uygun olmayan mavi bir ceket vardı. Frene asılıp bacaklarına on santimetre kala durdum.

Brigitte Pflantz önce bana sonra gökyüzüne baktı.

Sonra birdenbire yere yığıldı.

5.

Telaşla yanına koştum. Düşmekten çok alkolden dolayı sersemlemiş gibiydi.

Ayakta zor durduğu için onu arabaya taşımak zorunda kaldım.

“Brigitte? Brigitte, beni duyuyor musun?”

Kadın bileğime yapıştı. Gözleri ateş saçıyordu.

“Eve...”

“Seni hastaneye götürmem lazım.”

“Eve,” diye tekrarladı.

“Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Yardıma ihtiyacın var.”

“Benim sadece Tanrı’nın yardımına ihtiyacım var, Salinger. Ama o beni terk edeli çok oldu. Yardım et de kalkayım. Sana evi tarif ederim.”

Onun emniyet kemerini ve kendiminkini de taktım ve yola koyulduk.

Brigitte, duvarları soyulmuş eski bir evde oturuyordu. Panjurlar menteşelerinden çıkmış, rutubetten şişmişti. İçerisi daha da kötüydü. Brigitte çantasını karıştırıp anahtarını bulduktan sonra zorlukla deliğe sokup evin kapısını açtığı anda, *alkolizmin son safhasında olan birinin evi*, dedim içimden. Her yer şişelerle doluydu. Mobilyaların yüzeyi yağ ve toz tabakasıyla kaplıydı. İçerisi bir hayvan kafesi gibi kokuyordu.

Brigitte’yi kanepeye yatırdım. Ancak o zaman ayağında bahar ayına uygun babetler olduğunu fark ettim. Onları ya-

vaşça ayağından çıkardım. Ayakları da elleri ve dudakları gibi morarmıştı. Dişleri birbirine vuruyordu. Gözleri sararmıştı, büyümüş gözbebekleriyle her hareketimi izliyordu. Bir yerlerden, üzerindikilerin kurumuş kusmuk lekeleri olduğunu tahmin ettiğim bir battaniye buldum. Artık kokuya alışmıştım ve pek de umurumda değildi.

Üzerini örtüp bedenini ovuşturmaya başladım.

“Bir doktor çağırmamı istemediğine emin misin?” diye sordum bir süre sonra.

“Ben iyiyim. Artık durabilirsin. Yoksa karın ne der?”

Battaniyeyi onun üzerinde bırakıp bir sigara yaktım. Terden sıırsıklam olduğumu fark ettim. Artık korkum geçtiği için kızgındım. Onu öldürebilirdim. Bunun üzerine patladım. “Ne halt etmeye böyle kötü bir havada bu şekilde sokağa çıktın? Lanet olsun, ölebilirdin!”

“Ben bir alkoliğim, Salinger. Fark etmedin galiba?” diye mırıldandı. “Alkolikler böyle yapar. Kendileri ve başkaları için tehlike yaratırlar.”

Gülümsedi.

Bu tebessümle birlikte bir parça afalladım. Tatlı bir gülümsemeydi bu.

“Bir şey içmek istersen keyfine bak,” dedi, yüzüne yavaş yavaş renk gelmeye başlamıştı. “Birçok seçenek var. Ve beni ezmediğin için de teşekkürler.”

“Teşekkür etmene gerek yok,” diye homurdandım.

Brigitte battaniyeyi bir gece elbisesiymiş gibi düzelterek doğruldu. “Bence gerek var. Basit bir teşekkür etmeye her zaman gerek vardır. Günther’nın öldüğü gece ona teşekkür edebilmiş olmayı isterdim ama yapamadım. Otur.”

Bu kelimeler karşısında kulak zarımın içinde ısrarlı bir vızıldama baş gösterdi.

Eski gazetelerin altında kaybolmuş bir sandalye buldum. Üzerini boşaltıp oturdum.

“Günther’nın intihar ettiğini biliyorsun, değil mi? O bir kaza değildi. Siebenhoch’un yollarını herkesten iyi bilirdi. O dönemeçleri gözleri kapalıyken dahi alabilirdi o. Ve o akşam her zamankinden çok içmemişti. Bunu biliyorum çünkü ben de oradaydım. Her şeye bir son vermeden evvel yanındaydım.”

“Ona neden teşekkür etmek istiyordun peki?”

“Bletterbach olayından ve alkolden kurtulmak istediğini söyledi. Hayatımı mahvediyor dedi. İntihar etmeye niyeti olduğunu söylemeye çalışıyordu. Ama ben bunu anlayamayacak kadar sarhoştum. Bunun için de kendini suçlu hissediyordu, benim şişelere sarılmama kendisinin sebep olduğunu sanıyordu. Beni seviyordu, biliyor musun?”

Ona karşı çıkmam için kışkırtıcı bir şekilde gözlerini bana dikti.

“Sizinki bir aşk hikâyesi mi?” diye sordum.

“Kurt ve Evi’ninki gibi değil, hayır. Biz,” güldü, “biz ne yazık ki ne Kurt ne de Evi gibiydik. Ama iyi gidiyordu. Birbirimizi seviyorduk ve içtiğimiz zamanlarda mutlu olduğumuz anlarımız da vardı. Ne yazık ki yıllar geçtikçe bu anlar azaldı, seyrekleşti. Bana şunu uzatır mısın? Susadım.”

“İçmesen daha iyi.”

“O benim ilacım, Salinger. Ver onu bana.”

Reddedebilirdim. O köhne sandalyeden kalkıp tek kelime etmeden orayı terk edebilirdim. Daha iyiydi, soğuktan ölme tehlikesini atlatmıştı, ona karşı daha fazla bir sorumluluğum yoktu. Ama bunu yapmadım, çıkıp gitmedim.

Her zaman yaptığım gibi, kendime yalan söyledim.

Kendi kendime, bunu onun için yaptığımı söyledim. Ben orada oldukça, o konuşma görevini üstlendikçe sarhoş olmayacaktı. Isınması için az miktarlarda verebilirdim.

Sonuçta hâlâ soğuktan uyuşmuş vaziyetteydi.

“Palavra”nın p’si.

Fakat bunu Bletterbach Katliamı'yla ilgili daha fazla şey öğrenmek için yapmadım. Canavar'ı defetmek için yaptım. Bletterbach olayına yoğunlaşırsam kar fırtınasının Siebenhoch'a getirdiği o beyazlığı ve zihnimin paramparça oluşunu düşünmeyecektim. Bir endişe diğerini yok edecekti.

Korkuyordum. Süpermarketin otoparkında başıma gelenlerin korkusuydu bu.

Ya kriz Annelise'yle birlikteyken olsaydı? Ya psikofarmakolojik ilaçları hâlâ almamakta ısrar ettiğimi anlasaydı? Söylediği gibi çekip gider miydi? Peki, ah, Tanrım, ya kriz Clara'yla birlikteyken gelseydi? Kızım acaba nasıl bir tepki verirdi?

Masada duran bira şişesini Brigitte'ye uzattım. Brigitte onu bir dikişte mideye indirdi.

Gözleri yaralı bir hayvanın kiler gibi bakıyordu.

"Seni tiksindiriyor muyum, Salinger?"

"Senin için üzülüyorum."

"Peki ne sebeple?"

"Çünkü bu halitle büyük bir problemin var."

"Ben iyiyim canım. Hele şimdi Günther da olmadığı için gerçekten iyiyim."

"Birbirinize âşık olduğunuzu sanıyordum?"

"Aşk öyle filmlerde anlatıldığı gibi basit bir şey değil. En azından Siebenhoch'ta değil. Güther'ya gerçekten âşık olduğumu o öldüğünde anladım ben."

Başını arkaya atarak bir kahkaha attı.

"Beni kurtarmak için yaptı, anlıyor musun? İşte söylemek istediğim buydu. Beni öldürdüğünü bildiği için kendi canını aldı. Ve bahsettiğim sadece alkol değil. Katliamdan da bahsediyorum. Beni o olayla öldürüyordu. Kendini öldürüyordu. Bu yüzden ona teşekkür edemediğim için üzgünüm."

Brigitte battaniyeyi pis yere bırakıp ayağa kalktı. Sallanarak koyu ahşap bir dolaba doğru yürüdü. Kapağını açtığında birkaç boş şişe yere düştü ama o umursamadı bile.

Oturup battaniyeyi yerden alarak bacaklarını örttü. Deri kaplı eski bir fotoğraf albümünü bana uzattı.

Max bana cinayetin olay yerinde çekilmiş fotoğrafları gösterdiğinden beri fotoğraflarla aram iyi değildi.

“Al şunu, ısırmaz korkma.”

Albümü alıp dizlerimin üzerine koydum. Kapağını açmadan evvel bir süre oyalandım.

“Bu sen misin?”

“*Bendim*,” diye düzeltti Brigitte. “Aktris olabileceğimi söyledilerdi.”

Karşımda duran kadın, albümde bana göz kırpan sarışın kızdan bir ışık yılı kadar uzaktaydı. Elleri belindeydi, gözlerinde meydan okur bir ifade vardı. Uzun saçları ve üzerindeki kısa şortunun açıkta bıraktığı bacaklarıyla podyum mankenlerine taş çıkartacak bir görüntü sergiliyordu.

“Bu fotoğraf 1983 yılından. Sadece yirmi yaşındaydım. Aldino’da garsonluk yapıyordum. Benden eteğimi bir terzide kısalttırmamı istemişlerdi. Birkaç santim ama yaptığım en iyi yatırımdı. Müşteriler bana daha fazla bahşış veren kişi olmak için yarış ederlerdi. Kimisi, kapanışın ardından beni elde etmeye çalışırdı.”

“Başarırlar mıydı?”

Bu sorumdan anında pişman oldum, birçok bakımdan yanlış anlaşılabilirdi ama Brigitte bunu bir iltifat olarak aldı.

“Bazıları evet, bazıları hayır,” diye karşılık verdi cilveli bir sesle. “Kolay bir kız değildim ama bana yeterince iyi davranıyorsan ve yüzünde yara izi falan da yoksa, bir de akli yerinde biriysen bir şansın olabilirdi. Bir de düşünsene, on yaşına kadar annem beni rahibelerle okutmuştu. O zamandan bana kalan tek şey İncil’den alıntılar. Beni bir duyabilse...”

Güldü ve artık boşalmış olan şişeden içmeye çalıştı.

Yüzü gölgelenmişti.

“Buzdolabında soğuk bir şeyler olacaktı,” dedi bir kapıyı işaret ederek.

Mutfaktaki koku tiksindiriciydi. Panjurlar kapalıydı, ışığı açtığımda evde elektrik olduğunu görüp şaşırdım ve duvardaki bir deliğe doğru kaçan bir farenin kuyruğunu gördüğümü sandım. Buzdolabı alçak sesle vınlıyordu. İçinde artmış yemeklerin haricinde bira ve alkollü içecekler vardı.

Bir kutu Forst alıp oturma odasına döndüm.

“Yalnız başına içmek suçtur.”

“Ben böyle iyiyim.”

“Otuz yıl önce olsa sadece bakarak bile tahrik edebilirdim seni, Salinger. Ve şimdi sen benimle bir bira içmeyi bile çok mu görüyorsun bana?”

“Muhtemelen otuz yıl önce ben bugünkü gibi evli olurdum.”

“Evli erkek sadece masaldır,” diye karşılık verdi Brigitte “Buralarda benimle iş pişiren evli erkekler olmadı mı sanıyorsun?”

“Olmuştur.”

Ses tonum Brigitte’yi rahatsız etmiş olacak ki kibirli bir edayla bana sayfaı çevirme talimatı verdi. Söyleneni yaptım.

İkinci fotoğrafta Brigitte benim de tanıdığım bir başka kıza sarılmıştı. Kumral, mavi gözlü, kalkık burunlu ve gözlüklü bir kızdı.

Evi.

“O benim en iyi arkadaşımı,” diye açıkladı Brigitte. “Gündüzle gece kadar farklıydık, o tatlı, zeki ve olgundu, bense...” Başını iki yana salladı. “Hoppa Brigitte Pflantz.”

“Seni böyle mi tanımlıyorlardı?”

“Bu, Siebenhoch’un tanımı.”

“Seni rahatsız ediyor muydu?”

“Evi beni teselli ederdi. Yediğimiz içtiğimiz ayrı gitmezdi. Ben tek çocuktum ve onun da sadece Markus’u vardı, ikimiz de hep bir kız kardeşe sahip olmayı istemiştik. Birbirimizi bulduk. Günlerimizi olur olmaz her şeye gülerek geçirirdik. Benim işim,

onun da annesi olduğu halde mümkün olduğunca uzun süre birlikte vakit geçirmeye çalışırdık,” Brigitte’nin yüzü gölgelendi. “Ah, o fahişe.”

Sustu.

Ben bekledim.

Brigitte bana baktı, sonra birasından içti. Geçirdi. “O bir alkolikti. Ve deliydi. Çığlıklarını duyardım. Herkes duyardı. Ve süslenip püslenip şehre indiğinde fahişelik yapmaya gittiğini çok iyi bilirdik.”

“Evi bunu biliyor muydu?”

“Bahse girerim biliyordu. Ama biliyor musun? Yüzünden gülücüğü hiç eksik olmazdı. Bir şaka gibi... düşünsene, annen birinci sınıf bir alkolik ve deli ama sen daima gülecek gücü kendinde bulabiliyorsun. Ama Evi böyleydi işte. Her şeyin hep iyi yanını görürdü.”

“Bundaki iyi taraf neydi peki?”

“Bunu ona sorman gerekir, ben o annenin bir kopyasıyım ne de olsa. Fakat ben en azından tüplerimi bağlatacak kadar düzgün davrandım. Çocuğum olmadı, hayatım. Ölü çocuğum bile yok. Ben özgür olmak istedim. Brigitte Pflantz uçağa binip Hollywood’a aktris olmaya gidecekti, dünyanın en yakışıklı erkekleriyle düzüşecekti ve kimse ona engel olamayacaktı. Hiç kimse.”

“Günther bile.”

“Günther sonra geldi. Ama Günther’dan önce Kurt vardı.”

“Bilmiyordum,” dedim şaşkın bir halde. “Sen ve Kurt...”

Brigitte eliyle beni durdurup bira kutusunu dudaklarına götürdü.

“Kastettiğim bu *değil*. Ben Kurt’la düzüşmedim, yani benim için sakıncası olmazdı, yakışıklı bir çocuktu. Sarışın, uzun boylu, derin bakışlı. Kastettiğim, Evi, Kurt’a âşık oldu ve ben saf dışı kaldım, dışlandım.”

Bir süre sessiz kalıp düşüncelere daldı. “Bir orman yangını gibiydi. Tek bir kıvılcımla her şey tutuşuverdi. Evi ve Kurt için öyle oldu. Aşağı yukarı o aralarda bu fotoğraf çekildi. 1981 yılıydı, Evi’nin mezun olduğu ve Innsbruck’a taşındığı yıl.”

“Bu fikir hoşuna gitti mi?”

“Innsbruck’a gitmesi mi?”

“Evet.”

“Herkes gitmekten bahsederdi ve o da bunu gerçekleştirdi. Ona hayranlık duydum.”

“Ya Kurt? O nasıl karşıladı?”

“Arkasından gitti. Sanırım bu yeterli bir cevap.”

“Sen dışlanmış hissetmedin mi? Senin deyimle...”

“Benden mi şüpheleniyorsun, Salinger?”

“Ben kimseden şüphelenmiyorum, dedektif oyunu da oynamıyorum.”

“Bana tam tersi gibi geldi. Neyse, elbette üzgündüm. Çünkü her şey çok kısa bir zamanda olup bitti. Bir gün Evi ve ben ayrılmaz ikiliyken, ertesi gün Kurt’tan başka bir şeyden söz edemez olmuştu. Kurt şöyle, Kurt böyle. Ayrıca beni sürekli başından savmaya başladı. Brigitte resimden çıkmıştı, tatlım. Yangın başlamıştı ve kendini kurtarabilen kurtardı. Yangının başladığı yer de Bletterbach’tı, kaderin cilvesi işte, öyle değil mi?”

“Öyle görünüyor.”

“Bir hanımefendiye içki servis edecek kadar kibar mısın bakalım, Salinger? Bu bitti.”

“Saat biraz erken değil mi?”

Brigitte omuzlarını silkti.

“Bu sonuncu,” dedim mutfaktan döndüğümde.

“Yoksa ne yaparsın? Kıçıma şaplak mı atarsın?”

“Ben artık gidiyorum.”

Brigitte bana doğru eğildi. “Kurt ve Evi’yi dinlemek istemiyor musun? Her şey onların etrafında dönüyor, öyle değil mi?”

“Bilmem, sen söyle.”

"Kurt, Evi'den beş yaş büyüktü. Yakışıklı bir çocuktuk, kızlar kapısında sıra olurdu." Gözleri muzipçe parladı. "Parmağında yüzük olsun olmasın kadınlar onu gözleriyle yiyorlardı."

"Kurt bundan faydalandı mı?"

"Yaptıysa bile çok dikkatli davranmış olmalı. Fakat bilmek istiyorsan, bu onun tarzı değildi. Kurt'un tek derdi dağlardı. Kendine örnek aldığı hayat, babası Hannes'inkiydi. Onun gibi bir kurtarma görevlisi olmak istiyordu. Ve öyle de oldu, en azından Innsbruck'a taşınana kadar. O ikisi çok benziyorlardı, kedi köpek gibi kavga edip küsmelerine rağmen." Birasından bir fırt aldı. "Evi, Bletterbach'ta çok vakit geçirirdi. Jeoloji okuduğunu biliyor muydun?"

"Söylemişlerdi."

"Bu tutkusu orada, Bletterbach'ta başlamıştı. Boş zamanı olduğunda ve ben de müsait değilsem sırt çantasını alır, fosillere bakmaya giderdi."

"Sen ona eşlik etmez miydin?"

"O çalı çırpıya giderken mi? Dalga mı geçiyorsun? Sen bendeki bacakları görmedin galiba?"

Gülümsedim. "Bayan Siebenhoch'a çalı çırpı uymaz elbette."

"Buralarda o tür bir şey yoktu elbette ama yarışma türü bir şey olsa bahse girerim birinciliği ben kapardım. Neyse, Evi ve Kurt'un yolları da bu keşif gezilerinden birinde kesişti. Yani tanışıyorlardı ama o zamana dek birbirlerini gerçek anlamda fark etmemişlerdi. Kıvılcım. Yangın. Kurt, Evi'nin en çok nesini severdi biliyor musun? Olayların daima iyi tarafını görmesini. Kurt babası gibi huysuz bir karaktere sahipti. Oysa Evi... aydınlıktı. Ona hiç kızamazdın. Ve inanılmaz şekilde zekiydi. Son sayfaya git."

Çok kalın, plastik bir dosyaydı bu.

"Nedir bu?"

"Evi'nin zaferleriyle ilgili yaptığım albüm. Bakabilirsin." Çoğunluğu gazete kupürleriydi. Bazıları çok kısa paragraflar-

dan ibaretti. “Evi Baumgartner (aynı zamanda Tognon) falanca ödülü kazandı...” ya da “...başarısı için tebrikleri hak ediyor...” veya “Yerli bilim insanı...”

“Bilim insanı mı?”

“Buralarda bilim insanı olmaya en fazla yaklaşabilmiş kişi oydu,” diye karşılık verdi Brigitte. “Biraz daha ilerle. Sana söylediklerimin kanıtını göreceksin.”

Birkaç sayfalık broşürler vardı. Başlıkta Innsbruck Üniversitesi yazıyordu.

“Çıkardığı yayınlar,” diye açıkladı Brigitte.

“Ama Evi henüz mezun olmamıştı, yani...”

“Öldürüldüğünde mi demek istiyorsun?”

Başımı evet anlamında salladım.

“Sana zeki olduğunu söylemiştim. Çok parlaktı. Hocalarının onun potansiyelini anlamaları fazla uzun sürmedi. Evi hayatının son üç yılında Siebenhoch’ta fazla görünmemişti. Yapılacak çok araştırma ve çalışma vardı. İnan bana iyi bir kariyeri olacaktı.”

Elimdeki broşürlerden birini aldı. “Şuna bir bak. Bu onun ilk yayını. Telefonda bana haber verdiğinde heyecandan ölüyordu. Aslında bana kalırsa ben bunun bir tür sahtekârlık olduğunu düşünmüştüm ama o bana her zamanki gibi kötü düşündüğümü söylemişti.”

“Neden sahtekârlık?”

“Üniversiteden başka bir araştırmacı bilim insanının tezlerinin bir tekdiziydi. Teknik ve karmaşık işler ama mesele bu değil. Bana göre birinin Evi’yi yönlendirdiği belliydi. Bu kişiyi mahvetmek üzere bu sayfaları yazmaya Evi’yi teşvik edenler hocalarıydı. Onun fikri değildi. Demek istediğimi anlıyor musun?”

“Onu alt etmek için Evi’yi kullanıyorlardı.”

“Fakat iş burada bitmiyor. Herif sinirden delirmiş bir halde Evi ve Kurt’un evine gitti. Sonuçta büyük bir darbe yemişti. Ama Evi’yle iki saat geçirdikten sonra arkadaş oldular. Demek istediğim, sen benim kariyerimi mahvediyorsun ve ben seninle

yakın arkadaş oluyorum, öyle mi? Herkese göre imkânsız bir şey ama Evi için öyle değildi. Çünkü onun yapısı buydu.”

Ağzım kurumuştu.

Az önce bir cinayet sebebi bulmuştum.

“O araştırma görevlisinin adını hatırlıyor musun?”

“Hayır ama orada yazılı.”

Bulacağım ismi bildiğim halde aramaya koyuldum.

Oscar Grünwald. Telegrafı gönderen adam.

Geht nicht dorthin!

“Hayalet görmüş gibisin, Salinger.”

“Şu bira teklifin hâlâ geçerli mi?”

Brigitte mutfağın kapısını gösterdi. “Bir sana, bir bana.”

Dönüp oturdum ve şişeden bir yudum aldım. Sonra bir sigara yaktım. Bir süre düşündüm. Brigitte gözlerini bana dikmiş sessizce oturuyordu.

“Ne var?” diye patladım sonunda.

“Sen.”

“Ben ne?”

“Bu olayla neden ilgileniyorsun? Filmini yapmak istemediğin doğru mu?”

“Ben bir yönetmen değilim.”

“Peki o halde neden?”

“Seni ilgilendirmez.”

Brigitte dişlerinin arasından tiz bir ısığa benzer bir ses çıkardı. “Kime benziyorsun, biliyor musun?”

“Bunu öğrenmenin hoşuma gideceğini sanmıyorum.”

“Günther’ya. Onları kimin öldürdüğünü öğrenmek istiyorsun sen de.”

Bu bir soru değildi.

Cevabı da yoktu.

“Günther, Bletterbach Katliamı’yla ilgili birçok sırrı bildiğini söylerdi. Kabul edemediği sırları... Bütün Siebenhoch’u

ayağa kaldıracak şeylermiş. Bunu çok ama çok sarhoş olduğu zamanlarda söylerdi. Bir keresinde onu konuşturmaya çalıştım. Onu kasıtlı olarak sarhoş ettim. Konuşulmayan bu sır saçmalığı sinirime dokunuyordu. Bunu saygısızlık addediyordum.”

“Saygısızlık mı?”

“Onun kusmuğunu temizleyen, akşamdan kalma olduğunda ona aspirin veren, işe gidemediğinde bahaneler bulan hep bendim. O kâbuslarından birini gördüğünde kollarıma alıp onu yatıştıran bendim. Yine de bana hiçbir şey söylemedi. Hiçbir şey. Öldüğü zaman, birkaç gün boyunca bunun bir cinayet olduğunu düşündüm.”

“Sükûnetini koruması için birinin onu öldürdüğünü mü söylemek istiyorsun?”

“Evet. Ama bu aptalca bir düşünceydi.”

“Neden aptalca olsun?”

“Zaten kendini yavaş yavaş öldürüyordu. Biraz bekleseler zaten ölecekti.”

“Onu koruyan sen vardın.”

“Ya beni kim koruyacaktı?”

Sustum.

“Bazen yine öyle olduğunu düşünüyorum,” diye karşılık verdi. “Daha kahramanca olurdu, değil mi?” Brigitte’nin sesi titriyordu. “Bletterbach Katliamı’nı gün ışığına çıkarmak üzereyken öldürülen Günther.”

Ağlamaya başladı.

“Üzgünüm, Brigitte.”

Brigitte aniden başını kaldırdı, gözleri parlıyordu. “Git buradan, Salinger, git buradan ve kapıyı da kapa.”

Onu bu şekilde yalnız bırakmak istemiyordum. Ama bunu yaptım. Onu içkisiyle baş başa bıraktım.

6.

Dışarıda kar fırtınası Siebenhoch'u kar ve buzla kaplamaya devam ediyordu. Beni Clara ve Annelise'den ayıran kilometreleri binlerce düşüncenin içinde kaybolmuş olarak aştım.

Eve varmadan biraz ileride arabayı durdurup motoru kapattım. Telefonu alıp okyanusun öteki tarafındaki Mike'ın aramama cevap vermesini bekledim.

Yedinci çalışta onun uykulu sesini duydum. "Salinger? Saatin kaç olduğunu farkında mısın?"

"Senin için hep erken zaten. Sarışın mı?"

"Kızıl, komutanım," diyerek dalga geçti Mike. Bir kapıyı kapadığını duydum. "Ee," dedi endişeli bir ses tonuyla. "Nasıl gidiyor, ortak?"

"Şöyle böyle. Sende?"

Şöyle böyle, yarısı boktan, yarısı da ondan hallice anlamına geliyordu.

"Mister Smith beni öldürmek istiyor, ses testini art arda iki kez mahvettim. Cidden, ortak. Her şey yolunda mı? Sihirli tabletlerini alıyor musun?"

"Sen onları nereden biliyorsun?"

"Mike McMellan her şeyi bilir."

"Annelise'yle mi konuştun?"

"Evet. Senin için endişeleniyoruz, inatçı keçi."

Gözlerimi sıkı sıkıya yumdum. Yerimden kıpırdamak istemiyordum.

"Yardıma ihtiyacım var."

"Annelise bana bir cinayet olayını kafaya taktığını söyledi."

"Bir katliam," diye düzelttim onu hiç düşünmeden.

"Neyse işte. Doğru mu?"

"Evet."

Okyanusun öteki tarafında sessizlik oldu. Ardından ilk başta anlayamadığım bir ses geldi. Sonra anladım. Mike ekmek kesiyordu.

“Sana yardım etmeye kalkışırsam şeyimi keseceğini söyledi, anladın sen...”

“Bu konuda oldukça fazla beceri sahibi olabilir.”

“İşler o kadar kötüledi mi, ortak?”

Bu kez sessiz kalan ben oldum.

“Öğrenmem gerekiyor.”

“Otuz sene önceki bir cinayeti kimin işlediğini mi? De-lirdin mi sen?”

“O kadar aptal değilim,” diye cevap verdim, bir tarafım bilhassa da Brigitte’nin anlattıklarından sonra tersini düşünüyor olsa da. “Bunu yapabilir miyim onu görmek istiyorum sadece. Hâlâ bir olayı hakkıyla anlatıp anlatamayacağımı görmek.”

“Ama belli ki...”

“Ortles’ten sonra yani.”

“Lanet olsun, Salinger, egonu okşamamı mı istiyorsun? Ortalıktaki en iyi yazar olduğunu mu söylememi istiyorsun? İstiyorsan bunları yapabilirim. Hemen bugün bir uçak bileti alırsan ve oraya gelip sana ninniler okuyabilirim ama asıl mesele buysa bilmelisin ki sen gerçekten delirmişsin.”

“Sen anlayamazsın.”

Onu gücendirmiştim. Bunu daha cümlemi bitirmeden önce biliyordum.

“Çünkü ben orada değildim diye, değil mi?” diye patladı Mike.

“O yüzden değil.”

“Çok adisin, Salinger.”

“Sen benim yerimde olsaydın hiçbir şey olmazdı.”

“Bu doğru değil.”

Bu konuyu çok düşünmüştüm. Bazen bütün gece.

“Sen o yarığa inmek gibi bir budalalık yapmazdın. Şimdi *Mountain Angels*, McMellan-Salinger firmasının en yeni *factual*’ı olurdu, Mister Smith ofisinde hayatından memnun bir şekilde oturmuş paralarını sayıyor olurdu ve biz de... biz de ikinci sezonu düşünüyor olurduk. Ya da bir film yapmayı.”

“Bunu yapıyoruz zaten,” diye mırıldandı Mike, sesinin hiç bu kadar sıkkin çıktığını duymamıştım.

“Nefret ediyorum.”

İç geçirdi. “Ben de. Ama kontratımız var.”

“Biliyorum. Şimdi kulaklarını dört aç,” dedim normal bir ses tonuna dönmüş gibi yaparak. “Çünkü yardımına ihtiyacım var.”

“Dökül.”

“Bana biriyle ilgili öğrenebileceğin tüm bilgileri bulmanı istiyorum.”

“Kim bu?”

“Kâğıt kalemin var mı?”

“Tabii ki.”

“Adı Oscar Grünwald. Innsbruck Üniversitesi’nde araştırma görevlisi olarak ya da ona benzer bir görevde çalışıyordu. Bu adamla ilgili ne bilgi bulursan bilmek istiyorum. İçindeki 007 ajanını ortaya çıkar bakalım.”

“Salinger?”

“İsmi kodlamamı ister misin?”

“Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?”

“Hallet bu işi.”

Bir sessizlik oldu.

Sonra tekrar Mike’in sesi duyuldu. “İyi bir hikâye mi bari?”

Gülümsedim ve o gün için ilk kez samimi konuştum.

“Harika bir hikâye, Mike. Biraz daha zamana ihtiyacım var ama sonra sana her şeyi anlatacağım.”

“O halde benim sıram da gelecek.”

“*Hoşça kal, dostum.*”

“Ortak?”

“Söyle.”

“Dikkatli ol.”

7.

Clara kırmızı giyinmişti. Koyu kırmızı. Kan kırmızısı. Elleri arkasındaydı ve benzi soluktu, dudakları morarmıştı. Kocaman açtığı gözlerini bir noktaya dikmişti. Yere çömelip kollarımı iki yana açtım. Boynuma atılıp beni kucaklamasını istiyordum. Onu ısıtmak istiyordum.

Beni ısıtmasını istiyordum.

“Neden kucağıma gelmiyorsun, tatlım?”

“Duyuyor musun, baba?”

Hiçbir şey duymuyordum ve bunu ona söyledim.

Clara başını eğdi.

“Neden ağlıyorsun?”

“Bir ses gelip seni alacağını söylüyor. Diyor ki, bu kez...”

Clara burnunu çekti, soluğundan küçük bulutlar çıkıyordu. Hava soğuktu. Çok soğuktu. “Bu kez benim de gelmem gerektiğini söylüyor.”

Ona yaklaşmak istedim. Onu kucaklamak. Teselli etmek.

Kıpırdayamadım.

“Yedi harf, baba.”

“‘Göktaş’ mı?”

“Yedi harf, baba.”

Ayakları çıplaktı, bunu o sırada fark ettim.

Morarmamışlardı, simsiyahlardı.

Bir cesedinkiler gibi.

“Yedi harf, baba.”

“Hayır, hayatım, hayır.”

Clara aniden başını kaldırdı. Göz çukurları oyulmuştu.
Haykırdı.
Haykırdım.

8.

Yedi harf. Canavar.

Şeytanın Atölyesi

1.

Manfred Kagol'un kapısını çaldığımda tarih 5 Şubat'ı gösteriyordu. Kar fırtınası neredeyse bir anı olmuştu, güneş henüz yüzünü göstermemiş ve hava ısınmamış olsa da açık havada yürüyüş yapmak keyif veriyordu.

Turist Merkezi'nin yaratıcısı Siebenhoch'un en eski ve en güzel evlerden birinde oturuyordu. Fakat iki katlı bina gösterişli değildi, zenginliği detaylarda saklıydı. Şık ferforje pencereler, muhtemelen baharda morsalkımlarla kaplanan dış cephe, sade ama lüks dokunuşlar. Sadelikten ödün veren tek detay, karla kaplı gölgeliğin altında duran siyah, son model Mercedes'ti.

Beni ellili yaşların üzerinde bir kadın karşıladı.

"Bayan Kagol?"

"Ben yardımcılarıyım. Siz Bay Salinger mısınız?"

"Evet, benim. Bir randevum vardı. Kırdığım pot için kusura bakmayın."

Stube'ye dek kadını takip edip orada deri bir koltuğa oturdum. Kagolların evinin *Stube*'si, Max'ın çocukluğunu geçirdiği yerden çok farklıydı; duvara sabitlenmiş şömine tam bir işçilik harikasıydı. Bu işin uzmanı değildim ama majolikanın işçiliğinden anladığım kadarıyla büyük bir ustanın elinden çıkmış

olmalıydı. Ahşapla kaplı duvarlarda yer alan oyma eserler ise bir servet değerinde olmalıydı. İçerisi para ve iktidar kokuyordu.

“Sizi beklettiğim için kusuruma bakmayın, Bay Salinger.”

Manfred’in el sıkışı güçlü ve kararlıydı. “Size içecek bir şeyler ikram edebilir miyim?”

“Siz ne içiyorsanız aynıısından alabilirim.”

“Ben alkol kullanmıyorum,” dedi Manfred neredeyse af diler gibi. “Suya ne dersiniz?”

“Su gayet uygun.”

Hizmetçi gözden kayboldu.

Kadın içlerinde birer dilim limon olan bardaklar ve saf kristal olduğunu tahmin ettiğim bir sürahiyle geri geldiğinde Manfred, ona teşekkür edip çıkabileceğini söyledi. Kapı kapanıp da yalnız kaldığımızda suları servis etti.

“Suyla kadeh tokuşturmak kötü şans getirir derler,” dedi bardağını havaya kaldırarak, “fakat umarım sizin batıl inançlarınız yoktur.”

“Birçok şey olabilirim, Bay Kagol,” diye karşılık verdim bardağımı onunkiyile tokuştururken. “Ama batıl inançlı olmak bunlardan biri değil.”

“Merak ettim, Bay Salinger, birçok şeyden kastınız nedir?”

“Ben bir babayım. Bir kocayım. Televizyon yapımcısıyım. Ve kötü de bir kayakçıyım.”

Manfred kibarca güldü. Hafif kırılmış, eğimli bıyıklarını düzeltti. “Peki, televizyon yapımcısı olarak mı buradasınız, Bay Salinger?”

“Hayır, yazar olarak buradayım.”

“Buralarda çok sayıda ahşap sanatçımız vardır,” dedi Manfred duvarlardaki eserleri göstererek. “Birkaç piskopos, birkaç cadı, bir sürü dağcı ve sayısız da baş belası. Ama yazar? Hiç olmadı. Meraklandım doğrusu.”

İkna edici olmak için çaba gösterdim. İyi hazırlanmıştım. Brigitte'nin anlattıklarını özümseyecek dört günüm olmuştu. Notlar almıştım. Hepsinden önemlisi de üzerinde düşünmüştüm.

Manfred Kagol'u kandırmak için güzel, küçük bir hikâye de uydurmuştum. Gidip her şeyi Werner'ya yetiştirmeyeceğini umuyordum. Böyle bir durum mahvıma yol açardı.

"Bildığınız gibi Siebenhoch'ta bir misafirim ben. O korkunç kazanın ardından..."

"Detaylardan haberdarım. Başınıza böyle talihsiz bir kaza gelmesine üzüldüm. Umarım olayın kötü etkilerini hâlâ yaşamıyorsunuzdur."

"Başlarda zordu ama şimdi çok daha iyiyim. O kadar iyiyim ki sıkıntıdan patlıyorum."

Suyunu içmekte olan Manfred neredeyse boğuluyordu. Bu kahkahası nezaket maskesini düşürmesine yol açarak muhtemelen servetini yapmadan evvelki gibi görünmesine sebep oldu.

Büyük hırsları olan bir dağlı.

"Aslına bakarsanız," dedi, tekrar toparlandıktan sonra, "Siebenhoch'un New York olmadığını kabul etmek lazım elbette."

"Fakat Siebenhoch'taki huzur benim ihtiyacım olan şeydi. Ayrıca," diye ekledim öyle hissetmediğim halde utanmış gibi yaparak, "ben... hayattaki misyonumu da burada buldum."

"Yazarlık mı?"

"Ben daima yazarların ciddi insanlar olduklarına inandım, Bay Kagol. Birçok payeye sahip, zeki insanlar olduklarına inandım. Oysa bir gün uyandım ve kendi kendime, neden bu yerle ilgili bir kitap yazmadığımı sordum. Mitleri ve efsaneleri hakkında. Bir Siebenhoch biyografisi."

"Bir Siebenhoch biyografisi mi? Hevesinizi kırmak istemem, Bay Salinger ama bu bölgeden bahseden bir sürü kitap haliha-zırda mevcut zaten. Ukalalık olarak algılamayın fakat bir çoğu da finansal anlamda benim vakfım tarafından desteklenmiştir."

Böyle bir itirazı zaten bekliyordum.

“Hepsini okudum, Bay Kagol. Birincisinden sonuncusuna kadar her birini okudum. Fakat kimse buradan yaşayan bir varlık olarak söz etmemiş. Doğup büyümüş, bir çocukluk yaşayıp olgunluğa ermiş bir insan gibi bahsetmemiş.”

“İlginç bir yaklaşım.”

“Kitabı bu nedenle okumaz mıydınız? Meraktan da olsa.”

Manfred bardağını kaldırdı. “Çok iyi bir fikir. Fakat size nasıl yardımcı olabileceğimi bilemiyorum. Yayımlamak için finansal destek mi istiyorsunuz?”

“Hayır, ben bir yayıncı aramıyorum. *Mutti*’m daima, *her şeyin bir sırası vardır*, derdi. Kitabı önce yazar sonra satarım.”

“Harika bir felsefe. Ama ben hâlâ...”

“Birçok insana kalırsa siz Siebenhoch’u yavaş ve acılı ölümden kurtaran kişisiniz.”

“Abartıyorlar canım.”

“Oysa ben sizin fevkalade öngörü sahibi biri olduğunuzu düşünüyorum. Ve sadece Turist Merkezi’nden bahsetmiyorum. Siz Siebenhoch’un geleneklerini canlı tuttunuz. Beni ilgilen-diren de bu.”

Manfred’in gözleri parıldadı.

Etkilenmiş ve havaya girmişti.

Hararetli bir şekilde başını salladı. “Gelenekler olmadan Siebenhoch’un ne anlamı kalırdı, Bay Salinger?”

“Diğerleri gibi turistik bir köy olurdu. Kumsal yerine Bletterbach. Kostümlü animatörler ve müzikli asansörler. Ama siz *Krampusmeister*’siniz. Kitaba şeytana kıyafet diken adamla başlamak istiyorum.”

“Şeytana kıyafet diken adam. Hoşuma gitti. Size Jeremiah diyebilir miyim?”

“Nasıl isterseniz ama herkes bana Salinger der. Annem ve Werner hariç.”

“Öyle olsun. Benimle gelin, Salinger.”

2.

Beni bodruma inen merdivenlere yönlendirdi. Havada ağır bir tutkal kokusu vardı. Işığı açtığında ortalık aydınlandı.

Şaşkın bir şekilde gülümsedim.

“Sihrin doğduğu yer burası mı?”

“Sizin sözlerinizden yola çıkarak şeytanın atölyesi diyebiliriz, Salinger.”

Muhtemelen evin tamamına doğru genişleyen kocaman bir odaydı. Odanın tartışmasız en önemli parçası, üzerinde *Krampus* kıyafetlerinin, maskelerin ve farklı tiplerde dikiş makinelerinin yığılı olduğu masaydı.

Duvarlarda her tür malzemenin bulunduğu dolaplar ve raflar diziliydi.

“Olağanüstü.”

“Geleneksel materyalleri kullanmaya çalışıyorum. Gördüğünüz gibi bunların hepsi doğal boya. Mavi için demir mesela. Cıva. Gümüş. Buralarda kolayca bulunabilecek şeyler değil.”

“Bu da mı öyle?”

İçi deniz kabuklarıyla dolu bir kutuyu işaret ettim.

“Size hazinelerimden birini göstereyim.”

Dolaplardan birinden bir kitap çıkardı. Çok eski görünüyordu. Her sayfanın koruyucu selofanla kaplı olduğunu fark ettim.

“Nedir bu?”

“Bir okul hocasının notları. 1874’te Laiser’den Siebenhoch’a gönderilmiş. Avusturya Macaristan imparatoru halkının eğitimine büyük önem verirmiş. Habsburg’un hayali kimsenin eğitimsiz kalmadığı ve her şeyin mükemmel bir şekilde çalıştığı aydın bir monarşi yaratmakmış. *Herr Weger* elli yıl burada yaşamış. Çevre halkından bir kızla evlenmiş, mezarı vasiyetinde yazdığı basit bir demir haçtan ibarettir ve kilisenin arkasındadır.”

“Weger...” dedim. “Siebenhoch’ta Wegerler olduğunu sanmıyordum.”

“Bir oğlu varmış ama difteriden ölmüş. Hüzünlü bir hikâye. Weger bunu hak etmiyordu. Zeki biriydi ve döneminin çok ilerisinde fikirlere sahipti. Bu kitap,” işaret parmağıyla kitabın kapağına vurdu, “bunun bir kanıtı. On dokuzuncu yüzyılın sonunda Avrupa pozitivizmin etkisindeydi. Bilimin her problemi çözeceğine inanılıyordu. Aydınlanma rüzgârı sonsuz bir güç kazanmıştı. Her yerde fabrikalar kuruluyor, demir yolları döşeniyordu. Çok geçmeden her sokağa elektrik gelecekti. Dönemin büyük düşünürleri tarafından yazılanlar Habsburgların aklını başından almıştı ve Weger de bunları çalıştı. Ama sonra tüm bunları bir kenara bıraktı.”

“Nasıl yani?”

Kagolların evine, Siebenhoch’un en varlıklı adamının ölmüş kardeşiyle ilgili bilgi edinme hedefiyle gelmiş olmama rağmen bu hikâye aklımı başımdan almıştı.

“Çünkü bazı şeylerin bertaraf edilemeyeceğini ve edilmemesi gerektiğini anlamıştı.”

“Ne gibi?”

Manfred kollarını, bütün atölyeyi içine almak ister gibi iki yana açtı.

“Eski gelenekler. Birçok kişi onları toptan yok etmeye çalıştı, Salinger. İlk başta Katolik Kilisesi, sonra da aydınlıkçılar, Napolyon ve sonunda da Habsburglar. Ancak basit bir okul öğretmeni, eski gelenekler yok olursa sadece tuhaf kostümlerin değil, halkın ruhunun da yok olacağını fark etti. Sonra bu günlüğü tutmaya başladı.”

Bana birkaç sayfa gösterdi. Weger’in ince ve güzel bir el yazısı vardı. Tercüme edemediğim kelimelerle dolu, rafine bir Almanca kullanmıştı. Fakat bu parlak okul öğretmeni özellikle de kendisinin fırsatı kaçırmış bir sanatçı olduğunu belli ediyordu.

“Bu çizimler olağanüstü.”

“Fotoğraf gibi net, öyle değil mi?” Fakat Weger eski masalları tercüme etmek veya geleneksel kostümler tasarlamakla yetinmemişti. Onların toplamaya da başlamıştı.

Beni odanın arkalarına doğru yönlendirdi.

“Elbette,” diyerek devam etti duvardaki büyük bir dolabı açarken, “bunlar orijinaler değil. Son derece sadık kalınmış kopyaları. Aynı kumaşlar, aynı süslemeler. Gördüğünüz gibi,” dedi oymalı bir kemeri şingırdatarak. “Bunlar kabuklar.”

Büyülenmişim.

“Bunlar da kopya mı?”

“Onlar gerçek. Kendi cebimden para ödeyerek aldım.”

Bunlar *Krampus* maskeleriydi. Manfred bir çift plastik eldiven takıp onları özenle masanın üzerine yerleştirdi, yoğun floresan ışığında maskelerin detayları göze çarpıyordu.

“Bunlar en eski olanlar. Tahminlere göre on dördüncü yüzyılın sonlarından kalma. Olağanüstü, öyle değil mi?”

Onlardan gözlerimi ayıramıyordum. “Her biri gerçek birer şaheser.”

“Sizi korkutuyor mu?”

“Doğrusu hayır. Ben onları nadide ve eğlenceli olarak tanımlardım. Kesinlikle korkutucu değiller.”

“Çünkü her şey değişiyor, Salinger. İnsanlar korkunç kavramını tarihin akışına ve geleneklerdeki değişimlere göre niteliyorlar. Fakat döneminde, inanın bana, bu maskenin amacı korku saçmaktı.”

“O dönem sinema yoktu. Televizyon da. Ve Stephen King de.”

“Sadece yanlış yorumlanmış ve doğru düzgün anlaşılamamış olan İncil. Uzun kış geceleri.”

“Evlerin arkasında Bletterbach eşliğinde,” diye mırıldandım.

Bunu yüksek sesle söylediğimin dahi farkında değildim. *Krampus* maskesiyle hipnotize olmuş gibiydim. En çok da yerinde iki koca boşluk olan gözlerinden.

“Bletterbach sizi korkutuyor mu?”

“Samimi konuşabilir miyim?”

“Lütfen,” diye karşılık verdi Manfred, bir yandan da hazinelerini tekrar emniyet altına alıyordu.

“İşte onu korkutucu buluyorum. Tarih öncesine ait bir mezarlık orası.”

Manfred bana doğru dönüp yüzüme baktı. “Bunlar sizin sözcükleriniz değil, haksız mıyım?”

“Aslında değil,” diye cevap verdim utanarak. “Bu sözleri çok uygun buluyorum. Bunlar Verena’nın sözleri...”

“Şef Krün’ün eşi. Fakat o da bir başkasından almış.”

“Öyle mi?”

Manfred iç geçirdi. “Bunlar burada tartışılacak şeyler değil, Salinger. Kötü hatıralar. Sizin için sakıncası yoksa sohbetimize aydınlık bir yerde devam etmeyi yeğlerim.”

3.

Manfred, çam ağacına oyulmuş bir geyik kafasının yanında asılı olan ve Bletterbach’ın havadan çekilmiş bir fotoğrafını inceliyordu.

“Bu fotoğrafta tuhaf bir şey fark ettiniz mi, Salinger?”

“Turist Merkezi eksik.”

“Aynen. Kimin çektiğini biliyor musunuz?”

“Hayır.”

“Bletterbach’ı ‘tarih öncesinden kalma bir mezarlık’ olarak tanımlayan kişi.”

“Kardeşiniz Günther mı?”

“Evet. Kurtarma ekibinin helikopterindeyken çekmişti. Doğum günüm için bana hediye etti. Ancak benim gibi bir budalanın bu korkunç yerden para kazanmayı düşünebileceğini söylerdi. Kimsenin Bletterbach’tan hoşlanmayacağına emindi.”

“Yanıliyormuş.”

“O dönem çok kişi yanıldı. Ama ben buna emindim. Çok emindim.” Bana baktı ve ben gözlerinde, hayatımda çok az kişide gördüğüm bir kararlılık okudum. “Bu işin yürüyeceğini biliyordum. Mesele insanların Bletterbach’a ilgi duyup duymayacakları değil, benim bu hazineyi tek elime alıp alamayacağımdı.”

“Sanırım anlamadım.”

“Turizm her yerde patlıyordu. Val d’Aosta’da, İsviçre’de. Avusturya’da. Herkes bomba atmakla ya da özel kanunlar talep etmekle meşgul olduğundan sadece burada kimse bunun farkında değildi. Fakat er ya da geç bu fikir bir başkasının aklına gelecekti.”

“Ve siz ilk kişi olmak istediniz.”

“Ben Bletterbach’ı istiyordum, Salinger. Doğru zamanda, doğru yerde ve doğru kişi olduğumu hissediyordum.”

“Zaman sizi haklı çıkardı.”

Manfred memnun bir ifadeyle başını sallayarak dediklerimi onayladı. “Öyle diyorlar, evet. Zaman beni haklı çıkardı. Ailem zengin değildi. Siebenhoch’ta kimse zengin değildi. En azından o dönemde. Gençler çekip gidiyordu, yaşlılar şikâyet etmekten başka bir şey yapmıyordu, peki ya arada kalanlar? Onlar ne gittiler ne de gidemedikleri için şikâyet ettiler. Benim ailemin dört tane ineği vardı. Dört. Belki kitabınıza böyle başlarsınız, dört inekle. Çünkü Siebenhoch’un yeniden doğuşu bu dört inekle oldu.”

“Biraz daha açar mısınız rica etsem?”

“Açacak fazla bir şey yok aslında. Babam öldü ve her şey bana kaldı.”

“Ya Günther?”

“Mülk mirası kanunu böyleydi. Her şey ilk doğan çocuğa kalıyordu fakat mülkün değerinin yarısını nakit olarak ikinci doğana vermesi gerekiyordu. Kardeş sayısına bağlı olarak yarı, üçte biri ya da dörtte biri. Önemli olan mülkün bölünmek zorunda kalmamasıydı.”

“Neden?”

“Çünkü Alto Adige’de bir mülkün paylaşılması ailenin zarar görmesi demekti. Açlık ya da daha beteri anlamına geliyordu. Babam öldüğünde inekleri sattım. Günther karşı çıkmadı. Onun payını istediğim zaman verebileceğimi söyledi. Deli olduğumu düşünüyordu ama becerilerime de güveniyordu. Satıştan aldıklarımı ilk şirketime yatırım yaptım. Bir inşaat firmasıydı.”

“Turist Merkezi’ni inşa etmek için mi?”

“O işi yapmak kafamda vardı ama ilk işim olmadı. Merkezin kurulması 1990 yılına dek sürdü. Kagol İnşaat 1982’de, otuz yaşına girdiğim gün faaliyete başladı. O günü seçtim çünkü genç ve idealisttim ve bu bana çok... sembolik olurmuş gibi gelmişti. Gerçekten de bana şans getirdi. Kagol İnşaat’ın aldığı ilk iş, Aldino’da bir tavuk çiftliğinin çatısını onarmaktı. Boynuma kadar tavuk pisliğinin içine batmış haldeydim ama inanın bana, mutluluktan uçuyordum.”

“Dört inek ve bir bok yığını. Bunu başlık olarak kullanabilirim.”

“Muhteşem olur ama korkarım pek satmaz.”

“Günther da sizinle mi çalışıyordu?”

Manfred’in yüzü gölgelendi.

“İkinci kez konuyu kardeşime getiriyorsunuz, Salinger. Neden?”

“Merak ettim.” Kelimeleri cam kabuklarının üzerinde yürüyormuşçasına dikkatle seçmiştim. “Ayrıca söylenenlerden anladığım kadarıyla Günther kasaba halkı tarafından fazla anlaşılamamış biri.”

Manfred şaşırmış görünüyordu. “Öyle mi?”

“Bana bundan çok bahsettiler.”

“Alkol problemi nedeniyle mi?” diye sordu yüzünde herhangi bir duygu belirtisi olmadan.

“Bletterbach Katliamı’yla alakalı olarak.”

“Siz o olayı mı yazmak istiyorsunuz?”

“Sanmıyorum,” diye cevap verdim gözümü kırpmadan. “Bletterbach’ın hissiyatını vermek için belki birkaç defa değinilebilir.”

“Bu fikrin pek hoşuma gittiğini söyleyemem, Salinger.”

“Kitap kasabadan bahsedecek ve bu olay da hikâyenin bir parçası.”

Manfred başını anladığını ifade eder gibi salladı ama gözlerinde hâlâ bir kuşku ifadesi vardı. “O gün çok kötü şeyler oldu. İlerleyen günlerde de.”

“Werner bana anlattı. Kendisi de çekip gitmiş hatta.”

“Alelacele, evet. Bir gece toplanıp gitti. Bana bu şekilde anlattılar.”

“Siz burada değil miydiniz?”

“Ben kasaba dışındaydım.”

“İş için mi?” diyerek üzerine gittim.

“1985’te Kagol İnşaat, limited şirket olmuştu. Rovereto’da bir işim vardı, sürekli olarak Kuzey İtalya’ya seyahat ediyordum. Friuli’de, Veneto’da devam eden inşaatlarım vardı ve Tirol’de çok önemli bir işi tamamlamaya çalışıyordum. Bir kayak merkezinin inşaatı. Artık yalnız da değildim. Önceki yıl var olan personele ek olarak, yenilikçi fikirleri olan iki genç mimar tutmuştum. Biri hâlâ benimle çalışıyor, diğeri Almanya’ya taşındı. Birçok stadyum ve Arap Emirlikleri’nde bir gökdelen yaptı.”

“Etkileyici,” diyerek yorum yaptım.

“1985’te Siebenhoch’ta neredeyse hiç yoktum. Sonraki yıllarda da. Kasabaya sadece tatillerde geliyordum, o zamanlarda bile pek ortalarda yoktum.” İç geçirdi. “Sizin pişmanlıklarınız var mı, Salinger?”

“Çok.”

“O kötü olayı yazılı olarak görmek konusuna neden böyle şiddetle karşı çıktığımı anlıyorsunuzdur.”

“Önemli değil,” diye karşılık verdim. “Beni *Krampus*’lar ve efsaneler ilgilendiriyor. Gerisi sadece arka fon. Rahatlıkla

çıkartılabilecek şeyler. Kendimi bildiğim için muhtemelen tamamlamayacağım bir kitap yüzünden kimseyi rahatsız etmek istemem.”

“Size nasıl teşekkür edebilirim?”

“İçeride sigara içmeme izin vererek.”

Manfred bir pencere açtı. “Ben de seve seve size eşlik ederdim, Salinger ama bıraktım.”

Kapıda bir tırmalama sesi duyuldu.

Manfred’in yüzü aydınlandı.

Köpekleriydi. İki doberman önce beni koklayıp sonra sahiplerine doğru koştu. Manfred onların bu heyecanına hakiki bir sevgiyle karşılık verdi.

“Ulisse ve Telemaco.

“Önemli isimler.”

“Onlar sahip olduğum tek şey.”

“Aileniz yok mu?”

“Şirketim var. Turist Merkezi var. İki Siebenhoch’ta olmak üzere üç tane otelim var ve *Krampusmeister*’im. Ama çocuğum yok. Ailem de. Bunlar için zamanım olmadı.”

“Çok yoğun çalıştığınız için mi?”

Manfred, ayaklarının dibinde yatan dobermanların başını okşamaya devam etti. “Çok yoğunum, evet. Bu, Günther’ı kaybetmeme de neden oldu.”

Manfred koltuğunun arkasına yaslandı. Ben Marlboro’nun tadını çıkarırken o bir bardak su içti.

Pencereden gelen soğuk hava yüzümün yarısını uyuşturmaya yetmişti.

“Her ne kadar uzaklarda olsam da kasabada olanlardan haberdardım. Günther’dan ve probleminden haberim vardı.”

“Alkol probleminden mi?”

“Elbette ama Günther...” Manfred kasvetli bir ses tonu takındı. “Zayıf karakterli biriydi. Söylediklerim size zalimce mi geldi yoksa? Lütfen doğruyu söyleyin.”

“Evet, öyle geliyor.”

“O benim kardeşimdi ama benim için bir utanç kaynağıydı. Ben hayallerin ancak ve ancak irade gücüyle gerçekleştirilebileceğinin canlı bir örneğiyim. Dört inekten, günden güne büyüyen bir imparatorluk yarattım. Benim dokuz rakamlı cirolarım vardı, Salinger. Politikacılar bir gün olmasa başka gün kıcıımı yalamak için sıraya girerlerdi. Kıskanç insanları taze boka konan sinekler gibi üzerime çekerdim. Ve ben o sinekleri savmayı da bildim. Bir firmanın siparişlerinin yarısını kaybetmesi için tek bir sözüm yeterdi, bir hareketimle inşaat malzemesi yapan firmaları kumdan kaleler gibi yıkabilirdim. Yenilikçi fikirlerim vardı ve bu fikirler daima meyve verirdi. Dünya benimdi.” Yumruğunu havaya kaldırdı.

“Günther ise zayıftı. Babamız gibi. Babam da sünger gibi içki içerdi Sirozdan öldü.”

“Ama Günther’nın gördükleri...”

“Katliamı mı söylüyorsunuz? Ne olmuş yani?” diyerek sözümü kesti Manfred kibirli bir tavırla. “Ben kariyerim boyunca kaç tane ölü işçi gördüm, haberiniz var mı? Betonun içine gömülmüş ya da iskeleden düşmüş duvar ustaları, patlayıcı maddelerden havaya uçan teknisyenler. Bir sürü ölüm. İçkiye gömülüp kendime acımaya mı başladım?”

“Günther sizinle aynı yapıda olmayabilir.”

Manfred içini çekti.

“Günther benimle aynı yapıda değildi, evet. Fazlasıyla duygusaldı. Bir ayı gibi iri yarıydı, zavallı annemi çileden çıkararak bir dil kullanırdı fakat yine de altından bir kalbi vardı. Bunu ancak o yılların heyecanı geçtiğinde anladım. Benim için seksenli ve doksanlı yıllar, yedi gün, günde on sekiz saat çalıştığım bir festival zamanıydı. Önemli şeyleri düşünmekten asla vazgeçmedim.”

“Aile gibi şeyler mi?”

“Ve Günther. Genellikle tek çocuk olduğumu söyledim. Ölüm şekli de boşa harcanmış hayatına uygundu. *Bir sarhoş eksildi işte*, dedim kendi kendime ve hiçbir şey olmamış gibi, sözleşmelerimi imzalamaya, projeleri denetlemeye devam ettim. Sonuçta Günther ile birbirimizden pek de farkımız yoktu.”

“Neden böyle dediniz?”

“Çünkü Günther’nın içkisi vardı, benim de işim. Benim ilacım da oydu. Ve hız kesmeye başladığımda geriye dönüp bakmaya da başladım. Ve Günther’ı düşünmeye. Gerçekten aşağılık biri gibi davrandığımı anladım. Onu kurtarabilir miydim diye merak etmeye başladım.”

“Nasıl olacaktı o?”

Manfred bana sanki Mars’tan gelmişim gibi baktı. “Ben zenginim ve hep öyleydim, Salinger. Onu iyileşebileceği özel bir kliniğe yatırabilirdim, ona dünyayı dolaşması için para verebilirdim, istediği kadar fahişeye sahip olması için de. O bağımlılıktan kurtulması için ne gerekiyorsa onu alabilirdim. Oysa onu yalnız bıraktım burada. Bu bizim birlikte büyüdüğümüz ve Günther’nın oturduğu ev. Hemen hemen her yerini yeniledim.”

“Hemen hemen mi?”

“Günther’ya yaptıklarımı fark ettiğimde çılgına döndüm. Neden bilmiyorum ama hıncımı bu dört duvardan çıkardım. Onu yerle bir etmek isterdim. Ama burası benim evimdi. Bizim evimizdi. Böylece onu baştan aşağı yenilemeye karar verdim. Fakat onun odasına dokunmaya cesaret edemedim. En son kalışında nasılsa o şekilde duruyor.”

“Ben bir uzman değilim ama bu bana bayağı saçma geldi,” dedim kendimi tutamayarak.

“Bazen buna ben de inanıyorum. Odayı görmek ister misiniz?”

Üst kata kadar onu takip ettim.

Kagolların evinin geri kalanı değerli mobilyalarla özenle döşenmişken, Manfred’in bana gösterdiği oda tam anlamıyla çöplüktü.

Duvar panelleri isten kararmış, yatak kurtlar tarafından yenmişti ve pencere camları gün ışığının içeri girmesini engelleyecek kadar matlaşmıştı.

Hâlâ dağınık halde duran yatağın yanındaki dolabın üzerinde bir şişe vardı. Şişenin yanında da bin liralık banknotlar duruyordu.

“Ne diyorsunuz, Salinger?”

Başka bir şey daha söyleyecek oldu ama bir ses araya girdi. Gelen hizmetçiydi. Berlin’den acil bir telefon onu bekliyordu.

Manfred lanet okudu.

“İşler,” dedi. Af dileyip basamakları ikişer ikişer inerek uzaklaştı.

Karşımda bu zaman makinesiyle yalnız kalmıştım. Kendime engel olamadım. Manfred’in uzaktan gelen mırıltılarını duymama rağmen Günther’nın odasına daldım.

4.

Yaptığım şey yanlıştı. Hatta bir bakıma saygısızlıktı. Yirmi beş yıl evvel ölmüş bir adamın dolaplarını karıştırıyordum (yatağın altına, komodinlerin içine). Kısa ve mutsuz bir hayat yaşamış bir adama aittiler. Günther bu yaptıklarımı hak etmiyordu.

Fakat bu düşünce beni bir saniye olsun durdurmadı.

Brigitte’nin bana anlattıklarının gerçeği yansıtıp yansıtmadığını görmek için tek bir fırsatım vardı. Manfred’le olan sohbetimin bana yeni bir bilgi vereceği fikrine kapılmıştım. Ne var ki Manfred aklımdakileri netleştirecek bir şey söylememişti.

Delik botlar, tarihi geçmiş ilaçlar, pijamalar, iç çamaşırları arasında hızlıca elimi gezdirirken soluk soluğaydım. Odada bir ayna da vardı ama kendi aksime bakmaya cesaret edemedim. Araştırmaya devam ettim, zaman çok hızlı geçiyordu. Bir saniye, iki saniye, üç saniye...

Çabuk. *Çabuk.*

Şayet Günther'nın gerçekten şüpheleri varsa burada, bu beklenmedik definenin içinde olmalıydı ve ben doğru ipuçlarını bulmalıyım. Bunu burnumu gıcıklayan onlarca yıllık tozları hissettiğim gibi hissediyordum. Ceketlerin, pantolonların ceplerine baktım. Şansımı ilaç reçeteleri ve kartpostallar arasında bile denedim. Birkaç sırt çantasının içini karıştırdım. Kurtlar tarafından yenmiş çorapları dahi kontrol ettim. O odanın her lanet köşesini araştırdım. Eski faturalar, pis mendiller ve zamanı geçmiş bozuk paralardan ötesini bulamadım. Ter içinde kalmıştım.

Sonra onu gördüm.

Bir dolabın içindeydi. Bir müzik kutusu. Ümit verici şekilde titreşiyor gibi görünüyordu. Nefesimi tutarak kapağını kaldırdım. Durup kulaklarımı diktim. Manfred'in sesi hâlâ uzaktan geliyordu.

Acele et.

Müzik kutusunu ters çevirip pil bölmesini buldum. Tırnaklarımı kanca gibi kullanarak açtım. Gereksiz bir tedbirdi: pillerden akan asit burun deliklerimi acıtan, kötü bir koku yaydı. Hiçbir melodi yaptıklarına kılıf olamazdı.

Yani Günther Kagol'un mezarına yapılan saygısızlığa.

Onu açtım. Bir gıcırtıdan başka bir şey duyulmadı. İçinde resmî belge gibi görünen, daktiloyle yazılmış bazı kâğıtlar vardı. Onları açıp okumaya çalıştım. Üzerinde mühürler ve halka şeklinde lekeler vardı. Bira diye düşündüm. Ya da belki gözyaşları.

Okudum.

Okuduklarım nefesimi kesti.

Beni kurtaran köpekler oldu.

Havladıklarını duydum, ardından da Manfred'in onları yatıştıran sesini. Kâğıtları aceleyle cebime sokuşturup müzik kutusunu geri koyduktan sonra dolabı kapadım, ardından pencere çerçevelerini inceliyormuş gibi yapmaya koyuldum.

“Bu kurşun, değil mi?”

Sesimdeki telaşlı tonu fark etmediğini umuyordum.

“Eskiden böyle yapıyorlardı,” dedi.

Bana bakıp bıyıklarını düzeltti. “Bana sormak istediğiniz başka bir şey var mı çünkü?..”

“Misafirperverliğinizden yeterince faydalandım, Manfred. Sakıncası yoksa yakınlarda yine uğrayıp laboratuvarınızın fotoğraflarını çekmek isterim.”

“Zevkle. Ama konuştuğumuz gibi...” dedi gözlerinin cümleyi tamamlamasına izin vererek.

“Bletterbach yok. Bırakalım da ölümler huzur içinde uyusun.”

Bunları söylerken cebimdeki kâğıtlar neredeyse tenimi yakıyordu.

5.

Manfred’le birlikte olduğum sonraki dakikalar zihnimden yok olup gitti. Silindi. Tek hatırladığım oradan çıkıp bulduğum ganimete kendimi adama arzumdu.

Dört sayfa. Parmaklarımın arasındaki kâğıtlar sarı ve bu-ruştu. Alttaki tarih 7 Nisan 1985’ti. Katliamdan yirmi bir gün önce. Tekrar okudum. Sonra tekrar. Günther’nın bulduğu şeye hâlâ inanamıyordum. Kendimi onun yerine koyduğumda hissettiklerim tarif edilemez duygulardı. Neden içerek kendini öldürdüğünü anlayabiliyordum.

Bu kâğıtlar hidrojeolojik bir risk değerlendirmesiydi. Bletterbach’ta bir turist merkezi inşa etmenin sadece eko sisteme zarar verici değil, aynı zamanda tehlikeli olabileceğini anlatan birkaç satırla, birkaç grafik ve bir sürü referans haritalardan oluşuyordu.

Turist Merkezi’nin temelinin atılması genç bir jeoloji öğrencisinin hazırladığı bu dört sayfayla birlikte gecikmiş, genç

öğrenci o harika tebessümüyle dahi fethedemeyeceği bir düşman kazanmıştı. Merkezin inşasına karşı çıkan bu raporun altındaki imza Evi'ye aitti.

Manfred'in Günther'yla ilgili kibirli konuşma şekli kulaklarımdan gitmiyordu. Kardeşinin alkol problemini kabul edemeyen bu kişi aynı zamanda bir katil de olabilir miydi?

Belki de o değildi, dedim kendi kendime, raporu kim bilir kaçınıcı kez okurken.

Fakat yine de Manfred Kagol bulaşılmayacak bir adam olduğunu tüm dünyaya göstermişti. Özellikle de o dönemde. Kendi deyimiyle, Günther'nın içkisi, onun da işi vardı.

Ama bana işin içinde bundan daha fazlası varmış gibi geliyordu. Gururla bahsettiği o dört inek, alkolik bir babadan mirasla kalan hayvanlardan ibaret değildi. Onlar birer semboldü. Sosyal anlamdaki kurtuluşunun sembolleri. Turist Merkezi ise zaferinin somut bir işaretiydi.

1.

Ertesi sabah, öğrendiğim her şeyi not ederek dosyayı güncelledim: Evi'nin imzaladığı dokümanın bir kopyasıyla birlikte bütün varsayımlar, sorular ve aklıma gelen ve takip edilebilecek kehanetleri yazıya döktüm.

Çok fazlaydı.

Sonra yakınlarda bir tehlike olduğuna dair hissiyatımı ko-
valamak için soğukta uzun bir yürüyüşe çıktım. İşe yaramadı.
Öğle yemeğinde doğru düzgün bir şey yiyemeden önümdekileri
didikleyip Annelise'nin sorularına kısa cevaplar verdim, bun-
dan usanan Annelise pes edip benimle konuşmaya çalışmaktan
vazgeçti.

Evi'nin imzaladığı raporu aklımdan çıkaramıyordum. O
birkaç sayfaıyla Turist Merkezi'nin inşasını beş yıl geciktirmişti.
Turizm alanındaki rekabet göz önünde bulundurulduğunda beş
yıl, jeolojik dönemler kadar uzundu.

Ayrıca Evi 28 Nisan 1985'te öldürülmeseydi ve anlaşılan
tutkuyla bağlı olduğu Bletterbach'ın (Sonuçta orası Brigitte'nin
bana aktardığı gibi Kurt'a âşık olduğu yer değil miydi? Orası i

16 400 milyon yıl önce yaşadığı düşünülen 2,5 metre boyunda, dev su akrebi. Almanya'da
bulunan fosillerinin ardından varolmuş en büyük böcek türü olarak kabul edilmiştir.
(ç. n.)

annesi kendini kaybettiğinde Evi'nin huzur bulduğu yer değil miydi?) korunmasıyla ilgili savaşını sürdürseydi, muhtemelen Turist Merkezi Manfred Kagol'un kafasındaki bir proje olarak kalmaya devam edecekti.

Turist Merkezi yoksa para da yoktu.

Para.

İnsanlık kadar eski ve gayet mümkün bir cinayet sebebi. Sonuçta Roma da suça sahne olan bir yerin üzerine kurulmuş bir şehirdi.

Basit bir toprak kavgası yüzünden Remus'u öldüren Romulus.

"Baba?"

Başımı tabaktan kaldırmadan cevap verdim.

"Efendim, hayatım?"

"Akreplerin böcek olmadıklarını biliyor muydun?"

"Ne?"

"Akrepler böcek değildirler. Biliyor muydun?"

"Gerçekten mi?"

Clara başını sallayarak onayladı. "Onlar örümcektir," dedi bu keşfinden dolayı heyecanlanmış bir halde. "Televizyonda söylediler." Onu duymadım bile. "Patateslerini ye, tatlım," diye mırıldandım.

Clara suratını astı. Ama ben farkına bile varmadım. Düşüncelerime dalmıştım.

Para için adam öldürülebilir miydi?

Turist Merkezi'nin yıllık ne kadar kazandığını hesaplamaya çalıştım. Eğer internette bulduğum istatistikler doğruysa giriş parası ödeyen turist sayısı yıllık altmış bin ile yüz bin arasında değişiyordu. İşletme giderleri, onarım ve buna benzer şeyler düşüldüğünde iyi bir rakamdı ama tek gelir kaynağı bu değildi. Çünkü Dolomitler'e göz gezdirmek üzere cüzdanlarını açan turistlerin en az yarısı Siebenhoch'taki otellerde konaklıyordu, yemeklerini Siebenhoch'ta yiyor, hediyelik eşya, temel ihtiyaçlar ve daha başka bir sürü şey satın alıyordu.

“Baba?”

“Söyle, hayatım,” dedim.

“Bugün öğleden sonra ne yapıyoruz?”

Annelise’yi mutlu etmek için yahniden aldığım parçayı yiyip yutmaya çalıştım. Mükemmel olmuştu ama benim iştahım yoktu. Hissettiğim o duygu hâlâ içimdeydi.

“Bilmem tatlım.”

“Kızakla kaymaya gidelim mi?”

Turist Merkezi’nin kazandığı paralar zihnimin içinde altın bir nehre dönüşmüştü.

“Olur tabii.”

Bu servetten en fazla fayda sağlayan kimdi? Halk ama en çok da Manfred Kagol. Dört ineğini satmış olan adam.

“Söz mü?”

Saçlarını dağıttım. “Söz.”

Dört inek ve bir tavuk çiftliğinin çatısı Siebenhoch’un sahibi olmak için bir basamak görevi görmüştü. Turist Merkezi onundu, kasabanın en büyük iki oteli onundu.

Kazançların en büyük dilimi onundu.

Manfred Kagol.

Masayı topladım. Sonra gidip favori koltuğuma gömüldüm. Televizyonu açtım. Gözlerim bakıyordu ama beynim kaydetmiyordu.

Clara küçük bir kukla gibi beni takip ediyordu.

“Baba?”

“Söyle, beş harf.”

“Ne düşünüyorsun?”

“Haberleri izliyorum.”

“Ama haberler bitti, dört harf.”

Doğruydu.

Gülümsedim. “Galiba dört harfin aklını toplaması gerekiyor.”

“Kızak kaymaya çıkalım mı?”

Başımı sağa sola salladım. “Sonra.”

“Ne zaman sonra?”

“Önce bir şey yapmam gerekiyor.”

“Ama söz vermiştin!”

“Birkaç saat sadece.”

Ayağa kalktım.

“Nereye gidiyorsun?”

“Bolzano’ya gitmem lazım. Sonra döndüğümde kızağa bineriz, olur mu?”

2.

Kanıtı ihtiyacım vardı. Ve bunu bulabileceğim tek yer Vilayet Tapu Dairesi’ydi. Orada Turist Merkezi’nin hikâyesini kafamda yeniden kurabilirdim.

Sonra?

Sonra nasılsa bir şeyler düşünürüm, diye düşündüm telefon çaldığında.

3.

“Uyandırdım mı, ortak?”

“Saat öğleden sonra iki ve ben araba kullanıyorum.”

“Zaman farkıyla ilgili hep kafam karışıyor.”

“Ev ödevini yaptın mı, Mike?”

Hat kötüydü. Mike’ın sesi sürekli kesilip duruyordu.

Lanet okudum.

Neyse ki benzin istasyonunun girişini fark edip sinyal vererek uygun bir yer buldum ve arabayı park ettim. Megafonu kapayıp telefonu elime alarak kulağıma götürdüm.

“Öncelikle bana verdiğin berbat bir iş ve bütün olay tam bir karmaşa. Sen nasıl bir olaya karıştın böyle?”

Çakmağımı çakıp öğleden sonranın ilk sigarasını yaktım.
Duman beni bir parça öksürttü.

“Tuhaf bir olaya.”

“Sondan başlıyorum. Grünwald. Kimse ona ne olduğunu
bilmiyor. Bir anda ortadan kaybolmuş.”

“Ne zaman bu? 85’te mi?”

“Nisan ya da Mayıs 1985.”

“Nisan ya da mayıs ne demek? Daha kesin söyleyemiyor
musun?”

Mike’in sesi aniden tizleşmişti. “Beni eleştireceksen neden
bu işi kendin halletmiyorsun?”

“Çünkü sen bir dâhisin, Mike. Bense kendi halinde bir
yazarım.”

“Devam et.”

“Ve sen kestaneleri ateşten kurtarmama yardım edebilecek
tek insansın.”

“Başka?”

“Başka yok, erotik hat değil burası.”

“Olsaydı da param boşa gitmeseydi, uluslararası konuşma-
ların kaç patladığından haberin var mı?”

“Network’ün hatlarından birini kullanmıyor musun sen?”

“Sırası gelmişken sana falını okumamı ister misin?”

“Konuşmaya başlamanı tercih ederim. Nisan ya da Mayıs
1985.”

“Oscar Grünwald ortadan kaybolmuş. Ingolstadt’taki bir
konferansta konuşma yapması gerekiyormuş, burası da...”

“Almanya’da.”

“Ama konuşmaya gitmemiş. Konferansın tarihi 7 Mayıs.
Onun yerine Hollandalı Van Der Velt’in konuşma yapmasına
karar vermişler. Bu Van Der Velt’in kayıtlarına bakılırsa an-
laşmadan caymışlar. Grünwald diskredite edilmiş, Salinger.”

“‘Diskredite edilmek’ de ne demek?”

Mike konuşurken torpidodan bir bloknot ve bir tükenmez kalem çıkardım. Bloknotu bacaklarımın üzerine yerleştirip not almaya koyuldum.

“Yani üniversiteler fon taleplerini reddetmeye başlamışlar demek.”

“Bana bilmediğim bir şey söyle.”

“Grünwald’ın bu ekonomik düşüşü 83’te başlamış. Üniversitelerle gelen çok fazla saldırı olmuş.”

“Innsbruck mu?”

“Innsbruck, Viyana. Berlin Üniversitesi’nden iki yayın ve bir tane de Verona Üniversitesi’nden.”

“Nasıl yani?”

“Asıl mesele başka. Oscar Grünwald gerçekten kimdi?”

“Bir jeolog ve paleontolog,” diye karşılık verdim.

“Doğru ama eksik. Oscar Grünwald,” Mike’ın sesi bir şey okuyan birinin tekdüze tonuna büründü ve ben tüm söylediklerini not etmek için dikkat kesildim, “Carinzia’da, bir kasabada doğdu, kasabanın adı Kla...”

“Klagenfurt.”

“Hah işte o. 18 Ekim 1949’da.”

“1985’te otuz altı yaşındaymış.”

“Otuz altı yaşında, iki diploma ve bir doktora: paleontoloji. Bayağı iyiymiş bence.”

“İyi mi?”

“Bence adam bir dâhiymiş.”

“Sen jeolojiden, paleontolojiden ne anlarsın?”

“Son günlerde kültürüm gelişti. Asıl soru senin ne anladığın?”

“Jeolojinin taşbilimi olduğunu ve paleontolojinin de fosiller üzerinde çalıştığını biliyorum.”

“Permiyen denen şeyi duydun mu peki?”

“Büyük nesil tükenmelerinin yaşandığı dönem değil mi?”

Aynı zamanda Bletterbach’ın en derin katmanlarından biriydi. Bulmacanın parçaları yerine oturmaya başlıyordu.

“Permien iki yüz ila iki yüz doksan bin yıl öncesine gidiyor. Bu dönemde gezegenin en büyük nesil tükenmeleri yaşanmış. Canlı türlerinin neredeyse yüzde ellisi yok olmuş. Yüzde ellisi, Salinger. Sence de tüyler ürpertici değil mi?”

“Evet, oldukça dehşet verici.”

“Olanlar hakkında birçok teori var. Kozmik radyasyondaki artış, bu da büyük bir mikrodalgada hamburger köftesi gibi kızardıkları anlamına geliyor; denizlerin üretkenliğinde düşüş, manyetik kutuplardaki inversiyon, okyanuslardaki tuzun artışı, oksijendeki azalma, pis işleri yapan bakterilerden kaynaklanan atmosferdeki hidrojen sülfitte artış. Son olarak da herkes tarafından bilinen ve benim en favorim olan teori var.”

“Asteroit mi?”

“Gezegenin ortasına çarpıp onu ikiye ayrılma tehlikesine düşüren, dev ve muhteşem bir ateş topu. Hollywood’un son noktası. Hem de dublöre ihtiyaç olmadan, ortak. Fakat Grünwald bu çalışmalardan âdeta anında bıkmış.”

“Neden? Bulabildin mi?” diye sordum.

“Eski zamanlardan beri onun gibi büyük beyinleri endişeye boğan kronik kaynak eksikliği. Grünwald bir köşede durup bekleyecek bir tip değildi. Teoriler üretmekten memnun değildi.”

“Kanıt istiyordu.”

“Ancak paleontolojide kanıt aramak çok maliyetli bir şey. Araştırma gezileri için kimse ona para ödemiordu. Söylememe gerek yok, onu tanımıyorum ama onu tanımadan sevdim. Delileri kim sevmez ki? Fakat inan bana o, bilim insanı değil, senarist olmalıymış.”

“Neden?”

“Permien dönemle ilgili çalışanlar kendi kendilerine soruyorlardı: ateş topu mu, büyük bir deprem mi? Gazlı mikro-organizmalar mı yoksa ısınan volkanlar mı? Grünwald ise daha enteresan bir soru sordu. Neden bazıları hayatta kaldı ve bazıları kalamadı? Bu genetik bir şey miydi? Şans mıydı? Ve bununla

birlikte ekolojik nişler teorisi geldi. İtibar kaybetmesine de bu teori neden oldu.”

“Nedir bu nişler?”

“Permien dönemin apokaliptik şartlarından etkilenerek daha yumuşak bir hale gelen fiziksel alanlar diyelim ve orada yaşayan türlerin doğal afetlerden kaçmalarına olanak verdiler. Adamı katlettiler.”

“Ne demek bu?”

“Grünwald teorisinde, bugün dahi bazı yerlerde büyük tükenmelerden hayatta kalıp evrim geçirmemiş biyolojik türlerin var olmasının mantıklı olduğunu savunuyordu...”

“Hayatta kalmış ama evrim geçirmemiş mi? Günümüz dünyasında mı? Kara kurbağaları ve DNA hikâyelerinin olmadığı bir *Jurassic Park* mı yani?”

“Aynen öyle.” Başını üzgün bir şekilde sağa sola salladığını hayal edebiliyordum.

“Innsbruck’ta araştırmacı bilim insanı olarak bir yeri vardı ve onu kovdular. Kimse onunla bir alakası olsun istemiyordu. Ne yayın organları ne de kitaplar.”

“Geçimini nasıl sağlıyordu?”

“Jeolog olarak. Yerli halktan bazı bağlantılarının olduğu Ande’ye geziler düzenliyordu. Danışmanlık yapıp turist rehberi ve hatta sokak satıcısı olarak para kazanıyordu. Mücadele etti ve sonra 1985’te ortadan kayboldu.”

“Kimse onu aramamış mı?”

“Bildiğim kadarıyla hayır,” diye cevap verdi Mike boğuk bir sesle.

Aklıma Brigitte ve Evi’nin zafer albümü geldi.

“Evi Baumgartner,” diye mırıldandım.

“Pardon?”

“Evi Baumgartner,” diye tekrarladım bulutsuz gökyüzünde yuvarlaklar çizerek uçan bir alıcı kuşa bakarak, belki de bir kartaldı.

“Kim bu?”

“Grünwald’ın akademik itibarını sarsan çalışmalara bakarsan onun adını göreceğine eminim.”

Ve bir cinayet sebebi.

Mike’in bilgisayar klavyesinde bir şeyler yazdığını duydum.

“Bir şey çıkmıyor.”

Aptallık etmişim.

“Tognon’ olarak dene,” dedim, Evi’nin resmî soyadının bu olduğunu hatırlayarak.

Makineli tüfek gibi hızlı klavye sesleri duyuldu.

“İşte! Innsbruck Üniversitesi. Ve dostumuzun itibarını sarsan çalışmalardan biri değilmiş bu sadece, anlaşılan diğerlerini de tetikleyen *ası*/ çalışma. Kim bu Evi?”

“Bletterbach kurbanlarından biri.”

“Ne dedin?”

“Bletterbach kurbanlarından biri, dedim. Çözmeye çalıştığım olayın yanı.”

Mike bir şeyler mırıldandı. Klavyenin üzerinde gezinen parmak sesleri yeniden duyuldu.

“Sonunda *h* harfi var mı?”

“Bletterbach’ın mı? Evet, neden?”

Mike film fragmanlarının bariton sesini taklit ederek konuştu.

“Ve sürpriz son, dostum.”

“Budalalık etmeyi bıraksana.”

“Budalalık etmiyorum. Gerçek bir ekolojik nişin içinde bulunuyorsun.”

“İmkânsız. Bu tür şeyler bilim kurgudur.”

“Ah, öyle mi?” dedi Mike. “Dostumuz Grünwald’ın kitabından küçük bir parça aktarayım. Alto Adige’nin kendisine has bir mikroiklimi vardır. Teoride kıtasal bir iklime sahip olması beklenir fakat Alpler’in ortasında yer alır. O nedenle de kıtasal bir iklimi yoktur. Alpler’de olduğu için Alpler’in iklimine sahip olması gerekir, öyle değil mi? Yanlış. Alpler, kuzey

rüzgârlarından etkilenmez, Alpler, Akdeniz etkilerine maruz kalmaz, Alpler bölgeye bir iklim yaptırımında bulunmaz, farklı bir iklim yaratırlar: yani mikroiklim. Metne göre, Grünwald için bu, ekolojik niş yaratmak için temel şarttı. Ve şimdi,” diye ekledi, “sıkı dur çünkü bu kısmı çok eğlenceli.”

“Söyle.”

“Alto Adige’de, Avrupa’da yüzlerce ve binlerce yıl evvel tükenmiş olan ginko bitkisi yetişiyor. Fakat sanki bilimsel inançlarımızla dalga geçer gibi Dolomitler’in altında yetişiyorlar ve ona eşlik eden başkaları da var. Mesela Notilus. Teoride dört yüz milyon yıl evvel nesli tükenmiş. Alto Adige’de *iki yüz* milyon yıl önceden kalma fosilleri bulunmuş.”

“Yani Notilus’un dünyanın geri kalanında neslinin tükendiğini ama buralarda bir iki yüz milyon yıl daha yüzmeye devam ettiğini mi söylüyorsun? Bilim kurgu bu, Mike.”

“Hayır, ekolojik nişler. Çalışmalardan da kontrol ettim.”

“Ama...”

“Dinle. Grünwald, en son çalışmalarından birinde Bletterbach’tan bahsediyor. *X-Files* ve *Doctor Who* arası bir dergide. Hani şu iki haftada bir dünyanın sonuyla ilgili tahminde bulunan dergilerden.”

Kalp atışlarım hızlanmıştı. “Ee, sonra?”

“Grünwald, Bletterbach’i Permien dönemden hayatta kalmış önemli bir canlı türünün bulunabileceği yerlerden biri olarak tanımlıyor. Spesifik bir tür. Ve Nemo gibi küçük bir balıktan da bahsetmiyorum burada. Sana görselini gönderiyorum.”

Cep telefonumdan *bip* sesi geldiğinde dosyayı açtım.

Ve ağzım açık bir şekilde karşıdaki görüntüye bakakaldım.

Bir deniz kızının kuyruğuna sahip bir akrebi andırıyordu. Uzun bedeni ıstakoza benzemesine yol açan bir kabukla kaplıydı. Bu kadar saldırgan görünen bir şeye daha önce rastlamamıştım. Evet, aklıma gelen ilk kelime buydu: saldırgan.

Dokuz harf.

“Bu da nedir böyle?”

"*Jaekelopterus Rhenaniae*. Telaffuzumun kusuruna bakma."

Böyle bir yaratığa ev sahipliği yapacak bir dünyanın ne tür bir yer olabileceğini gözümde canlandırmaya çalıştım. Tanrı'nın güzel bir günde yok etmeye karar verdiği ve avlanma içgüdüğü dışında herhangi bir duygudan yoksun canavarların akın ettiği bir gezegen.

Mike devam etti.

"Örümceklerin ya da daha çok akreplerin dev atalarından." Zihnimde bir ışık yandı ama ben daha bu düşünceyi yakalayamadan kaybolup gitti. "Bir eklem bacaklı. Denizlerde yaşardı. İki buçuk metre boyundaydı. Kıskaçları yarım metre uzunluğundaydı."

"Ve Grünwald bu şeylerden birinin halen Bletterbach'ta yaşadığından emindi, öyle mi?"

"Bletterbach'ın *altında*. Burada yer altı mağaralarından ve göllerden bahsediliyor. Bu şey tatlı sularda yaşıyormuş. Uzak durulması gereken saldırgan canlılardan."

Mike'ın söylediği son sözleri duymadım. Aklıma Siebenhoch gelmişti.

Eski adı *Siebenhöhlen*'di. Yedi mağara.

"Orada mısın, Salinger?"

"Kâğıt kalemin var mı?" dedim boğuk bir sesle. "Araştırmacı istediğim biri daha var: Manfred Kagol. Buralı bir iş adamı."

"Ne zaman ölmüş?"

"Onunla daha dün görüştüm. Ne bulabilirsen bilmek istiyorum. Özellikle de servetiyle ilgili."

"Zengin mi?"

"Hem de nasıl."

"Ama bu adamın *Jaekelopterus Rhenaniae* ve Grünwald'le ne alakası var?"

"Teşekkürler, Mike."

4.

Bolzano Tapu Dairesi'nin içi moderndi ve hoş bir şekilde aydınlatılmıştı. Neyse ki personel, onlara ihtiyacım olan şeyleri açıkladığımda dahi bana oldukça kibar davrandı.

Yarım saat kadar bekledim ve bu süreyi Mike'ın Grünwald hakkında anlattıklarını bir perspektife oturtmaya çalışarak geçirdim. Tuhaf teorileri vardı. Akademik dünyadan ziyade filmlere daha uygun teorilerdi bunlar.

Grünwald'in bu olaydaki zihnimde bir görüntüye sahip olmayan tek kahraman olduğunu fark ettim. Onu kafamda, Indiana Jones'la on dokuzuncu yüzyıldan kalma bir bürokratin biraz daha tuhaf halinin bir karışımı gibi giyinmiş deli bir bilim insanı olarak canlandırıyordum. And Dağları üzerine araştırmalar yürütmüş bir adamdı ama nedendir bilinmez, onu sarp kayalıklarda hayal edemiyordum. Daha çok yürürken sendeleyeni ve belki de boynunda bir papyon olan biriymiş gibi görüyordum onu.

Grünwald'in işinde saplantılı biri olduğu kesindi. Teorileri uğruna her şeyi feda etmişti. Mike bana herhangi bir sevgiliden ya da evlilikten söz etmemişti. Kimsenin dikkatini çekmeden, bir anda ortadan kaybolmuş olması da sosyal yaşamının sıfıra yakın olduğunun bir işaretiydi. Tek bir hedefi olan tek başına bir adam. Bu hedefse ekolojik nişleri bularak itibarını geri kazanmaktı.

Şaşkın bir şekilde başımı iki yana salladım.

Kariyerini mahvetmiş olan kadını öldürecek kadar saplantılı mıydı? Olabilir. Peki ya o telgrafın anlamı neydi? Evi, Grünwald'in teorisini çürütmek için bir kez daha Bletterbach'ın altındaki mağaralara inmek istemiş ve Grünwald bir başka aşılana daha göz yumamayacağına mı karar vermişti?

Yoksa tatlı Evi aslında akademik dünyadaki hızlı yükselişinden dolayı körleşmiş bir cadı mıydı? Belki de Grünwald'in

teorilerinin ne kadar gülünç olduğunu ispat ederek akademik dünyanın kodamanlarını etkilemeyi amaçlıyordu.

O parlak gözleri ve bana hakkında söylenenlerle onu bu şekilde hayal edemiyordum. Ama bir taraftan da tapu dairesinin koridorlarında bir aşağı bir yukarı yürürken kendime ölümlerle ilgili hep iyi şeyler söylendiğini hatırlatıyordum.

Başka bir ihtimal daha vardı.

Belki de Bletterbach'ı çok seven ve onu herkesten iyi tanıyan Evi'nin içine bir şüphe düşmüştü. Belki de Grünwald'ın ekolojik nişlerle alakalı teorilerinin o kadar da delice olmadığını düşünerek ve kariyerini sarsanların arasında payı olduğu için akademik itibarını geri kazanmasını sağlayacak bir kanıt bulma umuduyla Bletterbach'ın altındaki mağaraları keşfetmeye karar vermişti.

Elbette bu bir ihtimaldi.

Ya Permien dönemin dev akrepleri?

İnanılmaz. Ama...

Gözümün önünde kısa süreli bir görüntü belirdi. Max'ın bana olay yeriyle ilgili gösterdiği fotoğraflar. Koparılmış kol ve bacaklar.

Kırılmış kollar.

Yaralar.

Evi'nin kopmuş kafası.

Bu korkunç yaralanmalar iki buçuk metre uzunluğundaki *Jaekelopterus Rhenaniae* tarafından gerçekleştirilmiş olabilir miydi? Ve eğer...

Bir ses beni gerçek dünyaya geri döndürdü.

Kocaman gözlükler takmış, sakallı bir asistan beni yüksek tavanlı bir salona götürüp çelik bir masayı işaret etti. Çirkin ama işlevsel görünen masanın üzerinde bir öbek dosya duruyordu.

"Bol şans."

Oturup iç geçirerek okumaya koyuldum.

5.

Şunları öğrendim: Bletterbach Turist Merkezi, 8 Eylül 1990'da açılmıştı. İnşaat sorunsuz ve aralıksız devam etmişti.

Tasarımı Avusturyalı saygın bir mimara emanet edilmişti; mimar projeyi “modern teknoloji ve işlevselliği bir araya getirerek yerin doğal güzelliğini korumaya” dikkat ederek yürütmüştü. Bu artık ne anlama geliyorsa...

Evi'nin imzaladığı raporu bulamadım. Orada değildi. Ya da daha doğrusu, indeks bölümünde belirtiliyor olmasına rağmen sayfa yerinden koparılmıştı. Ve bunu yapanın kim olduğunu çok iyi biliyordum.

Evrakları baştan aşağı incelerken gitgide daha fazla hayrete düşüyordum.

Evi'nin değerlendirme raporundan bir yıl sonra, 1986'da Doktor Rossetti adındaki bir jeolog, özetle Turist Merkezi'nin yapılmasında bir sakınca olmadığını gösteren daha uzun ve detaylı bir karşı rapor hazırlamıştı.

“Bilhassa da bölgenin üst konumu Kagol İnşaat tarafından sunulan söz konusu yapı durumuna uyumlu granit malzemeyle birleştirildiğinden toprak kayması riski yoktur,” diyordu Doktor Rossetti. Bir imparatorluğa dönüşmüş olan dört inek.

1988 yılındaysa yine Turist Merkezi'nin inşası lehine Pfauch isimindeki bir mühendis tarafından imzalanan üçüncü bir değerlendirme yapılmıştı. İki yıl evvel Doktor Rossetti tarafından hazırlananın aynısıydı. Garip diye düşündüm kendi kendime.

İki yıl arayla her ikisi de lehte yapılan değerlendirmeler merakımı artırmıştı. Bunun üzerine hemen belediye kütüphanesine koştum.

Tüm bu çabanın sebebini anlamak istiyordum.

6.

Oraya vardığımda soluk soluğaydım ve başımda bir migren ağrısı peyda olmuştu. Yarım kilo aspirin içsem bile ağrıya fayda etmeyecek gibi görünüyordu.

Bu beni durdurmadı. Tapu dairesinde öğrendiklerim ağzımı sulandırmıştı.

İstek formlarını doldurup bekledim, telefonumun şarjının bitmek üzere olduğunu fark ederek biraz daha bekledim ve sonra nihayet işe koyuldum. Yine not kâğıtları ve yine notlar.

Ama bu sefer cevaplar da vardı.

1986'da, Manfred'in planlarının lehine olan raporu imzalamasından birkaç ay sonra Doktor Rossetti rüşvet davası nedeniyle tutuklanmıştı.

Deniz kaplumbağalarının üreme yaptıkları kum bir alana yetmiş katlı bir otel inşa edilmek isteniyordu ve birkaç milyon lirt yeterli olmuş, Doktor Rossetti ihtiyaç duyulan raporu anında hazır etmişti.

Rossetti'nin tutuklanması, Kagol İnşaat'ın işini yokuşa sürmüş olmalıydı ve böylelikle finansal anlamda zor duruma düşmüş olan Manfred, bir başka uzmana, mühendis Andreas Pfauch'a başvurmuştu.

Bu adamın geçmişindeyse herhangi bir leke bulamamıştım: rüşvet ya da gizli anlaşmalar yoktu fakat yine de kafamda soru işaretleri belirmesine engel olamadım.

Pfauch, bu raporu hazırladığında doksan üç yaşındaydı. Neredeyse bir asırlık birinin raporu yeterince güvenilir olabilir miydi? Her şey mümkündü, Bletterbach'ta kabuklu, kıskaçlı canavarların yaşıyor olması bile ama ben bu hikâyede bir sahtekârlık kokusu alıyordum.

Kütüphanedekilerle vedalaşıp eve doğru yola koyuldum. Yol üzerindeki bir eczanede durdum. Migrenim minyatür bir Permiyen yaratığı haline dönüşmüştü.

7.

Karanlık ve daldığım derin düşüncelerin ağırlığı haricinde Bolzano'dan Siebenhoch'a yaptığım yolculuğu hatırlamıyorum. Yola konsantre olmamış, Manfred Kagol, Turist Merkezi ve o zavallı gençlerin başına gelenlere odaklanmıştım.

Mike'in Grünwald'le ilgili yaptığı araştırma sırasında öğrendiği fakat o an dikkatimi fazla çekmemiş bir detay aklıma geldi. Bu detayın şimdi farklı bir önemini olduğunu düşünüyordum.

Grünwald akademik dünyadan uzaklaştırıldığında, bilhassa da ekonomik anlamda ilişkisi kesildiğinde ekmeğini nasıl kazanmıştı? Mike, diğer işlerin yanı sıra danışmanlık işi de yaptığını belirtmişti. Peki, bir jeolog ne tür bir danışmanlık işi yapabiliirdi?

Elbette risk değerlendirmeleri.

Zavallı Grünwald... Bletterbach'ın altında canavarların falan yaşadığı yoktu, asıl canavar Bletterbach'ın üstünde yaşıyordu, iki ayaklıydı ve kısıkaçları eksikti.

Evi'nin sadece ismini kullandırarak geçimini sağlamasına yardımcı olmak için Turist Merkezi'nin risk değerlendirmesini Grünwald'e emanet etmiş olabileceğini dahi düşündüm. Böylelikle bir olup Manfred'in planlarını suya düşürmüşlerdi. Bu aynı zamanda Grünwald'in Bletterbach Katliamı'ndan kısa bir süre sonra gizemli bir şekilde ortadan kayboluşunu da açıklayabiliirdi.

Mike olsa, teorinin bu bölümünün zayıf olduğunu ve elimde buna dair bir kanıt bulunmadığını söyleyebilirdi fakat bunlar olayı biraz daha deşerek sağlamlaştırılabileceğim detaylardı.

Rapor, Manfred'e yüklüce bir paraya mal olmuştu. Buna hiç şüphe yoktu.

Peki sonra ne olmuştu?

Manfred doğru zamanı beklemişti, şanslı yaver gitmiş ve otorejenerasyonlu fırtına katliam için gerekli kılıfı sağlamıştı. Kurt, Evi ve Markus'u öldürmüştü. Sonra da Oscar Grünwald'den kurtulmuştu.

Mike'in zihnindeki sesi bana bir kez daha karşı çıktı.

Ya Şef Kr n?

Doğruydu, Max'ın da kasabanın en zengin adamıyla ilgili bir dosyası vardı ve onu şüpheli listesinden çıkarmıştı ama zengin insanlar kendilerinin olay sırasında başka yerde olduğuna tanıklık edecek kimseleri paralarıyla satın alabilirlerdi. Bu tür tanıklara herkes inanırdı, paranoyak ve saplantılı Max bile. Ama Günther inanmamıştı. Günther da benimle aynı sonuçlara varmıştı fakat kendi kardeşini ihbar etme cesaretini gösterememişti.

Bunlar, Brigitte'nin de sarhoşken ima ettiği ciddi suçlamalardı.

Her şey anlam kazanmaya başlamıştı.

Siebenhoch'u bölgenin temel turistik merkezlerinden birine d n st rmeye kalkışan adam, aslında hain bir katildi. Bölge sakinlerinin eline geçen paradan    masumun kanı damlıyordu. Evi, Kurt ve Markus'un kanları. Bir soru kalmıştı.

Ne yapmak gerekiyordu?

Gidip tekrar Brigitte'yle konuşmak, dedim kendi kendime. Belki aklına başka detaylar da gelirdi. Belki de Günther'nın bahsettiği ama onun bana söylemeyi unuttuğu bir şeyler olabilirdi. Brigitte her şeyin anahtarı olabilirdi.

Eve vardığımda bütün   ıkların kapalı olduğunu fark etmedim. Not defterimi ve kalemi montumun i  cebine koyup anahtarımı çıkardım.

“Neredeydin?”

Werner'mn sesiydi bu.

Yerimden sıçradım.

“Korkuttun beni.”

“Neredeydin?”

Onu hiç bu şekilde görmemiştim. Gözlerinin çevresinde siyah halkalar vardı, teni neredeyse şeffaftı ve gözleri ağlamış gibi kızarmıştı. Bana her an yumruk atacakmış gibi yumruğunu sıkıp bırakıyordu.

“Bolzano'da.”

“Telefonunu kontrol ettin mi?”

Telefonu çıkardım. Şarjı bitmişti.

“Hay aksi.”

Werner montumun yakasına yapıştı. Yaşına rağmen gücü yerindeydi.

“Werner...”

“Manfred beni aradı. Bana bir kitap yazmak istediğini söyledi. Ona epeyce soru sormuşsun. Bana yalan söyledin!” diye hırladı. “Karına yalan söyledin.”

Midemin olması gereken yerde koskoca bir delik vardı.

Işıklar sönüktü. Ortalıkta hiç ses duyulmuyordu. Bunun tek anlamı Annelise’nin tehdidini yerine getirmiş olduğuydu. Gitmişti.

Olduğum yere çöktüm.

“Annelise biliyor mu?”

“Biliyorsa bile ben söylemedim.”

“O halde neden evde kimse yok?”

Werner yakamı bıraktı. Tiksindir gibi bana bakarak bir adım geriledi.

“Hastanedeler.”

“Ne oldu?” diye kekeledim.

“Clara,” dedi Werner.

Sonra da gözyaşlarına boğuldu.

Deliliğin Rengi

1.

Onu görmeme izin vermiyorlardı. Sabırlı olmam gerekiyordu. Oturmak, dergi okumak. Kim gelecek diye beklemek. Dokuz harf: “Olanaksız”dı.

Bağırmaya başladım.

Bana sakın olmamı söylediler.

Daha da yüksek sesle bağırarak erkek hemşireyi yumrukladım. Adam kendini korumak için beni duvara yapıştırdı. Başımı yangın söndürücüye çarptım.

Birisi güvenliği aradı. Altı harf: “Boşuna”.

Üniformalı adamları görmenin dahi kendime hâkim olmama yardımcı olmadı. Bir suçluymuşum gibi yakama yapışan güvenlik görevlilerine küfrettim. Bir suçlu değildim ama dehşet içindeki bir baba olarak canlıların içindeki en tehlikeli türdüm.

Başka seçenekleri yoktu.

Beni yere yatırıp kelepçelediler. Metal kelepçenin kilit sesini duyduğumda öfkeden deliye döndüm. Böbreğime okkalı birkaç yumruk atıldılar. Sonunda beni son derece rahatsız, plastik bir sandalyenin üzerine zorla oturttular.

“Bay Salinger...”

“Çıkarın kelepçeleri.”

“Ancak sakinleştiğinizde çıkarabiliriz.”

Etrafımızda küçük bir kalabalık oluşmuştu. İki erkek hemşire, burnunu çekip duran bir temizlik görevlisi. Birkaç hasta.

“Kızım,” dedim öfkemi bastırmaya çalışarak. “Kızımı görmek istiyorum.”

“Bu mümkün değil, beyefendi,” dedi hemşire benden çok güvenlik memuruna hitaben. “Çocuk annesiyle birlikte yoğun bakımda. Doktor dedi ki...”

Aniden başımı kaldırıp ağzımdan salyalar saçarak bağırdım. “Doktorun dedikleri umurumda değil, ben kızımı görmek istiyorum!”

Ağlamaya başladım.

Ağlamak iyi gelmişti.

Belki onların yumuşamasına da yardımcı olmuştu. Sakinleşmiştim.

Sonunda beni kelepçeleven görevli konuştu. “Eğer hemşireden özür dilerseniz, ben ve meslektaşım olanları unutup sizi bırakabiliriz. Fakat ancak bana tekrar kendinizi kaybetmeyeceğinize dair söz verirsiniz. Anlaştık mı?”

Kelepçeleri çıkardıklarını hissettim. Bana bir bardak su getirdiler.

Su ılıktı ama hepsini içip bitirdim.

“Ne zaman görebilirim?”

Neredeyse boğmak üzere olduğum hemşire cevap verdi.

“Çok yakında, biraz sabırlı olmalısınız.”

“Sabır. Beş harf,” diye mırıldandım. “Dokuz harf.”

“Pardon?”

“Yok bir şey, kusura bakmayın.”

Bekledim. Bekledim.

Havada ağır bir dezenfektan kokusu vardı. Clara bu koldan nefret ederdi. Bir yıl evvel gıda zehirlenmesinden dolayı hastaneye kaldırıldığını anımsadım. Ve ben *Road Crew*’un montajında olduğum için yine yanında değildim. Annelise bana haber verdiğinde Clara’nın midesi çoktan yıkanmıştı. Hastaneye

koşmuştum. Clara bir metrelik boyuyla üzerine giydirdikleri hastane elbisesi gibi solgun, kendine büyük gelen bir yatakta yatıyordu. Asla aklımdan çıkaramadığım bir şekilde bana bakıyor, gözleriyle âdeta “Beni neden korumadın?” diyordu.

Çünkü yapılacak işlerim vardı. Uzaktaydım.

Pisliğin tekiydim.

İşte şimdi, başım ellerimin arasında oturmuş, gitgide büyüyen bir korkuyla birilerinin bana neler olduğunu açıklamasını bekliyordum. Burun deliklerimde, her an daha da şiddetlenen o kokuyla birlikte.

İki saat sonra Annelise, son derece bitkin bir halde beni görmeye geldi. Ayağa fırlayıp onu kucaklamak için yanına koştum fakat kenara çekildi, onu öpmeye yeltendiğimdeyse geriledi.

“Nasıl?”

“Neredeydin?”

“O nasıl?” diye tekrarladım.

“Neredeydin?”

Sonsuza dek devam edebilecek bir oyun gibiydi. O beni suçluyordu ve ben benden ne sakladığını öğrenmeye çalışıyordum. Öfkemin tekrar kontrol edilmez derecelere doğru tırmandığını hissettim.

“Tanrı aşkına bana kızımın nasıl olduğunu söyle!” diye haykırdım.

Gözümün ucuyla hemşirenin oturduğu yerden kalktığını gördüm. “Her şey yolunda mı, hanımefendi?”

“Evet, bir şey yok. Teşekkürler,” diye karşılık verdi Annelise mekanik bir sesle.

“Lanet olsun, cevap ver bana,” diye fısıldadım dişlerimi gıcırdatarak.

Aklımı kaybetmiş gibiydim.

Sanki olanlar onun suçuymuş gibi.

“Kızağa binerken bir kaza geçirdi.

“Ne tür bir kaza?”

“Welshboden’e gitmiş,” diye karşılık verdi Annelise, bakışları uzaklara daldı. “Ben fark etmedim. Bahçede oynadığını sanıyordum. Oysa kızağı alıp Welshboden’e gitmiş. Arkasından sürükleyerek... düşünebiliyor musun? Beş yaşında bir çocuk bu.”

Manzarayı hayal edebiliyordum. Dedesinin evine doğru yola çıkan Clara. Soluk soluğa ama kararlı bir tavırla, otobanda ilerleyen, geçen otomobillere meraklı gözlerle bakan, bu arada neredeyse kendi ağırlığında bir kızağı peşi sıra sürükleyen, beş yaşında bir kız çocuğu.

Bunu neden yapmıştı?

Çünkü bu öğleden sonra birlikte kızağa binmek için ona söz vermiştim. Ve o bana kızmıştı. Çünkü sözümü tutmamıştım. Bir başka söz daha. Manfred’in geçmişini kurcalamak üzere Bolzano’ya gitmek zorunda kalmıştım.

Sonra da...

“Werner bir anlığına gözünü ondan ayırmış, tavan arasındaydı. Ve Clara...” Annelise gözlerini kapadı. “Doğu tarafında, Salinger. Son sürat.”

Ona kullanmayı yasakladığım taraftı bu. Ormana inen taraf.

“Şimdi nasıl?”

“Beyin sarsıntısı geçirdi. Doktor hâlâ hayatta olmasının bir mucize olduğunu söylüyor. Kızağı gördüm, Salinger. Tamamen parçalanmış...”

Elini tutmaya çalıştım. Sert bir hareketle geri çekti.

“Ameliyat gerekecek mi?”

“Bütün başı sarılı, biliyor musun? O kadar küçük ve savunmasız ki.” Annelise’nin sesi gözyaşı olmayan, kuru bir ağlama gibi çıkıyordu. “Doğduğu zamanı hatırlıyor musun? Nasıl da narindi?”

“Onun bir yerini kıracağından korkardın.”

“Beni rahatlatmak için ne demiştin hatırlıyor musun? Hatırlıyor musun, Salinger?”

Hatırlıyordum.

“Sizi koruyacağımı söylemiştim. Her ikinizi de.”

“Seni aramaya çalıştım. Telefon kapalıydı ve ben...” Başını iki yana salladı. “Ne yapacağımı bilemedim. Doktorlar ve ambulans vardı. Babam ağlayarak Clara’nın güçlü olduğunu, iyi olacağını söyleyip duruyordu. Ve,” Annelise kekeleydi, “kar vardı, Salinger, kar kıpkırmızıydı. Çok kırmızı. Çok çok kırmızıydı.”

İkinci kez ona sarılmaya yeltendim. Karım ikinci kez geri çekildi.

“Neredeydin?”

“Bolzano’da. Telefonun pili bitmiş. Mike aradı. Biraz uzun konuştuk. Her zamanki gibi şarj etmeyi unuttum ve...”

Sözlerime devam edemedim.

Kırmızı. Kıpkırmızı kar.

Kar.

Canavar, diye düşündüm. *Canavar sözünü tuttu.*

Tıpkı rüyamda olduğu gibi.

“Bolzano’ya neden gittin?”

“Sana hediye alacaktım.”

“Yalancının *tekisin sen.*”

“Lütfen yapma.”

“Hiçbir zaman yoksun. Hiç yoksun.”

“Lütfen.”

Bu sözler bir bıçak gibi etime saplanıyor, canımı yakıyordu.

“Hiçbir zaman yoksun,” diye tekrar etti.

Ardından binlerce kelimedenden daha fazla acı verici bir sessizliğe gömüldü. Oturduk.

Bekledik.

Sonunda, neredeyse zaman mefhumumu yitirdiğim sırada bir doktor yanımıza geldi.

“Bay ve Bayan Salinger? Clara’nın anne ve babası siz misiniz?”

2.

Kızımın kafatası.

Clara'nın ışıklı panoya asılmış kafatası filmine bakarak kendi kendime sürekli tekrarlıyordum: *İki yüz milyon yıl sonra bu onun fosili olacak.* Filme bakmaktan kendimi alamıyor, bu yüzden de doktorun açıklamaya çalıştığı şeyleri dinleyemiyordum. Doktor o sırada daha koyu görünen bir bölgeyi kalemle yuvarlak içine aldı. Orası Clara'nın kahrolası bir köknar ağacına çarptığı bölgeydi. Travma. Bana öylesine, önemsiz bir lekeymiş gibi görünüyordu. Ateş böceği kadar bir şeydi. Böyle ufacık bir leke için bunca endişe...

Anlayamıyordum.

"Doktor?" Filme parmaklarımla hafifçe vurdum. "O kadar da ciddi bir şey olamaz, değil mi? Ufacık bir leke bu. Ateş böceği gibi. On harf." dedim.

Doktor ayağa kalkıp ışıklı panoya yaklaştı ve kalemle tekrar yuvarlağın üzerinden geçti.

"Az önce dediğim gibi, bu hematoma rezorbsiyonunu kendi kendine gerçekleştirirse kızınız müdahaleye ihtiyaç olmadan evine dönebilir. Aksi takdirde operasyon geçirmesi gerekecek."

Şaşkın halim dehşete dönüşmüştü. "Bana kızımın kafasını açacağınızı mı söylüyorsunuz?"

Doktor geri çekildi. Ellerimle boğazı arasında mümkün olduğunca uzak bir mesafe bırakmak ister gibi çalışma masasına doğru geriledi.

Koridorda iki güvenlik memuru ve hemşirelerle yaşananları bildiğine emindim.

"Bay Salinger," dedi boğazını temizleyerek profesyonel bir ses tonu takınmaya çalıştı. "Hematoma rezorbsiyonu kendi başına gerçekleşmezse müdahale etmek şart olacaktır. Paniğe kapılmanızı istemem ama travma nedeniyle kızınızın görme yetisini kaybetmesi riski var. Belki kısmen, belki de tamamen."

Sessizlik oldu.

Sessizliği hatırlıyorum.

Ve sonra Annelise'nin ağladığını.

"Onu görebilir miyiz?" dediğimi duydum.

Kafamın içinde korkutucu bir boşluk, doktorun peşine takıldım.

3.

Odada yalnızdı. Her yerinde küçük hortumlar vardı. Karmaşık görünen makinelerden vınlamalar yükseliyordu. Arada sırada duyulan *bip* sesleri vınlamalara eşlik ediyordu. Doktor yatak ucundaki dosyaya göz attı.

Ayaklarımın altındaki döşeme taşlarını inceleyip duvarlardaki çatlakları süzdüm, Clara'nın uyuduğu yatağın parlak metaline baktım. Sonra cesaretimi toplayıp bakışlarımı kızıma yönelttim. Küçüküktü. Bir şeyler söylemek istedim. Bir dua. Bir ninni. Hiçbir şey demedim. Hiçbir şey yapmadım.

Bizi dışarı çıkardılar.

Floresan ışıkları hatırlıyorum. Plastik koltukları. Gözyaşları dinmeyen Annelise'yi. Kendimi çamaşır suyu kokan bir banyoda, bir aynanın karşısında bulduğumu hatırlıyorum. Gözlerimden okunan öfkeyi anımsıyorum. Tanımadığım, hayvani ve kırmızı bir maskenin ardından dünyaya bakarken midemin sıkıstığını hissediyordum. Hissettiğim, mümkün olabilecek en kötüsünden bir öfkeydi. Akla hayale gelmeyecek şeyleri insana yaptırabilecek güçte karanlık bir duygu.

Güçsüzlük hapsine mahkûm edilmiş bir öfkeydi bu. Clara için hiçbir şey yapamıyordum. Bir cerrah değildim. Yeterince inançlı olmayan biri olarak dualarım dahi kulağa boş geliyordu, tıpkı lanetlerim gibi. Tanrı kavramım bu kadar belirsizken zaten kime lanet okuyacaktım? Kendime lanet edebilirdim ve bunu

binlerce kez yapmıştım. Annelise'yi teselli edebilirdim. Ancak dudaklarımdan dökülen kelimeler yetersiz ve tatsızdı. Gece-nin üçünde Bolzano Hastanesi'nin birinci katındaki kafeteryada oturup içtiğimiz kahve gibi.

Duygularımı açığa vurmalıydım, yoksa infilak edecektim. Rühayı düşündüm. Clara'nın oyulmuş gözlerini. Kör olma tehlikesine girmiş olan Clara'yı.

Yedi harf: Kırmızı. Dört harf: Sarı. Sekiz harf: Lacivert. Beş harf: Siyah. Üç harf: Mor. Beş harf: Pembe. Ve mavi ve yeşil ve dünyanın tüm kayıp renkleri. Clara için var olmayan renkler.

Biri hariç. Buna eminim.

Beş harf: Beyaz.

Beyaz renk kızımın her gününü bitene dek kovalayıp duracaktı. Körlük beyazdı. Dünyayı pus ve buz renklerine büründürüyordu.

Werner'nın gözleriyle bizi arayıp dikkatimizi çekmek için elini kaldırdığını gördüğümde bütün suçun beyazda olduğunu biliyordum.

Hepsi Canavar'ın suçuydu.

Delice bir düşünceydi bu, bunun farkındaydım. O delilikten kaçmaya çalışırken balıklama içine dalmıştım. Ama delilik, içinde bulunduğum kâbustan iyiydi.

Deliliğe sığındım.

Bletterbach katilinin izini bulabilirsem Canavar'ı yenecektim. Ve bunu yaparak Clara'nın gözlerini kurtaracaktım.

Bir Ağaç Katledildi

1.

Şafak vakti hastaneden çıktım. Annelise'yi benimle gelmesi için ikna etmeye çalıştım. Dinlenmesi ve doğru düzgün bir şeyler yemesi gerektiğini söyledim. Mümkün olduğunca kendini toparlaması gerekiyordu. Sinir krizi geçirmek üzere olan birini andırıyordu. Parmaklarının arasındaki mendili sıkıyor, dalgın dalgın onu büküp duruyordu. Birkaç saat içinde on yıl yaşlanmıştı. Kızı olmadan oradan çıkmayacağını söyledi. Onu alnından hafifçe öptüm. Bana bakmadı bile. Ona onu sevdiğimi söylemek istedim.

Bunu yapmadım.

Onu Werner'yla birlikte bırakıp tek başıma Siebenhoch'a döndüm. Kapıyı açtığımda kalbimde bir sıkışma hissettim. Ev, Clara'nın neşeli sesi olmadan son derece kasvetliydi. Ayakta, rüzgâr saçlarımın arasında gezinirken durup bir süre ağladım. Kapıyı kapatacak gücüm dahi yoktu. Hiç kıpırdamadan orada öylece durdum. Şafak sabah vaktine döndüğünde ve soğuk nedeniyle ellerim uyuşmaya başladığında içerideki sessizlikle yüzleşme gücü bulup eve girdim.

Zorla ağzıma birkaç yumurta tıktım ve koyu bir kahve içtim, kahve midemde spazmlara yol açtı ama en azından beni içinde bulunduğum uyuşukluktan kurtarmıştı. Ağaçların tepesini sallayan rüzgârı seyrederek art arda iki sigara içtim. Neredeyse

fark etmeden bilgisayarı açıp Manfred ve Grünwald'le ilgili öğrendiklerimi not ettim. İki raporu, *Jaekelopterus*'u. Her şeyi yazıya döktüm. Bir süre sonra klavyeyi kırmak ister gibi tuşladığımı fark ettim. Daha büyük bir enerjiyle yazımın devamını getirdim. Bitirdiğimde gözlerim yaşlarla dolmuştu.

Bletterbach Katliamı ruhumu zehirliyordu. Fakat onu düşünmekten kendimi alamıyordum. Werner'yı aradım.

Hayır, yeni bir şey yoktu. Ve evet, Annelise iyiydi.

"Emin misin?"

"Sence, Jeremiah?"

"Bence sen suratımı darmadağın etmek için büyük bir istek duyuyorsun."

"Şu anda hayır, evlat. Şu anda sadece doktorların bana Clara'nın iyileşeceğini söylemelerini istiyorum."

"İyileşecek."

Buna emindim.

Clara iyileşecekti çünkü ben Canavar'ı alt edecektim.

2.

Rüzgâr, Balkanlar'dan Alto Adige'ye bulutlu bir hava getirmişti. Kar yağışı devam edecek, diyordu arabadaki radyo. *Yine beyaz*, diye düşünerek radyoyu kapadım. Arabayı hemen Siebenhoch mezarlığının arkasına park ettim.

Bir kafeye girip bir kahve eşliğinde çörek yedim. Ardından fazla dikkat çekmemeye çalışarak Brigitte'nin evine doğru yöneldim. Yol boyunca gördüğüm birçok kişi gibi başım önümde yürüyordum.

Dondurucu rüzgâr beraberinde karın kokusunu getiriyordu. Lanet okudum, bunu yaparak daha kararlı bir hale geldiğimi fark ettim. Clara'yı kurtarmak için her şeye razıyım.

Durdum.

Son model, siyah bir Mercedes girişe park etmişti. Karartılmış camlarıyla dev bir hamam böceğine benziyordu. Diğer arabalar gibi zararsız görünüyordu ama öyle değildi. Bu arabayı tanıyordum. Siebenhoch'a geldiğimden beri onu birçok kez görmüştüm. Bu, Manfred Kagol'un arabasıydı.

Verandanın ardına saklandım.

İlk kar taneleri inci grisi gökten yağmaya başlarken beklemeye koyuldum.

Kapıda görüldü.

Üzerinde yakaları kalkık, devetüyü renginde bir palto vardı ve başına da yüzünün yarısını örten beyaz kenarlı bir şapka takmıştı. Fakat bu oydu, onu hemen tanımıştım. Dışarı çıkarken kapıyı iki kez kilitlediğini fark ettim. Evin anahtarı onda vardı ve oranın sahibiymiş gibi hareket ediyordu. Şaşırmış mıydım? Hiç mi hiç şaşırmamıştım.

Yanımda getirdiğim naylon poşeti göğsüme bastırdım. Yapmak üzere olduğum şeyle ilgili kuşkularım vardı ama Manfred'in evden çıktığını gördüğümde tüm şüpheleri bir kenara bıraktım.

Mercedes manevra yapıp egzosundan beyaz bir duman çıkararak sessizce uzaklaştı.

İçimden altmışa kadar saydım. Bir dakika yeterliydi. Hızlı adımlarla Brigitte'nin kapısına yaklaştım ve zili çaldım. Bir, iki, üç kez.

Dördüncüye gerek kalmadı.

3.

Benim tebessümüm ne kadar sahteyse Brigitte'nin yüzündeki ifade de bir o kadar hakikiydi.

"Selam, Brigitte."

Üzerinde pembe beyaz bir sabahlık vardı. Muhtemelen soğuktan korunmak için önünü kapamıştı.

Bir tutam saç kulaklarının arkasına doğru itti.

Sesi boğuk çıkıyordu.

“Salinger,” dedi. “Burada ne arıyorsun?”

“Sohbet etmeye gelmişim.”

Beni davet etmesini beklemedim. Doğrudan içeri daldım. Bir an tereddüt ettikten sonra kapıyı arkamdan kapadı.

İçerisi her zamanki halindeydi ama ortalığı bir parça düzenlemek için çaba göstermiş olmalıydı. Raflardaki şişeler yok olmuştu ve mobilyaları kısmen temizlendiğine dair belirtiler vardı. Kanepenin önündeki sehpa da temizlenmişti, üzerinde buruşturulmuş bira kutuları ya da Frost şişeleri yoktu. Etrafa atılmış olan gazeteler bir köşeye yığılmıştı. Onu donmaktan kurtarmama yardımcı olan battaniyenin dahi özenle katlanmış olduğunu fark ettim, deri kaplı albüm bir şampiyonluk kupası gibi raftaki yerini almıştı.

Naylon poşeti kaldırıp ona uzattım. “Kahvaltı getirdim.”

“Sen de Four Roses’la mı kahvaltı edeceksin?”

“Hayır, ben değil. Bu sana,” diye karşılık verdim.

Mutfığa gidip bir bardak buldum. Onu musluğun altında yıkayıp elimden geldiğince kuruladım. Oturma odasına geri döndüm.

Brigitte kanepeye oturmuş, battaniyeyi dizlerine örtmüştü. Bacakları çıplaktı. Ve tıraşlanmıştı, bu detay gözümünden kaçmamıştı. Evi temizlemiş, bacaklarını tıraş etmişti.

Manfred.

Viskiyi bardağa döküp ona uzattım. “Şeref.”

Brigitte kafasını diğer tarafa çevirdi. Ona yaklaştım. Bardağı eline tutuşturdum. Brigitte haykırdı.

“Ne istiyorsun, Salinger?”

“Konuşmak.”

Brigitte güldü. “Neyle ilgili?”

“Evi’nin ölümüyle.” Duraksadım. “Ve Günther’nın ölümüyle.”

"Bundan bahsetme, Salinger. Buna dayanabilecek kadar sarhoş değilim."

"Misafirin vardı, değil mi?"

Brigitte karşılık vermedi. Bardağı daha da sıkıca kavradı.

"Seni ilgilendirmez."

"Haklısın. Bak ne buldum."

Raporu cebimden çıkardım. Kâğıdı ona uzatmadım. Başparmağımla işaret parmağımın arasında bir iskambil kâğıdı gibi tuttum.

"Nedir bu?"

"Günther'nın sana hiç göstermediği kanıt."

"Nereden buldun?"

"Yanlış soru."

"Doğru soru nedir, Salinger?"

"Susamadın mı?"

"Hayır."

"Bir arkadaşım vardı," dedim. "Billy diye biri, Kiss grubunun yol ekibinde çalışıyordu. Kahvaltı için kendine özgü bir tarifi vardı. Üç ölçü süt, bir ölçü Four Roses, bir çığ yumurta ve çikolata tozu. İki kaşık şeker atıp iyice karıştırıyorsun, sonra güneş yeniden parlamaya başlıyor. Sen biraz güneş istemez misin, Brigitte?"

"Orospu çocuğu. O kâğıtların ne olduğunu söyle bana."

Brigitte içme arzusuyla yanıp tutuşuyordu. Bunu bakışlarında görebiliyordum. O bir alkolikti. Müzmin bir alkolik. Alkolikler içkiye dayanamazlardı ve ben onun dayanamamasını istiyordum. Adice davranıyordum. Ama bundan zerre kadar pişmanlık duymuyordum.

"Evi'nin cinayet sebebi."

Brigitte titremeye başlamıştı. "Sebebi mi buldun?"

"Günther buldu," diye cevap verdim. "O olmasa ben asla bulamazdım."

Brigitte'nin çenesi titredi. Ağlamaya başladı. Ancak o zaman makyaj yapmış olduğunu fark ettim. Rimeli büyük koyu lekeler halinde akmaya başlamıştı. Ona acıyordum. Daha da kötüsü. Ondan nefret ediyordum. Bana yalan söylemiş olan sarhoş bir fahişeden başka bir şey değildi.

Ona duyduğum nefretle birlikte yarasına tuz basma gücünü kendimde buldum. "Biraz Evi'den bahsedelim, ister misin?"

"Defol buradan."

"Ben polis değilim, Brigitte. Soruşturma yapmak için gelmedim. Filmlerde gördüğün o yüze tutulan ışıklar falan. Ben böyle değilim. Ama insanları dinlemeyi öğrendim. Ben insanlarla görüşüyorum, uzun sohbetler yapıyorum. Ve onlara bir yabancıya anlatmayı akıllarına bile getiremeyecekleri şeyleri söyletmeyi daima başardım. Bu benim işimin bir parçası."

Brigitte dişlerini sıktı. "Burnunu seni ilgilendirmeyen şeylere sokmak mı işinin parçası?"

"İnsanları dinlemek. Onları gözlemlmek. Doğruyu söylediklerinde bunu ayırt edebilmek. Ve sen bana yalan söyledin. İç. Vicdanını rahatlatman öyle daha kolay olur. Bunu yapmak için yanıp tutuştuğunu biliyorum."

Brigitte bardağı bana doğru fırlattı. Yana çekilip kıl payı kurtuldum ama üzerime atılmasına engel olamadım. Ter ve alkol kokuyordu. Fakat güçsüzdü. Yıllarca kötüye kullanılan bedeni tahrip olmuştu. Durumu kontrol atına almam fazla zamanımı almadı. Onu üzerimden kaldırıp kanepeye oturmaya zorladım. Ancak o zaman bileklerini bıraktım. Brigitte cenin pozisyonunda battaniyenin altına kıvrılıp bana nefret dolu bir bakış attı.

"Şişeyi ver, bok herif. Hiç olmazsa bir fayda sağlayayım."

Tanrı beni affetsin, Four Roses şişesini ona uzatırken gülmüyordum.

4.

İki yudum onu sakinleştirmeye yetmişti. Dördüncü yudumda alkolün yarattığı uyuşukluk göz kapaklarını ağırlaştırıp çenesini gevşetti. Şişeyi elinden aldım.

“Ver onu bana.”

“Evi’den nefret ediyordun, öyle değil mi?”

“Şişeyi ver.”

Şişeyi geri verdim ama çok fazla içmemesine dikkat ediyordum. Cansız bir şekilde yere yığılmasını istemiyordum. Bir yudum daha almasına izin vererek viskiyi geri aldım.

“Nereden anladın?”

“Bu albüm Evi’nin zafer albümü değil. Brigitte’nin mahvolmuş hayatının albümü.”

“Sen gerçek bir centilmensin, Salinger,” dedi alaycı bir şekilde.

“Sen de ölmüş erkek arkadaşının kardeşiyle düşüp kalkan birisin.”

Brigitte beni süzdü. “Bir bok anladığın yok senin, Salinger.”

“O halde anlamama yardım et.”

“Şişeyi uzat.”

Şişeyi ona verip bir Marlboro yaktım.

“Ondan hep nefret etmiyordum,” dedi Brigitte şişenin içindeki berrak sıvıya gözlerini dikerek. “O benim en yakın arkadaşımdı. İyi geçiniyorduk. Birbirimizi tamamlıyorduk. O gündüzdü, bense gece. Büyük planlarımız vardı.”

Çenesinden bir damla Four Roses akmaya başlamıştı. Onu bitkin bir hareketle temizledi.

“Okulun son yılında sürekli bundan konuşuyorduk. Sadece kendimize ait bir sırrımız olması hoşumuza gidiyordu. Heyecanlı bir olaydı ve... bize özeldi. Suç ortağı olmuştuk. Para biriktirmiştik. Her şey hazırdı. Gidecektik. Buradan gidecektik. Ve bunu birlikte yapmak istiyorduk.”

“Ya Markus?”

“On sekiz yaşına geldiğinde yanımıza gelecekti.”

“İstikamet neresiydi?”

“Milano. Modanın başkentiydi, gazeteler sürekli bundan bahsediyordu. Ben modellik yapacaktım ve Evi de jeolog olmak için okula gidecekti.”

“Evi annesini yalnız mı bırakacaktı?”

“O alkolik bir fahişeydi, Salinger. Başka bir seçenek yoktu. Ayrıca Evi, mezun olduktan sonra işten kazandığı parayla onu rehabilitasyon merkezine yatıracağını söylemişti. Sevgili Evi’nin daima bir çözümü vardı,” diye ekledi acı bir ifadeyle.

“Sadece bir bahane miydi yoksa buna gerçekten inanıyor muydu?”

“Gerçekten inanıyordu. Hayalperest biriydi ama bir yalancı değildi. Ve bu da durumu daha da güçleştiriyordu, biliyor musun? Fakat ben bunu ancak daha sonra fark ettim. O dönem heyecanlı ve mutluyduk. Ayrıca Kurt’la karşılaşmış ve âşık olmuştu.”

“Ve sen dışlanmıştın.”

“Hafızan iyi, Salinger,” dedi alaycı bir şekilde, sonra kendisine biraz daha viski doldurdu.

“Benim işim bu.”

“Gittiğinde ondan nefret ettim. Tüm varlığımla nefret ettim. Kendimi terk edilmiş hissediyordum, anlıyor musun? Bana yazacağını, her gün telefonlaşacağımızı söyledi. Bir süre, en azından ilk yıl öyle oldu. Sonra... devam etmedi. Onun Kurt’u ve Innsbruck’ta yeni bir hayatı vardı, oysa ben?”

“Oysa sen?”

“Ben kontrolden çıktım. Fahişe Brigitte oldum. Ama aldır mıyordum. Canımın istediği kadar içiyor, bacaklarının arasında bir penisi olan herkesle yatıyordum. Kızgındım, tüm dünyaya öfkeliydim. Aldino’daki işimi kaybettim ama daha kazançlı başka bir tane buldum. Bolzano’da bir gece kulübünde. Sahneye çıkıp kıcımlı sallıyor, memelerimi o sapıkların suratına sürüyor, onları sarhoş ediyordum. Siparişlerden yüzde on alıyordum ve

bahşışler de diğer kızlarla bölüştüğümüz ortak bir kasaya gidiyordu.” Duraksadı. “Bir de ekstralar vardı ama onlar benimdi.”

“Ekstralar mı?”

“Fahişelik yapmaya başlamıştım. 84’te kokain kullanmaya başladım. Bütün kötü hatıraları silen sihirli bir ilahtı âdetâ ve bana enerji veriyordu. Hiçbir şey hissetmiyordum, hiçbir şey duymuyordum. Sadece coşku.”

“Kokain pahalıdır.”

“Hem de çok.”

Gözlerini kapadı. Önce boğazını, sonra midesini yakan viskinin etkisiyle yüzünü buruşturdu.

“Evi öldüğünde ben *mutluydum*. En yakın arkadaşım parçalanarak öldürülmüştü ve ben nasıl tepki verdim dersin? Arabaya atlayıp Bolzano’ya gittim. O kadar çok kokain almıştım ki sonumun mezarlık olmaması gerçek bir mucizeydi. İsteyen herkese bedavaya verdim. Bir ara kendimi çırlıçıplak en az beş erkeğin ortasında yerde buldum. İçiyor ve bir yandan da beni düzüyorlardı. Sonra biri bana bir çizgi kokain verdi ve gerisini hatırlamıyorum.”

“Peki ya Günther?”

“Günther bir melekti. Kokainden beni kurtaran o oldu.”

“Ama alkolden kurtaramadı.”

Brigitte başını iki yana salladı. “Yanılıyorsun. İlk aylar tam bir cehennemdi. Sihirli tozundan istiyordum. Uçmak istiyordum. Günther işten izin aldı. Kendini gece gündüz bu eve kapadı ve yanımda nöbet tuttu. Dışarı çıkarken beni eve kilitliyordu. Elimden gelse onu öldürebilirdim ama içten içe Günther’nın neden böyle yaptığını anlıyordum. Ve bunun hayatımı değiştirmem için bir fırsat olduğunu da biliyordum. Değişmek için. Daha...”

“Daha iyi biri olmak için mi?”

“Normal biri olmak için, Salinger. Bir süre böyle gitti.”

Brigitte dudaklarını kanatana kadar ısırđı. Yaptığını fark ettiğinde eliyle kanı silip bir süre parmağındaki kan lekesine baktı.

“Günther, Evi’nin ölümüyle ilgili araştırma yapmaya başlamıştı.”

“Bunu sana o mu söyledi?”

“Hayır, kendim anladım. Ve ona farklı bir gözle bakmaya başladım. Artık beni sokaktan alıp bana yeni bir hayat vermiş olan adam değildi. Parlak zırhlı kurtarıcım değildi. Günther düşman safına geçmişti. Başka biri olmuştu...”

“Brigitte’nin yenilgiler albümündeki bir fotoğrafa mı dönüşmüştü?”

“Evi,” dedi kibirli bir edayla. “Evi ve yine Evi. Ama o ölmüştü. Ölmüş ve gömülmüştü. O adi karı yerin üç metre altındaydı. Ve Kurt’u da yanına alıp götürmüştü. Ölü haliyle bile bana işkence etmeyi başarıyordu. Buna inanabiliyor musun? Bir tür lanet gibiydi. Günther olanların ne büyük bir haksızlık olduğunu tekrarlayıp duruyordu. Saatlerce kimi, nedeni, ne zamanı konuşuyordu... Lanet olsun!” diye haykırdı. “Kahretsin! Bu sürekli uzayıp giden konuşmalara dayanamıyordum. Günther’ı yanımda tutmanın tek bir yolu vardı.”

“Onu sarhoş etmek.”

Brigitte başını onaylar gibi salladı.

Yüz ifadesi öfkeli den çaresize dönmüştü.

Elleriyle yüzünü kapadı. “Tanrı bunun için beni asla affetmeyecek, değil mi Salinger?”

“Senin affetmediğin kesin.”

Brigitte’nin sessizce ağlamasını dinledim, makyajı artık çenesinden akıyordu. Bir sigara yaktım, ensemde büyük bir acı vardı.

Aniden yaptığım şeyi anladım. Mahvolmuş bir kadını, bağımlılığını yem olarak kullanarak acısını itiraf etmeye zor-luyordum. Bir anlığına da olsa kendime geldim. Clara hasta-

nede-ydi, oysa ben onun ve karımın yanında olmak yerine bu feci olayın bir kurbanına işkence etmekle meşguldüm. İşkence etmek, doğru kelime buydu.

Kendimden tiksinererek sigaramı söndürdüm ve kanepeye yaklaştım.

Brigitte'nin alnını okşadım. Four Roses'ı parmaklarının arasından çekip aldım.

Farkına dahi varmadı. Ağlamaya ve yaralı bir hayvan gibi inlemeye devam ediyordu. Şişeyi duvara fırlattım. Odayı binlerce küçük cam parçası istila etti.

Brigitte başını kaldırıp bana baktı.

“Özür dilerim,” dedim.

“Bunu hak ediyorum.”

Ona sarılma arzusu duydum. Bunu fark etmiş olacak ki başını iki yana salladı.

“Beni teselli etmeye çalışma, Salinger.”

“Ben...”

Brigitte başını salladı. “Bakışlarından okudum. Öfkelisin. Neden?”

“Kızım. Karım,” dedim kafamın içindeki karışıklığı açıklayamayacağımı fark ederek. “Bu olay. Ben...”

Başka bir şey diyemedim.

“Ben bir fahişe değilim, Salinger. Senin kastettiğin anlamda değilim.”

Anlayamadan ona baktım.

Brigitte sokak kapısını gösterdi. “Manfred. Biz sevgili değiliz.”

“Buraya geldiğini gördüm ve düşündüm ki...”

“Yanlış düşünmüşsün.”

“Parayı nereden bulduğunu bilemedim, şey için yani...”

“İçki için mi?” dedi Brigitte kederli bir şekilde.

“Faturaları ödemek için,” diye düzelttim onu. “Yanlış düşünmüşüm.”

Brigitte hemen karşılık vermedi. Bakışlarını etrafta gezdirdi. Kanepede arkasına yaslandı ve saçlarını düzeltti.

“Bletterbach Katliamı, Salinger,” dedi. “Bu hikâyeden ne çıkıyor? Sence neyle ilgili?”

“Bir cinayet mi?” diye sordum.

“Daha iyisini yapabilirsin, Salinger.”

“Evi, Markus ve Kurt’la mı ilgili?”

“Yanlış. Suçluluk duygusuyla ilgili. Benim ve Manfred’in suçluluk duygusuyla. Günther hayattayken o ve kardeşinin hiç konuşmadıklarını biliyor muydun?”

“Manfred kendini işine fazla kaptırmıştı. İşler büyüyordu ve başka hiçbir şey için zamanı yoktu.”

“Önceden de anlaşıyorlardı. Sana dört inekten bahsetti mi? Hep öyle yapar, dört inekten bir imparatorluk kurduğunu söyler.”

“Öyle değil mi?”

“Öyle. Sadece Günther razı gelmemişti. Aksine. Ailesine saygısızlık ettiğini düşünüyordu. Ne var ki Manfred inatçıydı. Bir sabah kimseye söylemeden dört ineği alıp götürdü. Günther ondan bir sent bile istemedi. Sosyal statü budalası bir sonradan görme olduğunu söylerdi.”

Hatıraları aklından kovalamak ister gibi elini salladı.

“Sonra Günther öldü, Manfred onun cenazesinden yıllar sonra bir demet çiçekle çıkageldi. Zengin züppeler gibi giyinmişti. Benimle konuşmak istediğini söyledi. O ‘konuşmak’ dedi, bense ‘düzüşmek’ diye anladım. Ve ben de neden olmasın dedim. Onun da penisi kardeşininki kadar büyük mü, görelim, diye düşündüm. Ama Manfred bununla ilgilenmiyordu, o af dilemek istiyordu, bir şeyleri telafi etmek istiyordu. Günther’nın beni sevdiğini duymuştu. Zengin insanlar suçluluk duygularından kurtulmanın tek bir yolu olduğunu düşünürler.”

“Para vermek.”

"Her hafta elinde bir zarfla buraya geliyordu. Biraz konuşuyorduk ve giderken zarfı görünür bir şekilde bir yere bırakıyordu. Eğer iş için bir yerlere gitmişse postayla gönderiyordu. Fakat para asla benim çekip gitmeme yetecek kadar olmuyordu. Aksi takdirde vicdanını rahatlatma yolunu yitirecekti. Beni kullanıyordu, anlıyor musun? İrzıma geçse daha iyi olurdu."

"Bunu hiç yapmadı mı?"

"Zaman zaman onu teşvik ettiğim oldu. Beni çıplak bir şekilde bulmasını sağlıyor ya da aptalı oynuyordum. Manfred parayı bırakıp gidiyordu. Bana bir kere bile elini sürmedi. Onca yıldan sonra bugün bile gelip parasını getiriyor ve sonra da gidiyor. Ben bir bakıma onun fahişesiyim, Salinger."

Bu tutumun ne kadar iğrenç olduğunu düşündüm. Manfred vicdanını rahatlatmak için Brigitte'yi kullanıyordu. Bu paralarla ölmüş kardeşini onurlandırıldığını düşünüyordu. Brigitte'yi ve bağımlılığını kullanarak vicdanını temizliyordu.

Ona Evi'nin değerlendirme raporunu gösterdim.

Brigitte hevesli bir şekilde kâğıtları inceledi.

"Bu hidrojeolojik bir risk değerlendirmesi. İmzaya bak, tanıdın mı?"

"Evi'nin imzası."

"Henüz mezun olmamıştı ama bu tür konular üzerinde duruyormuş anlaşılan. Topograf diploması yetiyordu, ayrıca onun akademik bir itibarı da vardı. En azından buralar için yeterli, öyle değil mi?"

"Bana ne demeye çalışıyorsun?"

"Bu, Günther'nın ölüm fermanı oldu."

Brigitte okudu. Başını tekrar kaldırdığında gözlerinden koyu ve derin bir çaresizlik okunuyordu.

"Onca zaman... bunu içinde tutmuş."

"Onun için zor olmalı."

"Ağabeyi," diye mırıldandı Brigitte. "Ağabeyi. Ve ben..."

Sözlerine devam edemedi.

Brigitte kederli bir şekilde kanepenin arkasına yaslandı.
“Git buradan, Salinger,” dedi.

5.

Kendimden korkarak kapıdan çıktım.
Onu neredeyse görmeden geçecektim.
Manfred’in Mercedes’i.

6.

Werner’nın telefonu Bolzano Hastanesi’nin altındaki otoparkta park yeri ararken geldi. Şimşek hızıyla yukarı çıktım. Annelise beni koşarak karşıladı. Beyazlık kızımın gözlerini ele geçiremeyecekti. Kâbusum bir kehanet değildi. Operasyona gerek kalmayacaktı, hematoma rezorbsiyonu gerçekleşiyordu.

Koridor etrafımda döndü.

Annelise bana odayı gösterdi. “Seni bekliyor.”

Koşarak içeri daldım.

Bu kez lastik tabanlı botlarımın altında gıcırdayan yeşil yer döşemesine, duvar sıvasındaki çatlaklara bakmadım. Gerçekle yüzleşmekten korkmuyordum.

Clara solgundu, mavi gözlerinin etrafında mor halkalar vardı. Kolundan çıkan o kahrolası hortumlar hâlâ duruyordu ama en azından artık tehlikeyi atlattığını biliyordum.

“Baba,” diye seslendi. Sesini tekrar duyabilmek harikaydı.

Ona sarıldım. Canını acıtmamak için çaba göstermem gerekti. Clara tüm gücüyle bana sokuldu. Derisinin altından batan kemiklerini hissedebiliyordum. Elimle belini tamamen kavrayabiliyordum. Gözyaşlarımı tutmaya çalıştım.

“Nasılsın, beş harf?”

“Başım acıyor.”

Onu okşadım. Ona dokunmaya ihtiyacım vardı. Bunun bir rüya olmadığına emin olmalıydım.

"Doktor kalın kafalı olduğunu söyledi," dedi Werner arkamdan.

"Benim gibi," diye karşılık verdim Clara'nın yüzünü okşamayı bırakmadan. "Sen kalın kafalı mısın, hayatım?"

"Ben kötü bir şey yaptım, baba."

"Ne yaptın?"

"Kızıağı kırdım," dedi.

Sonra ağlamaya başladı.

"Yeni bir tane yaparız. Sen ve ben."

"Birlikte mi, baba?"

"Elbette. Üstelik de öbüründen de güzel olur."

"O zaten güzeldi."

"Fark etmez. Yeni kızığın ne renk olsun istersin?"

Clara geri çekilip gülümsedi. "Kırmızı."

"Kırmızıdan sıkılmadın mı? Pembeye ne dersin?"

"Pembe güzel olur."

Bir an başka bir şey daha söyleyecekmiş gibi oldu ama kararsız kalmış olacak ki başını iki yana sallayarak gözümden kaçmayan bir acı ifadesiyle arkasına yaslandı.

"Onu ne zaman taburcu edecekler?"

"Birkaç gün içinde," diye karşılık verdi Werner. "Onu bir süre daha gözlem altında tutmak istiyorlar."

"Bence mantıklı."

Clara gözlerini kapadı. Elini ellerimin arasına aldım. Soğuktu. Ellerini kaldırıp ısıtmak için üfledim. Clara gülümsedi. Nefesi yavaşladı.

Çok geçmeden uyuyakaldı.

Durup ona baktım. Ve gözyaşlarımın akmasına izin verdim.

"Annelise nasıl?"

"Eve gitmek istemiyor. Çok yorgun ama bir kaplan gibi savaşıyor."

Annelise'm.

“Ya sen?”

Werner hemen karşılık vermedi. “Benim senin yardımına ihtiyacım var, Jeremiah.”

Afallamış bir halde dönüp ona baktım.

Werner bir hayalet gibiydi.

“Her ne istersen.”

7.

Son ana kadar neler olduğunu anlamadım. Werner bir balta alıp başparmağıyla keskinliğini kontrol ettikten sonra baltayı sırtlandığında da. Dışarıya çıktı ve ben de peşinden gittim.

Welshboden’in doğu tarafına ulaştığımızda kendimi bayılacakmış gibi hissettim.

Kar yağışı devam etmesine karşın taze yağın karın altından Clara’nın kanları hâlâ görülebiliyordu. *Bütün o kırmızılık*, demişti Annelise.

Kusmamak için kendimi zor tutuyordum.

Werner balta yanında, yere çömeldi. Ellerini birleştirip başını eğdi. Dua ediyordu. Sonra bir avuç dolusu kar aldı, kızımın kanıyla kirlenmiş kandan alıp onu bir köknar ağacının gövdesine fırlattı. Hayır, bu *herhangi bir* köknar değildi.

Kızımı öldürmeye çalışan köknar ağacıydı.

Ağaca yaklaştım. Dibinden yaklaşık dört santim yükseklikte çarpma yeri belli oluyordu. Kalkmış kabuklar, muhtemelen kan olabilecek koyu renk bir leke. Ve birkaç tel saç. Saçları özenle kabuklardan çekip alarak alyansımın olduğu parmağımda döndürdüm. Werner’yla birbirimize bakıp işaretleştik. Beni neden buraya getirdiğini anlamıştım. Werner baltayı bana uzattı.

“İlk darbe senin hakkın.”

Baltayı iki elimle tuttum. Böylece ağırlık eşit dağılacaktı.

“Nereye?”

“Buraya vur,” dedi Werner uzman tavrıyla. “Düşme istikametini belirlememiz gerekiyor.”

Gövdeye vurduğumda titreşim bileklerimden boynuma tırmandı. İnledim ama yılmadım. Acının geçmesini bekleyip bir darbe daha indirdim.

Werner beni durdurdu.

“Şimdi öteki taraftan. Haydi bu orospu çocuğunu devirelim.”

Köknaarın öbür tarafına geçtik.

Ve vurdum.

Kabuklar dört bir yana sıçırıyordu, birkaçı neredeyse gözüme girecekti. Önemi yoktu. Bir daha vurdum. Ve bir daha. Werner beni durdurup içinden reçine akan kesigi gösterdi.

Mide bulandırıcı bir kokuydu.

“Sıra bende.”

Werner baltayı elimden aldı. Bu işi binlerce kere yapmış birinin akıcı hareketleriyle ayaklarını yere iyice sabitledi. Baltayı havaya kaldırdı. Baltanın keskin kısmı uğursuz bir şekilde parıldadı. Werner avazı çıktığı kadar bağırdı.

Sonra vurdu.

Vurdu.

Vurdu.

8.

Ağaç dönerek havaya kalkan karlar eşliğinde yere devrildi. Ağaçtan kopan bir parça son bir savunma hareketi gibi fırlayıp ısıklık çalarak kulağımın yanından geçti.

Havalanan kar tekrar yerini aldı. Dağda bir ses acıklı bir çığlık kopardı. Sonra her yer tekrar sessizliğe gömüldü.

Werner'ya baktım. Ter içindeydi, gözlerinde umutsuz ve zalim bir parıltı vardı.

Baltayı gövdeye saplayıp sigara paketimi çıkardım.

“İster misin?”

Werner başını iki yana salladı. “Bir tane içmek için can atıyorum ama şu haldeyken içersen kalp krizi geçirebilirim. Belki de bırakmam lazım.”

“Evet,” dedim sigaradan uzun bir nefes çekerken.

Burun deliklerimde reçine kokusu vardı.

“Sevdiklerimizi korumalıyız,” dedi Werner.

“Daima.”

Ona baktım.

“Haklısın.”

“Bunu yapıyor musun?”

Başımı sağa sola salladım.

“Ben...”

Bir an ona her şeyi anlatmak için dayanılmaz bir arzu duydum. Manfred’le ilgili şüphelerimi. Turist Merkezi’nin bulanık geçmişini. Değerlendirme raporlarını. Evi’ninkileri. Grünwald’le ilgili şeyleri söyleyivermeyi düşündüm. Çılgın teorilerini, Evi’yle olan bağlantısını. Brigitte’yi. Evet, o delirmiş halimi, Siebenhoch’un geçmişini deşmek için o kadının alkol problemini kullandığımı ona anlatmak isterdim. Biriyle paylaşmak için. Çünkü Bletterbach Katliamı’nın hikâyesi beni sevdiklerimden ayırıyordu. Tıpkı rehberin dediği gibi, Bletterbach beni derinlere sürüklüyordu. Ona Canavar’ı da anlatmak isterdim. Süpermarketin otoparkında olanları. Bütün o kahrolası beyazlığı. Ve tıslamay.

Neredeyse bunu yapacaktım.

Kızarmış yüzüne, soluk soluğa kalmış haline, iki yanında sallanan yorgun kollarına, şahin gibi bakan gözlerinin etrafındaki halkalara bakıp kendimi tuttum.

Werner yaşlı bir adam gibi görünüyordu. Güçsüz bir adam.

Anlamazdı.

Sustum.

Bazısı Ölür, Bazısı Ağlar

1.

“Bu yaptığımız yanlış,” diye mırıldandım tatlılığının içinde eriyip giderken.

Annelise parmaklarını dudaklarıma götürdü. Parmaklarını emdim. Tuzluydular. Heyecanım artmıştı. Bununla birlikte huzursuzluk duygusu da büyüdü.

Bir terslik vardı. Bunu ona söylemeye çalıştım. Annelise bir öpücükle beni susturdu. Dili kuru ve sertti. Hiç durmadan hareket ediyordu.

Hafifçe göğüslerine dokundum. Annelise sırtını geriye doğru verdi.

Kendimi öne, daha derine ittim.

“Bu çok yanlış,” diye tekrarladım.

Annelise durdu. Suçlayan bakışlarla bana baktı.

“Bak ne yaptın.”

Ve nihayet fark ettim.

Bir yarık. Korkunçtu. Boğazından midesine doğru devam ediyordu.

Örümcek ağlarını andıran mavi damarlarla kaplı kalbinin attığını görebiliyordum.

Annelise'nin dudaklarından dökülen çığlık düşmekte olan bir ağacın feryadına dönüştü.

2.

Uyku ilaçları artık etki etmiyordu. Onları çöpe attım.

3.

Saat sabahın beşinde, terden sırlıslıklam bir halde kendimi kaynar duşa attım. Sıcak suyun kemiklerimde hissettiğim soğukluğu ısıtacağını umuyordum.

Evi toparladım, ağrıyan sırt kaslarıma rağmen kapının önündeki buzu temizledim ve saat yedi buçukta hastaneye gitmek için hazırdım.

O gün için iki hedefim vardı. Bulabileceğim en büyük oyuncak ayıyı almak ve Annelise'yi Siebenhoch'a geri dönmeye ikna etmek.

İki gündür hastane odasında Clara'yla birlikte kalıyordu. Oradan çıkması gerekiyordu, aksi takdirde yığılıp kalacaktı. İkaz edici işaretlerin hepsi vardı. Titreyen eller, kırmızı gözler. Konuşmaya başladığında çıkan tiz sesi tanımakta güçlük çekiyordum. Karşısındakinin gözlerine odaklanmayı beceremeden tek heceli cevaplar veriyordu. Bunun bir yandan da benim yüzümden olduğunu düşünüyordum. Hâlâ konuşmamız gereken çok şey vardı.

Ona gerçeği anlatacak mıyım, diye sordum kendi kendime. Evet.

Fakat ancak dizüstü bilgisayarına kaydettiğim ve artık birçok sayfadan oluşan Word dosyasının bitimine "Son" kelimesini yazdığımda. Ancak o zaman onu bir kenara çekip araştırmalarımın sonucunu açıklayacaktım. Sinirlenecekti muhakkak ama anlayacaktı.

Onu bu yüzden seviyordum.

Bu düşüncemde yanıldığımı bir an olsun düşünmemiştim. Çünkü Annelise aptal değildi ve montumu alıp dışarı çıkarken kendi kendime söylediklerim gerçek değildi. Gerçeğin kısmı (ve aptalca) bir versiyonuydu.

Başka bir deyişle: saçma.

Beş harf.

Bir harf daha ekleyin: meydan.

Altı harf.

Üzerine de otuz santimetreyi bulan, artık buza dönüşmüş kar ekleyin, bir de uzun, ince çan kulesi: işte size Siebenhoch. Bir de bolca kafa karışıklığı katın içine.

Ağızdan ağıza dolaşan laflar, bazısı şaşkın, kimisi başını sallamakla yetinen pişman suratları da katın. Ve kuzeyden gelen arabayı da ekleyin.

Benim arabamı.

Sekiz harf: Salinger.

4.

Jandarmanın devriye gezen aracının farlarını gördüm. Ambulans gibi olanlardandı. Aniden boğazım kurudu.

Sireni kapalı olan ambulans, Brigitte'nin evinin önüne park edilmişti.

Arabayı yasak bir alana park ettim.

"Ne olmuş?" diye sordum parlak renklerde bir şala sarınmış turist bir kadına.

Kadın arabanın açık olan camına doğru eğildi.

"Galiba bir silah sesi duyulmuş."

"Kimmiş?"

"Bir kadın. Kendini öldürmüş diyorlar."

Cümlelerin sonunu belli belirsiz duymuştum. Çoktan arabadan dışarı fırlamıştım bile. Meraklı insanlar küçük bir kalabalık

oluşturmuştu. Kalabalıkta ilerlerken jandarmalardan biri kaba bir şekilde beni durdurdu.

Onu dikkate almayarak geri çekilmedim. Brigitte'nin kapısının önünde bir sağlık görevlisi durmuş, telefonda konuşuyordu. Nefesinin mavi dumanlar halinde dans edişini görebiliyordum. Kalabalık beni öne doğru itti. Sersemlemiş bir halde sağlık görevlisine bakmaya devam ediyordum, adam sonunda telefonunu cebine sokup içeri girdi.

İçeri bakmaya çalıştım.

Hiçbir şey göremiyordum.

Sağlık görevlileri, şubat ayının loş ışığında parıltıyan fosforlu montlarıyla, üzerindeki beyaz çarşafın altında bir insan bedeni olduğu belli olan sedyeyi iterek dışarı çıktılar. Kalabalık susup nefesini tutmuştu.

Sedye ambulansın arkasına girdiğinde gözlerimi başka tarafa çevirmek zorunda kaldım. Ellerimi yumruk yapıp tırnaklarımı avuç içlerime geçirecek kadar sıktım.

“Sen.”

Bu hemen tanıdığım bir sestti.

Manfred. Sarsılmış görünüyordu. Önü açık, devetüyü rengi paltosundan yarısı pantolonunun içinde, yarısıysa dışarıda duran buruşmuş gömleği gözüküyordu. Kravat takmamıştı ve sakalları bu sabah tıraş olmadığını belli edecek kadar uzamıştı.

Kolunu kaldırıp beni gösterdi. “Sen!” diye gürledi.

Herkes bana doğru döndü.

Manfred'in bana ulaşması kısa bir zaman aldı. İki metre kala durdu. Paltosunun iç cebinden cüzdanını çıkardı.

Gözlerini benden ayırmıyordu. Bakışları nefret doluydu.

Bir banknot çıkarıp buruşturarak bana doğru attı. Banknot yere düştü.

“İşte paran, Salinger.”

İkinci banknot yüzüme denk geldi. “İstediğin bu değil miydi? Filmler para kazanmaya yaramıyor mu? Daha ister misin?”

Üçüncü banknot göğsüme geldi. Sonunda Manfred titreyerek cüzdanı suratıma attı.

Bu saldırısından şaşkına dönmüş halde kıpırdamadan durdum.

“Dün onun evinden çıktığını gördüm, Salinger.”

Jandarma ne yapacağını bilemez bir halde bir bana bir de Manfred'e bakıyordu. Her ikimiz de aldırmadık. Etrafımız boşalmıştı.

Manfred öne doğru birkaç adım attı. “Onu sen öldürdün, *pis yılan*.”

Üzerime doğru atıldı ama jandarma onu tutarak engel oldu. Gri yeşil üniforma giymiş biri çıkageldi. Şef Krün.

Beni kolumdan tuttu.

“Brigitte'yi ben öldürmedim, Manfred. Bunu yapan sendin, adi herif!” diye haykırdığımda Max beni çekiştirerek uzaklaştırdı. “Ve sebebini ikimiz de biliyoruz.”

Max beni ne evin ne de Manfred'in görüldüğü bir yan sokağa doğru sürükledi. Sadece bir berber dükkânının göz kırpan ışıkları vardı.

Gözlerimi kapadım.

“Gerçekten öldü mü?”

“İntihar.”

“Emin misin?”

Max başını sallayarak onayladı. “Bir av tüfeği kullanmış. Kendini vurmuş.”

“Ne zaman?”

“Komşular şafak doğmadan silah sesi duymuşlar, bana onlar haber verdi. Kapı aralıktı. Onu gördüğümde jandarmayı ve ambulansı aradım.”

“İntihar değil.”

Max beni yukarıdan aşağı süzdü. “Bu ağır bir suçlama, Salinger.”

“Onu Manfred öldürdü.”

“O intihar etti.”

“Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?”

“Sarhoştı.” Sesinde kısa bir tereddüt oldu, âdeta “her zamanki gibi” diye eklemek isteyip şüpheye düşmüş gibiydi. “Her yerde şişeler vardı. Bayan Unterkircher dün akşam ona rastlamış. Ve Brigitte’nin aklı başında değilmiş.”

“Peki, Bayan Unterkircher, Brigitte için ne yapmış?” diye sordum buruk bir edayla.

“Yıllardır hepimizin yaptığını, Salinger. Hiçbir şey.”

Bakışlarına dayanamıyordum. “Brigitte intihar etmedi. Manfred tarafından öldürüldü.”

“Tekrar ediyorum, bu ağır bir suçlama.”

“Bunun farkındayım.”

“Kanıtın var mı?”

Bir sigara yakıp bir tane de ona ikram ettim. “Yok.”

“O halde çeneni kapa. Durum böyle bile çok zor.”

“Bana doğruyu söyle, Max, garip bir şey fark ettin mi? Herhangi bir şey...”

“Hiçbir şey.”

“Kapının açık olduğunu söyledin.”

“Brigitte içki içiyordu, Salinger. Sarhoşlar temmuz ayında çocuklarını arabada unutuyorlar, gazı kapatmayı unutuyorlar ve sonra da bir sigara yakıveriyorlar.”

Haklıydı.

Ama aynı zamanda yanıldığını da biliyordum.

“Belki de bunu sana söylememeliyim ama,” dedi Max, “Brigitte’nin elinde bir fotoğraf vardı.”

“Evi’nin fotoğrafı mı?”

“Günther’nin.”

“Bunun bir ipucu olabileceğini mi düşünüyorsun?”

“Bunun bir intihar notu olduğunu düşünüyorum, Salinger. Daha azı ya da daha çoğu değil.”

Biraz daha lafladık. Sonra vedalaştık ve o olay yerine, ben de arabama döndüm. Arabaya oturduğumda montumun içinde

buruşturulmuş bir banknot olduğunu g6rd6m. Onu pencereden dışarı attım.

Motoru çalıştırıp oradan uzaklaştıım.

5.

Bolzano'ya saat dokuzda vardım. D6nyanın en b6y6k oyuncak ayısını bulamadım ama bulduğum ayıyla sabahın k6r6nde Clara'nın odasına dalmak da neredeyse o zevke eş değerdi.

“Nasılsın, tatlım?”

“Başım acıyor.”

“D6nk6 kadar mı?”

“D6nk6nden az.”

Clara oyuncak ayının t6yl6 burnunu okşadıktan sonra ciddileşti. Y6z6nde, onu bir g6n 6nce g6rd6đ6mde takındığı ifadenin aynısı vardı. Bana 6nemli bir şey s6ylemek istiyor ama baklayı ağzından çıkaracak cesareti kendinde bulamıyor gibiydi.

G6l6msedim.

Çenesini okşayarak y6z6n6 bana d6nd6rmeye alıştıım.

“Ne oldu, hayatım?”

“Yok bir şey.”

“Beş harf,” dedim.

“‘Annem’ mi?”

“Hayır.”

“‘Sevgi’ mi?”

Başımı iki yana salladım.

Clara omuzlarını silkti. “O halde bilmiyorum.”

“‘Yalan,’” dedim.

Parmağıyla d6nd6recektir bir tutam sa bulabilmek umuduyla elini başına g6t6rd6, Annelise de kendini baskı altında hissettiğinde aynı tepkiyi verirdi.

Fakat bir şey bulamadı çünkü başı hâlâ kalın bir bandajla sarılıydı. Elini kucağına koydu. Başını tekrar başka tarafa çevirdi.

“Bana her şeyi anlatabileceğini biliyorsun, değil mi?”

“Evet.”

“Kızak için sana kızdığımı mı sanıyorsun yoksa?”

“Biraz.”

“Ama başka bir şey daha var, değil mi?”

Clara yine başına dokunacak oldu ama ben elini tutup öptüm. Ardından da onu gıdıkladım. Gülüp yüzünü oyuncak ayının göbeğine gömdü.

“İstedğin zaman anlatırsın,” dedim.

Clara bu teklif karşısında rahatlamış görünüyordu. Yüzünde ciddi bir ifadeyle elini uzattı. “Anlaştık.”

“Siz ikiniz ne kaynatıyorsunuz öyle?”

Gelen Annelise’ydi, Werner da yanındaydı. Ayağa kalkıp ona sarıldım. Annelise de hareketime karşılık verdi ama soğuk ve mesafeliydi. Sabun kokusunun yanı sıra terlemiş olan tenini hissettim.

“Gidip dinlenmen gerek.”

“Bu ayıyı sen mi aldın?” diye sordu. “Önceden burada değildi.”

Onun taktiği böyleydi: konuyu değiştirmek.

“Evet, Clara için bir hediye. Ve senin gerçek bir yatakta biraz uyuman gerekiyor.”

“Clara’nın tedavisi sona erene kadar burada kalacağım. Ardından eve birlikte döneriz.”

Yanımdan geçip Clara’nın yatağına oturdu.

“Peki,” dedim.

Birlikte bir saat kadar oyun oynadık.

Brigitte’nin ölümünü aklıma getirmemeye ve Clara’ya konsantre olmaya gayret ediyordum. Zayıf ve solgun görünüyordu ama en azından bizi görebiliyordu, çok yakında onu eve götürebilecektim.

Güvenli bir yere.

Ona kötü bir şey olmasına bir daha asla izin vermeyeceğime dair kendi kendime yemin ettim.

Bu bozulmaya mahkûm bir yemindi. Sevdiklerimizin hayatını hiçbir şeyin bozmasına izin vermeyeceğimize yemin ettiğimizde hep böyle olur.

Clara için yapabileceğim en iyi şey ona güzel anılar bırakmaktı.

Werner'nın sözleri yüksek sesle zihnimde yankılandı. Tıpkı yıkılmış iki adamın acısıyla devrilen kırmızı köknarın gürültüsü gibi.

On bire doğru, Clara'nın yemeğini getiren hemşireyle birlikte doktor içeri girdi. Beni hatırlayıp elini uzattı. Utanarak elini alıp sıktım.

"Siz haklıydınız, Bay Salinger," diyerek söze girdi doktor, Annelise'ye de selam verdikten sonra.

"Sadece bir ateş böceğiymiş," diye mırıldandım kızarak.

"Sonuçta on harf o kadar da fazla değil," diyerek kahkahayı bastı. Ben ve Annelise de ona katıldık.

Clara'nın tedaviye iyi tepki verdiğini söyledi. Ona hematomanın rezorbsiyonunu kolaylaştıracak ilaçlar vermişlerdi. Durumu riskliydi ama tehlikeyi atlatmıştı.

"Tomografi çekip sonuçlara göre onu taburcu etmeye veya burada bir süre daha tutmaya karar vereceğiz."

"Tomografi nedir, baba?"

Clara yemeğini çoktan bitirmişti. İştahının böylesine açık olması beni şaşırtmıştı, bu iyiye işaretti. Temiz bir peçeteyle ağzını temizlemesine yardım ettim. Bir yıl önce yapmayı bıraktığım ve ölesiye özlediğim bir ritüeldi bu.

"Radar gibi bir şey. Radarın ne olduğunu hatırladın mı?"

Avrupa'ya uçtuğumuzda ona radarın ne anlama geldiğini açıklamıştım. Hâlâ hatırında olduğuna hiç şüphem yoktu. Fevkalade bir hafızası vardı.

"Uçakların düşmemesine yardımcı olan bir tür radyo."

“İşte tomografi de insanların içini görmemize yardımcı olan bir tür radar.”

“Nasıl yapılıyor?”

“Şey...” Dönüp doktora baktım.

“Kocaman bir çamaşır makinesine benziyor. Sen yatağına uzanıyorsun ve biz sana kıpırdamadan durmanı söylüyoruz. Hiç kıpırdamadan durabilir misin?”

“Ne kadar süre?”

“On beş dakika. Belki yarım saat. Ama daha fazla değil.”

Clara sessiz kalıp düşündü.

“Sanırım yapabilirim.” Sonra bana dönüp alçak sesle, “Canım acıyacak mı, baba?” diye sordu.

“Hiç acımayacak. Sadece biraz sıkılacak.”

Clara rahatlamış görünüyordu. “Bir hikâye uydururum.”

Onu öptüm, o sırada telefonum çaldı. Dönüp utanarak Annelise’ye baktıktan sonra aramayı sonlandırmak üzere ekrana baktım. Parmağım kırmızı yuvarlağın üzerinde oyalandı.

Arayan Mike’tı..

“Müsaadenizle.”

Dışarı çıkıp telefonu açtım.

“Ortak?”

“Bekle,” dedim.

Boş olduğunu bildiğim tuvalete girdim.

“Hızlı konuşman gerek.”

“Ne oldu?”

“Hastanedeyim. Clara bir kaza geçirdi. Ama şimdi iyi.”

“Ne kazası? Salinger, dalga geçme.”

“Kızakla bir ağaca çarpmış. Ama tehlikeyi atlattı. Şu anda iyi.”

“‘Tehlikeyi atlattı’ da ne demek, Salinger? Yani...”

Temiz bir lavaboya yaslanıp gözlerimi kapadım.

“Dinle, Mike, hiç vaktim yok. Bana bulduklarını anlat. Burada, Siebenhoch’ta bir dünya şey oluyor.”

"Grünwald'le ilgili biraz daha araştırma yaptım ama teorileriyle alakalı şeyler dışında bir şey bulamıyorum. Yani ölümüyle ilgili bir şey yok."

"Ortadan kayboluşu yani," diyerek onu düzelttim.

"Sen onun sadece ortadan kaybolduğunu mu düşünüyorsun, ortak?"

"Benim bir şey düşündüğüm yok."

"İyi olduğuna emin misin?"

"Hayır, iyi değilim. Ama sen lütfen devam et."

Kısa bir duraksama oldu. Mike bir sigara yakıyordu.

Aynısını ben de yapmak isterdim ama bir Marlboro için hastanenin yangın alarımını çalıştırmak pek akıllıca olmazdı.

"Şu Evi'yi hatırlıyor musun? Adı tekrar geçti."

"Manfred Kagol'la alakalı olarak mı?"

"Aynen."

"Turist Merkezi'nin inşaatına karşı hazırlanan değerlendirme raporu."

"Senin ondan haberin var mıydı?"

"Evet. Başka ne buldun?"

"Çok az şey. Rapor, beş yıl sonra Turist Merkezi kapılarını açtığında yalanlanmış."

"Çok saçma."

Duvara bir yumruk indirdim.

"Neler oluyor, Salinger?"

"Manfred Kagol'un Turist Merkezi'nden yıllık ne kadar para kazandığıyla ilgili bir şey bulabildin mi?"

"Bölgedeki malı mülkü ve oteller de dâhil olarak mı?"

"Evet."

"Milyonlarca avro."

Midemin bulanmaya başladığını hissettim.

"Sence, Evi'yi öldüren Manfred olabilir mi?" diye fısıldadım.

"Bunu neden yapsın ki?" diye sordu şaşkın bir ses tonuyla.

"Evi, Turist Merkezi işine çomak soktuğu için."

“Yanılıyorsun, Salinger.”

Böyle bir karşılık beklemiyordum.

“Ne diyorsun sen?”

“Bu Manfred’in yerinde olsaydım Evi’nin yürüdüğü toprağı öperdim, diyorum.”

“Ama... rapor...”

“Rapor, ilk Bletterbach Turist Merkezi’ne karşı çıkıyordu. Manfred’inkine değil. İlk proje Kagol’un değildi.”

Bu kez başım dönmeye başlamıştı.

Banyo fazla beyazdı.

“Sen neler diyorsun, Mike?”

“Bletterbach’ta yapılacak ilk turist merkezi projesi Kagol İnşaat’a ait değildi. Group80 İnşaat adında Trento’daki bir şirkete aitti. Oralardaki birçok kayak pistini yapan firma.”

İyiden iyiye çökmüştüm.

Yer ayaklarımın altından kayıyor gibiydi. Sonra beni içine çekti.

“Salinger? Orada mısın?”

“Evi’nin raporunun Manfred’e *yardımı* mı olmuş yani?”

“Aynen öyle. Benim hesabıma göre, 1985’te Manfred böyle hırslı bir projeye kalkışacak durumda değilmiş. Evi ona yardım etmiş yani, hem de çok. Onu neden öldürsün ki?”

Hiçbir nedeni olamazdı.

“Teşekkürler, Mike,” diye mırıldandım. “Yakında tekrar konuşuruz.”

Onun bir şey demesine fırsat vermeden telefonu kapadım.

Musluğu açıp yüzümü yıkadım.

Derin bir nefes aldım.

Manfred, Evi’yi öldürmemişti. Katil o değildi.

Aynadaki görüntüme baktım.

İşte, dedim kendi kendime, işte şimdi bir katilin nasıl göründüğünü biliyorsun.

Brigitte’nin katili karşımda duruyordu.

O bendim.

“Ölüler yeniden doğabilir mi?” diye fısıldadım. “Kitap hayır diyor, geceyse evet diye haykırıyor.”

Bu, benim en sevdiğim, nereye gitsem yanımda götürdüğüm kitaptan bir alıntıydı. John Fante’nin bu cümlesi karşımdaki aynadan bana bakan katilin dudaklarında yeni bir anlam kazanmıştı.

Dayanamıyordum. Yaptıklarımın farkındalığıyla acıdan ikiye katlanmıştım. Sonunda başımı lavabonun seramiğine vurmaya başladım. Acı rahatlatıcıydı.

6.

Kendime geldiğimde başımda erkek hemşirelerden biri vardı. Endişeli yüzünün ardında Annelise’nin solgun suratı görünüyordu. Gözlerimi açtığımı görür görmez tuvaletten çıkıp kapıyı çarparak kapadı.

“Karıınız dönmeyince sizi merak etti. Bayılmış olmalısınız.”

Kalkıp oturmama yardımcı oldu. Susamış bir köpek gibi ağzım açık nefes alıyordum.

“Kalkabilirim...”

“Kötü bir darbe almışsınız. Bence...”

Başım dönüyordu, hemşireye tutunarak güçlkle ayağa kalktım.

“Ben iyiyim. Gitmeliyim. Ben...”

Adam karşı çıktı ama onu dinlemedim bile.

Clara’nın odasının kapısına geldiğimde içeri girmeye cesaret edemedim. Annelise’nin sesini ve kızımın konuşmalarını duyabiliyordum. Kapıyı okşadım.

Oradan uzaklaştım.

Onlarla yüzleşemedim.

7.

Eve döndüğümde merdivenleri çıkıp mutfığa yöneldim. Bir şişe Jack Daniel's çıkarıp içmeye koyuldum. İlk yudum boğazımdan akan asit etkisi yarattı. Öksürüp tükürdüm. Direndim. Ögürmemek için kendimi zor tutuyordum. Bir yudum daha aldım. Yine asit etkisi. Tek düşünebildiğim Brigitte'nin tüfek kurşunuyla dağılmış kafasıydı. Kanı yere damlıyordu. Mide-min bulantısını durdurmak için derin bir nefes aldım. Kusmak istemiyordum, amacım bu değildi. Sarhoş olmak istiyordum. Hastanenin tuvaletinde yaşadığım o rüyasız karanlığa gömülme istiyordum. Annelise gelmeden evvelki karanlığa... Annelise'yi aklıma getirmek bile tahammül sınırlarımı aşıyordu.

Biraz daha içtim.

Bu kez Jack Daniel's boğazımı yakmadan akıp gitti. Elimin tersiyle ağzımı sildim. Oturma odasına yönelip favori koltuğuma çöktüm.

Sigaramı çıkardım.

Ellerimi hissetmiyordum. Çakmağı yakmam uzun zamanımı aldı ve bunu başardığımda uzun bir süre yanan aleve baktığımı fark ettim. Ne işe yaradığını ve neden dişlerimin arasındaki bu uzun, beyaz şeye bu kadar yaklaştırdığımı anlayamadım. Çakmağı yere fırlatıp sigarayı tükürerek ağzımdan attım.

İçmeye devam edip durdum. Başım külçe gibi ağırlaşmıştı.

Jack Daniel's şişesini kaldırmaya çalıştım.

Yapamadım. Parmaklarımın arasından kayıp düştü.

Ve her yer karanlığa gömüldü.

Kendime geldiğimde yatakta yatıyordum. Afallamış bir halde etrafıma bakındım. Karanlığın içindeydim. Buraya nasıl gelmiş-tim? Şaşkınlığıma bakılırsa kendimi zorla buraya sürüklemiş olmalıydım. En son hatırladığım elimden kayıp yere düşen viski şişesinin gürültüsüydü.

Odaklanmaya ve hareket etmeye çalıştım.

"Ne yapmaya çalışıyordun?"

İrkildim.

Karanlığın içinden gelen sesi tanıımıyordum.

"Kimsin?" diye sordum. "Kimsin sen?"

Ses belli belirsiz bir gölgeye dönüştü. Bana dev boyutlardaymış gibi geliyordu.

Aniden hareket etti. *Ölüler*, diye düşündüm içimden, *ancak ölüler böyle hareket eder.*

Gölge ışığı yaktı.

Werner.

Tüm gücümü toplayarak yatakta doğruldum.

"Kötü bir gün geçirdim."

Werner yorum yapmadı. "Midene bir şeyler girmesi lazım. Aşağıya yardımsız inebilecek misin?"

"Deneyebilirim."

Merdivenleri inmek yorucuydu. Her bir hareket beynime inen bir balta darbesi gibiydi. Acıyı kabullendim. Onu hak ediyordum. Ben bir katildim.

Hem de iki kere katildim.

Önce Ortles'tekiler, şimdi de...

Werner'nın hazırladığı yumurtaları güçlkle yuttum. Biraz ekmek ve *speck* yedim. Ve bolca su içtim.

Werner ben yemeğimi bitirene kadar bir şey söylemedi. Ancak o zaman duruşu dikkatimi çekti. Yüzü kasılmış bir halde, sandalyesinde kaskatı oturuyordu.

Bana acı çekiyormuş, hatta utanmış gibi göründü.

"Seni gözlemliyordum, bir şey sormaya geldim. Sırtım..." dedi. "Hayatım boyunca aspirinden daha güçlü bir ilaç almadım ama şimdi..."

"Ağrıyor mu?"

"Artık genç değilim," dedi esefle.

"Neden gidip bir doktora görünmüyorsun?"

“Unut onu, Jeremiah, doktorlardan hiçbir zaman hazzetmedim ben. Sende güçlü bir şeyler var mı?”

Ses tonu, seçtiği kelimeler, her şey gözlerinden okuduklarımla çelişiyordu. Werner gibi insanlar iki şeyden nefret ederdi: zayıf görünmek ve yardım istemek. Kalkıp banyoya gittim. 15 Eylül sonrası bana verilmiş olan ağrı kesicilerin olduğu kutuyu aldım.

“Vicodin,” dedim mutfığa döndüğümde.

Werner elini uzattı. “İki tane alabilir miyim?”

“Bir tane yeterli olur.”

Tableti ağzına attı.

“Annelise bu akşam eve gelmeyecek,” dedim. “Hiç dönmeyebilir de.”

Werner sigara paketimi aldı. Bir tane yaktı ve ben de aynısını yaptım.

“Evlilikte iyi günler ve kötü günler vardır. Her ikisi de gelir ve geçer.”

“Ya geçmezse?”

Werner karşılık vermedi.

Havaya yükselip tavana yaklaştığında düzleşerek gözden kaybolan dumanı gözleriyle takip etti.

Sigarasını bitirdiğinde kül tablasında söndürüp masaya tutunarak ayağa kalktı.

“Benim Welshboden’e dönme vaktim geldi.”

“İlaçları da yanına al, lazım olabilir.”

“Yarına bir şeyim kalmaz.”

“Sen yine de al. Benim ihtiyacım yok.”

Werner onları cebine soktu. Montunu giymesine yardımcı oldum.

Dışarısı karanlıktı.

“Jeremiah...” dedi Werner. “Duyuyor musun?”

Kulaklarımı diktim. Neden bahsettiğini anlamaya çalıştım.

“Ben bir şey duymuyorum.”

“Sessizliği. Duyuyor musun?”

“Evet.”

“Herta öldüğünden ve yalnız kaldığımdan beri sessizlikten nefret ediyorum.”

İki Komplocu ve Bir Söz

1.

Brigitte'nin cenazesi iki gün sonra, 10 Şubat günü yapıldı. Otopsi formalite icabı gerçekleştirilmişti ve patoloji uzmanının raporu beklendiği gibiydi. Brigitte intihar etmişti. Sabah Clara ve Annelise'nin dönüşüne hazırlık yapmak üzere evi toparladığım sırada Max uğrayıp haberi bizzat verdi.

“Damarlarında normalin üç katı alkol saptandı. Körkütük sarhoşmuş, Salinger.”

“Anlıyorum.”

Max, o sırada alnımdaki yarayı fark etti. “Bu nedir?”

“Bir şey değil.”

Birlikte kahve içtik. Hava gri ve kasvetliydi.

“Clara'nın bugün döneceğini duydum.”

“Werner mı söyledi?”

“Onunla eczanede karşılaştım. Pek iyi görünmüyordu.”

“Sırtıyla derdi var.”

“Birine görünmesi gerekirdi. Beş yıl önce ayağımı burkmuştum. Korkunç derecede canımı yakıyordu. Sonra Verena beni sürükleyerek bir fizyoterapiste götürdü. İki seans gittim ve yeniden doğmuş gibi oldum.”

“Bunu Werner'ya da söyledin mi?”

“Bir kulağından girip diğerinden çıkıyor. İnatçıdır o ama görürsün bak, Clara’yı artık kucağına alamadığını fark ettiğinde aklı başına gelir.”

“Umarım.”

Max boş fıncanıyla oynayıp sonra ayağa kalktı. “Ben... ben sadece sana kendim haber vermek istemiştim.”

“Teşekkürler.”

“Cenazeye gelecek misin?”

“Manfred orada olacak mı?”

“Her şeyi o ödedi.”

“O halde ortalıkta görünmesem iyi olur.”

Max üzerinde Orman Koruma arması olan şapkasını başına geçirdi.

“Sen iyi bir adamsın, Salinger.”

Değildim. Ben bir katildim.

2.

Çanların hüzünlü çalışına dayanamayarak televizyonun sesini sonuna kadar açtım.

Öğlen saat üçte Werner kapıdaydı.

Bense montumu çoktan üzerime giymiştim.

“Sırtın nasıl?”

“İyi.”

“Emin misin?”

“Bak.”

Öne eğilip sonra hazır ol duruşundaki bir asker gibi dikildi.

“Yine de bir doktor kontrolü fena olmaz.”

“Gidelim,” dedi arabayı işaret ederek. “Bebeğimiz bizi bekliyor.”

Vardığımızda çoktan hastanenin önüne çıkmış olduklarını gördük. Otobanda bizi yavaşlatan bir kaza olmuştu. Kötü ruh halimiz Clara'yı görmemizle birlikte değişiverdi.

Üzerinde kırmızı bir mont ve soğuktan korunmak ve doktorun birkaç gün daha kalması gerektiğini söylediği bandajları gizlemek için burnuna kadar indirdiği bir bere vardı. Kolunun altında da oyuncak ayıyı taşıyordu.

Eliyle bize selam verdi.

Annelise ise hafifçe gülümsemekle yetindi.

Clara'yı eve götürmek muhteşem bir duyguydu. Clara da heyecanlıydı, onun için özenle hazırladığım akşam yemeğine kadar susmak bilmedi. Onun ve Annelise'nin sevdiği yemekleri hazırlamıştım. Mutfaktaki hünelerimi elimden geldiğince göstermeye çalışmıştım.

"Doktor çok cesur bir kız olduğumu söyledi."

"Öyle mi?"

"Bu kadar cesur bir çocuk hiç görmediğini söyledi."

Gögsünü gururla şişirdi.

Tomografisini çeken doktor onu çok etkilemiş olmalıydı. Ondan bahsetmeden duramıyordu.

"Bana beynimi gösterdi. Renklerle doluydu. Doktor onların düşüncelerimi de görebildiklerini söyledi. Ama ben sadece renkli lekeler gördüm. Sence doktor düşünceleri okuyabiliyor mu, baba?"

"Tomografi düşünceleri göstermez, tatlım. Beyindeki elektiriği gösterir. Duyguları da görebilirsin."

"Elektrik mi? Lamba gibi mi?"

"Evet."

"Peki, bununla doktor benim duygularımı mı anlıyor?"

"Elbette."

"Doktorun adı neydi biliyor musun?"

Biliyordum ama bilmiyormuş gibi yaptım. "Hiçbir fikrim yok, hayatım."

“Elisabetta,” dedi heyecanla. “‘Elisabetta’da kaç harf var?”

“On harf var.”

“Çok güzel bir isim.”

“Bence de öyle.”

“Sence ben büyüyünce bir beyin doktoru olabilir miyim?”

“Elbette, hayatım.”

Clara’nın hareketleri ağırlaşana kadar bu böyle sürüp gitti. Kelimeleri ağzında gevelemeye, başı sağa sola sallanmaya başlamıştı. Solgun görünüyordu.

Werner masadan kalktı. “Sanırım büyükbabanın yatma vakti geldi.”

“Büyükbaba...” dedi Clara gözlerini kocaman açarak (kı-zarmış olduklarını ve yorgun baktıklarını fark ettim). “Biraz daha kal.”

Werner onu alnından öptü. “Yorgun değil misin?”

“Ben yorgun değilim.”

“Emin misin?”

“Belki biraz.”

Werner çıktı ve ben de Clara’yı yatağına taşıdım. Daha ben ışığı kapamaya fırsat bulamadan uykuya daldı. Kapıyı hafifçe aralık bırakıp mutfığa indim.

Annelise’yi gergin bir ifadeyle mutfakta otururken buldum. Elinde bir kutu Forst tutuyordu.

Bakışları ve birayı bir dikişte içip bitirmesi de hoşuma gitmedi.

“Konuşmamız gerekiyor,” dedi.

Neyle ilgili olduğunu ve nasıl biteceğini biliyordum.

Bir *happy end* olmayacaktı.

Bunun üzerine ellerini tutup ona açılmaya karar verdim.

“Bana söyleyeceklerini biliyorum. Ama şimdi konuşmayalım. Bana bir ay süre ver. Bir ay sonra aklındakileri hâlâ söylemek istiyorsan seni dinleyeceğim. Bir ay. Daha fazla değil. Bunu benim için yap.”

Annelise saçından bir tutam alıp ağzına götürdü.

“Bir ay.”

“Daha fazla değil. Sonra istersen...” Sözlerime devam etme cesareti bulamadım.

“Clara için,” dedi. “Clara için.”

Ayağa kalktı.

“Ama çalışma odasında yatacaksın. Ben...” Sesi çatladı. “Ben... yapmam.”

3.

İki komplocu işlerini büyük bir beceriyle yapmışlardı. Ne Annelise ne de ben son ana kadar bir şeyin farkına vardık. Werner saat altı buçukta eli kolu erzak yüklü bir halde gelip bize selam verdikten sonra hiçbir açıklama yapmadan Clara'yla birlikte mutfaka kapandı. Annelise televizyon izlemeye geri döndü, bense tavana bakarak veya bir şeyler okumaya çalışarak saatlerimi geçirdiğim ve son dönemde benim için bir sığınak halini almış olan çalışma odasına çekildim.

Aklımı toparlamam olanaksızdı. Kendimi ipte yürüyen bir cambaz gibi hissediyordum. Altımda yalnızlıktan bir uçurum vardı. Sessizlik Werner gibi bana da uymuyordu. Hayatımın geri kalanını bir çekyatta yatarak (tıpkı şu anda yaptığım gibi) ve cansız bir yaşamın hüküm sürdüğü bir evin seslerini dinleyerek geçirmek istemiyordum.

Annelise'nin kahkahasını duymayalı çok uzun zaman olmuştu.

Bu karanlık düşüncelere dalmış bir halde zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştım. Saat sekize doğru kapı vuruldu. Gelen Clara'ydı. Üzerine alev kırmızısı, şık bir elbise giymiş, başına da aynı renkte bir saç bandı takmıştı. Gözlerine makyaj yapılmış olduğunu fark ettim. Komikle sevimli arası bir görüntüsü vardı.

“Selam, tatlım.”

“Bay Salinger,” dedi son derece kibar bir tavırla. “Yemek hazır.”

Gözlerim büyüdü. “Pardon?”

“Akşam yemeği hazır, Bay Salinger,” diye tekrarladı sabırsız bir edayla.

“Akşam yemeği...” diye yineledim afallamış bir halde.

“Ayrıca kravat takmak zorunlu.”

“Benim kravatım yok ki hayatım. Anlamadım, neler...”

Clara birkaç adım atarak on santim yakınıma kadar geldi. Oturur durumda olduğum için göz gözeydik. Bakışlarında kimden aldığını çok iyi bildiğim bir kararlılık okudum. Yumruklarını sıkmış öylece duruyordu. Gerçekten çok tatlıydı.

“Kravatın var senin, baba. Beş dakikan var. Çabuk ol.”

Otoriter bir edayla odadan çıktı.

Ve ben kendime bir kravat buldum.

Alt kata indiğimde Werner’nın zevkli bir ortam hazırladığını fark ettim. Oturma odasının ortasında yer alan favori koltuğum yerinde yoktu, onun yerine iki kişilik hazırlanmış bir masa duruyordu. Bembeyaz peçeteler, buz kovanında bir şişe şarap (etikete baktığımda şarabın 2008 Krafuss olduğunu gördüm, bir servet değerinde olmalıydı), hatta odanın gömüldüğü loşluğun içinde parıldayan bir mum bile vardı.

Masada Annelise tek başına oturuyordu.

Nefesim kesildi. Tek kelimeyle büyüleyici görünüyordu.

Üzerine *Road Crew 2*’nin gala gecesini aklıma getiren dar bir elbise giymişti (o akşam Broadway’deki tiyatro salonuna girdiğimizde Mister Smith dâhil herkes ağzı bir karış açık, gözlerini bize dikmişti ve Annelise dehşet içinde bana dönüp, “Beni yalnız bırakma, beni yalnız bırakma, *sakın* beni tek başıma bırakma!” diye fısıldayıp durmuştu), zarif boynunu öne çıkaran bir inci kolye takmış ve saçlarını da kusursuz bir topuz halinde başının arkasında toplamıştı.

Ayağa kalkıp hafifçe yanağımdan öptü.

“Sana da mı sürpriz oldu?”

“Evet,” diye karşılık verdim gözlerimi ondan ayırmadan.

Büyülenmişim.

Tanrım, onu ne kadar da özlemiştim.

“Bayanlar ve baylar ...”

Werner. Bir aşçı kepi takmış, tıraş olmuştu. Üzerindeki beyaz önlükle Fransız bir şef ile kutup ayısı arası bir görüntü sergiliyordu. Annelise’yle birlikte ona bakıp güldük.

Werner hiç istifini bozmadı. “Akşam yemeği...”

Kuzu kotlet, ekşi kremalı ve Frenk soğanlı patates, peynir ve salam çeşitleri, tereyağlı *canederli* ve başka birçok şaheser. Şarabın şanına yakışır bir akşam yemeği olmuştu.

Buzları kırmamız zor oldu. Sanki Annelise’yle ilk randevumuzdaydık ve bu, görücü usulü ayarlanmış bir yemektir. Neredeyse, “Peki ya sen ne işle meşgulsün?” diye soruverecektim.

Fakat sonra, yavaş yavaş gevşedik. Clara’dan konuştuk çünkü bizi hâlâ bir arada tutan şey oydu. Zamandan konuştuk çünkü Batı dünyasında yetişkinlerin yaptığı şey buydu. Werner’den konuştuk. Lezzetli yemekleri övdük, kolunda peçeteyle bize servis yapan Clara’dan, kırmızı elbisesiyle nasıl da sevimli olduğundan dem vurduk (Bir taraftan ben soğuk terler döktüğümü hissediyor, *terleme, terleme*, deyip duruyordum kendi kendime).

Ancak üçüncü kadehte neden özellikle bu akşamı seçtiklerini anladım.

“Bugün...”

“Anlamamış mıydın?”

Başımı iki yana salladım. “Unutmuştum.”

14 Şubat.

Werner tatlı olarak kestaneli, kremalı pasta hazırlamıştı.

Tatlıyı da şefin kendisi servis etti.

“Baba?” dedi Annelise.

“Madam? Yemek hoşunuza gitmedi mi?”

“Yemek mükemmeldi. Ama senin bu kadar yetenekli bir aşçı olduğunu bilmiyordum. Nereden öğrendin bütün bunları?”

“Bir şef asla sırrını açık etmez.”

“Sen şef değilsin, baba.”

“Dağlı bir adam, siz şehirlilerin ‘boş zaman’ adını verdikleri şeyle tanıştığında kendine yapacak bir şeyler bulmalıdır, yoksa kendini tımarhanede bulur.”

Gerçekten unutulmaz bir akşamdı.

Şef, bebek bakıcılığı görevini de üstlenmişti, Annelise ve ben birer kadeh *amaro*’nun tadını çıkarırken ben de bir sigara içtim. Ardından Werner, Clara’yı yatırdı.

Sonra bize veda etti.

Baş başa kalmıştık. Annelise’nin çıplak omuzlarının kıvrımlarını hayranlıkla izlerken sessizlik beni rahatsız etmedi. Hem de hiç.

Bir anlığına da olsa mutluluğa çok yaklaştım.

Annelise kalkıp yanağıma bir öpücük kondurdu.

“İyi geceler.”

Merdivenlerden çıktı, odasına girip kapıyı ardından kapadığını işittim.

Farklı bir şey beklemiyor olmama rağmen yine de içimin acıdığını hissettim ve kadehimi havaya kaldırıp, “Sevgililer Günü’n kutlu olsun, aşkım,” dediğimde sözlerimde samimiydim.

4.

Her geçen gün Clara’nın daha da iyileştiğini kendi gözlerimle görebiliyordum. Bunu fark etmek için doktor onayına ihtiyaç yoktu fakat yine de doktor kontrollerine gitmek konusunda son derece titiz davranıyorduk. Gözlerinin altındaki torbalar kaybolmaya başlamıştı ve kazadan sonra kaybettiği kiloları da yavaş yavaş geri alıyordu.

Yürüyüşlerimize yeniden başladık. Dağlar yürünecek gibi değildi ama Werner bize kayaklı kar ayakkabılarının nasıl kullanıldığını öğretmişti. Siebenhoch'un etrafındaki ormanlarda bu şekilde vakit geçirmek çok güzeldi. Karlarda yürümek, konuşmak, daldan dala atlayan kuşları izlemek ve sincap yuvalarını bulmaya çalışmak (Onları bulamadık ama Clara bana bir cüce evi gördüğünü söyledi). Onu çok fazla yormamaya çalışıyordum çünkü aniden içimdeki endişeli ebeveyni keşfetmiştim. Ya kayarsa ya terlerse ya yorulursa diye endişe edip duruyordum. Bu ilgi Clara'nın hoşuna gidiyordu ama çok geçmeden onu fazla boğduğumu hissettiğinde bana o bakışlarından birini atıyordu ve o zaman ben cereyanda kalmakla ilgili saplantısı olan *Mutti*'den bile beter olduğumu anlayıp af diliyordum.

Annelise'yle olan ilişkim iyiye gitmiyordu. İki medeni insan gibi davranıyor, olay çıkarmıyorduk veya tabak çanak kırmıyorduk ama aramızda çok fazla sessizlik ve gergin tebessümler oluyordu. Ara sıra onu gözlerini bana dikmiş bakarken yakalıyordum ve dünyam kararıyordu. Aklından neler geçirdiğini biliyordum.

Bu adama karşı ne hissediyorum?

Onu affedebilir miyim?

Onu hâlâ seviyor muyum?

Ona sarılıp, "Bu benim! Benim!! Beni terk edemezsin çünkü bu benim ve eğer birbirimizden ayrılırsak hayatımızda bir daha asla mutlu olamayız!" diye haykırmak istiyordum ama bunu yapmıyordum. Salinger'a yakışacak bir hareket olmazdı bu, Mair'ya da yakışmazdı. Bu nedenle bu bakışları fark etmiyormuş gibi davranıyordum veya elimi kaldırıp ona selam veriyordum. O ise genellikle silkiniyor, kızarıp bozarak selamıma aynı şekilde karşılık veriyordu.

Hiç yoktan iyidir, diyordum kendi kendime, *hiç yoktan iyidir*.

Elimden gelen her şeyi yapıyordum ama gece olup da yatağa yattığımda gün içindeki her ufak hareketimi tartıyor ve kendime kızmadan edemiyordum. Belki ona bir demet çiçek almalıydım;

göl değil ama papatya. Belki onu bir restoranda akşam yemeğine çıkarmalıydım. Fakat belki bunlar da yanlış olabilirdi.

Saatlerce dönüp durduktan sonra rahatsız bir uykuya dalıyordum.

Kâbus görüyor muydum?

Hem de bir sürü.

Fakat kâbuslarda Canavar yoktu. Kendimi Siebenhoch'ta, mobilyasız, boş evde kör ve sesimi çıkaramadan dolanırken görüyordum. Rüyamda sessizliği görüyordum.

5.

“Baba!”

Clara bahçedeydi. Yanakları kızarmıştı ve montunun önü açıktı. Gülümsüyordu.

“Gel, baba! Hava sıcak! Rüzgâr sıcak esiyor!”

Gülümseyerek ona katıldım.

“Bu fön rüzgârı hayatım.”

“Saçlar için olan fön gibi mi?”

Sıcak hava yüzümü okşuyordu. Gerçekten çok keyifliydi.

“Kısmen öyle sayılır. Ama bu, fön makineleri bulunmadan çok önce de vardı.”

“Çok güçlü esiyor.”

“Ama dikkatli olman lazım.”

“Neden ki?”

“Eskiden Alpler’de yaşayan insanların bu rüzgâra ne dediklerini biliyor musun?”

“Ne diyorlardı?”

“Şeytan rüzgârı.”

Clara bana doğru eğildi. “Peki neden?”

“Fark etmeden insanı üşütür de ondan,” dedim montunun düğmelerini iliklerken.

Daha kehanet dolu sözler olamazdı. Clara'nın yarım gün içinde halsizleşip suskunlaştığını fark ettim. Olacakları tahmin etmek için tıp diploması sahibi olmak gerekmiyordu.

Ateşini ölçtüm. Otuz sekiz buçuk dereceydi.

Grip beş gün sürdü. Sonra ateş düştü ve Clara yavaş yavaş normale döndü. Fakat mızımızlanmalarına rağmen onu tekrar dışarı çıkarmak gibi bir riske giremedim.

Şubat ayı bitmişti.

Martın birinde artık zamanın geldiğine karar verdim. Kimileri insanın anne babasını gömdüğünde büyüdüğünü söylerdi, bazıları da kendisi ebeveyn olduğunda. Her iki görüşe de katılmıyordum.

Bence insan af dilemeyi öğrendiğinde büyüyordu.

6.

Kagolların evi hâlâ muhteşem görünüyordu ama ben onu takdir edecek bir durumda değildim. Dünyanın en zor iki kelimesini telaffuz edecek cesareti toplamak için kapının önünde hareketsiz bekledim: özür dilerim.

Bunu yapmak istiyordum, özellikle de kendime olan saygımı geri kazanmak için buna ihtiyacım vardı. Olanları unutmuş değildim.

Brigitte'yi.

Max'ın, "O intihar etti, Salinger," demesini.

Manfred'in banknotları bir bir suratıma atmasını.

Onu Brigitte'nin katili olmakla suçlayışımı.

Manfred'den af dilemem gerekiyordu. Bunu yapmadan Annelise'yi de geri kazanamayacağımı hissediyordum. Çünkü Clara'nın kardan adamları gibi sallantıda olan evliliğimi onarmak için her şeyden evvel kendimi yeniden bulmalıyım. Brigitte'yi konuşturmak için onun bağımlılığından faydalanan Salinger'ı

değil, kendini dünyanın en iyi kocası haline getirmek için çaba gösteren Salinger'ı bulmalıydım.

Derin bir nefes aldım.

Zile bastım.

Kapıyı her zamanki yardımcı yerine Max'ın karısı Verena açtı. Beni görür görmez kapıyı yüzüme kapamaya çalıştı ama ben ona engel oldum.

"Burada ne arıyorsun, Salinger?" diye sordu.

"Manfred'i görmek istiyorum."

Başını iki yana salladı. "Mümkün değil. Manfred hasta."

"Sanırım ona bir özür borçluyum," dedim.

"Kesinlikle ama şimdi sırası değil."

"Sence ne zaman gelmeliyim?"

Verena o kocaman, çocuksu gözleriyle yüzüme baktı. "Hiç bir zaman, Salinger."

Kapıyı tekrar kapamaya çalıştı. Ona bir kez daha engel oldum.

"Salinger!" diye haykırdı inadına şaşırarak.

"Neyi var?"

"Seni ilgilendirmez."

"Sadece davranışım için özür dilemek istiyorum."

"Çok hoş," dedi hiddetle bana bakarak. "Sadece af dileyeceksin, öyle mi? Sen bir yalancısın, Salinger."

"Ben..."

"Bletterbach Katliamı'yla hiç alakası yok, doğru mu? Bu konuyu Max'la konuşmayacağına dair bana söz vermiştin, oysa konuştun. Seni Krünlerin evine götürdü, değil mi?"

"Evet," diyerek kabullendim. "Beni oraya götüren oydu, ben..."

"Herhalde seni kelepçeleyip götürmüştür."

"Ben..."

"Tek bildiğin bu işte, Salinger. Ben. Ben. Ben. Peki ya biz? Bizi hiç düşünmüyor musun? Max'ın seni o kahrolası yere

götürdüğünü nasıl öğrendim bilmek ister misin? Tekrar kötüleşmeye başladı. Yeniden huysuz ve sessiz biri oldu.”

Bir sessizlik oldu. Ardından Verena derin bir iç geçirdi.

Öfkesi neredeyse elle tutulabilecek kadar barizdi.

“Bazı akşamlar uzun zamandır olmadığı gibi geç geliyor ve nefesi alkol kokuyor. Mutlu musun, Salinger?”

Ağzımı açmadan, başım öne eğik orada öylece durdum.

Verena’nın hiddeti Manfred’den af dileme teşebbüsümün ne kadar boşuna ve zavalıca olduğunu gösteriyordu. Bazı şeylerin onarılması olanaksızdı. Birini affetmek yıllar sürebilirdi. Birkaç hafta değil, yıllar alabilirdi.

Gerizekâlı.

“Bırak bu işin peşini, Salinger. Bletterbach canavarların mezarlarından ibaret bir yer.”

“Ben de öyle yapıyorum zaten.”

“Ve çık git buradan.” Verena’nın gözleri bir sorgu memurununkiler gibi parlıyordu. “Siebenhoch’tan git ve bir daha da geri dönme. Asla!”

Başka bir şey daha diyecek oldu. Muhtemelen yine zehir zemberek sözler edecekti ama o sırada içeriden Manfred’in sesi duyuldu.

“Sorun yok, Bayan Krün.”

Verena şaşkın ve utanmış bir halde ona doğru döndü.

Benim de ondan artakalır yanımda yoktu.

“Bay Kagol, neden kalktınız?”

“Ben iyiyim, Verena. Siz gidebilirsiniz.”

“Dinlenmeniz gerek, biliyorsunuz.”

“Dinleneceğim. Ama önce Salinger’a iki çift lafım var.”

“Hayır,” diyerek tepki verdi Verena. “Buna izin veremem.”

Manfred gülümsedi. “İlginiz için minnettarım, Bayan Krün ama siz benim hemşiremsiniz, doktorum değil...”

“Dikkatli ol,” diye tısladı Verena bana pis bir bakış atarak.

Manfred'i başıyla selamlayıp yanımdan geçerek evin içine doğru gözden kayboldu.

Manfred içeri girmemi işaret etti. İki dobermanın dikkatli bakışları altında onu takip ettim. Bana içecek bir şey ikram etmedi, sadece oturabileceğim bir yer gösterdi.

Bıyıklarını kesmiş olduğunu fark ettim. Yüzü çıplak ve zayıf görünüyordu.

"Nasılsınız, Salinger?"

"Buraya gelmemin sebebi..."

"Biliyorum."

Boğazımı temizledim. "Siz nasılsınız, Manfred?"

"Şeytanın terzisi olunca iğneyi er ya da geç kendinize de batırıyorsunuz," dedi *Krampusmeister*. "Kalbimde ufak bir problem var. Ciddi bir şey değil. Biraz dinlenmek ve birkaç iğne beni kendime getirir. Bayan Krün çok becerikli bir hemşiredir. Sayesinde çok daha iyiyim. Herkes için stresli bir dönem oldu."

"Size korkunç şeyler söyledim, Manfred. Özür diliyorum."

Bir yorum yapmadı. Eğilip dev köpeklerinin başını okşadı.

Ona Evi'nin raporunu uzattım.

Ciddi bir ifadeyle inceledi.

"Parlak bir geleceği olacaktı. Haklıydı, biliyor musunuz? Trento konsorsiyumunun bu işten çekilmesi gerekiyordu. Geri kafalıydılar, betonarme ve tuğlanın modasının asla geçmeyeceğini düşünüyorlardı. Ancak betonarme ve tuğla ağırdır. Hem genel anlamıyla hem de mecazi anlamda. Cam, çelik, alüminyum, ahşap... geleceğin malzemeleri bunlardı. Ben bunu biliyordum."

Turist Merkezi'nin ince ve modern çizgilerini düşündüm.

"Başkalarının Bletterbach'tan faydalanacağı fikrini öğrendiğimde deliye döndüm. Yeterince nakit param yoktu, anlatabiliyordum mu? Bir sürü devam eden inşaat vardı ama nakit yoktu. Eninde sonunda cebimde nakit param olacaktı ama kim bilir ne zaman? Sokakta kestane satsaydım o an banka hesabımda-

kinden daha fazla para kazanırdım. Çaresizdim, onca çabam boşa gidecekmiş gibi görünüyordu.”

Başını iki yana salladı.

“Aklıma Evi geldi. Zeki ve akıllı bir kızdı. Hırslıydı. Üstelik Siebenhoch’a saygısı vardı. Herkes annesinin durumunu ve Markus’u nasıl tek başına büyüttüğünü biliyordu. Onunla şahsi olarak temasa geçmedim. Öyle yapsaydım görevine bağlı biri olarak beni reddedebilirdi. Birilerinin Bletterbach’ta bir turist merkezi inşa etmeye niyeti olduğu ve bunu zarar verici, eski yöntemlere uygun şekilde yapacakları söylentilerini etrafa yaydım. Bu laflar çok geçmeden onun da kulağına gitti.”

Manfred parmaklarını şaklattı.

“Raporu çok kısa bir zamanda hazırladı. Oranın her bir santimetresini ezbere biliyordu. Trento konsorsiyumu büyük yara aldı, dava açtılar ama dava sonuçlanmak bilmedi. Bu da Kagol İnşaat’ın borçlarını kapatması ve benim projeyi sunmam için yeterli zamanı bana kazandırmış oldu.”

“Cam, alüminyum ve ahşap.”

“Aynen öyle.”

“Ama...”

“O dönem bunu ben de düşündüm. Kendi kendime bu konsorsiyumun sinirlenip Evi’yi öldürmeye kalkışmış olup olmayacaklarını merak ettim. Sizin tüm yaptığınız benim izimden gitmekti, Salinger.”

“Sizin değil, Manfred. Günther’nın.”

Manfred gözlerini kapayıp derin bir nefes aldı.

“Bunu öğrendiğimde çok geç olmuştu. Günther bana asla söz etmedi. Raporu bulmuş ve katilin ben olduğumu sanmıştı. Kendi kardeşi, düşünebiliyor musunuz? Bana bir şey söylemiş olsaydı... bana açılmış olsaydı, belki de...” Manfred başını iki yana salladı. “Ölüleri bırakalım uyusunlar. Onlar bizden daha mutlu.”

“Bazen ben de böyle düşünüyorum.”

Sessiz kalıp iki köpeğin nefes alıp verişlerini ve panjurları gıcırdatan rüzgârın sesini dinledik.

“Size katil olduğunuzu söyledim, Manfred. Üzgünüm. Bunu yapmamam gerekirdi.”

“Geçmişte kaldı. Ayrıca ben de size aynısını yaptım.”

“Siz haklıydınız. Asıl katil benim.”

“Siz kimseyi öldürmediniz, Salinger.”

“Brigitte’ye rapordan bahsettim. Günther’nın sizden haberi olduğunu söyledim ve...”

Hıçkırma engel olamadım. Brigitte’nin beni evden kovarken takındığı ifade gözümün önüne geliyordu. Her şeyini kaybetmiş birinin ifadesiydi bu.

“Brigitte bana konuştuklarınızdan bahsetti, Salinger. Bir süredir sizi göz hapsinde tuttuğumu gizlemeyeceğim. Aslında Bletterbach Katliamı’nı araştırdığınızı anlamıştım. Er ya da geç Brigitte’yle konuşacağınızı biliyordum. Evi’nin değerlendirme raporunun eninde sonunda ortaya çıkacağını biliyordum. Benim için Evi ölmüş ve gömülmüştü. O sabah beni Brigitte’nin evinden çıkarken gördüğünüzü sanıyorum. Benim sizi gördüğüm kesin, Salinger. Raporu bulduğunuz ve yanlış tarafa yöneldiğiniz her halinizden belliydi. Bunun üzerine durumu düzeltmeyi düşündüm.”

Siyah Mercedes’i hatırladım.

“O lanet rapordan kurtulmak için yıllarınız vardı,” dedim şaşırarak. “Onu neden bunca yıl o müzik kutusunun içinde tuttunuz?”

Manfred başını kaldırıp yukarı, Günther’nın odasının olduğu yere doğru baktı. “Çünkü emniyette olduğunu sanıyordum. Ayrıca *yanlış* olacağını düşündüğüm için.”

“Böylece ben gittiğimde Brigitte’ye kendi yorumunuzu anlattınız.”

“Benim yorumumu değil, gerçeği. Trento konsorsiyumundan, Kagol İnşaat’ın içinde bulunduğu ekonomik sıkıntıdan

bahsettım. Ve rakiplerimin işine köstek olacak o söylentilerin Evi'nin kulağına nasıl gittiğinden. Brigitte'nin yanlış bir fikre kapılmasını istemiyordum. Konuşmamız bittiğinde bana kendini daha iyi hissettiğini söyledi.”

“Ama bu doğru değildi.”

“Hayır, değildi. Bunu şimdi anlıyorum ama inanın bana, onu kimse durduramazdı. O zavallı kadının buna üçüncü teşebbüsüydü.”

“İntihara mı?”

“Evet. O, Günther veya Evi için intihar etmedi, Salinger. Kendinden nefret ettiği için intihar etti ve bir insan ölmeyi isteyecek kadar kendinden nefret ettiğinde...”

7.

Mart ayının ortasına geldiğimizde Annelise'yi kenara çekip konuştum. “Ben New York'a dönmek istiyorum. Bu yer bizi birbirimizden uzaklaştırdı. Ve seni kaybetmek istemiyorum. Hiçbir sebeple,” dedim.

Birbirimize sarıldık. Ve ben içimde bir şeylerin eridiğini hissettim.

O gece Annelise odasının kapısını aralık bıraktı.

Seviştik. Sanki birbirimizi incitmekten korkuyormuş gibi çekingendik. Sonunda uzanıp nefes alıp verişlerimizin normale dönüşünü dinledik.

Kâbuslarımın yakında sona ereceği düşüncesiyle uykuya daldım.

Kalp Şeklindeki Kutu

1.

Werner, Welshboden'in ikinci katında, yerde boylu boyunca yatıyordu. Bir eli göğsünde, diğeri tuhaf bir pozisyonda arkasında kıvrılmıştı. Bakışları boştu.

Kıpırdamıyordu.

2.

Kapıyı açık bulmuştum, içeri girip ona seslenmiş ama cevap alamamıştım. Fakat endişelenmedim. Tavan arasını düzenleyeceğinden bahsetmişti. Bu düşünceyle yukarı kata çıktım.

Annelise işlerin nasıl gittiğine bakmam için ona uğramamı istemişti. Babası iki gündür ortalıkta görünmemiş, sadece telefonla aramıştı. Tavan arasını boşaltmakla meşgul olduğunu ve başının çok ağrıdığını söylemişti. Ciddi bir şey değildi ama bize kadar gelecek hali yoktu. Eğer gribe yakalandıysa bize geçirmek istemiyordu.

Onu öyle, yerde yatarken gördüğümde yanımda getirdiğim altılı bira paketi elimden düştü. Telefonumu aradım, yardıma, bir ambulansa, birilerine ihtiyacım vardı.

“Werner...”

Elimle başını destekleyip kaldırdım.

Nabızı atıyordu. Bakışlarını bana çevirdi.

“Çok kötü,” diye mırıldandı. “Sırtım.”

“Lanet olsun, Werner,” dedim, telefonumu nihayet bulup çıkardım. “Hastaneye gitmen gerekiyor.”

Başını sağa sola salladı. Konuşmak canını fazlasıyla acıtıyor olmalıydı.

“Ambulansa gerek yok,” dedi. “Beni sen götür.”

“Düşün mü?”

“Ayağa kalkabilirim. Sadece yardım lazım.”

“Ne kadardır bu haldesin?”

“Birkaç dakikadır. Merak etme.”

Tek başına doğrulmaya çalıştı. Acıyla inledi.

Ona yardım ettim.

Bir ceset gibi ağırdı.

Merdivenlerden indik. Ona montunu giydirdim ve arabanın arka koltuğuna yatırmak zorunda kaldım. Oturacak durumda değildi. Yüzü kıpkırmızıydı, damarları çıkmıştı. Kalp krizi geçirmesinden korktum.

“Annelise’yi arıyorum.”

Kolunu kaldırdı. “Sonra.”

Welshboden’den çıkıp *şimşek hızıyla* Bolzano istikametine yöneldim. Hava sıcaklığının artışıyla yollardaki buzlar erimişti, son sürat ilerledim.

Acil servise vardığımızda bize yardımcı olması için birkaç hemşire çağırdım. Werner tekerlekli sandalyeye oturmayı reddetti ama içeri girdiğimizde başı döndü ve onu zorla bir sedyeye oturtttular. Sonra da alıp götürdüler.

Bir dolup bir boşalan bekleme odasında oturup bekledim. Bu esnada Annelise’ye haber vermem gerektiğini düşünüp duruyordum. Birkaç kez onu aramaya yeltendim. Ama ona ne diyecektim? Sırt ağrısı olduğu halde Werner’nın kahrolası tavandan arasını düzenlemeye karar verdiğini mi? Durumunu mu?

Durumu neydi ki? Durumuyla ilgili en ufak bir fikrim yoktu. Böylece onu bir şeyler öğrendiğimde aramaya karar verdim.

Haberlerin iyi olacağını umuyordum.

3.

“Baba?”

Clara’ya en sevdiği masalı (*Parmak Çocuk*) okumaya henüz başladığımda kızım yüzünde ciddi bir ifadeyle araya girdi. Kitabı kapatıp komodinin üzerine koydum.

“Annem neden ağlıyordu?”

“Annen ağlamıyordu. Sadece biraz üzgün.”

“Ama gözleri kötü olmuştu.”

“Werner için endişeleniyor.”

Clara kaşlarını çatı. “Büyükbabamın nesi var? Neden hastaneye gitti?”

“Büyükbaban düştü. Sırtını biraz incitmiş.”

“Annem bunun için mi üzülüyor?”

“Evet.”

“Ama sen ona büyükbabamın sadece sırtını biraz incittiğini söylemedin mi?”

Gülümsedim. Clara her seferinde dünyaya kendi gözlerinden bakmamı sağlamayı başarıyordu. Düz ve basit bir dünyaydı onununki. Her şeyin büyüyle hallolabildiği bir dünya.”

“Elbette. Ayrıca büyükbaban da konuştu onunla.”

“Ama yine de üzgün. Neden?”

“Çünkü büyükbaban yaşlı. Ve yaşlılar tıpkı bebekler gibi hassas olabilirler.”

“Yaşlanmak kötü bir şey mi baba?”

Bu soruya cevap vermek zordu. Bilhassa da bunu soran beş yaşında bir çocuksa.

“Bu yanında kimlerin olduğuna bağlı. Eğer tek başınaysan kötü ama çocukların ve senin gibi tatlı torunların varsa o kadar da kötü değil.”

“Sen yaşlanmaktan korkuyor musun?”

İşte bu soru beni şoke etmişti. İçtenlikle cevap verdim.

“Evet.”

“Ama ben senin yanında olurum, baba.”

“O zaman daha az korkarım.”

“Ben çok korktum, biliyor musun?”

“Ne zaman, tatlım?”

“Kar,” dedi ve gözleri sanki o anı tekrar yaşıyormuş gibi endişeli bir ifadeye büründü. “Kafamı çarptım. Her yer karanlıktı. Aşağıda yukarıda ne var göremiyordum. Sonra başım çok acıdı.”

Hiçbir şey demedim.

Boğazıma bir şeyler düğümlenmişti.

Saçını okşayıp uyuduğundan emin olana kadar devam ettim.

Fakat parmaklarımın ucuna basa basa odasından çıkmaya hazırlanırken Clara bana seslendi. “Baba,” dedi gözlerini açıp. “Sen de korktun mu?”

Sakin bir ses tonu takınmaya çalıştım. “Korku doğal bir şeydir, tatlım. Herkes korkar.”

“Evet ama kaza geçirdiğinde korktun mu?”

“Evet. Çok korktum.”

“Ölmekten korktun mu?”

“Sizi kaybetmekten korktum,” dedim alnını öperek. “Sizi bir daha asla göremeyeceğimden kortum.”

“Kızdın mı?”

“Kime?” diye sordum bu sorusuna şaşırarak.

“Ben kızmıştım.”

“Bana mı?”

“Sana da. Ama daha çok büyükbabama.”

“Werner’ya mı? Neden ki?”

Clara'nın eli otomatik bir hareketle saçlarına gitti. Bir tutam saç alıp parmağına doladı ve hafifçe bükmeye koyuldu.

"Sence özür dilemeli miyim? Şimdi hasta olduğuna göre belki de bunu yapmalıyım."

"Ne olduğunu bilemezsem sana bunun cevabını veremem."

"Kalp şeklindeki kutunun içinde duran bebekle oynamak istedim. Çok güzeldi."

"Kalp şeklinde kutu mu?"

Clara küçük yüzünü yukarı aşağı salladı. İki kere.

"İçinde bir bebek vardı. Tavan arasında."

"Büyükbaban kızdı mı?"

Soruma aldırmadan devam etti.

"Kutu bu kadardı," eliyle boyutları gösterdi. "Ve eski eşyalarla doluydu. Korkunç fotoğraflar ve bir de bebek. Ama bebek çok güzeldi."

Korkunç fotoğraflar.

"Ne tür fotoğraflar?"

"Film fotoğrafları. Cadılar Bayramı filmleri," dedi ciddi bir sesle, şaşırmış halime bakarak. "Zombi filmleri fotoğrafları. Ama bu zombiler yerdeydi. Belki onlar bozulmuş zombilerdir, ne dersin baba?"

"Elbette," dedim Clara'nın bana anlattıklarını kafamda anlamlandırmaya çalışarak. "Bozulmuş zombilerdir."

Bozulmuş zombiler.

Bir oyuncak bebek.

Kalp şeklinde bir kutu.

Zombiler.

Bozulmuş zombiler.

"Büyükbabam canımın yanabileceğini söyledi ve ben de ona bebeği vermemesinin doğru olmadığını söyledim. Çocuk olan o değil ki benim. Ayrıca herkesin bana küçük bir çocuk gibi davranmasına da kızdım. Ben küçük bir çocuk değilim."

"Ve sen de onun haberi yokken kızağı aldın."

Clara'nın gözleri yaşlarla doldu. "Bana bunu yasakladığını biliyorum ama göstermek istedim..."

"Büyük bir çocuk olduğunu gösterecektin."

"Sence özür dilemeli miyim? Kızdığım için?"

"Bence..." dedim boğuk bir sesle, "bence, özür dilemene gerek yok." Gülümsedim. "Eminim büyükbaban seni çoktan affetmiştir."

4.

Werner bana neden söylememişti? Neden kızakla kaza yapmadan evvel Clara'yı azarladığını söylememişti? Belki de kazanın gerili-mine kapılıp unutmıştu. Ya da belki kendini suçlu hissediyordu ve bu duygusunu kendisine saklamak istemişti. Werner'nın sır saklamak konusunda başarılı olduğunu düşündüm.

Yine de...

Kalp şeklinde bir kutu?

Bir oyuncak bebek?

Beni en çok merak ettiren ve o gece uyumama engel olan şey, bozulmuş zombi fotoğraflarıydı. Fotoğraftakiler cesetlerden başka ne olabilirdi ki? Werner neden evde cesetlerin fotoğraflarını tutuyor olabilirdi? Ve bunlar kimin cesetleriydi? Bu soruların cevaplarını bilmekten bile korkuyordum.

Daha kötüsü vardı. Başka bir korku değildi bu.

Bir emin olma duygusuydu.

Werner kesinlikle benden bir şey saklıyordu.

5.

O akşam dosyayı açtım.

Onu güncelledim.

Sonra da gidip yattım.
Kovalamaca yeniden başlamıştı.

6.

Doğru zamanı bekledim. Sabırlıydım. Fırsat birkaç gün sonra ayağıma geldi.

Werner sırtını göstermek için Bolzano'ya gidecekti. Bunu söylediğinde birlikte öğle yemeği yiyorduk. Annelise onunla gitmeyi teklif etti. Ben de ona eşlik etmeyi önerdim.

Werner ikimizin teklifini de geri çevirdi, kendisi pekâlâ arabayı kullanabilirdi. Bundan rahatsız olduğumuzu söyledik. Aslında sadece Annelise rahatsız olmuştu.

Zamanı saniyesi saniyesine ayarladım. Mutfak çekmecesinden Werner'nın bize verdiği yedek anahtarları aldım, Clara'nın öğle uykusuna yatmasını bekledim ve Annelise'ye biraz yürüyeceğimi söyleyip çıktım.

Werner'nın evine ulaştığımda saat üçtü.

Üçü altı geçe soluk soluğa ikinci kattaydım.

Üçü yedi geçe tavan arasına çıkan dar merdivenleri tırmanıyordum. Birkaç saniye sonra uzun zamandır kapalı kalan yerlerin tipik kokusunu burnumda hissettim.

Üçü on geçe bir kirişte asılı olan lambayı yaktım. Araştırmaya koyuldum. Yakınlarda kimseciklerin olmadığını, orada dans etmeye başlasam dahi kimsenin beni duymayacağını bildiğim halde her şeyi mutlak bir sessizlik içinde yapıyordum

Yirmi dakika sonra kalp şeklindeki kutuyu buldum. Onu ışığın altına koydum.

Tozlu kutunun üzerinde son zamanlardan kalma parmak izleri vardı.

Kutuyu açtım.

Tavan Arasındaki Yabanarıları

1.

Ben çocukken zamanımın çoğunu hayal dünyamda geçirirdim. Babam bunu bana sürekli hatırlatıp dururdu. O, hayal dünyasında yaşamak yerine gerçek dünyada yaşayıp ayakları yere basanların gerçek bir modeliydi. On sekiz yaşındayken kendisine çizilmiş kaderden kaçmayı başarmıştı.

Salinger ailesi iki yüz yıl boyunca Mississippi’de, iki bin kişinin yaşadığı bir kasabada doğup orada ölmüştü. Büyükbabam bir çiftçiydi, büyük büyükbabam da öyle ve bu şekilde devam etmişti. Ta ki bilmediğim atalarım Avrupa’ya doydduğuna karar vererek Yeni Dünya’ya doğru yelken açana kadar.

Tıpkı iki yüz yıl önceki Salinger gibi, babam da kendisi için daha iyi şeyler hayal ediyordu. New York ışıklarını hayal ediyordu. Fakat deli fikirlere kapılacak biri değildi. Wall Street’te bir *broker* ya da Broadway’de bir aktör olmak değildi hayali.

Babam, New York’ta insanların kendilerine öğle yemeği ve akşam yemeği hazırlamaya vakitlerinin olmadığını duymuş ve böylece Mississippi’nin kirini ayakkabısının tabanlarından temizlemenin en iyi yolunun bir hamburger büfesi açmak ve ağır güneyli aksanından kurtulmak olduğunu düşünmüştü.

Bu büfe, zaman içinde ve çok ter dökerek Brooklyn’de hafif yemeklerin yapıldığı, az paraya çok şeyin yenebildiği bir restorana dönüştü, ne var ki babamın aksanı doktorun ona giymesi

gerektiğini söylediği ortopedik ayakkabılarına yapışan bir sakız gibi onunla kaldı.

1972’de bir Alman göçmen ailesinin kızı olan annemle tanışmıştı, birbirlerini sevip evlenmişler ve bir yuva kurmuşlardı. 1975’te Red Hooklu Salinger ailesinin tek çocuğu olan ben doğmuştum.

Komşularımız arasında benimle dalga geçenler olurdu. Benim bir taşralının oğlu olduğumu söylerlerdi ama ben aldırmazdım. Amerika Birleşik Devletleri’nin en güzel tarafı hepimizin bir şekilde göçmen çocukları veya torunları olmamızdı. Restoran anne ve babamın günde on dört saatini alıyor, benim de hayallere dalacak bolca zamanım oluyordu. Özellikle de okumak ve mahallede gezinmek için.

Red Hook o dönemler pek hoş bir yer değildi, şiddeti de yanında getiren eroin her yerdeydi; geceleri limana inmeyi devriye gezen polisler dahi göze alamazdı. Bir deri bir kemik genç keşlerin ve genel anlamda delilerin hedefi olmak işten bile değildi.

Mutti’m (o da Alman aksanından asla kurtulamamıştı ve bu her zaman kendine dert ettiği bir şeydi) beni gezintilerimden alıkoymak için yalvarırdı. Neden yaşıtım uslu çocuklar gibi evde oturup televizyon izlemiyordum ki? Bunları söyledikten sonra beni öper ve işine koşardı.

Başka ne yapacaktı ki?

Ayrıca ben dikkatli bir çocuktum, aptal biri değildim. Meraklıydım elbette ama asla budala değildim. Sürekli kitap okurdum. Başıma kötü bir şey gelemezdi. Cennette yaşayan tanrısal bir varlığın kitapseverleri hayatın kötülüklerinden koruduğuna inanırdım. Annem onun deyimiyle Marksist eğilimleri olan bir protestandı, babamsa “aman peder bana dokunmasın” tarzını benimsemiş bir vaftizliydi, komşular Lüteriyan, Hindu, Müslüman ve Budistlerden oluşuyordu, aralarında birkaç Katolik bile vardı.

Benim cennet anlayışım belirsiz ama demokratikti.

Böylelikle Okur Tanrısı'nın elini başımın üzerinde hissederek her seferinde *Mutti*'mi rahatlatmanın bir yolunu bulur, büyüdüğüm kırmızı tuğlalı apartmandan çıkmasını bekledikten sonra mahalle gezilerime devam ederdim. "Bu çocuk maraton koşucularından daha hızlı ayakkabı eskitiyor," diye homurdanırdı babam, annem çıkıp son alınan All Star'dan geri kalan parçaları elinde sallayarak bana yeni bir çift ayakkabı gerektiğini söylediğinde. Benim All Star takıntım vardı.

Kısacası yürümeyi çok severdim.

Özellikle de Red Hook'un eski tarafına ilgi duyuyordum, liman, tahıl ambarları. Sigourney Caddesi, Halleck Caddesi, Porto Rikoluların size dik dik baktıkları ve okyanusun bir akrebin kıvrımlı kuyruğu ya da Red Hook adını ona kazandıran bir kanca gibi bitiverdiği Columbia.

Yürümek demek hayal kurmak demekti. Her köşe bir bilinmez, her bina bir maceraydı. Her şey zihnimde bir filmdeki gibi görkemliydi. Hiçbir şeyden korkum yoktu, benim yanımda Okur Tanrısı vardı ne de olsa, doğru değil mi?

Yanlış!

On yaşındaydım, hayatın getirdiği yüklerden bihaber, özgürlüğün tadını çıkarmak için en ideal yaş... Okyanustan esen ılık hava sisi dağıtmıştı ve ben Prospect Park yakınlarında yürüyerek güneşin tadını çıkarıyordum. Bir elimde bir *burrito*, diğerinde buz gibi Coca-Cola bir banka oturdum.

Dünyanın kralıydım. Ama o gürültüyü duyana kadar! Derin ve boğuk bir vızıldamaydı.

Başımı gökyüzüne kaldırdım.

Tepemde bir akça ağacın dallarına kurulmuş kitap okumaya hazırlanan bir tanrı değildi gördüğüm. İlkbahara has bir gökyüzü de değildi. Çirkin, kocaman ve yumru yumru bir kovan. Ve vızıldayarak bana bakan onlarca arı. İçlerinden biri kâğıttan bir meyveye (onu gördüğümde aklıma ilk gelen görsel buydu) benzeyen şeyden ayrılıp elime konarak *burito*'dan akan yağı

emdiğinde hissettiğim duygu dehşet vericiydi. Hareket eden bu şey gerçekti ve kötüydü. Çok geçmeden canımı fena yakacaktı.

Hem de çok fena.

Ve öyle de oldu.

Aptallık ederek onu rahat bırakıp sakın olmak ve yemeğini bitirmesini bekleyip kaçmak yerine elimi silkeleyerek kendimi yere attım. Beni üç kez soktu. İki kere elimden ve bir kere de boynumdan. Boynum o kadar çok şişti ki *Mutti*'m beni hastaneye götürmek zorunda kalacağını düşündü. Buna gerek kalmadı ama o günden sonra bir Okur Tanrısı olduğuna inanmayı bıraktım. Yakınıma gelen her türlü böcekten korkmaya başladım ve aptalca bir şey yaptığımı anladığım her sefer o arıların nefret dolu bakışlarını anımsadım.

O mart günü olduğu gibi.

Kalp şeklindeki kutuyu açtıgımda arıları düşünüyordum.

2.

Tiz bir ses çıkarıp sendeleyerek geriledim..

Arı yoktu. Sadece bir öbek toz ve sararmış fotoğraflar. Bozulmuş zombilerin fotoğrafları. Zombilerse Markus, Evi ve Kurt'tu.

Bletterbach'ın bozulmuş zombileri.

Gerçek bir dehşet.

Bu fotoğraflar adli tıbbın olay yerinde çektiklerinden olmalıydı. Muhtemelen Werner onlara el koymuştu ve Max'ın dahi bundan haberi yoktu... Yoksa Max biliyor muydu? Bu soru aklıma geldi ve damarlarımdaki adrenalini takip ederek aynı hızla yok oldu.

Yakın çekim yara izleri. Adi bir mezbahadaki gibi kopmuş et parçaları. Çamurun ortasındaki kol ve bacaklar. Bu görüntüler

mideme saplanan kor bir demir gibiydi. Fakat yine de gözlerimi onlardan ayıramıyordum.

Yüzler.

Vahşetin istila ettiği yüzler.

Markus'un dikenli bitkilerin kestiği ve hayvanların tırmıkladığı yüzü. Ölümün yakında olduğunu fark etmiş birinin dehşet içindeki ifadesi.

Kurt'un çaresizliği anlatan ifadesi.

Ve Evi.

Kestane ağaçlarının arasına atılmış başsız bir ceset. Ve şeytansı bir hale gibi etrafını sarmış olan çamur.

"Selam Evi," dediğimi duydum.

"Tüm bunlar için çok üzgünüm," diye devam ettim içimi çekerek. "Sana bunu henüz söylemedim ama gerçekten çok üzgünüm."

Kalp şeklindeki kutunun içinde iki eşya daha vardı.

Oyuncak bebek. İçi pamukla doldurulmuş kumaş bir bebektir. Clara'nın söz ettiği bebek. Büyük bir sabırla eski kumaşlardan elde yapılmıştı. Yüzü yoktu, belki yüzü keçeli bir kalemle çizilmişti ve zaman onu silip götürmüştü. Başının iki yanındaki örgüleri okşadım. Kızıma benziyordu.

O sırada bir detay gözüme çarptı. Lekelenmişti. Bebeğin üzerinde bir tür uzun bale elbisesi vardı, önünde de beyaz bir önlük. Önlük lekeliydi. Büyük, iğrenç lekeler. Koyu ve parlaktılar. Bunun ne olduğunu içgüdüsel olarak anlamıştım. Bebeği elimden bıraktım.

Bebek yere düştü ama hiç ses çıkmadı.

Ürpermelerime mide bulantısı eklenmişti. Bulaşıcı bir şeye dokunmuşum hissinden kurtulmak için parmaklarımı birkaç kez kot pantolonuma sürttüm. Bir hayvan gibi soluyarak ağızımdan nefes almaya başladım. Diğer eşyaya dokunmaya cesaret edemedim.

Bir baltaydı bu.

Kırılmış olan tutma yeri bir sicimle bağlanmıştı. Baltanın keskin kenarı başımın üzerinde sallanan çıplak lambanın ışığında parlıyordu. Gömleğimi çıkarıp onu eldiven gibi kullanarak baltayı elime aldım. Gömleği yakarım diye düşündüm. Onu tekrar üzerime giyme fikri yüzü olmayan kumaş bebeğin üzerindeki lekeler kadar tiksindiriciydi.

Kutunun dibinde, geri kalan eşyaların altında, bir zamanlar sarı renkte olup şu anda bir balığın göbek rengini almış bir zarf duruyordu.

Derin bir nefes alıp tuttum. Açıp içindekilere bakmak gibi basit bir hareketi yapmaya dahi cesaret edemedim zarfı parmaklarımın arasında evirip çevirdim. Hafifti. Karar vermek bir asır aldı ama sonunda açtım.

İçinden iki fotoğraf, dikdörtgen şeklinde bir kâğıt parçası ve dörde katlanmış başka bir kâğıt çıktı.

Zaman mefhumumu o sırada yitirmiş olmalıyım.

3.

Annelise'yle ilişkimizin başında olmamıza rağmen ona delice âşık olduğum sıralarda onu büyüdüğüm mahalleye götürmüştüm. Bunu tereddüt içinde ve sadece Annelise ısrar ettiği için yapmıştım.

Artık orası, apartmanların kapısında keşleri ve sokak lambalarına yaslanmış sigara içen uyuşturucu satıcılarının olduğu seksenli yıllardaki Red Hook değildi ama ben yine de o sıvası dökülmüş evlerden ve kirli kaldırımlardan biraz utanıyordum.

Ona limanı, on dokuzuncu yüzyıldan kalma ambarı ve annemin girmemi yasakladığı barlardan artakalanları göstermiş, çocukluğumun yemeklerinin neredeyse yarısını ve gençliğimdekilerin çoğunu tedarik ettiğim Meksika restoranından onun için sıcak bir kahve almıştım.

Annelise mahalleye bayılmıştı. Tıpkı aynı gece onu yemeğe götürdüğüm eski apartman dairesinde *Mutti*'me bayıldığı gibi.

Mutti'm yemek için çok özenmişti. Kapıyı bize açtığında üzerine en güzel eteğini giydiğini fark etmiştim. Makyaj bile yapmıştı.

O sırada babam çoktan aramızdan ayrılmıştı, muhteşem soğanlı hamburgerlerinden birini hazırlarken kalp krizinden ölmüştü ve annem idare edilmesi gereken bir restoran ve sanatsal hırsları olan gözü kara bir çocukla yapayalnız kalmıştı.

Ona bir kız arkadaşım olduğunu söylediğimde sevinçten havalara uçtuğunu hatırlıyorum. Doğal olarak onunla ilgili her şeyi öğrenmek istiyordu. Elbette onu bir gün yemeğe getirmeliydim. Onunla tanıştırmalıyım. Gerçekten o kadar güzel miydi? Gerçekten o kadar tatlı mıydı? Gerçekten iyi bir kız mıydı? Elbette o yemeğe haftalar öncesinden hazırlanacaktı. Ve öyle de oldu.

Annelise onunla ana dilinde konuşmaktan çok mutlu oldu ve annemin uzun zamandır yapmadığı gibi kahkahalar attığını duymak çok güzeldi.

Annelise'yi kibar bir sorguya çekti.

Sevgilimin anlattığı hikâyelerle büyülenmiştim. Kırbaçlı *Krampus*'lar, karlı zirveleriyle Dolomitler. Tamamıyla odundan yapılmış olan Cles Hanı, pencereleri göz alabildiğine şarap bağlarına bakan ilkokul, Siebenhoch'taki tatiller, Werner'yla dağ gezileri, kendisinin ve ailesinin yetiştirdiği, sadece babası olan Werner'nın değil, Dolomit Kurtarma Ekibi'ni kuran Werner Mair'nın olduğu yere taşınma kararı. Onları bütün gün evde oturmaya mecbur bırakacak kadar çok yağan karıyla Noel, Bolzano'ya alışverişe gittiği arkadaşları ve Amerika Birleşik Devletleri'ne gitme kararı.

Mutti'm en çok doğal güzelliklerle alakalı anlattıklarından etkilenmişti. Ona oraları tekrar tekrar anlattığımda biraz utanmıştım. Belki de göçmenlerin, dönmek istedikleri

şeyin artık var olmadığını bilseler de kendi topraklarına yerleşmeyi arzu ettikleri bir yaşa gelmişti. Annelise anne ve babasının tek çocuk olduğu için onu nasıl şımartıp sevgiyle büyüttüklerinden, geç bir yaşta çocuk sahibi oldukları için kendisine karşı biraz fazla koruyucu olabildiklerinden söz etti.

Babasının bir keresinde kızının hak etmediğini düşündüğü bir ceza nedeniyle öğretmeniyile tartıştığından bahsetti (oysa Annelise'ye göre cezayı pekâlâ da hak etmişti, sonuçta güvercinler birinin kafasına kraker atamazdı, öyle değil mi?) ve annesinin kendisine öğretmeye çalıştığı yemek tariflerini anlattı.

“Böyle bir yerde büyümek çok hoş olmalı, Annelise.”

“Dünyanın en güzel çocukluğunu yaşadım, Bayan Salinger.”

Ona hak vermemek elde değildi.

Karlar, çayırklar, taptaze bir hava. Sevgi dolu bir anne ve baba. Siebenhoch.

Ne yazık ki içinde bir yalan barındırıyordu.

4.

Geldiğini duymadım; zaman mefhumumu yitirmiştim ve belki de yitirdiğim tek şey o değildi. Arabanın evin önüne park ettiğini, merdivenden çıkan ayak seslerini duymamıştım. Sadece beni tutan elini hissettim.

“Sen!” diye haykırdım.

Ardından anlamlı bir şeyler söylemeye çalıştım ama sesim çıkmadı.

Werner bekledi.

Acıyla inleyerek dizlerinin üzerine çömelip bebeği aldı. Üzerindeki tozu üfledikten sonra bebeği okşadı ve kalp şeklindeki kutuya geri koydu.

Her bir hareketini gözlerimle takip ediyordum.

Elimdeki fotoğrafları da aldı. Bunu gözümün içine bakmadan, yumuşak bir şekilde yaptı, fotoğrafları üzerindeki gömleğe silip zarfa geri yerleştirdi. Sonra sararmış kâğıdı ve küçük kâğıt parçasını da zarfa koydu.

Zarfı, baltayı ve ikiye ayrılmış tutma yerini de kalp şeklindeki kutuya bıraktıktan sonra ağzını kapadığı kutuyu eline alarak ayağa kalktı.

“İnerken ışığı kapat, olur mu?”

“Nereye... nereye gidiyorsun?” diye sordum tüm vücudum baştan aşağı titriyordu.

“Mutfağa. Konuşmamız lazım ve burası bunun için pek uygun bir yer değil.”

Beni yalnız bırakarak gözden kayboldu.

Tırabzanlara tutunarak merdivenlerden indim. Bacaklarımın beni taşımayacağından korkuyordum.

Onu her zamanki yerinde otururken buldum. Şömineyi bile yakmıştı. Bana oturmamı işaret etti. Masanın üzerine bir kül tablası, iki kadeh ve bir şişe de grappa koymuştu. Dizlerinin üzerindeki kutu olmasa gördüklerimin bir hayalden ibaret olduğunu sanacaktım.

Balta. Bebek.

Fotoğraflar...

Onların zihnimin birer uydurması olduğunu düşünecektim.

“Hepsi bu mu?” diye sordum.

Werner tepkime şaşırmış gibi görünüyordu, en azından ben onunkine şaşırıyordum.

“Otur ve iç.”

Dediğini yaptım.

“Sanırım soracağın bir sürü şey vardır, değil mi?”

Ses tonuyla bir kez daha şaşkına döndüm.

Rahatsız olmuş ya da korkmuş gibi görünmüyordu.

Bana eski bir hikâye anlatan her zamanki Werner gibiydi.

Ne bekleyeceğimi bilemiyordum ama bu normallği, iki bardak grappayı ve çatırdayan ateşle bir şömine beklemediğim de kesindi.

Werner yüzünde anlaşılmaz bir ifadeyle bana baktı.

Kadehi uzattı.

“Cevap istiyorum, Werner yoksa Tanrı şahidim olsun ki buradan çıkar çıkmaz yapacağım ilk iş polisi aramak olur.”

Elini geri çekti. Kadehi masaya bırakıp kutuyu okşadı.

“O kadar basit değil.”

“Konuş.”

Werner arkasına yaslandı.

“Onu sevdiğimi, onu çok sevdiğimizi bilmelisin.”

“Sen bir yalancısın. Lanet olası bir katilsin.”

Werner başparmağının üzerindeki şeytan tırnağını yolarak kanattı.

Ardından parmağını dudaklarına götürdü.

“Onu kendi kızımızmış gibi sevdik,” dedi sonsuzluk gibi uzun gelen bir sürenin sonunda.

Zarfin içindekiler. Kurt ve Evi’nin birbirine sarılmış fotoğrafı. Kurt ve Evi’nin el sallayan fotoğrafı. Her iki fotoğrafta da Evi’nin kucağında yeni doğmuş bir bebek vardı.

Sarışın bir bebek.

Bu bebeğin ismi dörde katlanmış kâğıtta yazılıydı. Annelise Schaltzmann. Avusturya Cumhuriyeti tarafından düzenlenmiş bir doğum belgesiydi bu. Doğum tarihi: 3 Ocak 1985. Anne adı: Evi Tognon, bekâr.

“Evi ve Kurt’un bir kızları vardı.”

“Evet.”

“Onu sen aldın.”

“Evet.”

“Annelise mi?”

“Evet.”

Ellerimle yüzümü sıvazladım. Sonra uzaklardan gelen ve
olabilecek en korkunç sorulardan birini soran sesimi duydum.

“Onları bu yüzden mi öldürdün?”

Bletterbach Katliamının Gerçekleri

1.

“Öyle küçüktü ki. Ağlamıyordu bile. Ölmüş olduğunu sandık. Kandan yapış yapış olmuştu. Onu, o gözlerini, katliam yerinin ortasındaki o halini görmeliydin. O mavi, masum gözleri görmeliydin.”

“Yanında başka kim vardı?” diye sordum.

“Hannes, Max ve Günther.”

Kanın beynime sıçradığını hissettim. “Yalanı bırak.”

“Anlamıyorsun, Jeremiah. Annelise... onun kucağındaydı.”

“Kimin kucağındaydı?”

“Katilin,” diye cevap verdi Werner.

Kalp şeklindeki kutudan sarı zarfı çıkardı.

Fotoğrafları, dörde katlanmış kâğıdı ve son olarak da dörtgen şeklindeki kâğıt parçasını içinden aldı. Bu Avusturya hükümeti tarafından verilmiş bir sürücü belgesiydi. Oscar Grünwald’e aitti.

Belgeyi bana gösterdi.

“Onları o öldürdü.”

“Peki neden?”

“Ben bu soruyu sormayı yıllar evvel bıraktım.”

Belgeyi masanın üzerine koyup bir süre sessiz kaldım.

“Yalan söylüyorsun,” dedim.

Werner tekrar konuşmaya başladığında yüzü yırtıcı bir ifadeye bürünmüştü.

“O lanet olası yere geldiğimizde ilk gördüğümüz şey bu oldu. Kanlar içindeki Grünwald. Sağ elinde balta ve sol elinde de bebek.”

Manzarayı gözümde canlandırımdı.

Şiddetli yağmur. Ayakların altında kayıp duran çamur. Isık çalarak havada uçuşan taşlar. Doğa olayıyla çılgına dönmüş rüzgârın etkisiyle ikiye katlanmış ağaçlar. Otorejenerasyonlu fırtınanın sersemletici uğultusu. Yerdeki parçalanmış cesetler.

Her şey.

Nefesimin kesildiğini hissettim.

“Bizi görür görmez ‘Canavarlar! Canavarlar!’ diye bağır-maya başladı. Max ve Günther taş kesilmişlerdi. Hannes, Kurt’u gördü ve o da... sen delirmiş bir insanın feryadını duydun mu hiç? Ben o gün, Bletterbach’ta duydum. Fakat ben de delirmiş bir haldeydim. Hepimiz aklımızı yitirmiş gibiydik. Hannes, Grünwald’in üzerine atıldı, ben de arkasından gittim. Grünwald tüyler ürpertici bir çılgılık atarak ona doğru koştu. Bebeği göğsüne bastırmış tutuyordu ve baltayı havaya kaldırmıştı. *Bu baltayı.*”

Benim dokunmaya cesaret edemediğim baltayı gösterdi.

“Gidişatı görebiliyordum, neler olacağını zihnimde ama tüm berraklığıyla görebiliyordum. Zaman durmuş gibiydi. Hiçbir şey duymuyordum. Birisi sesi kapamış gibiydi. Hayatımda asla gerçeği böyle net hissetmemiştim.”

Werner’nın elleri Welshboden’in mutfağında, havada hareket edip duruyordu. Şömine ateşine rağmen kemiklerimin buz gibi olduğunu hissediyordum.

Bletterbach’in soğuşunu hissediyordum.

Fırtınanın soğuşunu.

Tavan arası sırlarla dolu Welshboden evi, üzerinde grappa olan masa, her şey yitip gitmişti. Burası artık sadece kartondan

yapılmış bir film setiydi. Werner'nın sözleri zamanda yeni bir boyut açmıştı.

Çamur kokusu kan kokusuna karıştı. Havadaki elektriği hissedebiliyordum.

Göğün gürleyişini.

Hannes'in feryadını duyabiliyordum.

Ama bağırان Hannes değildi, Hannes, Bletterbach'ın dehşetiyle aklını yitirip karısının beynini dağıttıktan sonra ölmüştü. Benim duyularımın algıladığı, Hannes'in feryadının *fosiliydi*. Otuz yıldan uzun süredir Werner'nın kafasının içinde hapsolmuştu.

"Baltanın ucu kan içindeydi. Kocaman, koyu kan lekeleri. Elinde o çamurlu balta ve göğsüne bastırıldığı bebekle kim bilir ne kadar süre orada öyle, heykel gibi durup beklemişti. Belki saatlerce. Bilmiyorum, bilmek istemiyorum. O anda tek görebildiğim baltanın havada kavis çizerek inişi ve Hannes'in çılgın gibi kaçışydı. Grünwald katliamına dördüncü bir kurbanı daha ekleyecekti. Bunun üzerine arkadaşımın üzerine atıldım. Onu bacağından yakaladım. Hannes yere devrildi. Balta onu kıl payı kaçırdı. Grünwald'in yüzü, Jeremiah. Yüzündeki ifade..."

Werner avuç içlerini pantolonuna bastırarak sürttü.

Gerçek bir parça daha yırtıldı.

Çamurun korkuya karışan tadını alıyordum.

"Grünwald bize doğru ağır çekimde ilerledi. Bebek hâlâ göğsünde, baltayı bir savaş ganimeti gibi sallıyordu. Öylesine sıkıyordu ki bebeğin boğulacağından korktum. Hannes başını çarpmıştı, alnında bir yarık vardı. Kanı gördüğümde yitirdiğim ses geri geldi."

Werner başını sağa sola salladı.

"Nasıl bilmiyorum."

Bir damla ter şakaklarından aşağı, çenesinin kıvrımına doğru aktı.

Sonra gözden kayboldu.

Ter damlası bana kırmızı renkteymiş gibi gelmişti.

“Hannes’in kanının oğlununkine karıştığını düşündüm. Çok korkunçtu. Sonra Grünwald benim üzerime çullandı. Bana on metre boyundaymış gibi görünüyordu. Efsaneden fırlamış bir orman yaratığı, bir dev gibi. Gözleri yuvalarından fırlamıştı, yüzünde ve giysilerinde kan vardı.”

Werner grappa şişesini alıp koca bir yudum içti. Sonra bir yudum daha.

“Hayatımda çok ölüm, çok yaralı gördüm. Parçalanmış organlar da gördüm. Oğlunun bacağına sırtlanmış dağdan inen babalar gördüm. Kafaları bir kayaya çarpıp yarılmış babalarını kurtarmam için diz çöküp yalvaran çocuklar gördüm. Yer çekiminin dört yüz metreden aşağı düşen bir cesede yaptıklarını gördüm. Ben şahsen birçok kere ölüm tehlikesi atlattım. Ölümün nefesini ensemden hissettim. Seni alıp götüren güçlü bir rüzgâr gibi. Ama o gün, Bletterbach’ta, elinde baltası olan ve vahşi gözlerle bana bakan gerçek bir devdi.”

Werner gözlerini bana dikti. “Bir *Krampus*’tu. Boynuzu ya da kırbaçı yoktu ama bir *Krampus*’tu o. Şeytandı. Ve... bir şeyler mırıldandığını duydum.”

“Ne diyordu?”

“Bir dua ya da bir büyü gibi bir şeydi. Belki lanet okuyordu. Bilmiyorum. Anlayamadım, on metre yakınlarda bir ağaca yıldırım düştü. Kulaklarım uğulduyordu, kulak zarım zedelenmişti. Ama bir anlamı olmayan sözler ediyordu, belki de bir deli saçmasıydı. Bunu yıllarca düşündüm.”

Werner elini kar beyazı saçlarının arasında gezdirdi.

Midemde bir boşluk hissettim. Ben biliyordum. Grünwald’in söyledikleri anlamı olmayan sözcükler değildi. Latince bir kelimeydi.

Ellerim, başka bir yerden ve başka bir zamandan gelen bir soğuklukla kaskatı kesildi, ceplerimi karıştırıp telefonumu çıkardım. Hafızada Mike’ın bana gönderdiği görüntüleri aradım, sonra onlardan birini bulup resmi Werner’ya gösterdim.

“Nedir bu?”

“*Jaekelopterus Rhenaniae*. Grünwald’ın mırıldandığı kelimeler bunlar mıydı?”

Werner, bu kelimeleri dua okuyormuş gibi kendi kendine birkaç kez tekrarladı. Gözleri, Welshboden’den binlerce ışık yılı uzaktaydı.

“Evet!” dedi aniden heyecanla. “Bunlardı. *Jaekelopterus Rhenaniae*. Sen nereden biliyorsun?”

“Grünwald onun Bletterbach’ta halen var olduğuna emindi. *Jaekelopterus Rhenaniae*, boğazın derinliklerinin uzandığı Permien dönemde nesli tükenmiş akreplerin atalarından. Onun bahsettiği canavar da bu olmalı. Canavar...” İnanamaz bir şekilde başımı iki yana salladım.

“Evi, onun teorilerini çürüttüğü bir raporla kariyerini mahvetmişti. Grünwald akademik dünyanın alay konusu oldu. Dışlandı.”

Max’ın sözlerini hatırladım.

“Yalnız bir insandı. Kimsesi yoktu.” Cep telefonumun ekranındaki yaratığı işaret ettim. “Saplantıları haricinde hiçbir şeyi yoktu. Canavarların peşine düştü ve Evi onlarla arasına girdiğinde kendisi de bir canavara dönüştü.”

Grünwald’in sürücü belgesindeki fotoğrafını inceledim. Geniş bir alın, henüz başlamakta olan bir kelleşme. Kısa saçlar, miyop gibi kısık, kahverengi gözler.

Katliam fotoğraflarını elime aldım. Yan yana masanın üzerine dizerek dehşetten bir mozaik yarattım.

Parmağımı üzerlerinde gezdirdim. Parmak ucum âdeta yanıyordu.

“Parçalanmış kol ve bacaklar. Kopmuş bir kafa. *Jaekelopterus* böyle avlanıyordu. Bıçak gibi keskin, kırk santimetre uzunluğunda kısıkaçlarıyla.”

Oturdum.

“Kızdı.”

Buna inanmak istemiyordum. Saçma ve çılgınca geliyordu ama aynı zamanda her şey yerine oturuyordu.

Aniden Grünwald'ın hikâyesi, *a*'dan başlayıp *b*'yi geçerek Bletterbach'ta kan kırmızısı olana kadar devam eden tek bir çizgiyle birleştirilmiş noktaların mükemmel bir dizilimine dönüşmüştü. Kanıtların hepsi orada, karşımdaydı.

Ve kanıtlar yeterli olmasa da bir parçam Bletterbach'ta, 1985 Nisan'ındaydı. Sırtım soğuktan uyuşuyordu.

Onu görebiliyordum.

Milyonlarca yıl öncesine ait o laneti mırıldanışını duyabiliyordum.

Jaekelopterus Rhenaniae.

“Sonra ne oldu?”

“Grünwald dehşet verici bir şekilde haykırdı. Fakat Günther ondan daha hızlıydı. Düşen yıldırım onu içinde bulunduğu şoktan çıkarmıştı. Şimşek gibi Grünwald'ın üzerine atıldı. Onu belinden yakalayıp yere devirdi. Max çevik hareket etmiş olmasaydı bebek çamurun içine yuvarlanacaktı. Ağlamaya başlamıştı. Sesi bir bebeğinki gibi değil, yavru bir kedininki gibi çıkıyordu. Günther bu esnada Grünwald'le cebelleşiyordu. Ben ayağa kalkıp onun yardımına koştum. Gelişigüzel darbeler indiriyordu. O aşağılık herifin elinden baltayı almayı başardım. Baltayı yukarı kaldırıp avazım çıktığı kadar öyle bir bağırdım ki neredeyse ses tellerim yırtılacaktı. Sanki bana ait olmayan bir tepkiydi bu, hayvansı bir şeydi. O sırada baltanın sapının kandan yapış yapış olduğunu fark ettim. Tekrar haykırdım ama bu sefer ki tiksindiğim içindi.”

Birbirine bağlanmış sapı işaret etti. “Onu bir taşa vurdum. Parmaklarım kanayana kadar kayaya darbeler indirip durdum. Nihayet durduğumda Günther hâlâ Grünwald'ı yumrukluyordu. Suratını darmadağın etmişti. Onu öldürmek üzere olduğunu düşündüm. Ama sana bir şey diyeyim mi, Jeremiah?”

Soruyu bir süre havada öylece asılı bıraktı.

“O canavarın ölmesini ben de istedim.”

Sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından, “Ama ben Günther’nın bir katil olmasını istemedim,” diye devam etti Werner. “Günther temiz kalpli ama içgüdülerine göre hareket eden bir insandı. Grünwald’i öldürmesine müsaade etseydim daha sonra çok pişman olurdu. Bağırdım. Günther durdu, elleri kan içindeydi, Grünwald onun altında inliyordu. Ağzından oluk oluk kan geliyordu. Ona karşı en ufak bir acıma hissetmedim. Ona durmasını söyledim. Ve Günther, belki de alışkanlıktan olabilir, dediğimi yaptı.”

Derin bir iç geçirdi.

“Bu arada Max bebeğin yüzünü temizlemişti, bebek artık ağlamıyordu ama soğuktan tir tir titriyordu, onu elimizden geldiğince ısıtmaya çalıştık. Hannes bu esnada oğlunun cesedinin başına çökmüş, hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu.

Werner derin bir nefes aldı. Âdeta sonu gelmeyen bir iç çekiş gibiydi bu.

“Hiçbir şey yapmadan, o katliamın orta yerinde durmaya devam edersem çıldıracağımı biliyordum. Tıpkı Hannes gibi. Bir karar almak gerekiyordu. Ve bir öneride bulundum.”

“Ne önerisi?” diye fısıldadım.

“Hayatta üç çeşit adalet vardır, Jeremiah. Birincisi Tanrı’nın adaleti. Fakat Tanrı o gün başını çevirmiş, başka bir tarafa bakıyordu. Bizimle konuşması, bize doğru yolu göstermesi için bir melek falan göndermedi. Ortada soğuktan ölmek üzere olan bir bebek, Hannes’in hıçkırıkları, o deli herifin arsız bakışları ve onca kan vardı.”

Duraksadı.

“Sonra insanların adaleti vardır. Grünwald’i bağlayıp vadiden aşağı sürükleyerek indirebilirdik. Onu polise teslim edebilirdik. Ama ben insanların adaletini biliyordum ve hoşuma giden bir tür değildi. Dolomit Kurtarma Ekibi’nin doğuşunu hatırladın mı?”

“Arkadaşlarının öldüğü gezi mi?”

“Hâkim karşısına çıkarıldım. Benim hatam olduğunu söylediler. Hayatta kalan sadece ben olduğum için onları öldürenin benim ihmalkârlığım olduğunu söylediler. O yargıç ne bilecek ki? Beli kırılmış arkadaşının onu sana bağlayan ipini kesmenin insana kendini nasıl hissettirdiğini nereden bilecek? Onun kanunları, dağlarda olanları nereden anlayacak? Anlayamaz. Onun için tek önemli olan benim hayatta olup diğerlerinin olmadıklarıydı. O yüzden de cezalandırılmalıydım.”

“Kahrolsun hayatta kalanlar,” dedim.

“Laf kalabalığıyla serbest bırakıldım. Beni suçlayan adalet, kim bilir hangi nedenle ve kim bilir kim tarafından yazılan bir hükümle özgürlüğümü bana geri verdi.” Werner başını zorlukla iki yana salladı. “İnsanların adaletinden bir şey çıkmıyor.”

“Üçüncü tip adalet nedir o halde?”

“Atalarımızın adaleti.”

Ellerini göğsünde kavuşturup tepkimi bekledi. Ama ben istifimi bozmadım. Hikâyesine devam edene kadar kıpırdamadan öylece durdum.

“Atalarımız dağları tanıyordu. Atalarımız taşlara tapıyor, buza lanet okuyordu. Onların zamanında bizim bugün göklere çıkardığımız adalet yoktu. Esir doğulup esir ölünüyordu. Açlık ve susuzluk içindeydiler. Çocuklarının hayvanlar gibi öldüğünü gördüler. Onları toprağa gömüp hayatta kalacaklarını umarak yeni çocuklar doğurdular.”

Yukarı, tavana ve ötesine doğru baktı.

Gökyüzünün de ötesine.

Uzay boşluğuna doğru bakıyordu sanki.

“Atalarımızın yaşayanların kanını temizlemek için yöntemleri vardı.” Nefesimi tuttuğumu fark ettim. Werner’ın sözleri hiç ara vermeden göğsüme inen çivi darbeleri gibiydi. Kocaman ve kalın tabut çivileri. Tuttuğum nefesi dışarı verdim.

Bu arada Werner ayağa kalkmış, masanın üzerine bir harita açmıştı.

“Onu bulup bağladığımız ve sırtımıza atıp taşıdığımız yer burası. Bir şey söylemek gereksizdi. Hepimiz atalarımızın adaletini biliyorduk. Biz, Günther, Max ve ben onu sırayla taşıdık. Hannes ise hiç durmadan ağlayıp oğluna sesleniyordu. Onu anlamadığı için, onunla gurur duyduğunu ona asla söylemediği için af diliyordu. Ama ölümler bizim yakarışlarımızı duymazlar, bu nedenle onu teselli etmeye çalıştık. Fakat boşunaydı, bizi dinlemiyordu bile.” İçini çekti. “Belki de o lanet herifi mağaralara doğru taşıyan bizler de birer ölüydük.”

Kaskatı kesilmiştim.

“Mağaralar.”

Werner yerini tam olarak göstermek için haritaya parmağıyla vurdu.

“Atalarımız ezelden beri katilleri, ırz düşmanlarını ve fitnecileri oraya atarlardı. Kan dökenlerin, Siebenhoch’a zarar vermeye kalkanların sonu orası olurdu. Zengin, fakir, soylu, köylü fark etmezdi. Mağaralar büyük ve karanlıktır. Orada herkese yer vardır.”

Yüzünde alaycı bir tebessüm mü görmüştüm?

Öyle olmadığını umdum.

“Cadılar,” diye mırıldandım Verena’nın bana anlattıklarını hatırlayarak. “Onlar da oraya atılıyordu.”

“Evet.”

“Cadılar masumdu.”

“Zaman başkaydı. Biz Grünwald’in suçlu olduğunu biliyorduk. Ve onu oraya attık.”

“Korkmadınız mı... kaçır diye korkmadınız mı?”

Werner kibirli bir sesle konuştu. “Bletterbach’ın mağaralarından kimse çıkamaz. Orası cehennem gibidir. Madeni hatırlıyor musun? Madenciler arada sırada yanlış duvarı yıkıp oracıkta ölürlerdi. Bletterbach’ın altında göller var. Sülfür kuyuları olduğu da söylenir. Koca bir dünya var orada.”

“Ve siz de onu oraya attınız.”

“Onun yeri orasıydı. Max ve ben aşağı indik, Günther arada bize yukarıdan sesleniyordu. Sesi bir mırıltı gibi gelmeye başladığında Max ve ben bir kuyu bulduk. Böylesine aşılmaz bir karanlık hiç görmemiştim. Dev ve kötücül bir gözü andırıyordu.”

“Grünwald o sırada hâlâ yaşıyor muydu?”

“Nefes alıyordu. Hırıltılar çıkarıyordu. Hâlâ hayattaydı, evet. Grünwald’i kuyuya atmadan evvel sürücü belgesini aldım, üzerinde kimliğe benzer tek şey buydu.”

“Neden?”

“İki sebepten. Cesedi yer altındaki akıntılarla yüzeye çıkarsa kimliğinin belirlenmesini istemiyordum. Mezarında adının yazmasını hak etmiyordu. Ayrıca o an hissettiğim öfkeyi bana hatırlatacak bir şeye ihtiyacım vardı. Öfkemin eninde sonunda azalacağını biliyordum. Ve ben sonsuza dek canlı kalmasını istiyordum. Azalmaya başladığını hissettiğimde tavan arasına tırmanıp bu kutuyu açarak o aşağılık pisliğin gözlerine bakıyordum. O zaman öfkem geri dönüyordu, onunla birlikte Grünwald’i mağaralara attığımızda hissettiklerimiz de. Adaleti yerine getirmiş olma duygusu.”

“Atalarınızın adaleti.”

“Açık havaya çıktığımızda Hannes’in boş baktığını gördüm, bu arada Günther da bir yaprak gibi titriyordu.”

Werner kollarını göğsünde kavuşturup tavana baktı.

“Yıllar sonra... trafik kazasında ölmesinden kısa bir süre önce tesadüfen onunla karşılaştım. Körkütük sarhoştı.”

“Burada, Siebenhoch’ta mı?”

Werner başını sağa sola salladı. “Hayır. O sırada yaşadığım yerde, Cles’te. İçini rahatlatmak istiyordu. Sürekli sövüp elindeki anahtarlarla suratına vurup duruyordu. Yüzünden kan akıyordu. Delirmiş gibiydi. Günther mağaranın ağzından ayrılan son kişiydi ve biz mağaranın içine girip uzaklaştığımızda bazı sesler duyduğunu söylüyordu, kadın sesleri. Yardım istiyorlarmış. Koro halinde bağırıyorlardı, dedi, aynen böyle dedi: koro halinde.”

“Tanrım...”

“O gece delirmiş gibiydik.”

“Bebeğe ne oldu?”

Doğum belgesine rağmen bebeğe ismiyle hitap etmeye cesaret edemiyordum.

“Berbat bir yer olsa da bir sığınak bulduk. Ateş yaktık ve sırayla bebeği salladık. Karnı açtı. Bizimse ona verecek sadece suyumuz ve şekerimiz vardı. Doktora ihtiyacı vardı ama fırtına hâlâ dinmemişti.”

Werner masayı yumruklamaya başladı.

“Yağmur, şimşek ve gök gürültüsü bombardımanı devam ediyordu. Asırlar sürdü. Ben de asırlar boyunca kara kara düşünüp durdum.”

“Neyi?”

“Bebeği. Kurt ve Evi taşındıktan sonra Avusturya’da doğmuştu ama Siebenhoch’takilerin bebekten haberi yoktu...”

“Evli değillerdi.”

“Aynen. Kurt babasının tepki vermesinden korkuyordu. Markus’un bebekten haberi vardı fakat o da az evvel mağaraya attığımız adamın elinden kaçarken ölmüştü. O bebeği kime emanet edecektik? Sadece iki ihtimal vardı. Kurt’un ailesi ve Evi’nin annesi.”

“O da alkolikti.”

“Aynen öyle.”

“Başka akrabaları yok muydu?”

“Evi’nin babası vardı ama kim bilir nerelerdeydi? Ayrıca karısını bir sarhoş ve fahişe haline getirdikten sonra onu terk edip gitmiş bir adama bebek emanet etmek ne kadar doğru olurdu? Üstelik şiddet eğilimi vardı.”

Başımı iki yana salladım.

“Bunun üzerine onu sen almaya karar verdin.”

“Hayır. Hannes’e bebeğin velayetini almasında yardım etmeye karar verdim. Günther’nın kardeşi Manfred’i de işe dâhil edebileceğimi düşündüm...”

“Neden bilhassa Manfred?”

“Manfred bürokratik işlerde nasıl ilerleneceğini bilen biriydi ve o zamanlar politikacıların arasından çevre edinmeye de başlamıştı. Hepsi işimize yarayacak şeylerdi. Riskliydi ama... o gece karar verdiklerim bunlardı. Sonra geri döndük. Karanlık ve soğuktu. Siebenhoch’un dünyayla ilişkisi kesilmişti. Hannes’i Helene’ye emanet ettik, her ikisi de Kurt’un ölümünden dolayı perişan haldeydi. Fakat Hannes’in birkaç saat içinde gerçekleşen şeyleri yapabileceği aklımın ucundan dahi geçmemişti...” İç geçirdi. “Bebeğe birkaç gün ben bakacaktım. Max ve Günther bekardı, karısı olan sadece ben vardım, anlıyor musun?”

“Onu alıp eve götürdün.”

“Herta... yüzünü görmeliydin. Korku içindeydi, dehşete kapılmıştı, hayatımı tehlikeye attığım için bana kızgındı ama bebeği gördüğünde sanki bambaşka bir insana dönüştü. Onu kucağına aldı, temizleyip üzerini değiştirdi ve doyurdu. Annelise nihayet uyuduğunda ona olan biten her şeyi anlattım.”

“Mağaraları da mı?”

“Doğru olanı yaptığımızı söyledi.”

Bir karganın uzaklardan gelen cıglığını duydum. Şöminenin alevleri kora dönmüştü.

“O gece Hannes, Helene’yi öldürdü, onu tüfek hâlâ elinde, onun başında otururken buldular. Bana Max haber verdi. Şimşek hızıyla benim eve koşmuştu, kapıyı kıracak gibi yumrukluyordu. Yakında ortalık durulacak, Hannes tutuklanacaktı ve çocuk da sosyal hizmetlere verilecekti.”

“Onu almaya o zaman mı karar verdin?”

“Hepimiz birlikte karar verdik. Max, Günther, Herta ve ben.”

“Ne hakla?”

“O bebek bir yetimhanede büyümeyi hak etmiyordu. Bunu kimse hak etmez.”

Werner oturduğu yerde kıpırdandı, kızmış görünüyordu.

“Biz onu Evi ve Kurt’un artık veremeyeceği bir sevgiyle büyüttük,” dedi neredeyse bağırarak. “Birilerinin engellemeye karar verdiği bir sevgiyle büyüttük. Onları paramparça ederek engellenen bir sevgiyle!”

Baltayı eline alıp yere fırlattı.

“Bu yine de zorla alıkoymaya girer. Küçük bir çocuğu zorla alıkoydunuz.”

“Nasıl istersen öyle düşünebilirsin, Jeremiah. Ama olayı bizim o zaman gördüğümüz gibi görmeye çalışmalısın.”

“Bunu nasıl yaptınız?”

“İzleri yok etmek zorunda kaldık. Bletterbach’a geri döndük. Olay yerinde polisin Annelise’nin varlığını anlayabileceği her şeyi arayıp taradık. Oyuncak bir bebek, bir biberon. Her şeyi aldık. Baltadan kalanları da aldık. Polisin parmak izlerini bulup her şeyi mahvetmesinden çekiniyorduk.”

Max’ın bana gösterdiği adli tıp raporlarını düşündüm.

“Boşuna bir çaba.”

“Bunu şimdi biliyoruz ama ya o zaman? Kasabaya tam zamanında döndük çünkü sivil savunma gelmek üzereydi.”

“Annelise...”

“Eve kapanıp ön soruşturmanın tamamlanmasını bekledim. Sadece alışveriş için evden çıkıyordum, birilerinin beni bebek bezi ve bebek mamasıyla dolu torbalarla görmesinden çekindiğim için Trento’ya gidiyordum. Her yerde beni tutuklamaya hazır bekleyen polisler görüyordum. Kendi gölgemden bile korkuyordum. Araştırmalar tamamlanır tamamlanmaz Herta, Annelise ve ben kasabadan ayrıldık. Gecenin bir yarısında onları arabaya koydum ve buradan çekip gittik.”

“Cles’e mi?”

“İnsanlar öyle sanıyor. Hayır. Bunu yapmak tedbirsizlik olurdu. Bize Manfred yardım etti. Evet, Manfred de biliyor. Merano’da küçük bir dairesi vardı. Kimsenin bizi tanımayacağı kadar uzakta. Neredeyse bir yıl kadar orada gizlendik. Sahte kimliği de Manfred ve Max ayarladı. Bunu nasıl yaptıklarını bana hiç anlatmadılar ve ben de sormadım. Ama yaptılar. Fakat işe yaradı. Ancak o zaman Cles’e taşındık.”

Werner bir sigara yaktı. Solgun görünüyordu, alnında derin kırışıklar vardı. Hikâyesinin sonuna yaklaşıyordu.

“Max ve Günther bu esnada Herta’nın hamile olduğuna dair söylentiler yaydılar, tedavi gerektiren zor bir hamilelik geçirdiği için ve çocuğunu bir yetim olarak yetiştirmek istemediğimden kurtarma ekibinden ayrılmak zorunda kaldığıma dair. Zaman geçti ve insanlar bizi düşünmeyi bıraktılar. Kısa bir tatil için kasabaya geldiğimizde herkes Annelise’yi ismiyle çağırıyordu, sanki onu ezelden beri tanıyorlarmış gibi.” Werner omuzlarını silkti. “Söylentiler de işe yaramıştı. Fakat bilmen gereken bir şey daha var.”

“Günther’in ölümü.”

Werner ellerini göğsünde kavuşturdu, gözleri parlaktı.

“Günther, evet. Onu en son gördüğüm 1989’da artık tamamen kontrolden çıkmıştı. Evi’nin raporunu bulmuştu ve Grünwald’ın arkasında erkek kardeşi olduğunu düşünüyordu. Onu öldürmek istiyordu, bunu bana açık açık söyledi. Onu caydırmaya çalıştım. Bunun saçma olduğunu ona anlatmaya çalıştım. Ama birkaç gün sonra...”

“Trafik kazası.”

“Kaldıramadı ve intihar etti. Bletterbach’ın son kurbanı da Günther oldu.” Bitirmişti. Bardağa grappa doldurup bana uzattı.

Bu kez kadehi aldım.

“Ya şimdi ne olacak?” diye sordum.

“Şimdi sıra sende, Jeremiah. Karar vermen lazım. Hangi adalete inanıyorsun?”

Bilmiyordum, o nedenle bir soruyla yanıt verdim. “Neden Annelise’ye hiçbir şey anlatmadın?”

“Başlarda bunu yapmayı düşündüm. On sekiz yaşına, anlayabilecek yaşa gelene kadar beklerim diyordum. Kalp şeklindeki kutuyu da bu sebeple saklıyordum. Kanıtlar olmadan sadece benim anlattıklarımın kafasını karıştıracığını biliyordum. Belki de yaşlı babasının delirdiğini düşünebilirdi. Sonra on sekiz yaşın bir anlam ifade etmediğini fark ettim. Sürücü kursuna gidip Amerika’da okumayı hayal etmesine rağmen hâlâ bir çocuktu. Herta’yla konuştum ve 1985’te yaptığımız şeyi ancak anne olduğunda anlayabileceğine karar verdik.”

“Ve Clara doğunca da...”

“Annelise okyanusun öteki yakasındaydı ve Herta ölüm döşegindeydi. Onunla konuşmak anlamlı olur muydu?”

“Hayır.”

“Ya şimdi, Jeremiah? Tüm bu hikâyeyi şimdi ona anlatmanın ne anlamı var?”

Werner’nın milyonlarca ton çeken bir yük gibi üzerime attığı sorunun binlerce cevabı olabilirdi.

“İnsan adaleti gereğince, Annelise’nin gerçek babasının o vadide öldüğünü bilmesi gerekir. Ve onun yerine geçen adamın,” dedim başım önüme eğik, “bir katil ve bebek hırsızı olduğunu... Tanrı’nın adaletine göreyse...” Başımı kaldırdım. “Bu konuda pek bilgili değilim ama bunun o anlamda bir önemi olduğunu zannetmiyorum, varsa bile Annelise’yi bir yetimhaneye terk etmektense sevgi dolu bir ailede yetiştirmek o noktada yapılacak en doğru şey olurdu.”

Werner başını salladı.

Gülümsemek için kendimi zorladım. “Kısaca bir oyum lehte bir tane de aleyhte.”

“Ya ataların adaleti?”

Kollarımı üzgün bir şekilde iki yana açtım. “Bana bir bak-sana, Werner. Ben göçmen çocuğuyum ve atalarımın kimler

olduklarını bile bilmiyorum ve açık konuşmak gerekirse bu hiç umurumda olmadı. Benim sadece tek bir atam var. Beni okula gönderebilmek ve dış tellerimin parasını çıkarmak için tanesi elli sente hamburger satarak hayatını geçiren zavallı babam.” Sesim çatlamaya başlamıştı, bir süre durup sonra devam ettim. “Ama kendi adıma konuşabilirim. Bana anlattıklarının deli saçması mı olduğunu, yoksa gerçekleri mi yansıttığını bilmiyorum. Tek bildiğim benimle içtenlikle konuştuğun ve bu delice hikâyeye gerçekten inandığın. Ama deliler son derece ikna edici olabilirler.”

Werner gözlerini bir süre bana dikti. Sigarasından bir nefes çekip öksürdü ve onu şömineye attı.

“Her ne yapmaya karar vereceksen acele et.” Werner bana doğru eğilip şahin bakışlarıyla beni süzdü. “Çünkü ben ölüyorum.”

“Ne, nas...”

“Sırt ağrısı vardı ya, sırt ağrısı değilmiş. Kanserim ben. Ve tedavisi yok.”

Nutkum tutulmuştu.

“Annelise...” diyebildim sadece.

“Senden duymasın.”

“Ama...”

“Ne yapmayı düşünüyorsun, Jeremiah?”

2.

Welshboden’den çıktığımda mart havası hâlâ kar kokuyordu ama geri planda pis bir çürük kokusu da hissediliyordu. Etrafımdaki doğanın bitkinliğini hissedebiliyordum ve o bitkinliği ben de paylaşıyordum.

Direksiyona oturdum, kollarım bütün gün tonlarca ağaç kütüğü taşımış gibi ağırdı. Kafamın içinde Bletterbach’ın fer-yatları yankılanıyordu.

Werner'yı dinlerken çenemi öylesine sıkımdım ki şimdi canım yanıyordu. Az önce zehirli bir elma yemişim gibi bir duyuydu bu. Bir yerlerde bir yılan bana kıs kıs gülüyor olmalıydı.

Artık biliyorsun, dedim kendi kendime.

Hayır, bir halt bildiğim yoktu.

Bitkin bir şekilde direksiyonu sıkıca kavradım.

İki arada bir derede kalmıştım. Bir taraftan Annelise'yle konuşmanın en doğrusu olduğunu düşünüyor, Werner'nın anlatıklarını bir bir ona aktarmam gerektiğini hissediyordum. Diğer yanıma buna hakkım olmadığını söylüyordu. Bu, Werner'nın işiydi. Beni böyle bir durumda bıraktığı için ondan nefret ediyordum. Altından kalkılmaz bu yük bana değil, ona aitti. Vücudumda kalan son enerji kırıntısıyla direksiyonu yumruklamaya başladım. Bu adil değildi. Ama zaten bu hikâyede adil olan ne vardı ki?

Evi'nin ölümü mü? Kurt ve Markus'un ölümleri mi?

Ya da Grünwald?

O adil bir mahkemeye tabi tutulmuş muydu? Werner'nın hor gördüğü insan adaleti hatalı olabilirdi, zayıf olanı cezalandırmaya meyilli olabilirdi ama bizi orman hayvanlarından ayıran da buydu.

Gerçekten böyle mi düşünüyordum?

Gerçekten Werner'nın yerinde olsaydım farklı şekilde davranırmıydım? Annelise sosyal hizmetlere verilse ya da bir sarhoşun eline terk edilse şimdi sevdiğim Annelise olabilir miydi? Onu bana getiren aynı hayallere sahip olur muydu? Yoksa hayatı boyunca sürececek bir utanca mı maruz kalırdı?

Benim sevdiğim kadını Brigitte'den ayıran neydi mesela?

Neredeyse hiçbir şey.

Derin bir nefes aldım.

Henüz bitmemişti.

Vitesi atıp gaza bastım.

3.

Bu sefer kibar ya da anlayışlı olmadım. Verena'yı neredeyse yere düşürerek bir kenara ittim. Gözlerim Max'ı aradı. Sonra onu ilk kez sivil kıyafetlerinin içinde gördüm.

"Konuşmamız gerekiyor," dedim kısaca.

"Benimle gel."

"Sizin konuşacak hiçbir şeyiniz yok!" diye bağırdı Verena çığına dönmüş bir halde. "Ve sen, çık git evimden."

Max araya girip onu tutmasa gözlerimi oyacak gibiydi. Karısına sarılırken bir yandan da bana seslendi.

"Dışarıda bekle beni, Salinger."

Kapıyı kapadı.

Verena'nın bağırdığını ve Max'ın onu sakinleştirmeye çalışan sesini işitiyordum. Sonra sesler kesildi ve nihayet kapı açıldı. Parlak ışık bir anda görünüp kayboldu. Max elleri cebinde, ağzında sönmüş bir sigara, diyeceklerini bekliyordu.

"O biliyor mu?"

Max uzun süre bana baktı.

"Neyi biliyor mu?"

"Annelise'yi."

Max'ın benzi soldu ya da bana öyle geldi. Işık loştu, emin olamıyordum. Ama irkildiği kesindi. Dirseğimden tutup beni kapıdan uzaklaştırdı.

"Yürüyelim."

"Werner bana her şeyi anlattı."

"Her şeyi mi?"

"Grünwald'i. Mağarayı. Evi ve Kurt'un kızını. Ve Günther'i."

Max bir sokak lambasının yanında durup sigarasını yaktı.

"Başka ne bilmek istiyorsun?"

"Sen ve Manfred'in bebeğin izini silmeyi nasıl başardığınızı?"

Max gülümsedi. "Dönemin bilgisayarları işe yaramaz şeylerdi. Hem zaten kimde vardı ki? Bizde yoktu. Bürokrasi kâğıt

üzerinden yürüyordu. Dev ve yavaş bir şilep gibi. Demirperde olayını da unutma.”

“Avusturya munis bir ülkeydi.”

“Doğru. Annelise Doğu Almanya’da doğmuş olsaydı ya da Polonya’da, birçok güçlükten kurtulurduk. Fakat Avusturya müttefikimiz bir ülke değildi, kendini tarafsız olarak ilan etmişti. Ama bu işin politik kısmı, sen daha çok uygulamanın ayrıntılarıyla ilgileniyorsun, öyle değil mi?”

“Ben her ayrıntıyla ilgileniyorum.”

“Neden?”

Ona doğru yaklaşıp gözlerinin içine baktım. “Çünkü bana anlattıklarınızın saçmalıklardan ibaret olup olmadığını anlamak istiyorum. Çünkü sevdiğim kadının hayatını mahvetmeli miyim, yoksa mahvetmemeli miyim anlamak istiyorum.”

Max etrafına bakındı. “Kuşkucu davranıyorsun.”

Onu bir kenara itip bir sigara yaktım. Çakmağın alevi gözümü aldı.

“Devam et.”

“İçinde yaşadığımız dünyayı düşün. Soğuk Savaş. Casuslar. Burada terör vardı. Teröristlerin sınırların ötesinde kampları olduğu söyleniyordu ve doğru çıktı, hatta bazıları hâlâ orada, Avusturya’da yaşıyor. Innsbruck’a gitmek için gümrükten geçmek gerekiyordu. Pasaport gerekmiyordu, uluslararası anlaşmalar mevcuttu ama bir sürü polis vardı.” Max sağ eliyle kalkıp inen bir bariyer işareti yaptı. “Bir tarafta İtalyan polisi, öteki tarafta Avusturya polisi. Brennero’yu geçmek zaman alıyordu ama her iki ülkenin de ortak bir yanı vardı: bürokrasi. Bebeği Werner ve Herta’nın büyütmesine karar verdiğimizde Manfred’le benim bir hokkabazlık yapabileceğimizi fark ettim. Günther hiçbir zaman çok parlak biri olmamıştı, Werner fazlasıyla korkuyordu ve bu tip bir şey için fazla tanınıyordu, böyle...”

“Böyle yasal olmayan bir şey için mi?”

“Böyle *hassas* bir şey için. Bir açık kalp ameliyatı gibi. Werner’nın ellerine dikkat ettin mi?”

Gülümsedi.

Ben ifadesiz kaldım. Her bir kelimesini kaydediyordum. Yapacağı ilk hatada, kendisiyle ilk ters düştüğünde...

“Devam et.”

“Annelise’nin yaşında bir çocuğun ölüm sertifikasına ihtiyacımız vardı. *Avusturyalı* bir bebek için *İtalyanca* bir ölüm belgesi... O işle ben ilgilendim. Kolay oldu, Marmolada Dağı’nın altında ölmüş bir çocuğu hatırladım. Onunkini Annelise’nin detaylarıyla değiştirdim. Faks makinesi iyi çalışmıyormuş gibi belgeyi biraz kirlettim. Avusturya elçiliğine gönderip kaydolarak ülkeye dönüşünü bekledim. Zaman kazanmam gerekiyordu. Alfieri budalasının sorularını cevaplamak için zaman kazanmalıydım.”

“Suçlunun yakalanmasıyla hiç ilgilenmedin aslında, değil mi? Sen sadece hedef şaşırtmak istiyordun.”

“Doğru kelime bu, evet. Muziplik yaptım ama muziplikler insanları güldürür, onları öldürmez. Ben suçluyu zaten öldürmüştüm, yaptığım masum olanları korumaktı. Werner, Günther, Herta ve Annelise’yi.”

Krünlerin evindeki arşiv bu açıklamaların ışığında farklı bir anlam ifade etmeye başlamıştı.

“Bu yüzden de mümkün olduğunda dosyaları ortadan kaldırdın.”

“İlk önce onları yakmayı düşündüm. Sonra muhafaza etmenin daha iyi olacağına karar verdim, belki...”

“Belki birileri burnunu sokar diye?”

“Senin gibi, evet.”

Karşılık vermedim. Derin bir nefes aldım ve Max’ın devam etmesini bekledim.

“Avusturya’ya gittim, üniformalı bir halde. Jandarma üniformasıyla. Özel olarak satın almıştım ve sınırı geçip eve dönmeyen önce ondan kurtuldum. Annelise Schaltzmann’ın ölüm

sertifikasını istedim. Bunu resmî bir araştırma için istediğimi iddia ettim. Yalan söylüyordum elbette ama kimse fark etmedi. Bana sertifikayı verdiler ve bu seferki hakikiydi. Annelise Schaltzmann, Belluno Hastanesi'nde böbrek yetmezliğinden ölmüştü."

"Kendi kuyruğunu kovalayan kedi."

"Bürokrasi bu. Sıra sonra en tehlikeli bölüme geldi."

"Annelise'nin tekrar doğması gerekiyordu. Annelise Mair olması gerekiyordu."

"Evet. Manfred'in bağlantıları vardı, nasıl hareket edileceğini biliyordu. Bu nedenle ve Günther'nın kardeşi olduğu için ona danıştık. Böylece 9 Eylül 1985'te, Merano'daki kayıt dairesinde emekli olmak üzere olan bir memur, belli bir rakam karşılığında gözünü kapayıp Annelise'nin doğum kaydını gerçekleştirdi. Bletterbach bebeği ikinci kez doğmuş oldu. Kimse bir şey anlamadı. Trajik bir durum olmasaydı gülünecek bir durumdu. İki ülkenin bürokratik sistemlerini parmağımızda oynatmış ve bu işten yakayı sıyırmıştık."

"Bugüne kadar."

Max gözlerini kıstı. "Ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Bunu ben de merak ediyorum, Max."

4.

Ne yapmam gerektiğini bana Clara söyledi. Ümitsiz sesiyle, o gece, rüyamda.

5.

Evin ışıkları sönmüştü. Yolumu hayalî bir ayla, fosforlu bir parıltı aydınlatıyordu. Yolumu bulmaya çalışarak ilerliyordum.

Varlığını hissettiğim duvarlar o kadar uzaktı ki onlara hiç dokunmadan saatlerce burada yürüyebilirdim. Fakat yine de Siebenhoch'taki evde olduğumu biliyordum.

Rüyadaki mantığa göre öyle olmalıydı.

Tanımlayamadığım bir huzursuzluk hissediyordum. Nedenini bilemiyordum, tek bildiğim durursam her şeyin kaybolacağıydı. Kaçmıyordum. Bu, pençelerini size geçirmeye hazırlanan ve yüzü olmayan siluetlerden kaçılan rüyalardan biri değildi. Hayır, tam tersi, arayışta olan *bendim*.

Ama neyi aradığımı bilmiyordum.

Bunu, çaresizce bana seslenen Clara'nın sesini duyduğumda anladım. Ona karşılık vermeye çalıştım ama boşunaydı. Dudaklarım mühürlenmiş gibiydi. Böylece sesin güçlendiği yere doğru koşmaya başladım. Yuvarlak bir odadaydım, duvarlar taştandı. Üzerinden kan akan beyaz kayalar. Odanın ortasında bir kuyu vardı.

Eğildim.

Clara oradaydı.

Bunun üzerine kızım bana seslenirken ben kendimi o büyük ve karanlık gözün içine bıraktım.

Başka Dünyadan Bir Şey

1.

Güneşli, güzel bir gündü, saat onda Bletterbach Katliamı hikâyesinin son bölümüyle yüzleşmeye hazır, Welshboden'e vardım.

Yaşayanlara bir yanıt vermek için ölüleri sorgulamaya hazırdım.

Kapıyı bana açan Werner, gece boyunca gözünü kırpmamış biri gibi görünüyordu. Nefesi grappa kokuyordu. İçeri girmek istemiyordum. Buna vaktim yoktu.

Yapmak üzere olduğum şeyi anlamak için kıyafetime göz atması yeterli oldu.

“Sen delirmişsin,” dedi.

Ben de farklı bir yorum beklemiyordum.

Elimi uzattım.

“Bana haritayı ver.”

“Öleceksin.”

“Haritayı ver bana.”

Kararlılığım karşısında teslim olmak zorunda kaldı. Haritayı bana teslim ettikten sonra yola çıktığımda, dikiz aynamdan onun kapının önünde durup bana baktığını gördüm. Sırlarla dolu, yaşlı bir adam.

2.

Turist Merkezi boştu, park yerindeki tek araba benimkiydi. Bagajdan sırt çantamı alıp aletleri kontrol ettim. Onlara 15 Eylül'den beri dokunmamıştım. Bu önceden aklıma gelmemişti, 15 Eylül de diğerleri gibi sıradan bir tarihi.

Hareketlerim böyle zamanlarda olması gerektiğini öğrendiğim gibi yavaş ve kararlıydı. Her şeyim tamamdı. Haritayı açıp yolu elimden geldiğince aklıma yazmaya çalıştım. Sonra çitin üzerinden atlayıp dikenli teller olmadığına şükrederek mağaralara doğru yola çıktım.

Mountain Angels'ın çekimleriyle ilgilenirken dağcılık hakkında bazı temel bilgileri edinmiştim ama boş zamanımda ve daima rehber eşliğinde, baş dönmelerini deneyimlemek için yaptığım birkaç tırmanış haricinde genellikle teorik bilgilerdi. Çok eğlenmiş ve yalnızken başımı derde sokmayacak kadar beceri edinmiştim.

Fakat şimdi Bletterbach'taki oyun daha sertti. Tehlikeliydi. Clara'yla birlikte işaretlenmiş yol boyunca yaptığımız geziyi hatırladım, broşürlerin altında sinyal olmadığı belirtiliyordu, başka bir deyişle, cep telefonlarını kullanmaya olanak yoktu. Yani kurtarma ekibine haber vermek mümkün olamazdı. Ve Werner'nın bana söyledikleri doğruysa pusulama da güvenilemezdim.

Peki bu düşünceler bana engel oldu mu?

Beni bir saniye olsun durdurmadı.

Werner, Hannes, Günther ve Max'ın kurtarma ekibinin kullandığı rotayı takip etmedim. Bu şekilde çok fazla zaman ve enerji harcardım. Oduncular ve hayvanların açtığı, şu anda karla kaplı olmasına rağmen daha iyi durumda olan patikalar vardı ve ben onlardan mümkün olduğunca faydalanmayı düşünüyordum. En azından şimdinin geçmişle buluştuğu noktaya kadar.

Turistik yollara veda edip *derinlere* doğru ilerlemeden evvel kısa bir mola verdim. Biraz su içip bir parça çikolata yedim. Adalelerim ağrıyordu ama bacaklarımda zamandaki yolculuğumu tamamlamam için yeterli enerjinin varlığını hissediyordum.

Toparlanıp ağaç dallarına takılmamaya çalışarak yokuşu tırmanmaya başladım.

Yokuş dikleşmeye başlamıştı, birkaç kez düşme tehlikesi atlattım. Sivri kayalar hesaba katılırsa düşmenin sonuçları ciddi olabilirdi.

Eğer o gün Bletterbach'taki tırmanışımın olası sonuçlarını iyice düşünmüş olsaydım muhtemelen evde kalırdım.

Boğazın sonundaki kayalar buzla kaplıydı. Altımdaki akıntıının sesini duyabiliyordum.

Bir an dahi duraksamadım. Ters tarafa doğru tırmanmaya devam ettim.

Dallardan gelen bir hışırtı, varlığımla meraklanan birkaç hayvan veya sığağa veya yer çekiminin gücüne teslim olan öbek öbek karlar. Buz gibi bir hava. Ter.

Başka hiçbir şey yoktu.

Werner'nın talimatlarını izleyerek kurtarma ekibinin Grünwald'i sürüklediği yola vardım ve patikayı takip ettim. Güçlük çekmeden. Karın yüksekliği beni bacaklarımı kaldırarak yürümeye mecbur ediyordu.

Geniş tabanlı kar ayakkabılarımı yanıma almayı akıl edemediğim için lanet okudum.

Nihayet bitkin bir halde hedeflediğim noktaya ulaştım.

Etrafımda kırmızı köknar ağaçları, karaçam ve birkaç tane de sarıçam vardı. Her yer karla kaplıydı. Fakat ortada mağara falan yoktu. Belki de çabucak hedefe ulaşabilme sevdasıyla yolu şaşırmıştım. Bunun üzerine haritaya bakmak için sırt çantasını açtım.

Fakat doğru yoldaydım. Bir hata yoktu.

Yer burasıydı.

Onca yolu boşuna mı gelmişim? Werner bana yalan mı söylemişti? Cevap çok basitti ve onu bulmak çok fazla zamanımı almadı. Aptal şehirli. Dağcı olarak başlangıç seviyesindeydim, hele bir mağara araştırmacısı hiç değildim ve bir kâşif olaraksa tam bir işe yaramazdım. Araziyi okumayı bilmiyordum.

Bletterbach mağaraları Tolkien ile *National Geographic* belgeselleri arasında bir tarzda bir kesişme noktası ya da rahatlıkla girebileceğiniz görkemli yarıklardan değildi ki. Kayalardaki küçük deliklerden ibaretlerdi, ekimden itibaren karlar eriyene kadar karla kaplı oluyorlardı; haritada çarpı işaretiyle belirtilmiş noktada beni bekleyen bir şey olmamasının nedeni buydu.

Yüksek sesle küfrederek ellerimle karı eşelemeye koyuldum, soluk soluğa ve ter içinde kalmıştım.

Ve nihayet onu buldum.

Burun deliklerini gıdıklayan bir koku yayan, çapı seksen santimetreden büyük olmayan bir açıklıktı. Kaskımın tepesindeki ışığı yaktım.

Sonra derin bir nefes alıp içeri daldım.

3.

Emekleyerek ilerledim. Rutubetli hava dışarıdakinden sıcaktı ve mezarlık gibi kokuyordu.

Mağara, Bletterbach'ın kırılğan kayalarının arasından dolanarak aşağı doğru iniyordu. Werner ve Max'ın Grünwald'i nasıl taşıdıklarını hayalimde canlandırmaya çalıştım. Dehşetli bir azim istediği belliydi.

Benim şu anda sahip olduğumla aynı türden bir azim.

Geçit, birkaç dönemeç sonra kayalardan birkaç basamağa, ilerideyse tekrar yükselerek büyük bir açıklığa ulaşıyordu. Durup iç içe geçerek tuhaf bir şekil oluşturan sarkıtların ve dikitlerin

meydana getirdiği manzaradan dolayı hipnotize olmuş bir halde, karşımda uzanan enginliğe baktım.

Sağ tarafımdaki duvara yakın ilerledim. Duvardaki çatlaklarda bambaşka bir dünyadan kalma yumuşak oluşumlar vardı. Yosun ya da küf olmalıydılar. Güneşin üç yüz milyon yıldır parıldamadığı bu yerde dahi yaşam olması bana inanılmaz göründü. İnanılmaz ve dehşet verici...

Saate bakıp zaman mefhumumu kaybetmiş olduğumu fark ederek şaşırdım. Bunun bir doğa olayı, profesyonel mağara kâşiflerinin pek de önemsemediği bir şey olduğunu biliyordum fakat gerçekleşme hızı beni şaşkına çevirmişti.

Devam ettim ve sonunda onu gördüm. Karanlık bir göz.

Eğilip aşağı baktım. Hayal ettiğim gibi değildi. Dar ve dik bir yokuşa benziyordu. Ancak bunun, Max ve Werner'nın Grünwald'i bıraktıkları kuyu olduğuna hiç şüphem yoktu. Daire biçimindeki bu şey gerçekten de karanlık bir gözü andırıyordu.

Sanki siyahın farklı tonları varmış ve bu kuyu bana bunların hepsini göstermeye kararlıymış gibiydi. Korktum, evet. Ama geri dönmedim. Görmek, öğrenmek istiyordum. Ancak o zaman ne yapmam gerektiğini anladım.

Annelise'ye her şeyi anlatmak mı yoksa tüm bu hikâyenin unutulup gitmesine izin vermek mi?..

Birkaç çiviye kuyunun kenarlarına sabitleyip yanımda getirdiğim ipi onlara bağladım. İpi emniyet kemerini bağladığım iniş takımlarından geçirdim ve aşağı inmeye başladım.

Werner ve Max'ın ölüm cezasını uygulamaya sokmak için neden bilhassa bu noktayı seçmiş olduklarını hemen anladım. Gerekli teçhizat olmadan tekrar yukarı çıkabilmek mümkün değildi.

Taşlar kaygandı ve tutunacak hiçbir çıkıntı yoktu.

Hissettiğim klostrofobiyi bastırarak hızlandım.

Birkaç metre sonra yerin düzleştiğini fark edip iplerden kurtularak yolumu bulmaya çalıştım. Kaskın üzerindeki fenerin fazla yardımı olmuyordu.

Aşağıdaki karanlık çok yoğundu.

Nemli duvara yaslanarak bir adım attım. İlk adımı ikincisi izledi ve böyle devam etti, çok geçmeden kendimi indiğim noktadan epey uzaklaşmış bir yerde buldum.

Ara sıra elime birkaç böcek tırmanıyor ve tiksintiyle ürpermemeneden oluyordu. Bunlar, para büyüklüğünde bir gövdeden çıkan uzun bacaklarıyla beyaz örümceklerdi.

Mide bulandırıcıydılar.

Tam silkinerek üzerime çıkmış bir örümcekten kurtulmaya çalışırken ayak bileklerime bir şeyin dokunduğunu hissettim ve ne olduğuna bakmak için ışığı üzerine doğrulttum. Bunun su olduğunu görerek şaşırdım. Bir yer altı gölünün yanında yürüyordum. Sıcaklığını anlamak için parmaklarımı suya değdirdim. Soğuktu ama beklediğim kadar değil. Şaşkınlığımı kısa sürdü çünkü ani bir çarpma sesiyle elimde olmadan haykırdım ve sesimin ekosu sonsuz sayıda yankıya bölündü.

Suya ağır bir şey düşmüştü. Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Her şey yolunda, dedim kendi kendime. Dağlar sürekli değişim geçirirler; aynısı iç organları için de geçerli olmalı. Mağaralardaki bu tür çökmeler çok normal olmalıydı. Her şey yolunda. Her şey yolunda.

Ve paniğe gerek yok.

Dağcılık gibi mağara keşfi de adale ve beceri meselesi değildi. *Mountain Angels*'ın çekimlerinde insanların bütün günlerini tırmanma salonlarında geçirdiklerini görmüştüm, teknik olarak son derece hazırlıklı ve benim asla olamayacağım kadar formda olanlar dahi orta zorluktaki bir duvarın orta yerinde bitkin düşebiliyorlardı. Kameraların karşısında boş bakışlarla, şaşkın bir şekilde kalıyor, kasılmalar veya kramplardan söz ediyorlardı.

Saçmalık.

İşin gerçeği teknik ve fiziksel yeterlilik önemlidir ama gerekli olanın sadece yüzde ellisini oluşturur. Gerisi sağlam sinirlere sahip olma meselesidir; korku insanı mahveder. Parmaklar aniden kırılğan kayanın dokusunu ve başının üzerinde vızıldayıp duran bir böceği hisseder ve işte o an üzerinde cebelleştiğin duvarlar korkularının vücut bulmuş versiyonu haline gelir.

Ve zihin teslim olur.

Bunu iyi biliyordum. O lanet yarıktaki benim de başıma gelmişti.

O nedenle paniğe kapılmak yoktu.

Yanımda büyük bir halojen fener de getirmiştım, kaskımdaki ışıktan çok daha güçlüydü. Işık korkuyu yenmeye yardımcı oluyordu. Ya da ben öyle temenni ediyordum.

Onu dikkatle sırt çantasından çıkarıp açtım. Bulunduğum alanın boyutlarını ölçebiliyordum artık. Altımdaki göl çok büyüktü. Mağaranın yüksekliğini anlamak için ışığı tavana doğruttum.

Ve onu gördüm. Canavar'ı.

4.

Beyazdı.

Vahşiydi. Hareketsizdi. Sonra onun sadece buz olduğunu fark ettim.

İşığı hareket ettirdiğimde suyun üzerinde gümüşü parıltılar oluştu. Göl, her bir dalgayla birlikte tebessüm ediyor gibi görünüyordu. Fakat inanın bana, bunlar dostane tebessümler değildi.

Olduğum yerden on metre kadar ileride hareketin merkezini görene kadar dalgaları takip ettim. Bana bakıp başını sallıyormuş gibi görünerek aşağı ve yukarı hareket eden durağan bir buzdağıydı bu.

Gel buraya, diyordu, bana gel. Sakin olmaya çalışarak makul bir açıklama aradım. Onu bulmam fazla uzun sürmedi.

Tepemdeki buz katmanından mermer levha büyüklüğünde parçalar daha fazla tutunamayıp suya düşüyorlardı. İşte, hepsi buydu. Hepsi bu kadardı. Belki de bu tepkiye neden olan benim vücut sıcaklığımdı. Basit bir fizik kuralı.

Mesele şu ki bu, bana mağaranın yaşayan bir canlı olduğunu düşündürdü.

İçinde benimle birlikte yaşıyordu.

Beyazın içinde.

Ağzımda acı bir tat hissettim. Genç yaştan beri bana hikâyeler anlatacak şekilde yönlendirdiğim zihnim pis işlere başlamıştı. A'dan başlayarak... gözünü açtığında bu karanlıkta yalnız olduğunu gören Grünwald'ın feryadına ulaşıyordu.

Bu karanlık gözün içinden çıkmak için yapılan beyhude teşebbüsler.

Kırılmış tırnaklar, kan, yakarışlar ve haykırışlar.

Başka bir çıkış yolu bulmak üzere alınan kararlar. Daire çizerek buraya varış.

Ya sonra? Devam edebilmiş miydi? Yüzmeye çalışmış mıydı? Ben bunu yapmazdım ama Grünwald benden çok daha bilgiliydi, bu... bu şeyin içine girme riskini göze almış olabilirdi.

İyi bildiği bu “niş”in içine girmiş olabilirdi.

İşte doğru kelime buydu.

Üç harf.

Ekolojik bir niş. Dış etkenlerden korunaklı, saatin akrep ve yelkovanının hiçbir anlam taşımadığı bir dünya. Tıpkı Grünwald'ın teorileri gibi.

Derin bir iç geçirdim. Yavaşça döndürerek omuzlarımı rahatlattım. Çelik gibi sertleşmişlerdi. Kan dolaşımımı artırmak için yumruklarımı açıp kapadım. Üşümeye başlamıştım. Kaslarımı sıcak ve rahat tutmalıyım. Yoksa sonsuza kadar orada kalırdım. Tıpkı Grünwald gibi. Tıpkı... bazı insanların kaldığı

gibi. Burası kim bilir kaç insana mezar olmuştu. Ataların adaleti, diyordu Werner buna. Bense *linç etmek*.

Barbarca hareketler.

Dört harf: Ölüm.

Bu dehşet dolu düşüncelerle geri dönmüş olsaydım, peşi sıra gerçekleşecek olayları engellemiş olacaktım. Çünkü taştaki yarıklardan birine büzülmüş cesedi görmem tamamen şans eseri idi.

Modası geçmiş giysiler cesedin kalıntılarının üzerinden sarkıyordu. Dizlerini çenesine doğru çekmiş pozisyondaydı, sağ bacağı iki yerden kırıkty.

Fenerin ışığında parlayan kemiklere bakıp, "Merhaba Oscar," dedim.

Göl bana bir şıptıyla karşılık verdi.

Karşımda Grünwald'in kalıntıları duruyordu.

Sırt çantasını göğsüne bastırmış, kollarıyla dizlerini sarmış, başı yana düşmüştü, ağzıysa açıktı. Cezalandırılmış bir çocuk. Yenilgiye uğramış bir adam.

Bletterbach'in derinliklerinde, ebedî karanlığa mahkûm edilmiş bir insan.

Burada tek başına, kırık bacağıny sürüyüp bir çıkış yolu ararken ne kadar acı çekmiş olabileceğini tahmin etmeye çalıştım. Onu boğan karanlığı hayal ettim, halüsinasyonlarını, delirmesini. Yavaş ve sefil bir ızdırap. Ve sonunda ölüm.

Boş göz yuvarlarında kederin ötesinde bir çaresizlik vardı sanki. Delirmiş bir adam, hapislerin en kötüsünde hapsedilmişti.

Bir katildi, evet ama kimse böylesine korkunç bir cezayı hak edemezdi. Ona acıdım.

Ve Werner ve diğerlerinin yaptığı şey için dehşet duydum.

Oscar Grünwald'in cesedinin yanında ne kadar durduğumuy bilmiyorum fakat beni hipnotize eden o göz yuvarlarından yirmi santimetre uzunluğunda bir kırkayak çıktığında şaşkın ve tiksini miş bir halde, geriye doğru sıçrayıp dengemi kaybettim.

Göle düştüm ve fener suyun içinde elimden kaydı. Su boğucu bir sesle üzerime çullanıverdi. Nefes almaya çalıştım ama onun yerine su yuttum. Kör ve sağır olmuştum.

Yer gök birbirine girmişti.

Kol ve bacaklarımı panik içinde ve anlamsız şekilde hareket ettirdiğimde daha da dibe battım, ciğerlerim yanıyor, midem o acı zehirle doluyordu.

Her şey siyahtı, her yer karanlıktı.

İçgüdülerimle hareket ederek hayatımı kurtarmayı başardım. Sırt çantasından kurtulup yer çekiminin onu yakalamasını bekledim. Aşağı doğru indiğini hissettim. O sırada tüm gücümle kendimi tam ters yöne doğru ittim. O birkaç metre neredeyse sonum olacaktı.

Yüzeye çıktığımda soluk soluğaydım, bir süre tükürüp durdum fakat mücadele etmek yerine kendimi yüzeyde dalgalanmaya bıraktım.

Her şey sırayla, dedim kendi kendime. Önce nefes al. Etrafına bak. Kıyıyı bul. Ve buradan mümkün olduğunca çabuk çık.

Kaskın tepesindeki ışık yarım yamalak çalışıyordu. Düşerken darbe almış olmalıydı. Kısa aralıklarla yanıp sönüyor (aydınlık, karanlık, aydınlık, karanlık), suyun yüzeyini gözlerimin karanlığa alışmasına olanak vermeyecek şekilde göz kırpmalar halinde aydınlatıyordu. Fakat o çok değerli aydınlık anlarından birinde kıyıyı gördüğümü sanarak o tarafa doğru yüzmeye koyuldum. Yavaş ve metodik bir şekilde.

Ne var ki...

Ne var ki orası kıyı değildi. Soğuk ve kaygan bir yüzeydi. Buz, diye düşündüm. Sadece buz. Sonra buz hareket etti ve suyun altında bir şey dizime değdi.

Aydınlık, karanlık, aydınlık, karanlık.

Bana dokunan şey beyaz ve büyüktü ve ışık yanıp da aydınlık olduğu bir anda yüzeyden dibe doğru indiğini gördüm.

Karanlıkta suyun onun üzerine doğru bir kapı gibi kapandığını hissedebiliyordum. Kocaman, albino bir balık gibiydi.

Ya da...

Çığlıklarım bir koro olup korkumla dalga geçen binlerce sese dönüştü. Siebenhoch'un mahkûm edilmiş kadınları. Buraya gömülmüş cadıların kahkahaları. Günther'nın duyduğunu söylediği seslere dönüştü. Oscar Grünwald'in ölmeden önce duyduğu sesler gibi. Sanki suda hareket eden korkunç bir şey görüp o yarığa büzülmüş o zavallının duyduğu sesler gibi. Kocaman ve soğuk o şeyin ikinci kez ayağıma dokunduğunu hissettim. Bu kez daha ısrarlıydı. Aniden ayaklarımı kaldırıncaya suyun içine battım. O anda ışık tekrar yanıverdi.

Aydınlık.

Beyazdı. Kocamandı.

Jaekelopterus Rhenaniae.

Tekmeledim.

Suyun yüzeyini, oksijeni buldum. Hırıltılı şekilde soluk alıp verdim. Yüzdüm. Oradan uzağa. Botumun tekini kapmış olan, Latince isimli beyaz ve kaygan şeyi düşünmeden yüzdüm. Kırk altı santimlik kıskaçlarını. Doğal olmayan boyutlarını.

Yuvarlak, siyah gözleri, imkânsıza yakın bir zalimlikle bakan, iki buçuk metrelik bir deniz akrebi.

Milyonlar yaşında yaşlı bir yırtıcı.

Düşünme. Sakın, dedim kendi kendime.

Jaekelopterus Rhenaniae nasıl avlanırdı? Saldırıları köpek balıklarınıninki gibi hızlı ve keskin mi olurdu, yoksa daha çok timsahlarınkine mi benzerdi? Bacağımı mı koparırdı yoksa kıskaçıyla kemiklerimi mi kırardı ya da beni sürükleyip boğar mıydı?

Daha da kötüsü; şu anda nereye gitmişti?

Neden hâlâ üzerime saldırmamıştı?

"Düşünme bunu, lanet olsun düşünme bunları!"

Aşağıda bir canavar yoktu. Bu imkânsızdı. Onu gördüğüme tam olarak emin değildim. Mürekkep karası gölün beyaz

canavarı. Sadece ben gördüğümü *zannetmiştim*. Delirmemenin tek yolu o dokuz harfte saklıydı: Zannetmek.

Suyun acı tadı midemi bulandırıyor. Ve üşüyordum. İstikametimi korumaya çalışarak yüzmeye devam ettim. Bu bir yer altı gölüydü, bir okyanus değildi ki. Eninde sonunda tutunabileceğim bir şeyler bulacaktım. Parmaklarım sert kayalara değene kadar yüzdüm. Kendimi yukarı doğru çekerek sudan çıktım.

Nerede olduğum konusunda bir fikrim yoktu ama hareket etmem gerektiğini biliyordum. Islaktım, donarak ölebilirdim. O nedenle hareket etmeliydim ama hangi yöne?

Neresi olursa.

Yürüdüm.

Karanlık içime girip beni yuttu.

Soluk alıp verişimin sesi Bletterbach'ın nefesi oldu.

Zaman iyice sünüp tamamen kayboldu.

Sonunda tükenmiş bir halde yere yığıldım. Belki bir çıkışın yakınlarındaydım ama ışık olmadan bunu asla anlayamazdım. Faydasızdı. Bir labirentin içindeydim.

Ellerimi yüzüme götürdüm.

Clara'yı, Annelise'yi düşündüm.

"Beni affedin," dedim.

Cadılar aptallığıma güldüler.

Belki de uyudum, hatırlamıyorum.

Tüyler ürpertici bir gürültüyle kendime geldim. Bacaklarımın titremesine yol açan bir kükreme.

Bu bir halüsinasyon değildi. Suyun yüzeyinde hareket eden amansız bir şeyin sesiydi, sadece bir kuyruk olabilecek bir şeyi suya vurarak ilerliyordu, kabuklarla kaplı uzun bir kuyruk olmalıydı bu. Kuyu gibi siyah gözler, bıçak gibi keskin kısaçlar.

Geliyordu.

Jaekelopterus Rhenaniae.

Jeremiah Salinger'in zavallı hikâyesi işte böyle sona eriyor, dedim içimden.

Dünya kadar yaşlı bir canavar tarafından mideye indirilmek.
Kendimi alamadan gülmeye başladım.
Bu duyduğum en gülünç ölüm şekliydi.
“Gel bakalım, pislik!” diye haykırdım.
Ses gitgide yaklaşıyordu. Hızla.
Beni takip ediyordu. Her hareketimi sessizce gözlüyordu.
Enerjimi tüketmemi beklemişti. Umudumu kaybetmemi
beklemişti.

Sabırla, insafsızca. Ve şimdi de saldırıyordu.

Bu pislik çok kurnazdı.

“Gel, orospu çocuğu!”

Duvara yaslandım ve kalkan olarak kullanabileceğim bir taş parçası aradım. Mücadele etmeden teslim olmayacaktım. *Jaekelopterus* taarruza geçtiğinde artık onun döneminde olmadığımızı ona gösterecektim. Neslinin tükendiğini, ölüp gittiğini anlamasını sağlayacaktım.

Parmaklarım taştan daha değerli bir şey buldu. Taşlara kazınmış bir yazı. Çıplak kayaya zorla kazınmış birkaç düz çizgi. Uçları yukarı bakan üç adet üçgen. Hiç şüphesiz bir insan tarafından kazınmıştı. Doğadaki hiçbir şey taşa bu kadar net bir şekilde bir şey kazıyamazdı. Kader bana bir silah değil, daha iyisini veriyordu.

Bir umut veriyordu.

Telaş içinde yazıya dokundum.

Jaekelopterus'un gürültüsü şimdi daha da yakından geliyordu. Beş metreden. Belki daha az. Parmaklarım yazının birkaç santimetre ilerisinde metal bir kancayı yakaladı. Ses bir gürleme halini aldı.

Bir metre.

Yüzüme düşen pis kokulu su damlaları.

Haykıarak kancayı tüm gücümle tuttum ve kendimi yana doğru attım. Ters bir hareket yapmış olmalıydım, sırtımda hissettiğim korkunç acı boynuma doğru tırmandı. Sendeleyip geriye

doğru sıçradım ve dengemi kaybedince kancaya daha da sıkı tutundum, kafamı taşa çarptım ve ışık tekrar çalıştı. Muhteşem, kör edici ışık.

Ne mi gördüm?

Suyun üzerinde yüzen kocaman bir buz kütlesi. Başka da hiçbir şey yoktu.

5.

Kancayı oraya yerleştirip üçgenleri kazıyanlar madenciler olmalıydı. 1920'lerde çöken bakır madeninde çalışan madenciler. Kendi yarattıkları dehlizlerde yollarını kaybetmemek için yaptıkları ve çıkış yollarını ya da eğimleri göstermek için kullandıkları yöntemlerden biriydi. Genellikle küçük haçlar şeklinde olurlardı. Ya da onları kazıyan kişilerin kim veya nereli olduklarını gösteren baş harfler veya semboller olurdu. Ne olduğunun bir önemi yoktu. Duvardaki o işaretler umut demekti.

Duvara dokunarak yoluma devam ettim ve aynı sembolün kazılı olduğu yerdeki bir tünele ulaştım. Sevinç içindeydim. Hiç tereddüt etmeden tünele girdim. Yoluma emekleyerek devam etmek zorunda kaldım, kaskım kayalara değiyor, ışık göz kırpmaya devam ediyordu. Umursamadım. Umut bana yeniden enerji vermişti. Ayrıca nihayet yukarı doğru çıktığımı hissediyordum.

Beni hiçbir şey durduramazdı. Ve hiçbir şey de durdurmadı. Aniden taze havanın kokusunu aldım.

Yukarıdan gelen ışığı, tepemdeki küçük delikten sızan ışığı gördüğümde ağlamaya başladım. Tırmanırken kayıp düştüm ve ellerim acıdı. Tekrar tekrar denedim. Tırnaklarım kırıldı, küfredip tükürdüm. Nihayet budaklı bir köknarın köklerine tutunarak kendimi ışığın geldiği yere doğru attım.

Yüzeye ulaştığımda haykırdım, sesim boğaz boyunca yankılandı. Karlarda yuvarlandım, kar öylesine temizdi ki başımı

döndürmüştü. Soluduğum hava baldan tatlıydı. Güneş soluk ve solgundu ama beni kör ediyordu, onu gördüğüme şaşırmıştım. Saati kontrol ettiğimde dağın derinliklerinde geçirdiğim zamanın hiç de sandığım kadar uzun olmadığını fark ettim. Ve soğuk havayı hissetmeye başladım.

Gerçeğe geri döndüm.

Aletlerim yanımda değildi, sırlıskılandım, bedenim iflas etmek üzereydi. Hareket etmem gerekiyordu. Kökleri beni kurtaran ağaca doğru güçlükle atıldım. Dalların oluşturduğu çatala bacaklarımı iki yana açarak oturdum. Gözlerimi kısıp ufka doğru baktım ve çok geçmeden Bletterbach'ın kırmızı beyaz işaret direkleri ve ikaz tabelalarıyla donatılmış turist yolunu gördüm. Yerli bir marangoz tarafından yapılmış sıradan şeylerdi.

Ama bana bir müzeye layık şaheserler gibi görünüyordlardı.

6.

Evin önüne gelip arabayı park ettim, bu kadar sıradan bir hareket bile bana olağanüstü geldiği için kendime şaşırdım. Pencere-lerden yumuşak ve sıcak bir ışık geliyordu. Motoru kapattım.

Gözlerim dolmuştu, o sırada Clara perdeleri açıp bana el salladı. Ben de ona el salladım. Kızımın arkasında Annelise'nin silüetini seçebiliyordum.

Çok güzeldi.

Arabadan indim.

Kapıyı bana Werner açtı. Çiziklerle ve yaralarla dolu yüzüme baktı. Sonra da şişmiş ve yaralanmış olan ellerime. Gözleri büyüdü. Bir şey söyleyecek oldu. Ona sessiz kalmasını işaret ettim. Elimi ona uzattım, aynı şekilde karşılık verdi.

Sözcüklere gerek yoktu.

Yanından geçip Annelise'nin yanına gittim. Bir taş gibi kaskatı duruyordu.

Bir ceset gibi görünüyordu.
“Seni seviyorum,” dedim.

7.

O gece Annelise’nin uyumasını bekleyip yataktan kalktım, çalışma odasına giderek kapıyı arkamdan kapadım. Bilgisayarı açıp dosyayı güncelledim.

Sonra da onu çöp kutusuna doğru sürükledim.
Bitmişti.

Babalar

1.

Martın son günlerini yatakta geçirdim, ateşim öyle yüksekti ki insanlıktan çıkmıştım. İlaçlar işe yaramıyordu. Durumum kısmen fizikseldi. Bletterbach'ın derinlerine inişim beni tüketmişti ve kendimi şarj edip yeniden başlamak için zamana ihtiyacım vardı.

Çok az ve bölük pörçük uyuyordum. O kısa uykular sırasında da mağaraya geri dönüyordum. O karanlık gözü ve Grünwald'in cesedini aniden görüyordum ve suyun üzerine çıkan canavar bir buz kütlesi değildi: ağzı, kısıkaçları ve Latince bir adı vardı. Aklım karışmış ve korkmuş bir halde uyanıyordum.

Fakat güvendeydim. Evimdeydim.

Ev, Clara demekti. endişeli yüzüyle yatak odasının kapısında beliriyor, hasta olduğum için tadı bana iğrenç gelen meyve suları getiriyordu. Fakat onu memnun etmek için getirdiklerini son damlasına kadar içiyordum.

“Güzel olmuş mu, baba?”

“Harika, hayatım,” diyordum bir yandan kusmamaya gayret ederek.

“Ateşini ölçmemi ister misin?”

“Bir öpücük isterim.”

Öpücüklerden bolca alıyordum.

Ara sıra Annelise alışverişe gittiğinde Clara parmaklarının ucunda odaya girip yatağın yanına ilişiyordu. Bana masallar anlatıp saçlarımı okşuyordu, âdeta o yetişkin olmuştu, bense bakılması gereken küçük bir çocuk. Çoğu zaman kıpırdamadan durup beni seyrediyordu.

Bundan güzel bir sevgi tablosu hayal edebilir misiniz?

Annelise bana asla bir şey sormuyordu. İlgili, nazik ve endişeliydi. Sorularını sadece ertelediğini biliyordum, bunu bakışlarından okuyordum ama önce iyileşmem gerekiyordu.

Ben de bunu yaptım.

2.

Ateşim indi. Hâlâ baş dönmelerim devam ediyordu ve kendimi üzerimden silindir geçmiş gibi hissediyordum. Ama birkaç satır gazete okuduğumda gözlerim artık sulanmıyordu ve baş ağrım da başımın arkasındaki küçük bir rahatsızlığa dönüşmüştü. İştahımı da geri kazanmıştım. Annelise beni hayır diyemediğim miktarlarda yemekle kışkırtıyordu. Acı dışında bir şeyler hissedebilmek öylesine güzeldi ki.

Pijamaların içinde evde dolanarak geçen birkaç günün ardından dış dünyaya açılmaya karar verdim. Biraz hava almaya ihtiyacım vardı. Ve kızmayın ama bir de Marlboro'ya.

Kot pantolonumu, gömleğimi giyip atkıyı taktıktan sonra üzerime montumu geçirip Kutsal Kâse'nin izini süren Harrison Ford gibi kararlı bir şekilde sokak kapısına yöneldim.

Sarsak adımlarla bahçe kapısına ulaştım. Ona dokunup tatmin olmuş bir şekilde geri dönerek evin önündeki basamaklara oturdum ve bir sigara yaktım.

Güneş, aylardır görmediğim şekilde parlıyordu, rüzgâr burnuma ormanın kokularını getiriyordu. Bahar gerçekten de kapıdaydı. Yerde, bilhassa da caddelerin kenarlarında hâlâ kirli

tepecikler halinde, öbek öbek karlar vardı fakat doğa yeniden uyanıyordu.

Ben de onunla birlikte.

Aniden Annelise'nin arkamda ayakta durduğunu fark ettim.

"Sanırım sana bir açıklama borçluyum," dedim.

Annelise zarif bir hareketle yanıma oturup başını omzuma yasladı. Bir karatavuğun ahenksiz çılgılığı ve kanat hışırtısı duyuldu. Ardından bir alıcı kuş yavaş ve beyaz bulutları delerek geçip gökyüzünde yükseldi.

"Sadece bir şey soracağım, Salinger," dedi Annelise. "Bitti mi?"

Ona doğru döndüm.

Gözlerinin içine baktım.

"Bitti."

Gözyaşlarına boğuldu. Bana sarıldı. Yukarı, bulutlara baktım.

Onlara parmağımla dokunabilirdim.

3.

İki gün sonra 15 Eylül'deki kazanın ardından beni ayağa kaldıran doktora muayene olmaya gittim. Bana yazdığı ilaçları almadığımı ona itiraf ettiğimde öfkелendi.

Yüzümde her zamanki mahcup ifadeyle sessiz kalarak doktorun sakinleşmesini bekledim, sonra ona hiç başlamadığım bu tedaviye devam etmek konusundaki kararımı açıkladım, oraya da bunun için gitmiştim.

Ona kendimi toparlamam gerektiğini söyledim, şimdiye dek kendi bildiğimi okumuştum ve bu bir işe yaramamıştı.

Beni mutlu bir budalaya dönüştürecek ilaçlar kullanmaya niyetim yoktu (bu noktada doktorun yüzü kızardı) ama kâbuslara ve panik ataklara veda etmenin vakti gelmişti.

Bir bakıma bir tür pazarlık yaptık, bunu bu şekilde düşünmek biraz komik çünkü adamcağız bana bir araba veya kablolu televizyon aboneliği satmaya çalışmıyordu, o sadece benim hayatımı daha iyi bir hale getirmeye uğraşıyordu.

Daha hafif bazı sakinleştiriciler ve gecelerimi daha huzurlu geçirebilmem için farklı uyku ilaçları yazdı. Bana veda ederken yüzünde soru soran bir ifade vardı.

Kuşkularını anlıyordum, sonuçta ona kararımın gerçek sebebini tam olarak açıklayamamıştım. Çünkü Bletterbach'ın hikâyesi, Bletterbach Katliamı'nın hikâyesi, artık sadece bilgisayarımın geri dönüşüm kutusundaki bir dosyadan ibaretti.

Tamamlanmış bir dosya.

Başarmıştım.

Evi, Markus ve Kurt'un hikâyesini anlatmıştım. Aynı zamanda Werner, Hannes, Günther, Max, Verena, Brigitte, Manfred, Luis ve Elmar'inkini de. Siebenhoch'un biyografisi.

O dosyayı kimse okumayacaktı ve ben o talihsiz olaydan bir belgesel yapmayacaktım ama ne önemi vardı? En sevdiğim şeyi hâlâ yapabildiğimi kendime ispat etmiştim: hikâye anlatmak.

Şimdi sayfayı çevirmenin zamanıydı.

4.

"*Frau Gertraud* seninle ilgilenecek," dedi Werner. "*Frau Gertraud*'u seviyorsun, öyle değil mi Clara?"

Clara önce bana, sonra Annelise'ye baktı, sonra da utanmış bir şekilde başını onaylarcasına salladı. "Dünyadaki bütün kitapları okumuş o." Werner kollarını iki yana açtı. "Gördün mü? Bir problem yok. O halde bana yemeğe geliyor musunuz?"

Annelise, şaşkınlığını gizlemeye çalışarak, "Neden olmasın?" diye karşılık verdi.

"Uslu kız," dedi Werner ona sarılarak.

Sonra cipine atlayıp gözden kayboldu.

"Sence bunun anlamı nedir?" diye sordu bana Annelise, içeri girdiğimizde.

"Kim bilir?"

"Birlikte bir sürü zaman geçirdiniz."

"Doğru."

"Konuştuğunuzu düşündüm."

Kolumu omzuna doladım. "Sana kaç kere söyleyeceğim, hayatım? Erkekler konuşmaz. Erkekler homurdanıp bira içerler. Pardon. Grappa içerler."

Annelise gülmedi.

"Clara'yla vakit geçirmeyi çok sever. O yüzden ilginç geldi, yani..."

Sözünü kestim.

"Kendi kendine sorular sormak yerine, neden rahat bir akşamın keyfini çıkarmıyorsun?"

Werner bana bir şey söylememiştii ama o akşam için aklımdan geçenleri tahmin edebiliyordum. Korkmadığımı söylesem yalan olur. Fakat aklımda başka şeyler varmış gibi yaptım.

Neşeli ve konuşkandım. *Frau* Gertraud'la geçireceği akşam için giyeceklerini seçmesinde Clara'ya yardım ettim, Siebenhoch Kütüphanesi'nin görevlisi o akşam Clara'ya göz kulak olacaktı. Kadın akşamın yedisine doğru geldiğinde Clara en az üç yüz kez fikrini değiştirmişti (kot pantolon ve tişört fazla spordu, yeşil etek restorana akşam yemeğine giderken giymek içindi, belki bu pembe...) ve ben rahat görüntüme rağmen keman teli gibi gergindim.

Annelise'yle gitmek üzere olduğum akşam yemeği sıradan bir yemek değildi, sevdiğim kadının yüzüne fazladan birkaç çizgi daha ekleyecek bir vedaydı.

Sağlam durmaya çalıştım.

5.

Werner bize kapıyı açtığında tokalaştık. Benimle göz göze gelmeye çalışıyordu ama ben gözlerimi kaçırdım.

New York'tan, Siebenhoch'tan konuşup sohbet ettik. Eylül ayında okula başlayacak olan Clara'dan söz ettik. *Frau Gertraud*'dan bahsettik.

Ben normal davranıyordum.

Werner zayıflamıştı, bu çok belliydi fakat yine de dolaptan tatlıyı almaya gittiğinde karımın yorumlarına şaşırılmış gibi yaptım.

Bana gayet iyi görüldüğünü söyledim.

Oysa ancak kalp şeklindeki kutuda sakladığı fotoğraflardaki zombiler kadar canlıydı.

Bu kısmı sadece düşünmekle yetindim.

Tatlı bittğinde Werner, Annelise'ye küçük bir hediye paketi uzattı.

"Bu sana. Herta ve benden."

Annelise şaşkın bir şekilde gözlerini kırptırdı.

"Nedir bu?"

"Aç bak."

Annelise paketin içinde ne olduğundan haberim olup olmadığını anlamak için bana dönüp baktı. Bir şey bilmiyordum, Werner'nın bu hareketi beni de şaşırtmıştı.

Annelise önce kurdeleyi çözüp sonra paket kâğıdını açtığına ortaya bir kutu çıktı. İçinde yuvarlak, beyaz kadranlı bir cep saati vardı. Kaplaması gümüştü, yer yer çizilmişti. Saatler Roma rakamlarıyla yazılmıştı, akrep ve yelkovanı Gotik oklardan oluşuyordu.

Annelise şaşkın bir şekilde saate baktı. "Bununla ne yapmam gerekiyor, baba?"

"O senin," dedi Werner ciddi bir sesle.

"Teşekkürler ama..."

Annelise sonunda babasının yüzündeki ciddi ifadeyi fark etmişti.

İşte başlıyor, diye düşündüm içimden.

Kendimi biraz rahatlamış hissettim. Benim bu oyundaki rolüm tamamlanmıştı.

Artık sahneyi terk edip kulise çekilebilir ve karımın kalbinin kırık parçalarını toplayabilirdim.

“Bu saat bir asırdan uzun zamandır bizim ailemizde. Kadınlarına bir bak.”

Annelise yüksek sesle okudu. Bu bir tarihi.

“12 Şubat 1848.”

Werner başıyla onayladı. “Bir düğün hediyesi. O zamandan beri babadan çocuğa geçiyor. Ve ben de onu sana veriyorum.”

“Çok güzel, baba ama...”

“Özenle saklaman gerek, mekanizması hassastır. Her akşam Mairların bugüne kadar daima yaptığı gibi kurman gerekiyor. Yoksa bozulabilir.”

“Baba...”

Annelise'nin yüzü solmuştu.

Werner ona tatlı ama son derece buruk bir şekilde gülümsedi. “Ben ölüyorum, tatlı kızım.”

Annelise aniden saatten korkmuş gibi onu masaya bıraktı.

“Sürem bitiyor. O nedenle de bu saati almanı istedim. Neden her akşam kurman gerektiğini biliyor musun? Böylece geçen zamana daha fazla değer vermiş olacaksın. Bunlar saati bana verdiği gün babamın söylediği sözcükler. Kim bilir, bu cümleyi nereden duymuştu. Belki de kendisine aitti, bilemiyorum. Biz Mairlar daima biraz garip insanlar olmuşuzdur. Biraz deli, biraz saf. Demek istediği, zamanın her daim kıymetini bilmek gerektiği idi.”

“Baba,” diye mırıldandı Annelise, göz pınarlarında yaşlar birikmişti. “Gerçekten ölmüyorsun. Sen Werner Mair'sın, ölemezsin. Siebenhoch'ta bunu herkes bilir, sen... sen...”

Werner başını aşağı yukarı salladı.

“Tavan arasından düştüğüm günü hatırlıyor musun, doktora muayeneye gitmiştim hani? Bu durumda doktorların hep yaptığı şeyi yaparak beni bir meslektaşına gönderdi ve gerisi geldi. Ancak görüştüğüm her doktorun yüzü asılıyordu. Sonunda iş, içlerinden birinin üzerine kaldı ve bana teşhisi aktardı. Kemik kanseriyim. Ameliyat edilemiyor. Tedavisi yok.”

Sanki görünmez bir vampir Annelise’nin vücudundaki tüm kanı emip bitirmişti.

“Beni yalnız bırakamazsın,” diye mırıldandı.

“Seni yalnız bırakmıyorum, yavrum. Kocan var, kızın var. Hayatın var.” Saati alıp onun avucuna koydu, sonra da elini kapatıp sıktı.

“Daha yapacak çok şeyin var, tırmanacak dağlar, kazanacak savaşların var. Çok gerekmeseyse sana bir parça daha olgunluk kazanmanı sağlayacak kaybedeceklerin var. Zamanın yıllarla değil, dakikalarla hesap edildiği zamanlara geldiğinde kaderin sana kemiklerini ısıtacak güneşli günler vereceğine eminim. O zaman bu saati alıp benimkinden daha güzel bir paket yapacak ve Clara’ya vereceksin.”

“Ama ben...” dedi Annelise başını iki yana sallayarak. “Ben ona ne diyeceğimi bilemiyorum. Ben...” Sanki Werner’ya daha fazla zaman vermesi için kanseri ikna etmek ister gibi konuşuyordu.

“O gün geldiğinde bileceksin,” diye karşılık verdi Werner.

Annelise, Clara’nın korktuğu zamanlarda bana yaptığı gibi, Werner’nın boynuna atıldı. Ne var ki bu kez, babasının boynunda ağlayan bir çocuk değildi, yetişkin bir kadındı, benim sevdiğim ve her kötülükten koruyacağıma söz verdiğim kadındı.

Tutulması imkânsız bir sözdü bu.

Krampusmeister’in dediği gibi, son gülen hep şeytan oluyordu.

Kendimi okyanusun dibinde bir dalgıç gibi hissederek ayağa kalktım.

Baba ve kızın konuşacak şeyleri, birbirlerine verecek sırları ve paylaşacak gözyaşları vardı. Tek başıma orayı terk ederken, Werner'nın en son sırrını Annelise'ye açarken koruduğu huzuru bir gün ben de Clara'nın karşısında bulabilmeyi umuyordum.

6.

Annelise ertesi hafta boyunca ortalıkta kırmızı gözlerle ve donuk bir ifadeyle dolanıp durdu. Bir hayaletle yaşamak gibiydi. Onu böyle görmek tam bir işkenceydi.

Bilhassa da annesinin tutumunun nedenini anlayamayan Clara için.

“Annem hasta mı?”

“Biraz grip olmuş olabilir.”

“Ona bir meyve suyu hazırlayalım mı?”

“İsteyeceğini sanmıyorum.”

“O zaman ne ister?”

“Biraz yalnız kalmak.”

“Neden?”

“Çünkü bazen büyükler biraz yalnız kalmak isteyebilirler. Düşünmek için.”

Bu soru bombardımanlarından kurtulmak için onun dikkatini başka yöne çekmek zorunda kalıyordum. Yeni oyunlar, tekerlemeler uyduruyor, onu dünyanın en uzun kelimesini bulmaya teşvik ediyordum, hepsi üzülmemesi içindi. Annelise'nin neler hissettiğini anlıyordum ama kendisini kapayıp dünyadan soyutlanmasını da istemiyordum.

Buna zaman yoktu.

Bir akşam Clara'yı yatırdıktan sonra Annelise'nin yanına gittim.

“Tepki vermelisin, hayatım.”

“Veriyorum,” dedi sanki onu daldığı düşüncelerden alıko-
yuyormuşum gibi rahatsız olmuş bir edayla.

“Hayır, sen baban için yas tutuyorsun,” diye karşılık verdim
tatlılıkla.

“Elbette babam için yas tutuyorum, Salinger!” diye çıkıştı.
“Adam kanser!”

“Ama henüz ölmedi. Sana dediklerini unuttun mu? Şu anda
ilaçlar işe yarıyor, neredeyse hiç acı çekmiyor. Bu günlerden
faydalanmalısın.”

Annelise bana sanki küfretmişim gibi baktı.

“Ne yapmak için?”

“Onunla olmak için,” dedim. “Çünkü anne ve babalarımız
için yapabileceğimiz en iyi şey, onlara güzel anılar bıraktığımıza
emin olmaktır.”

Canavar'ın Karnında

1.

20 Nisan günü, gecenin bir yarısında kapı çalındı. Sıçrayarak uyanmama neden olan öfkeli bir çalıştı. Kalbim neredeyse yerinden çıkacakmış gibi oldu.

Uyku ilaçlarından sersemlemiş bir halde, Siebenhoch'u yerle bir eden bir yangın ya da bir savaş çıktığını veya kıyamete eş değer bir felaket olduğunu düşünerek merdivenlerden indim ve tüm bu yaygarayı kimin kopardığını dahi sormadan kapıyı açtım.

Karanlıkta beliren siluet bir kaplan kuvvetiyle bana sarıldı.

"Salinger! Saat farkını hep karıştırıyorum, değil mi?" diye haykırdı. "Peki, benim kurabiyem nerede?"

"Mike, Clara uyu..."

Artık uyumuyordu.

Clara basamakları ikişer ikişer atlayıp merdivenlerden inerek Mike'ın kucığına atladı. Mike, Clara'yı havaya kaldırıp döndürürken Clara da sevinç içinde bağırıyordu.

"Mike amca! Mike amca!"

Ünlem işaretleri çok uzaklardan görülüyor olmalıydı.

Mike onu öyle bir yükseğe fırlatıyordu ki Clara'nın başı tavana çarpacak diye endişelendim. Böylelikle kalp krizi geçirmeden evvel, arkadaşımın girişte öylece terk ettiği iki valizi elime alıp gecenin delici soğuşunu dışarıda bırakarak kapıyı kapadım.

"Burada ne aradığını sorabilir miyim?" dedim.

“Baba, Mike amca’yı sevmiyor,” dedi Mike, Clara’ya dönerek.

“Baba, Mike amca’yı seviyor,” diye karşılık verdi Clara bilgiç bir tavırla. “Sadece Mike amca biraz dört harf diyor.”

Mike dönüp bana baktı. “Dört harf’ de ne demek?”

“Eh, bu durumda ‘deli’ demek galiba.”

Mike, tekrar Clara’ya dönüp onu bir kez daha havaya attı. “Deli! Deli!! Mike amca deli!”

Clara’nın her sıçrayışında bir yıl yaşılanıyordum.

Sonunda canı yanmış gibi yaparak onu yere bıraktı.

“Mike amcaya bir bira bile yok mu, kurabiye?”

“Ama gece oldu, Mike amca,” dedi Clara kendisinden beklenmeyecek bir bilgelikle.

“Dünyanın benim geldiğim tarafında saat sadece akşam beş ama.”

Clara için bu, karşı çıkılmaz bir mantıktı, bunun üzerine mutfağa doğru yönelip gözden kayboldu.

Mike’ın abes mantığına karşı gelemeyen kadınlar görmüş-tüm, yetişkin kadınlar. Beş yaşında bir kız çocuğu neden istisna olacaktı ki?

“Ne zamandan beri birayla kahvaltı yapıyorsun?”

Bunu soran, dağınık saçları ve tüm yüzüne yayılmış te-bessümüyle, sabahlığıyla merdivenlerden aşağı inmekte olan Annelise’ydi. Mike onu kucaklayıp iltifatlara boğdu.

Bu esnada Mike, ona bir kutu Forst getirmiş olan Clara’ya teşekkür ettikten sonra üzerinden çıkarmadığı montuyla kendini oturma odasının ortasındaki kanepeye bıraktı.

“Nasıl hissediyorsun, ortak?” diye sordum.

“Kıtalar arası sekiz saat uçmuş, dört saat trende yolculuk etmiş ve taksiye bir servet ödemiş biri gibi,” diye karşılık verdi ve birayı kafasına dikti. “Bu arada makbuz almayı unuttuğum için soruyorum, ‘bir servet’ dolar olarak ne ediyor? Bana borç-lusun, Salinger.”

“Clara?” dedim.

“Baba?”

“Bana Monopoly’yi getirir misin lütfen.”

Clara şaşırmişti. Annelise ona bunun bir şaka olduğunu açıkladı.

“Baban şaka yapıyor, Clara,” diye ekledi Mike, Forst’tan bir yudum alarak. “Baban kendini komik sanıyor.”

“Arayabilirdin,” dedi Annelise. “Sana yiyecek bir şeyler hazırlardık. Sandviç ister misin?”

“Ben bir bira daha alsam?”

“Rüyada bile göremezsin.”

“Puan kaybettin, *baby*.”

“Mike?”

“Söyle, ortak.”

“Saat gecenin üçü. Sıcak yatağımda, sevgili karımla uyuyordum ve sen haber vermeden evime çıkageldin.”

“Beni vurabilirdin.”

“Bunu memnuniyetle yaparım. Tatlım?”

“Evet, baba?”

“Bana tüfeğimi getir.”

Clara bu kez espriyi anlayıp gülmeye başladı. Baba ve Mike amca bir başladılar mı çizgi filmlerden bile eğlenceli olabiliyorlardı.

“Evine neden haber vermeden geldiğimi bilmek ister misin?”

“Kanepeme yerleştiğine göre bu gayet yerinde bir davranış olur.”

“Co-Op City’de bir kulüpte geçirdiğim gecenin ardından huzurlu bir şekilde evimde oturuyordum, Stooges grubunun müziklerini çalan grubu ve kucak dansı yapan müthiş dansçılarıyla inanılmaz bir yer. Birkaç bira içip sohbet ettim ve bir sarışınla tanıştım. Hiç fena değildi diyebilirim. Sonra benim eve gitmeye karar verdik ve...”

“Detayları geçebiliriz.”

Mike onu hipnotize olmuş gibi dinleyen Clara’yı hatırladı. Boğazını temizleyerek devam etti. “Onu eve getirip kurtla üzüm

masalını anlattım. Kurabiye, sen kurtla üzümün hikâyesini biliyor musun?”

“Üzümü yemek isteyen ama çok yukarıda olduğu için olgunlaşmamış olduğunu düşünen kurt. O hikâye mi Mike amca?”

“O hikâye ama benim bildiğim masalda kurt çok yaşlı ve sarkık derili, bir de evli. O yüzden arkadaşı Mike olgun son üzümleri eve götürdüğünü söylediğinde evli ve yaşlı kurt...”

“Kes şunu,” diyerek durdurdum onu.

Mike montunun cebinden iki zarf çıkardı ve birini bana, birini de Annelise’ye doğru attı.

“Nedir bu?”

“Mike McMellan ve yaşlı Jeremiah Salinger’ın şaheserinin galasına davetiye.”

Zarfin içindeki sert kartona basılmış bir davetiyeydi. Logo Network’e aitti. Üzerinde çiğ renkler ve karla kaplı dağ resimleri vardı.

Ve bir de tarih.

Tarih kısmında, 28 Nisan yazıyordu.

2.

Yedi gün sonra Mike, Clara’ya Külkedisi’nin kendisine has versiyonunu anlatıyordu. İyi geceler öpücüğü vermek üzere odasına uğradığımda duyduğum kadarıyla masal Manhattan’da bir avukat, *Vogue* dergisinin bir yazarı ve büyük bir teriyer arasında geçiyordu. Mike masalların çocukları uyutmaya yaradıkları gerçeğini kavrayamamış gibi görünüyordu ama Clara’nın kahkahalarla güldüğünü duymak güzeldi.

Annelise beline bir önlük bağlamış, masayı topluyordu. Yüzüne düşen bir tutam saç onu rahatsız ediyordu. Ona bakıp ne kadar tatlı göründüğünü düşündüm.

Bir sigara yaktım.

"Aşğılık heriflerle dolu olacak," diye homurdandım.

"Biliyorum."

"Saçma sapan şeyler yazacak aşğılık heriflerle."

"Tekrarlayıp durmana gerek yok."

Boğazımı temizledim. "Gecenin karanlığında kaybolmak zorunda kalacağız. Bunun üzerine ellerinde dirgenlerle gelip bizi arayacaklar."

"Abartma."

"Abartmıyorum. Öyle olacak."

"Abartıyorsun."

"Eğer abartmak isteseydim şöyle derdim: evi ateşe verecekler, beni kazığa oturtacaklar, beni mangalda çevirip kızartacaklar."

"Bu tür şeyler olmayacak. Birkaç kişiyle tokalaşman ve binlerce kere cevapladığın sorulara cevap vermen gerekecek sadece."

"Yönetmen olan Mike," diye sızlandım. "Milletle tokalaşmayı seven odur. Ayrıca en son soruları yanıtlamaya kalktığımnda neler olduğunu hatırlamıyor musun?"

Annelise, bir davayla (mahkeme tarafından reddedilmişti) ve üç gün süren migren kriziyle sonuçlanan performansımı hatırlayarak yüzünü buruşturdu.

"Yıldız olan sensin."

"Ben yıldız olmak istemiyorum. Ben arka planda olmayı seviyorum."

"Salinger..."

Teslim olurmuş gibi kollarımı havaya kaldırdım. "Tamam, tamam..."

"Tamam, tamam' falan yok, anlaşıldı mı? Bir elbiseye beş yüz avroyu bütün gece sızlanmanı dinlemek için vermedim."

Bunu söyledikten sonra dönüp fırın tepsisini ovalamaya koyuldu; akşam yemeğini Mike hazırlamıştı ve Mike yemek pişirirken kolesterol seviyeleri tavan yapardı.

Bir süre Clara'nın kahkahalarını, evyedeki tabakların şingirtilerini dinleyerek ve bulaşık makinesi denen o modern

aleti neden kullanmadığımızı merak ederek oturdum. Züppe işi olduğundan sanırım. Tıpkı önümüzdeki iki sene daha beni pataklayacak gala davetli listesindekiler gibi. Kırım şimdiden acımaya başlamıştı.

“Kes şunu!” diye çıkıştı Annelise aniden.

Yerimden sıçradım. “Neyi keseyim?”

“Kara kara düşünmeyi. Buradan bile hissediliyor.”

“Kara kara düşündüğüm yok.”

Annelise tepsiyi bırakıp ellerini önlüğüne sildi ve karşıma geçip oturdu.

“Bunu yapmalısın. Gitmelisin.”

“Neden?”

“Üç sebepten,” dedi.

“Sadece üç mü?” diyerek espri yapmaya çalıştım.

Annelise çok ciddiye.

“İlki,” dedi. “Bunu Mike’a borçlusun. Her şeyi bitirmek için gece gündüz çalıştı. Seni savundu ve senin de bildiğin gibi bu çok kolay bir şey değildi.”

“Doğru.”

“İkincisi. Bunu kendin için yapmalısın. ‘Son’ kelimesini oraya yazmalısın. Sonrasında kendini daha iyi hissedeceksin.”

Gülümsemeye çalıştım ama beceremedim. Ağzım kurumuştur.

Sigarayı söndürdüm. Belki de bu mereti bırakmanın zamanı gelmişti.

“Üçüncüsü: Bunu onlara da borçlusun.”

“Onlar mı?”

“Onlar.”

3.

Network ağır toplarını çıkarmıştı. Sokak köşelerindeki posterler, bez afişler ve Yekpare Pislik’in aktiviteyle ilgili tasarladığı diğer

şeyler her yerdeydi. İnternette, gerilla pazarlamanın el kitabına göre “viral bombardıman” adı verilen bir şey lanse etmişti. Bana daha çok saçmalıklardan oluşan ve serbest düşüşteki parça tesirli bir bomba gibi görünüyordu ama ben kim oluyordum da bunu yargılıyordum?

Miskin Bolzano kasabası, *Canavar'ın Karnında* belgeselinin gala hazırlıklarına şaşkınlık içinde tanıklık ediyordu. Kasaba farklı insan kalabalıklarının istilasına uğramıştı: eleştirmenler (montlarının içinde tişörtle dolaşanlar televizyon eleştirmenleriydi, gözlerinin altında göz torbaları olanlarsa sinema eleştirmenleri), gazeteciler (böbürlenip duranlar yerel, suşi yiyenler ulusal gazetelerdendi, gürültücü olanlar da Amerikalılardı), genç yıldızlar (“Mike?” “Söyle, ortak.” “Linda Lee de kim?” “Birkaç sosyal farkındalık filmi yapmıştı.” “Memelerinin olduğu yere nükleer başlık taktıkları filmlerden mi?” “Yavaş ol, ortak, Linda arkadaşım olur.”) ve hoyrat ve şaşkın bakışlarla “Portici” ve anıtların arasında dolanan, tuhaflığın farklı tonlarındaki tipler. Yerli halkın bu çılgınlığı oldukça iyi idare ettiğini düşündüm, şoförlü kiralık bir arabanın içinde galanın yapılacağı salona doğru ilerliyorduk. O sırada, gözüme bir duvara kırmızı büyük harflerle yazılmış ve bir belediye görevlisinin silmeye çalıştığı yazı ilişti: “Katil Salinger”.

“Bu da Y. P.’nin reklam fikirlerinden biri mi?” diye sordum Mike’a.

“Olabilir ortak, olabilir. Bir laf vardı, kim demişti onu? ‘Önemli olan konuşulmaktır.’”

“Yoldaş Beria, sanırım. Belki de Walt Disney’dir.”

Mike o akşam beklenmedik şekilde ağırbaşlı bir tarzda giyinmişti. Gözüme bir yabancı gibi görünmesine neden olan bir takım elbise. Kravat bile takmıştı. Rahat gibi görünmeye çalışıyordu. Ama ben onu iyi tanıyordum. Parmaklarını çıtlattı duruyordu. Çılgılık atmamak için kendini zor tuttuğu her halinden belliydi.

Onun hissettiklerini anlıyordum. Ben de bütün gün bir şey yememiş, iki paket sigara içmiştim, bütün sabahı sızlanarak, öğleden sonranın büyük bölümünü de kıyafet deneyerek geçirmiştim. Sonunda beni olduğumdan otuz yaş genç, bir okul çocuğu gibi gösteren bir ceket ve kravatta karar kılmıştım. Annelise tüm bunları büyük bir sabır ve metanetle katlanmıştı. Yeni elbisesinin içinde gerçekten muhteşem görünüyordu. Fakat ben o kadar gergindim ki bunu neredeyse fark etmeyecektim.

Clara ise tek kelimeyle heyecan içindeydi. Çocuk olmak ne güzel.

Her şeye ışık saçan gözlerle bakıyor ve beni soru yağmuruna tutmaya devam ediyordu, bu arada filmli camları olan araba (Yekpare Pislik'in arızalı aklından çıkan bir başka dâhiyane fikir daha) Bolzano'nun merkezindeki kalabalığı yarararak ilerliyordu. *Bu insanların yarısının bizim kim olduğumuza dair hiçbir fikirleri yok*, diye tekrar edip duruyordum içimden ama diğer yarısının da bizi fırsatçı olarak gördüğü kesindi. İşin aslı, pek de bizimle ilgileniyormuş gibi görünmüyorlardı ama benim paranoyam tehlikeli boyutlara ulaşmıştı.

"Y. P.' ne demek baba?"

Mike'la birbirimize baktık.

"Yönetim Personeli', tatlım," diye karşılık verdim.

"Eğer yönetim personelinden biriye sen ve Mike amca neden onunla hep dalga geçiyorsunuz?"

"Hayatım," diye araya girdi Annelise, "ne konuştuğumuzu hatırlıyor musun?"

"Uslu bir çocuk ol. Babanın çalışması gerekiyor," dedi Clara ezberlemiş gibi.

"Aferin."

"Ama bu gerçek bir iş değil ki."

Bu noktada ben ve Mike kahkahayı patlattık.

Clara durumu kavramıştı. Bu gerçek bir iş değildi.

Gazeteciler kaldırımda, dağ silüetlerinin olduğu çok *cool*, çok minimal ve çok çirkin dev fotoğrafların altında durmuş bizi bekliyorlardı. Fotoğrafların üzerindeki kırmızı çizgi EC135'in artistik bir tasviriydi. Yekpare Pislik böyle açıklamıştı. Saatlik ücreti binlerce dolar olan Kaliforniyalı bir tasarım dehasının işiydi. Oysa bana sadece kötü bir şekilde yapılmış kırmızı bir leke gibi görünüyordu fakat bir herif bu işi yapmak için birilerine bir servet ödetmeyi başarıyorsa buna da şapka çıkarmak ve böyle bir yetenek gördüğünüzde takdir etmek gerekirdi.

Araba durdu.

Şoför boğazını temizledi.

"İnmemiz gerekiyor," dedi Mike.

"Bizi parçalarlar."

"Hep yapmıyorlar mı zaten?"

"Geri dönebilir miyiz, ortak?"

Mike arabanın kapısını açmadan evvel bana cesaret verici bir bakış attı. Annelise elimi tutup sıktı. Ben de aynı şekilde karşılık verip Clara'ya döndüm.

"Bana bir şans öpücüğü versene, tatlım."

Clara alnıma bir öpücük kondurdu.

O gecenin fotoğraflarına rast gelerseniz kaşlarımın arasındaki küçük, solmuş kalbi fark edebilirsiniz. İşte o benim minik kızımın ruju (evet, Annelise ona *ruj* sürmüştü).

Bizi kim olduğunu bilmediğim sıska bir adam bekliyordu.

Birkaç flaş patladı. Mike, işaret ve orta parmağını V şeklinde havaya kaldırarak Churchill'in meşhur ettiği zafer işaretini yaptı. Ben ışığın yoğunluğu karşısında gözlerimi kırıştırmamaya çalışmakla yetindim. Yanımda Annelise'yle birlikte oldukça iyi görüldüğümü de söylemeliyim. Yumruklarımı ve kıcımlı sıkıyordum.

Binanın içi tıklım tıklımdı. İnsanlar bizi beklerken hep bir ağızdan konuşuyorlardı.

Sırt sıvazlamalar, birbirine karışıp tiksindirici bir hal alan şişesi bin dolarlık parfüm kokuları.

Yekpare Pislik, Val Gardenalı bir sanatçıya bir dizi kavisli ışıık kemerinden oluşan bir tür geçit yaptırmıştı. Mike, Annelise ve Clara'yla birlikte geçidin altında durmuş, bizleri selamlayanları tanıyormuş gibi yaptığımız zaman boyunca lambaların ışığı bana işkence edip durdu.

“Salinger.”

Mister Smith kışını kaldırıp New York'tan buraya kadar gelmeye tenezzül etmişti. Böbürlenmem gerekirken dehşete düşmüştüm.

Üzerinde kusursuz görünen bir smokin vardı ve ceketinin cebinde mendil yerine puro taşıyordu. El sıkışı birkaç flaşa yetecek kadar uzun sürdü. Onu en son gördüğüm zamandan bu yana kilo almıştı.

Bir an bunu ona yüksek sesle söylemiş olabileceğimden korktum.

“Nasıl buldun, evlat?”

“Harika.”

Kendini beğenmiş bir edayla tebessüm etti. “Maddie'yle tanışıyor musunuz?”

Maddie kırışık suratlı, ufak tefek bir kadındı, sol elinde bir martini tutuyordu, sağ eliyse sanki öpmemi istiyormuş gibi havada duruyordu.

“Maddie?”

“Maddie Grady, *New Yorker*'dan.”

Midemin sıkıştığını hissettim. Mister Smith cazibesini saçmak üzere büfeye doğru yöneldiğinde Mike'ın memnun bir mağara adamı gibi görünmemek için bir eli ağzında durduğunu fark ettim (koluna taktığı da göğüs dekoltesinin boyutlarından anladığım kadarıyla Linda Lee olmalıydı).

“Sizinle şahsen tanışmaya can atıyordum,” dedim.

Alaycı halim Annelise'nin gözünden kaçmamış olacak ki hafifçe beni çimdikledi. Maddie Grady, *Road Crew*'un ilk sezonunu pike yapan bir Stuka filosu¹⁷ ustalığıyla katledip kemiklerini sıyıran gazetecilerdendi. Yazdığı makale çok gece uykumu kaçırmıştı.

"İnanın bana, ben de öyle Bay Salinger."

"Sizi Mike'la tanıştırayım, kendisi..."

"McMellan'ı tanıyorum." Kırışık suratlı, minyon kadın, Mike'ın ve ölçsüz refakatçisinin olduğu tarafa doğru bir sineği kovalarmış gibi bir hareket yaptı. "Ama buraya kadar *speck* yemek ve film izlemek için gelmedim. Buraya sizin için geldim, Bay Salinger," dedi, koluma yaslanıp beni onu desteklemeye mecbur bırakarak. "Size Jeremiah diyebilir miyim?"

"Bana Plissken¹⁸ deyin," diye mırıldandım.

"Pardon?"

"Elbette dedim, Bayan Grady."

"Maddie yeterli, Jeremiah. Bana sen de lütfen." İçkisini bitirip hokkabazlık numarası yapar gibi Dolomit Kurtarma Ekibi'nin üniformasını giymiş garsonun (Y. P'yi boğazlamak için bir sebep daha) taşıdığı tepsiden bir içki daha aldı. Sonra buz gibi ve delici bakışlarla Annelise'ye döndü.

"Hayatım? Erkek arkadaşını çalarsam kızarmısın?"

"Biz evliyiz," dedi Annelise soğukkanlılığını yitirmeden. "Fakat elbette çalabilirsiniz. Sonuçta bu onun gecesi."

"Sen hâlâ bir şey içmedin mi, Jeremiah?"

"Daha yeni geldim. Ayrıca alkolden kaçınıyorum. Gerginlik nasıldır, bilirsin..."

17 Junkers Ju 87, diğer adıyla Stuka (Sturzkampfflugzeug), Junkers firması tarafından üretilen, II. Dünya Savaşı'nda Alman Hava Kuvvetleri'nin hafif bombardıman uçağı. (ç. n.)

18 S.D. Bob "Yılan" Plissken, *New York'tan Kaçış* ve *Los Angeles'tan Kaçış* filmlerinin kurgusal karakteridir. Bir suçlu ve antikahramana dönüşen Plissken, eski Özel Kuvvetler çalışanı ve III. Dünya Savaşı savaş kahramanıdır. (ç. n.)

“Ah, hayatım, bu çok saçma,” diye şakıyarak bana bir martini uzattı. “Üçüncü kocamın dediği gibi, bir Marslının kovamayacağı bir şey yoktur.”

Evet, aynen böyle dedi: Marslı.

Şimdi gerçekten dehşete kapılmıştım.

Maddie “büyük hanımlara” özgü otoriter bir tavırla beni sakın bir köşeye çekti, burada her ne kadar özel randevumuzun oradakilerin çoğu tarafından yorumlanmaya başlamış olduğunu bilsek de (ben dehşet içinde, o ise katil bir balina gibi şeytani bir hazla) kimse bizi izlemiyormuş gibi yaptık.

“O kadar gergin misin gerçekten, Jeremiah?”

“Olması gerektiği kadar. Ama bir Marslı her zaman bir Marslıdır,” dedim kadehimi onunkine vurarak.

“Ben çok başarılı olacağına eminim. O McMellan soytarısı bana küçük bir parçasını bile göstermek istemedi.”

“Bunun Mister Smith’in talimatı olduğunu tahmin ediyorum.”

“Mister Smith mi? Hayatım, Tom benim üçüncü kocam, istesem burada herkesin önünde bir köpek gibi havlar benim için.”

Sarhoştum ama akli son derece yerindeydi.

“Tüm bunlar sana kendini nasıl hissettiriyor?” diye devam etti.

Biraz zaman kazanmaya çalıştım. “Bu bir röportaj mı yoksa söylediklerim aramızda mı kalacak?”

“Diyeceklerine bağlı, *chéri*.”

“Kafam biraz karışık ama mutluyum. Gerçekte neler olduğunu insanların, bilhassa da buralı insanların bilmesi bence yerinde olacak.” Boğazımı temizledim. “15 Eylül’le ilgili çok söylenti dolaştı,” diye ekledim nötr ve profesyonelce bir ses tonu takınmaya gayret ederek. “Ve şimdi gerçekleri gösterme zamanı.”

“Not aldım. Peki ya kayda geçmeyecek kısmı nasıl?”

“Doğrusu korkuyorum, Maddie.”

“*Road Crew*’da elde ettiklerinden sonra bile mi? Doğu yakasının en özenilen iki *enfant prodige*’si¹⁹ olduğunuz halde mi? Galâdan mı korkuyorsun?”

“İnsanlar bu olayı fazla abarttılar. Yaralarımдан birkaçı halen kanıyor.” Maddie’nin bakışlarında yanmaya başlamış olan ışıgı görmezden gelmeye çalıştım. “Neyse ki karım hep yanımdaydı. Onun yardımı önemliydi ama yaşananlar...” Sesim çatlamaya başlamıştı. “Zaten göreceksin.”

Maddie gözlerini benden ayırmadan içkisini bitirdi. “Göreceğim elbette.”

“Şimdi eğer...”

Maddie beni durdurdu. Elleriyle değil, koluma bastıracağı kısıkaçlarıyla...

“Sevgili ve alımlı eşinin bizim bu küçük *tête-à-tête*’imizle²⁰ ilgilenmiyormuş gibi yapmaktan boynunun tutulduğunu farkındayım ama seni bir saniye daha çalmak istiyorum. Dolomit Kurtarma Ekibi’nden kimseyi göremiyorum. Sebebiyle ilgili bir fikrin var mı?”

Mideme bir yumruk yemiş gibi oldum.

Pis cadı tam olarak nereye vurması gerektiğini biliyordu ve tam isabet ettirmişti. Kendi kelimeleriyle ifade etmek gerekirse, Doğu ve hatta Batı Yakası’nın en korkulan kalemi olması bir tesadüf değildi.

Süvariler tarafından kurtarıldım. Bir metre otuz santimetrelilik ufak bir süvari birliği tarafından.

Clara, yanımdaki kişiye aldırmadan, dikkat çekmeye çalışan bir suratla pantolonumu yakalayıp çekiştirdi. “Mike amca gitmemiz gerektiğini söylüyor. Başlıyormuş.”

19 (Fr.) Dâhi çocuk. (ç. n.)

20 (Fr.) İki insan arasındaki özel konuşma. (ç. n.)

*Wer reitet so spät durch Nacht und Wind?*²¹

1.

Rüyamda ne gördüğümü hatırlamıyorum ama sanırım kötü bir şeydi. Çünkü uyandığımda yastığım gözyaşlarından sırlıslıklamdı ve öyle şiddetli bir migren ağrım vardı ki midem tamamen altüst olmuştu. Gözlerimi sımsıkı yumup dünyanın, eksenine oturmasını beklemek zorunda kaldım.

Belgeselin gösteriminden sonra çok içmiştim. Sonrasında olanlarla ilgili neredeyse hiçbir şey hatırlamıyordum.

“Dolomit Kurtarma Ekibi’nin kahramanları anısına” yazısıyla birlikte sıkıcı ve sonu gelmeyen bitiş yazıları ve çekingene başlayan, sonra gürleyen alkışlar.

Rahatlamış görünerek etrafına bakınan Mike ve benim o sırada bu alkışların Canavar’ın kahkahasından başka bir şey olmadığına dair düşüncelerim. Bana bir öpücük verip ardından eğilerek saçları dağılmış, gözyaşları içindeki Clara’yı teselli eden Annelise.

Alkışlardan mı, yoksa karımın kolları arasında hıçkıran kızımı gördüğümünden mi bilmiyorum, Maddie Grady elime bir Marslı daha tutuşturduğunda kadehi bir dikişte içmiştim.

21 “Kim bu gece vakti rüzgârda dörtmala giden?” Johann Wolfgang von Goethe’nin “Der Erlkönig” isimli şiirinin ilk dizesi. Şiirde ateşler içinde yanmakta olan oğluyla birlikte ormandan evine giden babanın hikâyesi anlatılır. Çocuk, “Erlkönig” dediği bir varlığın kendisiyle konuştuğuna inanır. (yay. n.)

Sonra her şey düşüşe geçti.

Siebenhoch'a dönüş yolundan garip bazı görüntüler hatırlıyordum. Mike ve Linda Lee'nin geceyi geçirecekleri otelin önünde durduğumuzu. Karanlığa gömülmüş sokağı, loş ışıktaki şoförün silüetini, Annelise'nin kucagında uyuyakalan Clara'yı, benim sarhoş sorularıma sabırla cevap veren Annelise'yi. Sorularımın neler olduğunu anımsamıyordum, sadece onları sorduğum andaki telaşlı halimi hatırlıyordum.

Merdivenler.

Ve yatak.

2.

Yavaş yavaş şakaklarımdaki acının şiddeti azalmaya başladı ve ben ancak o zaman yatakta yalnız olduğumu fark ettim.

İçerisi soğuktu.

Ayağa kalktım, yüz yaşını aşmış biri gibi ağır hareket ediyordum. Pencereleri kontrol ettim. Kapalıydılar. Koridordan ışık geliyordu. Belki de Annelise bir şeyler atıştırmak için mutfığa inmişti ya da öyle şiddetli horluyordum ki geceyi çalışma odasındaki çekyatta geçirmeye karar vermişti. Biraz pişmanlık hissediyordum.

Parmak uçlarıma basarak banyoya gittim, yüzümü yıka-yıp birkaç ağrı kesici aldım. Biraz su içtim ve kendime biraz çekidüzen verdim.

Çalışma odasının ışığı yanıyordu. Kapı hafif aralıktı. Kapıyı tıklattım.

"Annelise?"

Cevap gelmedi.

İçeri girdim.

Annelise orada değildi. Çalışma masasının üzerindeki bilgisayar açıldı, yanıp sönen led ışığı görebiliyordum. Fareye

dokundum. Monitör açıldığında düşmemek için sandalyeye tutunmak zorunda kaldım. Karşımda açık olan dosyanın üzerinde o kadar çok zaman geçirmiştik ki ilk bakışta ne olduğunu hemen anladım. Tepetaklak düşüşüm sırasında aldığım notlar, Siebenhoch'un hayaletlerinden Turist Merkezi'ne ve Bletterbach'ın derinliklerine uzanan bir özet, Brigitte'nin ölümü, Werner ve Max'ın itirafları. Bletterbach Katliamı dosyası. Masaüstündeki çöp kutusuna koyduğum ama aptal gibi silmediğim dosya.

Annelise dosyayı okumuştur.

Artık her şeyi biliyordu.

Kurt, Evi ve Markus'la ilgili gerçekleri biliyordu. Baba dediği adam ve anne dediği kadınla ilgili gerçekleri biliyordu. Oscar Grünwald'in sonunu, ataların adaletini.

Tutmadığım sözleri.

"Annelise?" diye seslendim.

Sesim dua eder gibi çıkmıştı.

Cevap gelmedi.

Ev sessizliğe gömülmüştü. Çıplak ayaklarla merdivenleri indim. Kulaklarım tıkanmıştı, sesler boğuktu. Sokak kapısı ardına kadar açıktı. Rüzgâr kuvvetli bir şekilde esiyordu. Kapı eşiğinde su vardı. Yağmur yağıyordu. Gökyüzündeki bulutlar kurşundan bir örtü gibiydi. Midem kasıldı.

"Annelise?" dedim inleyerek.

Clara'nın uykulu sesi beni kendime getirmeseydi orada öylece, felç olmuş gibi ne kadar süre kalacaktım bilmiyorum.

"Baba?"

"Yatağına dön, tatlım."

"Neler oluyor, baba?"

Ciğerlerimdeki bütün havayı dışarı verdim, sonra tekrar derin bir nefes alıp ona doğru döndüm. Güçlü ve rahatlatıcı olmak zorundaydım. Gülümsedim ve Clara da bana gülümsedi.

"Her şey yolunda, beş harf."

"Sen iyi misin, baba?"

“Biraz midem ağrıyor. Çay içip yatağa gideceğim. Sen git, uyu.”

Clara bir tutam saçını çekiştirip bükmeye koyuldu.

“Baba?”

“Clara,” dedim. “Gidip yatar mısın lütfen?”

“Kapı açık, baba. Yağmur içeri giriyor.”

“Yatağa dedim.”

Muhtemelen bunu çok sert bir tonda söylemiştim çünkü Clara’nın gözleri büyüdü.

“Annem nerede?”

“Yatağına, tatlım.”

Clara saçını çekiştirerek olduğu yerde döndü. Sözümü dinledi. Ve ben yalnız kaldım.

“Annelise?”

Bana cevap veren gök gürültüsü oldu. Kapıya doğru gittim. Ayak tabanlarıma değen soğuk suları hissedebiliyordum, kaymamaya özen göstererek dışarı baktım.

Araba yerinde yoktu.

Sonraki birkaç dakikayı hatırlamıyorum, endişe ve suçluluk duygularının içine gömülmüştüm. Tek bildiğim elimde cep telefonu, kulağımda Max’ın sesi giyinmeyi başardığım.

“Sakin ol, Salinger, sakin ol ve her şeyi baştan anlat.”

“Annelise,” dedim. “Bletterbach.”

Max’ın durumun ne kadarını kavradığını bilmiyorum ama onu korkutmuş olmalıyım. Çünkü bana karşılık olarak sadece, “Hemen geliyorum,” dedi.

Telefonu kapadım. Bir süre daha cep telefonunun ekranına bakmaya devam edip sonunda onu büfenin üzerine bıraktım.

Nefesimi yavaşlatmaya çalışarak merdivenleri çıktım.

“Hayatım?” dedim Clara’nın odasına girip.

Kızım cenin pozisyonunda battaniyelerin altına kıvrılmıştı, bana olduğundan daha küçük göründü, başparmağı ağzındaydı.

“Anne?” dedi umutla.

Bedenimin her bir santimetrekaresi koşmaya can atıyor olsa da yatağa oturdum.

“şimdi anneni almaya gidiyoruz.”

“Nereye gitti?”

“Büyükbabaya.”

“Neden?”

Buna verecek bir cevabım yoktu.

“Giyinmemiz lazım. Max birazdan gelecek ve o gelmeden hazır olmalıyız.” Clara’nın bana soracağı sorular vardıysa da başka bir şey sormadı. Ben onu giydirirken sessiz kaldı.

Orman Koruma’nın cipinin farları evin önündeki karanlığı deldiğinde Clara ve ben su geçirmeyen montlarımızı giymiş ve iyice sarmalanmış halde kapının eşiğindeydik.

Max motoru kapatmadan arabadan indi. Egzozdan çıkan ve farlarla kırmızıya boyanan dumanlar şeytansı şekillere bürünüyordu. Clara’yı arka kapıya yönlendirip içeri oturttum.

“Annelise her şeyi biliyor,” dedim Max’a.

“Nasıl oldu?”

“Notlarımı okudu.”

Max çenesini sıktı. “Sen bir salaksın.”

“Gitmeliyiz.”

“Werner’ya mı?”

Başımı onaylar anlamda salladım.

3.

Annelise, Welshboden’de değildi. Werner’nın evi karanlığa gömülüydü.

Kayınpederimin cipi ortada yoktu, bu arada benimkinin kapısı ardına kadar açık, evin önünde duruyordu. Ev boştu.

Gözlerimin yaşlarla dolduğunu hissettim. Elimin tersiyle yaşları sildim.

Clara'nın beni bu şekilde görmesini istemiyordum.

Zaten şimdiden çok korkmuştu.

"Sanırım sen nereye gittiklerini biliyorsun," dedim önüme bakarak.

Max karşılık vermeden arabayı geri vitese alıp Bletterbach tarafına doğru yöneldi.

Cesaretimi toplayıp Clara'ya dönerek, "Biraz dolaşacağız, beş harf," dedim.

"Yağmur yağıyor, baba."

"Bir tür macera olur işte."

Clara başını yavaşça sağa sola salladı. "Ben eve dönmek istiyorum."

Elimi uzatıp yanağını okşadım. "Yakında döneceğiz."

"Annemi istiyorum."

"Yakında, tatlım, yakında."

Sesimin çatladığını duydum.

"Müzik sever misin, Clara?" diye sordu Max.

"Evet."

Arabanın radyosunu açtı. Aracın içini neşeli bir melodi doldurdu.

Çalan Luis Armstrong'du.

"Bu benim ev sevdiğim şarkı," dedi Max. "*When the Saints Go Marching In...*"

Clara'nın yüzünde hafif bir tebessüm belirdi.

"Sesim ahenksiz mi çıkıyor?"

"Biraz."

"Çünkü alçak sesle söylüyorum da ondan," diye karşılık verdi Max. Ve şarkıyı bu kez yüksek sesle söylemeye koyuldu.

Clara gülerек elleriyle kulaklarını kapadı.

Max'a minnettarlık dolu bir bakış atıp başımı geriye yasladım. Ağrı kesiciler etkisini göstermeye başlamıştı. Migren yerini hafif bir sızıya bırakıyordu.

Dışarısı yağmurlu ve karanlıktı. İçerideyse Louis Armstrong çalıyordu. Çılgıncaydı. Tek kelimeyle çılgıncaydı.

Turist Merkezi'nin girişine vardığımızda Werner'nun cipinin kenarda park edilmiş olduğunu gördük, merkezin dış kapısı ardına kadar açıldı.

Max motoru kapadı. Müzik aniden sustu.

"Bana kalırsa iki seçeneğimiz var," dedim.

"Üç," dedi Max. "Üçüncüsü de burada kalıp beklemek."

Onu duymamış gibiydim.

"Mağara ya da... orası."

Orası dediğim her şeyin başladığı yerd. Kurt, Evi ve Markus'un ölümle buluştuğu yerd. Annelise'nin ikinci kez doğduğu yerd.

"Ya da burada kalabiliriz," diye tekrarladı Max. "Clara'yla birlikte." Başımı iki yana salladım. Kaybedecek zamanım yoktu. Arabanın kapısını açtım. "Bizimle geliyor musun?"

4.

Daha yüz metre dahi gitmeden sıırıslıklam olmuştuk. Yağmur sanki bizimle birlikte tüm dünyayı boğmak istercesine yağıyordu. O güne dek yağmurun benim için bambaşka bir anlamı vardı. Bir şemsiyenin veya bir araba sileceğinin uzak tuttuğu bir rahatsızlıktan ibaretti. O gece gerçekte ne olduğunu anlayacaktım. Karanlığın içinden akıp duran buz gibi soğuk, hayat değil ölüm getiriyordu. Bitkileri kökünden söküyor, hayvanları inlerinde boğarak öldürüyordu. Giysilerin içine girip insanın ısı kaybetmesine yol açıyordu. Ve ısı, hayat demekti.

Bletterbach Vadisi gürliyordu. Bu gürleme tek bir sestem çıkmıyordu, her bir enstrüman birbirine eklenerek bir koro oluşturuyor ve zaman zaman tahammül edilmez boyutlara ulaşan bir kakofoni yaratıyordu. Yağmur damlaları bile denk geldikleri yüzeye göre değişen notalar yaratıyordu. Kestane ağacının

üzerine çarptığında çıkan boğuk tonlar, kırmızı köknarların üzerindeki tiz sesler. Kayalara vuran sert notalar.

Çok ses, tek mesaj. Bletterbach ona karşı koymamamız için bizi uyarıyordu.

Beni hiçbir şey durduramazdı.

Annelise oradaydı, tam olarak nerede olduğunu bilemesem de derinlerde bir yerdeydi. Yaralanmıştı. Fiziksel olmasa da ruhsal anlamda yaralıydı. Ve bu yara benim suçumdu.

Clara başı önünde, elimi tutarak ilerliyordu. Çamur pantolonuna yapışıp ağırlaştırdığı halde hızlı yürüyordu. Onu kucağıma almak istemiştım ama teklifimi reddetmişti. Ben de bunu tartışarak vakit kaybetmek yerine, yorgunluk belirtileri gördüğümde onu yardımımı kabul etmeye ikna edebileceğimi düşünmüştüm.

Ara sıra alçak sesle şarkı mırıldandığını duyuyordum. Bu onun kendisini cesaretlendirme şekliydi.

Ona imrendim.

Benimse önümde, sessiz karanlığın içinde ilerleyen Max'ın rehberliği dışında bir şeyim yoktu.

Annelise'nin yüzünü hayalimde canlandırmaya çalıştım. Burnunun etrafındaki çiller, beni öpmek için yaklaştığında boyununu eğişi. Ama yapamadım. Tek görebildiğim, ultimatomu verirken çektiği acıydı. Onun ile katliamın hikâyesi arasında ben ölüleri seçmiştim ve ölümler intikamlarını onu benden uzaklaştırarak alıyorlardı.

Bu aptalca bir düşünceydi. Ölümler çoktan ölüp gitmişti. Red Hook'taki bir umumi tuvaletin duvarında yazan yazıyı hatırladım. "Hayat iğrenç olabilir ama ölüm daha beterdır."

Evi, Kurt ve Markus olanların sorumlusu değillerdi.

Olanların sorumlusu bendim.

Notlarımın olduğu dosyayı silmeyi unutmuşum (ya da cesaret edememişim). Annelise'nin onu bulması benim suçumdu.

Fakat Annelise'yi gecenin bir yarısı benim bilgisayarımı ve dosyalarımı karıştırmaya iten neydi? Genellikle Noel hediyelerini verilmelerini beklemeden arayıp bulmaya çalışan o değil, ben olurdum. Onu özelime girmeye teşvik eden, (geri dönüşüm kutusunu kontrol etmeye bile kalkışacak kadar) çok ciddi bir şey olmalıydı.

Mesela...

Durdum.

Clara neredeyse beni yere düşürecekti.

"Salinger?" dedi Max.

Sadece iki metre ötemde olmasına rağmen silueti gölgelere karışıyordu.

"Bir şey yok. Sadece..."

Sarhoşken, çok sarhoşken, üç dört kadeh değil, altı yedi kadeh bile değil, Marslıların beni alıp uzay gemilerine koyacakları ve hız trenlerine bindirip gezintiye çıkaracakları kadar çok içki içtiğimde yerli yersiz konuşuyordum.

Uykumda konuşuyordum.

"Baba?"

Clara yere bakmaya devam ediyordu.

"Ayakkabılarım kirlendi."

"Temizleriz."

"Annem kızacak."

"Annen bizi gördüğüne sevinecek."

Kırk beş dakika kadar daha ilerlemiştik ki Clara sendeledi. Onu yakalayıp yanaklarını Max'in uzattığı mendille temizledim. Benim cesur kızım.

"Şimdi yukarı tırmanmamız gerekiyor," diye açıkladı Max, aralarından birkaç kırmızı köknar ağacının görüldüğü sık meşe ağaçlarının olduğu yeri işaret ederek. "Önümüzde daha bayağı bir yol var, Salinger. Hesabıma göre iki saat daha yürümemiz

gerek. Bu yağmurla daha da uzun sürebilir. Ve Clara daha bir çocuk,” diye ekledi sert bir şekilde bana bakarak.

“Devam et.”

Max derin bir nefes alıp yokuşu tırmanmaya başladı.

“Bizim de oraya çıkmamız mı gerekiyor?” diye sordu Clara.

“Eğlenceli olacak.”

“Annem orada mı?”

“Orada. Ama oraya varmak için senin yardımına ihtiyacım var, tatlım.”

“Ne yapmam gerekiyor?”

“Seni omzuma alacağım ve sen de sıkı sıkı tutunacaksın. Bunu yapabilir misin?”

5.

İki saat sonra durmak zorunda kaldım. Tükenmiştim. Clara’yı olağan dışı boyutlardaki yapraklarının bir sığınak oluşturduğu bir çam ağacının kırılmış, kalın bir dalının üzerine bıraktım.

Clara gözlerini açık tutmakta zorlanıyordu ve montunun başlığından çıkmış olan saçları yüzüne yapışmıştı. Onu bu şekilde görmek kalbimin sızlamasına yol açtı.

Saat sabahın altısıydı ama güneşten eser yoktu. Yağmur hızını kesmemişti. Ve ben gök gürültülerine o kadar alışmıştım ki artık onları duymuyordum bile.

Max’ın uzattığı termosu aldım. Önce kızıma verdim, sonra kendim de birkaç yudum içtim. Şekerli çay canlandırıcıydı.

Sırt ve bacak kaslarım alev alev yanıyordu.

Max saatine baktı. “İki dakika mola, daha fazla değil. Hava soğuk.”

Çamura aldırmadan yere çöktüm.

“Sana henüz teşekkür edemedim, Max.”

“Ne için?”

Kendimi, Clara'yı ve Bletterbach'ı, etrafı işaret ettim. "Bunun için."

"Hayatımın en budala operasyonu da olsa bu bir arama operasyonu sayılır."

"Adına ne dersen de ama sana borçluyum."

"Kalp krizi geçirmemeye bak ve çocuğu sıcak tut, o zaman ödeşiriz."

Clara'yı alıp göğsüme bastırdım. Anında uyuyakaldı.

"Ne kadar kaldı?" diye sordum Max'a.

"Az kaldı. Güneş olsa gideceğimiz yer buradan da görünürdü."

"O halde onları duymamız gerekir."

"Bu gürültüde mi?" Şef Krün başını iki yana salladı. "Megafon olsa duyulmaz. Haydi hareketlenelim. Zaman doldu."

Gözleri yarı kapalı olan Clara'yı tüm itirazlarına rağmen tam kaldırıp kucağıma alacağım sırada sırtıma korkunç bir ağrı saplandı ve ben bu acıyla birlikte iki büklüm oldum.

"Çocuğu ben alırım," dedi Max endişeli bir tavırla. "Sana uyar mı, Clara?"

"Olur," diye mırıldandı Clara.

"Şapkamı beğendin mi?" diye sordu Max.

"Komik bir şapka."

"Ama sıcak tutar."

Şapkayı başından çıkarıp Clara'nın montunun başlığının üzerine geçirdi. Yağmura, şimşeklere ve taşların çatırtısına rağmen kendimi tutamayıp güldüm. "Sana çok yakıştı, biliyor musun, beş harf? Belki büyüdüğünde doktor olmak yerine, Orman Koruma'da çalışırsın."

"Bu hoşuma gider mi, bilmiyorum."

"Neden ama?" diye sordu Max.

"Çünkü doktorların çalıştığı yerde yağmur yağmıyor."

6.

Daha önce hiç gitmemiş olduğum halde olay yerini gördüğümde hemen tanıdım. Elbette adli tıp fotoğraflarından ama bu yeri bana anlatılanlardan dolayı da biliyordum.

Kestane ağacı tahmin ettiğimden daha heybetliydi, köknar ağaçlarından birkaçı devrilmiş olmalıydı çünkü uçurum kenarı, 1985'teki fotoğraflara kıyasla daha yakın görünüyordu.

Annelise ve Werner çıkıntılı kayanın altındaydılar, Kurt ve diğerlerinin kamp kurdukları kayaydı bu. Werner, sırtı dağa dönük oturmuş, bacaklarının arasına büzülmüş olan Annelise'nin saçlarını okşuyordu. Bir elini kaldırarak bize selam verdi. Sonra yumuşak bir şekilde kızının omzuna dokundu.

Clara, Max'ın kucagından atlayıp Annelise'nin yanına koşarak onu öpücüklere boğdu.

"Yine buradayız," dedi Werner ayağa kalkarak. Gözleri kızarmıştı.

Max'la el sıkıştılar.

"Hiç ayrılmadık ki," diye karşılık verdi Şef Krün.

"Bana hiçbir şey söylemedin," dedi Annelise bana sarılarak.

"İstedim ki..."

Annelise hafifçe geri çekildi.

"Ne istedin?"

"Senin iyi olmanı istedim, üzülmeni istemedim."

Annelise gözünden akan bir damla yaş sildi. "Babam bana her şeyi anlattı."

"Büyükbabam sana ne anlattı, anne?"

Annelise, Clara'nın başını okşadı. "Nasıl da ıslanmışsın, hayatım."

"Büyükbabam sana ne anlattı?"

"Güzel bir masal," diye karşılık verdi Annelise. "Prensesi canavarın elinden kurtaran avcının hikâyesi."

Bakışlarını Max'a çevirdi. "Dört avcının hikâyesi," diye düzeltti. "Werner, Günther, Hannes ve Max."

"Canavara ne olmuş?"

"Canavar geldiği yere geri dönmüş."

Gözlerimin içine baktı. "Bunu güvenilir bir kaynaktan öğrendim."

"Ben..."

Annelise yanağıma bir öpücük kondurdu. "Dikkatsizlik ettin, evet."

Dağ elektrik akımıyla titreyordu.

Werner'nın asırlar evvel bana açıklamaya çalıştığı şeyi anlıyordum. Bletterbach'ın saldırgan yanı. Saldırganlığı ve yaşlılığı. Yaratıkların ve canavarların son nefeslerini verdikleri, milyon yaşında bir açık hava mezarlığı.

Kurt, Evi ve Markus'u düşündüm.

Kim bilir belki de onların bir parçası burada, "dağın derinlikleri" dediğimiz bu yerdeydi. Biyolojik anlamda değil elbette. Rüzgâr, kar, su ve yıllar Annelise'nin anne ve babasının tüm izlerini silip götürmüştü.

Ama bir şeyler, belki ruh diye adlandırdığımız o parçaları hâlâ burada olabilir, diye düşündüm. Karımın öpücüğü sayesinde bir şeyin aniden farkına vardım, gök gürültüleri, soğuk ve hatta Bletterbach'a rağmen, Kurt ve Evi'nin ruhu şu anda huzur içindeydi. Annelise sayesinde.

Ve hiç tanımadıkları torunları sayesinde.

"Son' kelimesinde kaç harf var, Clara?"

Kızım hazır bir şekilde cevap verdi. "Üç."

"Biliyor musun, tatlım? Benim sana sarılmaya ihtiyacım var. Ne dersin?"

Clara bana doğru uzandı ve ben daha önce sayısız kez yaptığım ve gelecekte de sayısız kez yapmayı umduğum şekilde kucağıma alıp ona sıkı sıkı sarıldım. Çamur ve ter kokularının arasında teninin kokusunu duyup gözlerimi kapadım.

Bu koku benim şu hayattaki tüm mutlu anlarımı muhafaza ettiğim bir tür kutuydu. *Road Crew*'un çekimleri sırasında sabahın beşinde yenen soğuk pizza. Fight Club. *Mein liebes Fräulein*... Arka fonda hafifçe çalan *Nebraska*. Annelise'nin Hell's Kitchen'da verdiği "evet" cevabı. Dokuz aylık hamilelik. Aynıya bakarak mırıldandığım ve tuhaf gelen "baba" sözcüğü. Baba olacağımı söylediğimde Mike'ın yüzündeki ifade ve...

7.

O anda, aniden kafamın içinde bir *klik* sesi duydum.

8.

Sersemlemiş bir halde Clara'yı yere bıraktım.

Bletterbach yoktu. Yağmur da yoktu. Sadece o *klik* sesi vardı
Ve Mike'ın kocaman şaşkın ifadesi.

"3 Ocak 1985," dedim boğuk bir sesle. "3 Ocak, Werner.
Tanrım. Aman Tanrım."

"3 Ocak," diye tekrar etti Werner şaşırmış bir halde. "Evet,
Annelise'nin gerçek doğum tarihi ama..."

Dediklerini dinlemedim bile.

Klik sesine bir başka *klik* sesi eşlik etti, sonra bir diğeri.
Baş döndürücü bir dehşet patlamasının içinde a'dan z'ye hızla
hareket eden bir heyelan.

Doğum günleri... uçları yukarı dönük üçgenler... Zamanın
su götürmez baskısının kaya kadar duyarsız hale getirdiği bir
ruh, Bletterbach'a olanlar gibi, her bir insanoğlunun yüreğinde
gömülü ve ifade edilemeyişi ortaya çıkaracak kadar bir nefretten
zarar görmüş bir kaya.

Kötünün özü.

"Siz dördünüz ne... ne yaptınız?" diye mırıldandım.

Werner gözlerini bana dikmişti, kör olmuş, şahin bakışlı gözlerini, otuz sene boyunca görmemiş gözlerini bana dikmişti. Annelise'nin sevgisiyle öylesine kör olmuştu ki aşikâr olanı anlamamıştı. Bağımlılığının esiri olmuş Günther'ninkiler gibi ya da suçluluk duyguları ve bir başkası olma telaşı içindeki kardeşi Manfred'inkiler gibi. Hannes'in önyargularla gölgelenmiş ve sonra da yaşadığı kaybın acısıyla zarar görmüş kör gözleri gibi.

Hiçbiri görmemişti.

Cevap onca zaman, görünürde, hep orada duruyordu.

Büyük bir şok.

Adrenalin.

Hırlayarak başımı kaldırdım. Kestane ağacından büyük bir dalı tutup kopararak avuç içlerimde ovaladım ve onu bir tokmak gibi sıkıca kavradım.

"Annelise," dedim. "Clara'yı al ve buradan gidin."

"Salinger..." dedi Annelise. "Sakin olur musun, lütfen?"

"Geri dönün. Hemen!"

Clara'nın mızırdandığını duydum.

Dışlerimi gıcırdattım.

"Jeremiah," dedi Werner. "Bırak o dalı."

"Uzaklaş, Werner... canını yakmak istemiyorum. Ama bir adım daha atarsan bunu yapmak zorunda kalacağım."

"Yüce Tanrım..." diye haykırdı Werner inanamaz bir tonda. "Ne oluyor sana evlat?"

"Yanında ip var mı?"

"Sırt çantamda var, evet."

"O halde kullan onu."

Werner uzun bir süre ve şaşkın bir şekilde bana baktı. "Kullanmak mı?"

"Onu bağlaman gerek."

"Kimi?"

"Max. Bletterbach canavarını. Evi, Kurt ve Markus'un katilini."

Saydığım her bir isimle birlikte kızgınlığımın attığını hissediyordum.

Ve *klik* sesleri birbirlerine ekleniyorlardı.

“Bu çok saçma, Jeremiah,” diye karşılık verdi Werner. “Katil Grünwald’di. Delinin tekiydi. Bunu sen de biliyorsun. O...”

“Grünwald onları koruyordu.”

“Kimden?”

“*Jaekelopterus Rhenaniae*’dan,” diye tısladım.

“Bütün bunlar...”

“Grünwald,” diye cevap verdim gözlerimi kıpırdamadan duran Max’tan ayırmadan. “O yaratıkların Bletterbach’ta yaşadıklarına emindi. Evi ve Kurt’un buraya geleceklerini biliyordu ve bu bölgede bir fırtınanın patlamak üzere olduğunu duyduğunda yer altı göllerinin taşıp *Jaekelopterus*’un serbest kalacağını düşündü. Telgraf gönderip buraya koştu. Deliydi ama deliliğinde bir mantık vardı. Doğru değil mi, Şef Krün?”

“Neden bahsettiğini bilmiyorum,” diye karşılık verdi Max sakın bir sesle.

Sakinliği beni daha da öfkeliendirmişti.

“3 Ocak, Max!” diye haykırdım. “Katliamdan dört ay evvel, dört!”

Annelise’nin ve Werner’nın anlamamış olmaları mümkün müydü?

Lanet olası derecede basitti.

“Annelise bana hamile olduğunu söylediğinde aklıma ilk gelen ne oldu, biliyor musun? Bunu hemen Mike’a söylemem gerektiğini düşündüm. Çünkü Mike ve ben arkadaşız ve arkadaşlar daima güzel haberleri birbirlerine verirler. Sen ve Markus, Evi ve Kurt’la temasta kalan yegâne kişilerdiniz. Yani Siebenhoch’ta Annelise’nin doğumundan haberdar olan yegâne insanlar da sizdiniz. Evi ve Kurt senin arkadaşlarındı. Senin bebekten haberin vardı. Ama kurtarma ekibini organize

ettiğinde bunu neden Hannes veya Werner'ya söylemedin? Sırrı daha fazla saklamanın bir anlamı yoktu.”

Werner'nın benzi attı.

“Sen ne diyorsun, Jeremiah?” dedi kekeleyerek.

Anlamıyordu.

Ya da anlamak istemiyordu.

Çünkü kurduğum mantığın sonuçları yıkıcı boyutlardaydı.

“Bana neden para ödüyorlar, biliyor musun Max? Çünkü a'dan başlayıp z'de sonuçlanan hikâyeler inşa ediyorum. Ve bizim durumumuzda a otuz yıl evvel çalan bir telefon. Bir tarafta sen varsın, diğer tarafta... Sana kim söyledi? Kurt mu? Evi mi? Ya da sevinç içinde kapını çalıp Evi'nin hamile olduğunu haber veren ve kimsenin bilmemesi gerektiğini söyleyen Markus'la mı başladı her şey? Önemi yok, onları öldürmeye o zaman karar verdiğini sanmıyorum. Hayır.”

Artık her şey ortadaydı.

“Annelise doğduğunda ikiniz trene binip Innsbruck'a gittiniz. Ocak ayı mıydı? Yoksa şubat mıydı? Önemi yok. Önemli olan oraya gidip bebeği kucığına aldığı anda artık Evi'nin bir daha asla senin olamayacağını anlamış olman. Çünkü onu seviyordun, öyle değil mi? Ama o, Kurt'u seçmişti ve ondan bir çocuğu vardı. Bu çocuk onların aşkının somut bir kanıtıydı. Artık kendine yalan söyleyemez, ayrılacakları ümidini beslemeye devam edemezdin. İşte onları öldürmeye o zaman karar verdin.”

A'dan b'ye.

B'den c'ye.

Ve sonra...

“Ama hemen değil. Oracıkta değil. Senin yaptığını anlardı. Seni anında tutuklardı. Hapse girmek istemiyordun. Rol yapmaya devam ettin. Onları burada öldürmek istiyordun. Ve iyi bir cinayet sebebi bularak, öyle değil mi?”

Max başını iki yana sallıyordu.

Bletterbach'ın içinde gök gürledi.

“Üçgenler,” dedim. “Ucu yukarı bakan üçgenler. Mağaradayken hayatımı kurtaran semboller. Ucu yukarı bakan üç adet üçgen. Bir taş sembolü. Taş kelimesinin Almancası *Krone*, diyalektteki söylenişi *Krün*. Madendeki duvarlara o taşları çizen senin dedendi, öyle değil mi? Güvenlikten o sorumluydu. Madenler ve mağaralar, kimsenin girmeye cesaret edemediği bir labirent... Onları avucunun içi gibi bilen Siebenhoch’taki son kişi sendin. Seni buraya büyükannen mi getirirdi? Çünkü delilik kendi başına doğmaz. Katman katman yerleşir. Zaman ister. Yıllar alır. Oydu değil mi? Kızgınlığının ne kadarını sana geçirdi? Ne kadar nefret yükledi sana, Max?”

Max tepki vermedi.

Şaşkınlık ifadesi kusursuzdu.

Oscar ödülüne layıktı.

Ya da gerçekten şaşırmıştı.

Otuz yıldan sonra biri gelip gerçeği ortaya çıkarmıştı.

“Delilik katmanlar halinde yerleşir ve ardından nefret kemirici bir hal alır, sonra kana susamışlık gelir. Yavaş ve soğuk bir süreç. Ve sen bekledin. Onlar senin arkadaşlarındı, onları tanıyordun. Kurt ve Evi’nin aşklarının doğduğu yere eninde sonunda döneceklerini biliyordun. Senin Siebenhoch’tan uzak olması nedeniyle, buraya gelmediğine dair bir sürü tanık bulabileceğin bu yere. Kimse senden şüphelenmeyecekti. Elbette uzun zaman alacaktı. Ama bunun ne önemi vardı ki? Bletterbach milyonlarca yıldır buradaydı ve sen sabırlı bir insandın. Zaten sadece dört ay geçmesi yeterli oldu. Otorejenerasyonlu fırtına senin için beklediğinden de iyi şartlar oluşturdu, öyle değil mi? Ama...” diye patladım. “Grünwald aniden ortaya çıkıverdiğinde acaba ne hissettin? Planının suya düşebileceğini anladığında yani?”

Bir adım yaklaştım.

Buna bir son vermenin ve saldırıya geçmenin zamanı gelmişti.

“Buraya gelmen ne kadar sürdü, Max?” diye sıkıştırdım onu. “Mağaralardan geçip kısa yolu kullanmak ne kadar zamanını aldı?”

Werner'nın titreşim sesi öfkemi delip geçti. “Bu mümkün değil. O halde bunun anlamı...”

Anlamıştı.

Dehşet anı.

“Anlamı,” dedim cümlesini onun yerine tamamlamak üzere, “bu hikâyede üç masum ve bir de kahraman olduğu. Masumlar Kurt, Evi, Markus ve kahraman da Oscar Grünwald. Max'ın planını bozarak bebeği kurtaran Oscar Grünwald. Sizin öldürdüğünüz Oscar Grünwald.”

Ortle'ste olduğu gibi, diye düşündüm. Masumlar ve kahramanlar ölürler, suçlu olansa kurtulur.

“Hayır,” diye inledi Werner.

Bunlar onun son sözleri oldu. Sonra gözleri büyüdü. Ellerini karnına götürdü.

Bıçağı açtığı yaranın içinde döndürürken Max'ın yüzü ifadesizdi.

Annelise, Clara'nın başını başka tarafa çevirip kendine doğru bastırarak haykırdı.

“Bir buçuk saatimi aldı, Salinger,” diye karşılık verdi Max tekdüze bir sesle. “Buraya gelip geri dönmek bir buçuk saat sürdü. Ama yüzmem de gerekti. *Omi* bana bunu daha senin kızının yaşındayken yaptırdı. Krünlerin kanını canlı tutmak için mağaraların karanlığında yüzmek gerekiyordu. Büyükanem öyle derdi. 23'te maden çöktüğünde sular her yeri istila etmişti, madenciler boğuldu. Büyükbabam hesaplamalarda hata yapmıştı çünkü yorgundu, çünkü sıradan bir madenci değildi, güvenlikten sorumlu kişi olmasına karşın ona Siebenhoch'taki diğer zavallılar kadar para veriyorlardı. Diğerlerinden çok daha iyi olmasına rağmen diğerleriyle birlikte öldü.”

Yere tükürdü.

Gözlerini bana dikti. “Düşün bunu, Salinger,” dedi. “Bir buçuk saat. Onları bu sivri kayanın altında bulmam da otuz dakika sürdü. Bu kaderdi. O üçü ölmek zorundaydı. Ve bebeğin de ölmesi gerekiyordu.”

Bıçağı soktuğu yerden çıkardı ve Werner dizlerinin üzerine düştü. Hızlı bir hareketle bıçağı Werner’nın boğazına dayadı. “Dalı bırak.”

Onu yere bıraktım.

“Üç adım geri git.”

Dediğini yaptım.

Max tonton amca yüzünü takındı. “Ne zamandan beri bu işe burnunu sokmaya başladın?”

“Birkaç ay oldu.”

“Birkaç ay!” diye gürlledi Max. “O Günther sarhoşu bile bir şeylerden şüphelenmişti. Raporu bulmasını kim sağladı sanıyorsun?” Gözü dönmüş bir halde Werner’nın saçlarına asıldı. “Ya sen? Kendini bir kahraman gibi görerek otuz yıl geçirdin. Otuz yıl bir şey anlamadın.”

Werner yenilgiye uğramış bir edayla başını önüne eğdi.

Max bıçağın keskin tarafını gösterdi. “Sizinle işler daha zor ama eğlenceli olacak. Balta fazla... basit.”

“Bir silah yeterli olmaz mıydı? Bir tüfeğin yok muydu?” dedim.

“Yeterince acı çekmezlerdi o zaman. Hissettiğim onca aşağılamanın acısı çıkmazdı. Bedelini ödemeleri gerekiyordu. Bokumun tadına varmaları gerekiyordu. Siebenhoch’un doğduğum günden beri yediklerimle tatlandığı bokumun. Madenin çökmesine yol açan adamın torunu. Sanki bir çocuk herhangi bir şeyin suçlusu olabilir miş gibi... Ah! Bizden intikam almak nasıl da keyif vermişti onlara. Bizimle dalga geçmek, yoksulluğumuza gülmek. Onu sevdiğimi söylediğimde Evi’nin yüzüme gülmesi gibi. Bunun bir şaka olduğunu sanmıştı. Bir şaka, anladın mı? Kurt’u tercih etti. O orospu çocuğunu. Kurtarma

görevlisi. Kahraman Kurt. Ama sonunda hepsi laflarını bir bir yemek zorunda kaldı.”

Annelise yüksek sesle hıçkırınca Şef Krün'ün dikkati ona yöneldi.

Max'ın ona bakmasını istemiyordum. Bıçağı elinde tutan ben olana kadar değil. Bunun üzerine ona hikâyenin devamını anlattırarak zaman kazanmaya çalıştım.

“Ama sonra Grünwald geldi,” dedim hikâyelerimden birinin kahramanıyla bir söyleşi yapıyormuş gibi.

“Markus kaçmaya çalıştı. Tam bir korkaktı. Kayıp başını çarptı. Ben onu gebertmek için koştum ama çoktan ölmüştü. Tek yaptığı bana zaman kaybettirmek oldu. Evi'nin başını kesip elime aldım ve onu Kurt'un karşısına yerleştirdim; ölüyordu ama bilinci hâlâ yerindeydi. Onu görmesini istiyordum. Sonra onu bir yerlere fırlattım. Grünwald ortaya çıkıp deli gibi bağırmaya başlayınca paniğe kapıldım ve kaçtım.” Öfkeden kudurmuş halde bir nara attı, sonra konuşmaya devam etti. “*Omi* gelip beni mağaralara götürür diye umuyordum. Artık büyükbabamın intikamını aldığıma göre onunla orada sonsuza kadar kalmalıyım.”

Gözleri boş bakıyordu.

“Sakinleştiğimde Grünwald'ın bebeği ve baltayı bulmuş olduğunu gördüm. O zaman aklıma bir fikir geldi. Muhteşem bir fikir, Salinger. O üç pislik hak ettikleri adalete kavuşmuştu. Ama ya diğerleri? Delik ayakkabılarla okula gittiğim için benimle dalga geçenler? Madenin çökmesiyle birlikte parasını, kocasını ve hatta şerefini kaybettiği için *Omi*'yle, *Frau* Krün'le ilgili benimle alay edenler? O kadın madenin *Saltner*'iyle evliydi! Siebenhoch'un madenlerini iki asırdır biz koruduğumuz halde *biz* Krünlerden daha iyi olduğunu düşünen tüm o hödükler! Onların o acınası ata adaletini onlara karşı çevirmenin bir yolu olduğunu fark ettim.”

Max bir hayvan gibi soluyordu.

Zaten öyleydi.

“Geri döndüm. Verena’nın doğum günü partisine gittim. Hannes, sonra Günther geldi ve birlikte Werner’ı aldık. Buraya geldik ve ben hiçbir şey bilmiyormuş gibi yaptım. Her şey kontrolümdeydi. Hemen hemen her şey,” diye düzeltti.

Sonra Max bakışlarını Clara’ya çevirdi. “‘Son’ kelimesinde kaç harf var, tatlım?”

Annelise’nin arkasına saklanmış olan Clara titreyen sesiyle karşılık verdi. “Üç.”

“Üç,” diye tekrar etti Max.

Bıçağın keskin kısmı kaybolana kadar Werner’nın boğazına girdi. Boğazından kanlar fışkıran Werner yere devrildi. Gözleri geriye doğru kaydı. Bedeni bir, iki, üç kere titredi.

Ve son.

Max ona bakmaya dahi tenezzül etmeden bıçağını montuna sildi. Yağmurdan ıslanmış kumaşın üzerindeki kahverengi çizgilere hipnotize olmuş gibi baktım.

Sıra bizdeydi.

Tam o sırada onu duydum.

9.

Dalı elimden bıraktım ve kendimi Annelise ve Clara’nın olduğu tarafa zor attım. Bletterbach bir su, çamur ve sel taşından bir cehenneme dönüşmüştü. Kızımı son anda kollarından yakalayıp havaya kaldırdım, bacağımla kalınlığındaki bir odun parçası az önce başının olduğu yerden ok gibi uçarak geçti. Clara hıçkırığa benzer bir çığlık atarken birlikte yere yuvarlandık. Ellerimiz ve kollarımız havada, yerde debeleniyorduk. Sonunda bir köknara tutunmayı başardım. Kurt’un çadırı kurduğu taşlar çamurdan bir tabuta dönmüştü. Werner’nın cansız bedeni çamurda sürükleniyordu.

“Annelise!” diye bağırdım.

Feryadına karşılık vermedi. Bir kayaya çarpmış olmalıydı. Kan görmüyordum ama gözlerine perde inmiş gibiydi.

Bakışları boş, bir ağaç köküne tutunmuştu.

Ya Max?

Max nereye kaybolmuştu?

Bir an için uçurumun onu yutmuş olmasını umdum ama yanılmıştım. Bir şekilde kestane ağacına tutunmayı başarmıştı ve ayağa kalkmak üzereydi. Bıçağı halen elinde sıkıca tutuyordu, yüzünde öfke dolu bir ifade vardı. Ağaçtan uzaklaşıp yürümeye başladı, su ayaklarının arasında yuvarlaklar çizerek dolanıyordu. Merhameti yoktu.

“Anne!”

Clara'nın sesi Annelise'ye uyanacak gücü vermişti. Bize doğru bakıp odaklanmaya çalıştı.

Max soluk soluğa olduğu halde onun tepesinde bitiverdi. Annelise'yi saçından tutmuş, başını arkaya doğru çekiştiriyordu, karımın boynu açıktaydı.

“Fahişenin kızı,” dedi Max. “Bitirelim bu işi, Salinger.”

Ona doğru atıldım. Çığlığım Canavar'ın çığlığıydı.

Bıçağın keskin tarafı, kesmeye hazır bir halde göğe doğru kalktı, o sırada bir şimşek çakıp havayı elektriklendirdi. Gök gürültüsü Bletterbach'ın kayalarını titretti.

Sanienin onda biri kadar bir zaman. Bir anlık bir duraksama.

Bana yetmişti.

Max'a bir yumruk atıp onu sırtüstü yere devirdim. Tükürüp öksürdü ve kollarını havada salladı. Ona bir yumruk daha attım. Parmaklarımın eklem yerlerindeki acı o ana kadar çektiğim acıların bedelini öder gibiydi. Onu boğazından yakalayıp havaya kaldırdım ve bir kere daha vurdum. Sonra bir kere daha.

Sonraki yumruğumda artık elimi hissetmiyordum.

Durmadım.

Tek bir şey istiyordum ve o da onu öldürmekti.

Aniden bir sıcaklık hissettim ve acı beni âdeta kör etti. Bıçak dizime girip boydan boya etimi kesti. Max bıçağı sokup çıkararak etimi âdeta yırtıyordu.

Bacaklarım iflas etmişti. Kayıp yere düştüm. Su beni sürükleyip uzaklaştırırken hissettiğim acı gitgide artıyordu. Annelise'ye çarptım, birbirimize sarıldık. Bedeninin sıcaklığını hissettim. Boynumdaki nefesini dahi hissediyordum. Ama yorgunluğumu da hissediyordum. Arkasından teslimiyet geldi. Böyle ölmek güzeldi. Sevdığım kadına son bir kez sarılma şansım olmuştu. Gözlerimi kapadım. Sonsuz bir huzur duygusu her yanıma kapladı. Artık acı yoktu. Artık korku yoktu.

Artık Bletterbach yoktu. Sadece beni bekleyen ölüm vardı. Mike burada olsa buna, *Fade to Black* derdi.

Beni kurtaran Clara oldu.

"Baba!"

Kızımın çatlak sesi beni girdiğim rehavetten çıkardı. Ölemezdim. Henüz ölemezdim. Clara'nın bana ihtiyacı vardı.

Başımı çamurdan kaldırdım. Gözlerimi açtım. Acı, korku ve keder geri döndü.

Azim de.

Halen Annelise'ye sarılmış olduğum halde taş yığınlarının içinde debelenerek kızımıza doğru ulaşmaya çalıştım. Bir kayaya çarptım ve ona tutundum. Annelise kendini bana doğru bastırdı.

"Salinger!" diye kükredi Max. "Salinger!"

Ayaktaydı, akıntının orta yerinde ayakta duruyordu.

Bir şeytan.

Kollarını iki yana açmış, ismini tekrar ediyordu. Belki küfredecekti ya da bir tehdit savuracaktı ama buna vakti olmadı.

Bir şey bacaklarını kalça hizasına kadar biçerek havada kandan bir yarım ay şekli oluşturdu.

Max bağırmayı kesti.

Sırtı kaskatı kesildi. Başı geriye düştü, ağzı açıldı.

Bedeninin su yüzeyinden otuz santimetre kadar havaya kalktığını gördüm, kanayan bacaklarıyla tekmeler atıyor, kollarıyla havayı dövüyordu.

Sonra...

Bir şey göğüs kafesinden kurtulup yükseldi. Bana dev bir kısıkaç gibi görünen *bir şey*. Kemiklerini ezip içine giren *bir şey*. Bletterbach Canavarı.

Jaekelopterus oradaydı. Karnı açtı.

Max'ı almıştı. Şimdi de beni ve Annelise'yi istiyordu.

Clara'yı istiyordu.

Yapılacak tek bir şey vardı.

Clara'yı yakaladım. Annelise'yi yakaladım.

Nefes aldım. Nefes verdim.

Gözlerimi kapadım ve kendimi suya bırakarak bizi sürüklemesine izin verdim.

Gökkuşağının Sonundaki Bir Harf

1.

Acıyı hatırlıyorum. Çamurdan dalgaları ve kemiklerimdeki buz gibi soğuğu da. Sonu gelmeyen bir boşluğun içinde kayıp giden dünyayı. Clara'nın halen kafamın içinde yankılanan çığlıklarını, beni daha da korkutan ani sessizliğini. Nasıl ve ne zaman tam olarak bilmiyorum ama iniş sona erdi. Kayanın dibinde canavarın bizi bulup parçalamasını sessizce bekledik.

Ama gelmedi.

Clara'yı kucakladım. Annelise'yi kucakladım.

Yağmur hızını kesmişti. Yağmur damlaları inceldi, güneşin ilk ışıklarıyla birlikte gökkuşağı görüldü. Artık gökyüzünden taş yağmıyordu.

Çamur seli yavaş yavaş durdu.

Sonra, binlerce yıl sonra böceklerin cırlaması ve birkaç hayvanın çığlığı duyuldu. Çalıların arasından bir keklik görünüp bize baktıktan sonra kanat çırpışlarının ardında gözden kayboldu.

Bulutlar azaldı. Güneş güçlendi. Gözüme kocaman ve çok güzel görünüyordu.

Bletterbach Vadisi artık gürelemiyordu. Ölüme doymuştu.

O zaman ağlamaya başladım. Acıdan değil. Annelise'nin boş bakan gözlerinden dolayı değil. Uykusunda inleyen Clara yüzünden bile değil.

Ağlıyordum çünkü onu görmüştüm.

Jaekelopterus Rhenaniae.

Kıskaçları ve derin kuyuları andıran gözleriyle canavarı görmüştüm. Tanrı'nın yok etmeye karar verdiği ama Bletterbach'ın sevgi dolu bir anne gibi kuytularında beslediği yarattığı görmüştüm. Yapabileceği şeyleri görmüştüm.

Ama.

Otopsi raporu aksini söylüyordu. Canavar yoktu. Yaratık yoktu. *Jaekelopterus Rhenaniae* yoktu. Köknar ağacından kopan büyük bir dal akıntının etkisiyle bir zıpkına dönüşmüştü sadece. Başka bir deyişle, çarkı tamamlayan Bletterbach olmuştu.

Ne var ki Bletterbach sakinleşirken ben lanet okuyup durdum, ağladım. Çılgına döndüm. Ve delilik üstün geldiğinde hayaletlerin geldiğini gördüm. Alev kırmızısı bir helikopterden indiler. Ciddi ifadesiyle Moses, kayıtsız haliyle Ismaele, kendine güvenli tavırlarıyla Manny ve hiçbir şeyi ciddiye almayan her zamanki edasıyla Christoph.

Werner da onlarla birlikteydi.

Clara'yı hafifçe kucağımdan indirirken ve Annelise'nin göz bebeklerini kontrol edip üzerini örterken bir yandan da onlara ölmelerini istemediğimi, zamanı geri alabilsem yarığa inmeyeceğimi ve çıgın onları öldürmeyeceğini anlatmaya çalışıyordum.

Yanıtlarını duymam için kelimelere gerek yoktu.

Oradaydılar.

Bu Sıfır Kuralı'ydı.

2.

Ameliyat masasında üç kez ölüm tehlikesi atlattım. Sinirler kopmuş ve kötü bir enfeksiyon da işin gerisini tamamlamıştı. Sağ bacağım eski haline asla dönemeyecekti.

Mike, Bletterbach olayından sonra beni gördüğünde gözyaşlarına boğuldu ve yanımda kaldığı süre boyunca hıçkırmaktan konuşamadı. Ancak Mike olayları olduğundan daha trajik yaşayan biridir, gerçek bir duygusaldır. Koltuk değneği kullanma işini bayağı iyi kıvırdım.

Beni görmeliydiniz, bir balerin gibiydim.

Canavar'ın Karnında Mike'ı çok gururlandıran bir ödül kazandı. Bize birçok kapı açacağını söylüyor ama McMellan-Salinger imzalı bir iş daha olmayacağını o da biliyor. Sanırım bunu sürekli söylemek ona iyi geliyor, o nedenle ben de karşı çıkmıyorum. Bob Dylan'ın şarkısında söylediği gibi, *The Times They Are A-Changin'*²² ve değişiklik her zaman daha iyiye doğru olmayabiliyor.

Başlarda asıl problem kafamdaydı. Büyük bir problemdi. Psikiyatrim Doktor Girardi dengemi bir daha asla geri kazanamayacağımdan endişe ediyordu. Elimden gelen her şeyi yaptım ve şimdi daha iyiyim. Manfred kendimi meşgul etmemde bana yardımcı oluyor. Alkolikler için bir rehabilitasyon merkezi açmayı planlıyor. Ve benim kendisine yardım etmemi istiyor. Onun gibi birine hayır demek çok zor. Bogart'tan bir alıntıyla, "bunun güzel bir arkadaşlığın başlangıcı olduğunu düşünüyorum".

Annelise de birçok savaş vermek zorunda kaldı.

Kolu kötü durumdaydı. Şimdi bile yağmur yağdığında ağrı kesici alıyor. Haftada üç kez fizik tedaviye gidiyor. Onun da benim gibi kendi mücadele edeceği şeyler var. Kâbuslar, kötü hatıralar, huzursuzluk. Sık sık bakışları gölgeleniyor ve o zaman

22 Zaman Değişiyor. (yay. n.)

cesedi halen boğazın altındaki mağara labirentinde bir yerlerde olan Werner'ı düşündüğünü anlıyorum. Fakat her geçen gün biraz daha fazla gülümsüyor.

Benim gibi.

Bizim ilacımız beş harfli: Clara. Zor günlerde yataktan kalkmamızın sebebi o. Gülüşlerimizin her geçen gün daha hakiki kahkahalara dönüşmesinin sebebi o. Geceleri iki beceriksiz yeni yetme gibi sevişmemizin nedeni de.

Clara...

Onun hikâyelerini dinlemeyi seviyorum. Onunla oyunlar oynamayı seviyorum. Siebenhoch'un kırlarında beni bir korkuluk gibi gösteren koltuk değneğimle koşmak hoşuma gidiyor. Ama en çok da onu uyurken seyretmeyi seviyorum. Clara bazen uykusunda gülümsüyor ve bunu yaptığı anda kalbim umutla doluyor. Tebessümleri korkularımı yok ediyor ve beni kurtuluşuma bir adım daha yaklaştırıyor. Onun gülümsemesine ihtiyacım var. Çünkü peri masalları böyle biter. A'dan başlayıp ve bizim mutlu son dediğimiz z'yle biten masallar.

3.

Bu satırları da onun için yazıyorum. Çünkü bir gün Annelise ve ben ona Bletterbach Katliamı'nı anlatmak zorunda kalacağız. Onun sevgisinin bu hikâyenin son kahramanlarının hayatını nasıl kurtardığını anlatacağız.

Annelise ve Salinger.

4.

“Bir harf, baba?”

“Gökkuşacağının sonundaki tebessüm, tatlım.”

Z.

Teşekkür

Çoğunuzun fark etmiş olabileceği gibi bu sayfalarda tarif edilen Alto Adige/Südtirol, gerçeğinden farklı tasvir edilmiştir. Sebebi ise basittir: *Dağ*, hayal ürünü bir romandır ve romanlar doğaları gereği, gerçekleri yansıtmaktan ziyade gerçeklerle benzerlik taşıma eğilimindedirler. Bunun kimsenin kalbini kırmadığını umuyorum. Her halükârda, hikaye anlatmanın bir bakıma ilanıaşk etmek olduğunu ileri sürersem, bu konuda Clara'nın benimle aynı fikirde olacağına eminim.

Bu vesileyle, bu romanı tamamına erdirmemde sevgi ve teşvikleriyle bana yardımcı olan insanların hepsine olamasa da bir kısmına teşekkürlerimi sunmak istiyorum.

Anneme ve babama daima elimden tuttukları için teşekkürler. Luisa ve Agostino'ya sahip oldukları en değerli şeyi alıp götürmeme izin verdikleri için teşekkürler. Claudia, Michi ve Asja'ya, Alex ve diğer her şey için teşekkürler. Eleonora, Corrado ve Gabriele'ye beni tercih ettikleri için teşekkürler. Ve Giannina'ya uyarıları için teşekkürler.

Asla geri adım atmayan Maurizio'ya ve onu avlanmaya götüren Valentina'ya teşekkürler. Bir eşi daha olmayan, hakiki insan Michele'ye teşekkürler. Emanuela, Simone ve Bianca'ya teşekkür ederim. Caterina, Maurizio ve Sofia'ya teşekkürler. Ilaria ve Luca'ya minnettarım. Chiara ve Damiano'ya da aynı şekilde. Nedenini açıklamama gerek yok, siz bunu zaten biliyorsunuz. Çok özel bir teşekkür de Loredana, Andrea ve taslağın ilk

okuyucularına gidiyor. Siz kendinizi ve size ne kadar minnettar olduğumu biliyorsunuz.

Sadece temsilcim olmakla kalmayan ve bunu bildiğini umduğum Piergiorgio Nicolazzini'ye teşekkürler. Luca Briasco'ya (her ne kadar aksini iddia etse de) kalemi elimde tutmayı bana öğrettiği için teşekkürler. Francesco Colombo'ya yayına hazırlık aşamasını arkadaşlarla keyifli bir kır gezisine dönüştürdüğü için teşekkür ederim. Severino Cesari, Paolo Repetti, Raffaella Baiocchi ve tüm Stile Libero ailesine bu dalgın dağ adamını büyük şehirde ağırlama nezaketinde bulundukları ve sevgili kitabıma profesyonelce özen gösterdikleri için teşekkürler.

Doktor Christian Salaroli'ye dağların müziği için teşekkürler. Raffael ve Gabriel Kostner'a her daim cesaret örneği oldukları için teşekkür ederim. Aiut Alpin Dolomites'in yürekli insanlarına parlak fikirleri, yakıt ve *strudel* için teşekkürler. Kurtarma ekibiyle ilgili bu romanda bulunan ve iyi olan her şeyi onlara borçluyum (hataların ve yüksekte uçuşlarının tek sorumlusu ise benim). “Bir kere öğretmen olan daima öğretmen kalır” ilkesine sadık kalan Profesör Fulvio Ferrari'ye minnetlerimi sunarım. Ve *Vergelsgot'n olt'n Alois for dr Mappe unds Wörterbuach. Zum wohl, Herr Luis!* Tabii ki Bletterbach'a ve “Girmek riskli ve tehlikelidir!” uyarısına teşekkürler.

Son olarak bir teşekkür de “Müthiş! Müthiş!” diye haykıran ilk kişi olduğu için Alessandra'ya gidiyor.